

**ШИЛА БЬОРЛИНД, РОЛФ
БЬОРЛИНД
ПРИЛИВ**

Част 1 от „Рьонинг и Стилтон“

Превод от шведски: Емилия Карастойчева, 2016

chitanka.info

КЪСНО ЛЯТО, 1987

В Хаслевикарна — заливите на остров Нордкостер край западния бряг на Швеция близо до границата с Норвегия — разликата между прилива и отлива обикновено е пет-десет сантиметра. При такъв прилив обаче, когато слънцето и луната застанат на една линия със земята, разликата е почти петнайсет сантиметра. Човешката глава е висока около двайсет и пет сантиметра.

Тази нощ щеше да настъпи високият прилив.

Все още имаше отлив.

Пълната луна бе изсмукала неподатливото море преди много часове и бе разголила влажна пясъчна шир. Дребни, лъскави рачета шареха напред-назад по пясъка, озарени от стоманеносинкавата светлина. Мидите се бяха вкопчили крепко в скалите в търпеливо очакване. Целият живот, изложен на показ на сушата, знаеше, че придошлата вода ще го залее отново.

Три фигури на брега също го знаеха. Знаеха дори кога точно ще се случи това — след четвърт час. Тогава първите тихи вълни щяха да се надигнат и да намокрят изсъхналия пясък. После тласъкът от тъмния тътнеж на хоризонта щеше да вдигне вълна след вълна, докато приливът достигне максималната си височина.

Висок прилив, което значи, че брегът ще се покрие с петнайсет сантиметра вода.

Ала все още имаха малко време. Ямата, която копаеха, беше почти довършена. Спускаше се право надолу почти сто и петдесет сантиметра, с диаметър около шейсет. Човешко тяло щеше да се вмести идеално. Само главата щеше да се подава отгоре.

Главата на четвъртата фигура.

Глава на жена, седнала встрани — неподвижна, със завързани ръце.

Неспирният бриз дуплеше дългата ѝ тъмна коса, голото ѝ тяло сияеше, лицето без грим тъмнееше. Очите ѝ издаваха странна липса на присъствие. Погледна към ямата край брега. Мъжът с лопатата загреба

за последен път, хвърли пясъка върху купчината до себе си и се обърна.

Беше готов.

Отдалеч — от скалите, където се криеше момчето — осветеният от луната бряг изглеждаше зловещо застинал. Тъмните фигури върху пясъка в другия край на брега... какво ли правеха? Не знаеше, но чу приближаващия се грохот на вълните и видя как повеждат по влажния пясък голата жена, която сякаш не оказваше никаква съпротива. Видя как я спускат в ямата.

Прехапа устни.

Един от мъжете започна да пълни ямата с пясък. Мокрият пясък обгръщаше тялото на жената като разводнен цимент. Не след дълго ямата се напълни. Когато първите колебливи вълни се плъзнаха към сушата, само главата на жената стърчеше отгоре. Дългата ѝ коса се намокри бавно; раче се заплете в тъмните кичури. Тя се взираше безмълвно в луната.

Фигурите отстъпиха няколко крачки назад сред дюните. Двама бяха нервни, несигурни, третият — спокоен. Всички наблюдаваха самотната глава, осветена от луната.

И чакаха.

Високият прилив най-сетне дойде и вълните заприиждаха много бързо. Ставаха все по-високи и заливаха главата на жената, пълнеха устата, носа, гърлото ѝ. Извъръщаше глава, ала нова вълна я удряше по лицето.

Едната фигура приближи отново до нея и клекна. Очите им се срещнаха.

Момчето виждаше, че нивото на водата се покачва. Главата се скри, появи се, пак се скри. Двама от мъжете вече бяха изчезнали; третият се отдалечаваше по брега. Внезапно проехтя ужасяващ вик. Беше жената в ямата — пицеше неистово. Крясъкът отекна в плиткия залив и се блъсна в скалата на момчето, преди следващата вълна да залее главата и да смълчи вопъла.

После момчето побягна.

Морето се надигна и замря, тъмно и лъскаво. Под водата жената затвори очи. Последното, което усети, беше ритане — леко и ласкаво — в утробата ѝ. После водите ѝ изтекоха.

ЛЯТОТО НА 2011 Г., СТОКХОЛМ

Еднооката Вера всъщност имаше две здрави очи и поглед, способен да спре ловуващ ястреб във въздуха. Зрението ѝ беше отлично. Но тя отстояваше мнението си с финеса на ковашки чук. Подхващаше възгледа си и надробяваше контрааргументите, докато се разлетят на стружки на всички страни.

Едноока.

Но обичана.

Сега тя стоеше с гръб към залязващото слънце. Последните лъчи се спускаха по залива Верта, отскачаха от моста Лидингьо и стигаха до парка „Йортхаген“ с достатъчна сила да обрамчат Вера с елегантен ореол.

— Това е моят свят и туй то!

Разпаленият ѝ тон би впечатлил всяка парламентарна аудитория, макар че прегракналият ѝ глас би изглеждал не на място. А вероятно и дрехите ѝ — две износени тениски една върху друга и пола от тюл, видяла по-добри дни. Без обувки. Сега обаче тя не се намираше в съвещателна зала, а в малък затънтен парк край доковете на Верта, а публиката ѝ се състоеше от четирима разнолики бездомници, излегнати по пейките сред дъбовете, ясените и храсталаците. Единият беше Йеле — мълчалив и висок, вглъбен в свой свят. Бенсеман седеше на друга пейка, а до него — Мюриел, млада наркоманка от Багармосен. До нея лежеше найлоново пликче.

Арво Перт дремеше на пейката срещу тях.

В края на парка двама млади мъже се бяха снишили зад туфа гъсти храсти. Носеха тъмни дрехи и не откъсваха очи от пейките.

— Това е моят свят. Не техният!

Еднооката Вера посочи някъде в далечината.

— Навлеци! Идват, моля ти се, и удрят с юмруци по караваната. Докато си сложа зъбите, цъфнаха пред вратата. Трима! И зяпат! „Какво става, по дяволите?“, питам. „От общината сме. Караваната трябва да се премести.“ „Че защо?“ „Ще облагородяваме мястото.“ „Моля?“ „Тук

ще има осветена алея.“ „Какво?“ „Алея за тичане. Ще минава точно оттук.“ „Какви ги дрънкате? Не мога да преместя караваната! Нямам кола!“ „За съжаление това не ни засяга. Караваната трябва да се премести до следващия понеделник.“

Еднооката Вера спря да си поеме дъх и Йеле се възползва от възможността да се прозее — дискретно. Вера не обичаше публиката ѝ да се прозява, когато държи реч.

— Не схващате ли? Тримцата изтупани изтърсащи ми разправят да вървя по дяволите! Та угоени идиоти да си топят тлъстините върху дома ми! Кипнах и още как!

— Да, да...

Мюриел процеди криво-ляво отговора. Гласът ѝ беше възтънък и скрибуцаше. Успяваше да привлече внимание само когато е надрусана.

— Хич да не ме баламосват! Никаква алея за тичане няма да правят, ами онези, дето разхождат косматите си плъхове, не искат такива както мен да им развалят пейзажа. Загрозявам спретнатия им, чистичък свят! Ето за това става дума! Пет пари не дават за нас!

Бенсеман се приведе леко напред.

— Но все пак е възможно, Вера...

— Стига приказки! Хайде, Йеле!

С две големи крачки Вера застана до Йеле и заби показалец в ръката му. Мнението на Бенсеман не я интересуваше ни най-малко. Йеле се изправи, сви леко рамене и тръгна след нея. Нямахше представа къде отива.

Бенсеман разкриви лице. Познаваше Вера. С потреперващи пръсти запали смачкана угарка и отвори кутия с бира. Звукът съживи Арно Перт.

— Сега е забавление.

Перт беше второ поколение естонец. Родителите му бяха дошли в Швеция, за да избягат от войната. Винаги се изразяваше по свой начин. Мюриел изпрати с поглед Вера и се обърна към Бенсеман:

— Права е. Не се ли вписваш, искат да те разкарат... Не е ли така?

— Предполагам...

Бенсеман от Северна Швеция се славеше с ненужно крепкото си ръкостискане и с жълтеещите склери на очите си, сякаш мариновани във водка. Беше едър мъж с отчетлив северняшки акцент и гранив дъх,

процеждащ се през опадалите му зъби. В предишния си живот бил библиотекар в Боден с ненаситен апетит за книги и също толкова ненаситен апетит за алкохол. Целият асортимент — от къпинов ликьор до най-силните творения на незаконните спиртни дестилерии. Изхвърлен зад борда на обществото след десетгодишно пиянство, той пристигнал в Стокхолм с откраднат ван. В столицата се препитваше с просия или кражби от супермаркетите — плавей, изхвърлен на брега.

Но беше чел много.

— Все пак живеем от милостиня — каза той.

Перт кимна в знак на съгласие и посегна към бирата. Мюриел извади кесийка и лъжица. Бенсеман се възмути веднага:

— Нали каза, че ще зарежеш този боклук?

— Знам... Ще го зарежа.

— Кога?

— Ще го зарежа.

И туктаки изпълни обещаното. Не защото не си искаше дозата, а защото внезапно зърна двама младежи да се прокрадват към тях през дърветата. Единият носеше черно яке с широка качулка, другият — зелено. И двамата бяха със сиви анцузи, тежки обувки и ръкавици.

Бяха тръгнали на лов.

Бездомното трио реагира сравнително бързо. Мюриел грабна найлоновото пликче и побягна. Бенсеман и Перт се заклатушкаха след нея. Бенсеман ненадейно си спомни за втората кутия бира, скрита зад кофата за боклук. От нея зависеше дали следващата нощ ще спи, или ще будува. Върна се и се препъна пред една от пейките.

Чувството му за равновесие не бе в изрядно състояние.

Нито рефлексите му. Докато се опитваше да се изправи, получи ритник право в лицето и се просна по гръб. Младежът с черното яке застана точно до него. Другарят му извади мобилен телефон и включи камерата.

Така започна изключително жесток побой, заснет в парк, откъдето нищо не се чуваше във външния свят и където имаше само двама ужасени свидетели, скрити в отдалечен гъсталак.

Мюриел и Перт.

Дори от разстояние обаче те виждаха как от устата и ушите на Бенсеман се стича кръв и чуваха глухите му стенания след всеки ритник по лицето и корема.

Пак и пак.

И пак.

Не видяха как няколко от малкото останали зъби на Бенсеман се забиват в бузите му и се подават от другата страна. Виждаха обаче как едрият северняк се опитва да заслони очите си.

Очите, с които четеше.

Мюриел се заплака тихо и притисна уста в осеяната с белези свивка на лакътя си. Всяка частица на излиялото ѝ тяло трепереше. Перт я улови за ръката и я издърпа настрани от гнусната сцена. Нищо не можеха да направят. Всъщност можеха — да се обадят на полицията, помисли си Перт, и бързо повлече Мюриел към Лидингъовеген.

Чакаха доста, докато се появи първата кола. Перт и Мюриел се разкрещяха и размахаха ръце, когато приближи на петдесетина метра. В резултат колата се отклони рязко към средата на платното и профуча край тях.

— Проклетници! — извика Мюриел след тях.

Съпругата на следващия шофьор седеше до него — безупречно гримирана и коафирана госпожа във вишневочервена рокля. Посочи предното стъкло.

— Внимавай да не сгазиш наркоманите. Пил си!

И сивият „Ягуар“ също отпраши напред.

Когато дланите на Бенсеман бяха стъпкани на кървава каша, последните слънчеви лъчи догаряха над залива. Младежът с мобилния телефон изключи камерата, а другарят му взе скритата кутия с бира на бездомника.

Избягаха.

Оставиха зад себе си залеза и едрият северняк на земята. Смазаните му пръсти дълбаеха немощно чакъла, очите му бяха затворени. „Портокал с часовников механизъм“ — заглавието на книгата бе последната мисъл, завъртяла се в ума на Бенсеман. Но кой, по дяволите, беше авторът? После ръката спря да се движи.

1.

Смъкнатата завивка бе разголила бедрата ѝ. Грапав, топъл език ближеше кожата ѝ. Погъделичка я и тя се размърда в съня си. Езикът се плъзна по дребна драскотина върху крака ѝ, тя се изправи в леглото и отблъсна котката.

— Не!

Всъщност не го каза на нея, а на будилника. Беше се успала. Катастрофално. На всичкото отгоре дъвката ѝ бе паднала от нощната масичка и лепнеше по дългата ѝ черна коса. На косъм от бедствието.

Скочи от леглото.

Едночасовото закъснение обърка целия ѝ сутрешен график. Способността ѝ да отмята множество задачи наведнъж бе подложена на изпитание. Особено в кухнята — млякото за кафето ѝ аха да кипне точно когато препечената филийка започна да прегаря; босият ѝ десен крак настъпи прозрачен котешки бълвоч и в същия момент ѝ се обади непоносимо фамилиарен търговец, който предъвка собственото ѝ име и гарантира, че не иска да продава нищо, а просто я кани на курс по финансово консултиране.

Вече почти стопроцентово бедствие.

С изопнати нерви Оливия Ръонинг излетя през вратата и излезе на Сконегатан. Без грим, с дълга коса, прибрана в далечно подобие на кок. Под разкопчаното ѝ леко велурено сако се виждаше жълта тениска с поразнищен ръб; крачолите на избелелите ѝ джинси завършваха с чифт износени сандали.

Денят беше слънчев.

Тя спря за момент да прецени накъде да тръгне. Кой е най-прекият път? Надясно. Подтичвайки, погледна мимоходом към таблото за новини пред супермаркета: „Пребиха още един несретник“.

Продължи на бегом към паркираната си кола. Трябваше да стигне до Съоренторп в Улриксдал, където се намираше Полицейският колеж. Беше на два̀сет и две и учеше там вече трети семестър. След

шест месеца щеше да кандидатства за стажант в някой от стокхолмските участъци. След още шест щеше да стане полицай.

Позадъхана, тя наближи белия „Мустанг“ и извади ключовете за колата — наследство от баща ѝ Арне, починал от рак преди четири години. Модел 1988 със сгъваем покрив, червена кожена тапицерия, автоматик и четирицилиндров двигател, боботещ като осемцилиндров. Зеницата на окото на баща ѝ. Вече нейно притежание. Не в изрядно състояние — налагаше се да облепя задното стъкло с изолирбанд и тук-там боята бе олющена. Ала обикновено минаваше гладко техническия преглед.

Тя обичаше колата.

С няколко отработени движения смъкна гюрука и седна зад волана. Почти винаги забелязваше едно и също — миризма за секунда-две. Не от тапицерията, а от баща ѝ; вътре се усещаше полъх от Арне. После изчезваше мигом.

Тя включи слушалките в мобилния си телефон, избра Бон Ивер, завъртя ключа в стартера и потегли.

Лятната ваканция наближаваше.

* * *

Новият тираж на „Местоположение Стокхолм“ — списанието за бездомните — бе готов за продажба. Брой 166. Принцеса Виктория красеше корицата, имаше интервюта със „Сахара Хотнайтс“ и Йенс Лapidус. Издателският офис на Крукмакаргатан 34 беше пълен с бездомни търговци, които се снабдяваха с екземпляри от новия брой. Купуваха ги по двайсет крони — половин продажна цена — и задържаха разликата.

Лесна сделка.

И от огромно значение за мнозина. Парите, припечелени от продадените списания, ги задържаха над водата. Някои ги харчеха за зависимостите си, други плащаха с тях дълговете си. Мнозина си купуваха храна за деня.

И самоуважение.

Все пак работеха и им плащаха за това. Не задигаха вещи, не обираха магазини, не баламосваха пенсионери. Прибягваха дотам само

ако всичко се прецака. Някои. Повечето се гордееха от търговските си умения.

Не беше лека работа.

Понякога стояха на пост по десет-дванайсет часа и едва успяваха да пробутат един екземпляр. Когато вали като из ведро или духа мразовит вятър. А после не им беше никак забавно да пропълзят в някоя съборетина с празен корем и да се опитват да заспят, преди кошмарите да ги сграбчат.

Днес обаче излизаше нов брой. За всички в стаята това обикновено беше празничен повод. С малко късмет се надяваха да продадат цял пакет още през първия ден. В офиса обаче нямаше и помен от веселие.

Напротив.

Провеждаха кризисно събрание.

Предишната вечер бяха пребили още един от техните. Бенсеман, северняка, който бе прочел адски много книги. Имал счупени кости по цялото тяло; далакът му бил разкъсан и лекарите цяла нощ се борили да спрат кръвоизлива. Дежурният на рецепцията ходил в болницата по-рано сутринта.

— Ще оцелее, но няма да го видим скоро.

Хората кимнаха бавно. Съчувствено. Напрегнато. Това не беше първото нападение напоследък — беше четвъртото всъщност — и всички жертви бяха бездомници. „Несретници“, както ги наричаше пресата. И всеки път се случваше едно и също. Младежи ги издебваха на всеизвестно място за срещи и ги пребиваха. Жестоко. И снимаха кървавото изстъпление и го публикуваха в Мрежата.

Това беше почти най-лошото.

Адски унижително. Сякаш са боксови круши в документален филм за насилието като забавление.

Трудно преглъщаха и факта, че и четиримата бяха продавали „Местоположение Стокхолм“. Съвпадение ли беше? В Стокхолм имаше пет хиляди бездомници и малцина бяха продавачи.

— Нас ли са нарочили?

— Защо, по дяволите?

Нямаше отговор, разбира се. Все още. Въпросът обаче бе достатъчно смразяващ да изплаши бездруго потресената група в офиса.

— Докопах сълзотворен газ.

Каза го Бо Фаст. Всички го погледнаха. Познаваха Бо. Името му звучеше крайно глупаво и произнесено като една дума, означаваше нещо съвсем различно — бофаст, „постоянен жител“. Отдавна им бе омръзнало да му се подиграват. Сега Бо вдигна всесилния си спрей, та да го видят всички.

— Знаеш, че е незаконно — обади се Йеле.

— Кое?

— Този спрей.

— Е, и? Законно ли е да биеш хората?

Йеле нямаше подходящ отговор. Двамата с Перт се подпираха един до друг на стената. Вера стоеше малко по-настрани. По изключение държеше устата си затворена. Перт ѝ се бе обадил да ѝ съобщи какво е сполетяло Бенсеман няколко минути след като с Йеле бяха напуснали парка и новината я хвърли в дълбок потрес. Вярваше, че би предотвратила нападението, ако бе останала. Йеле обаче не мислеше така.

— Какво щеше да направиш, по дяволите?

— Щях да се сбия с тях! Знаеш как разпердушиних нехранимайковците, които се опитаха да ни вземат мобилните телефони в Мидсомаркрансен.

— Но те не бяха с всичкия си, а единият беше почти джудже.

— Е, в този случай ти щеше да ми помогнеш, нали?

Вера млъкна. Купи пакет списания. Перт също взе своя пакет. Йеле купи пет екземпляра — толкова можеше да си позволи.

Излязоха заедно на улицата и неочаквано Перт се разплака. Облегна се на грапавата фасада и закри с мръсна длан лицето си. Йеле и Вера го погледнаха. Разбраха. Той бе наблюдавал всичко, безсилен дори да си помръдне пръста.

Сега споменът го връхлиташе отново.

Вера го обгърна нежно с ръка и прислони главата му върху рамото си. Знаеше колко е крехък.

Истинското му име беше Силон Карп; син на естонски бежанци от Ескилстюна. По време на среднощен хероинов набег в таванска стая на Брунгатан обаче мярнал стар вестник със снимка на стеснителния композитор и удивителната прилика го поразила. Между Карп и Перт. Видял двойника си, чисто и просто. А следващата доза осъществила

метаморфозата. Превърнал се в Арво Перт и започнал да се нарича така. И понеже побратимите му не даваха пет пари какви са истинските имена на хората, си бе останал Перт.

Арво Перт.

Дълги години работел като пощальон и разносял писма из стокхолмските южни предградия, но слабите нерви и жаждата за опиати го повлекли надолу към сегашното му съществуване без корени. Бездомен продавач на „Местоположение Стокхолм“, плачещ неутешимо в прегръдката на Еднооката Вера. Плачеше заради случилото се с Бенсеман; заради кървавото насилие. Но най-вече защото животът е такъв, какъвто е.

Вера го погали по сплъстената коса и погледна към Йеле, а Йеле погледна към опакованите списания.

И си тръгна.

* * *

Оливия мина през портала на колежа в Съоренторп, свърна вдясно и паркира. Колата стърчеше малко сред разнородните тъмносиви седани, но това не я смути. Погледна към небето и се почуди дали да вдигне гюрука. Отказа се.

— Ами ако завали?

Оливия се обърна. Улф Молин. Неин връстник и в нейния курс. Със забележителен талант да се появява неусетно до нея. Сега се бе озовал зад колата ѝ. Дали ще тръгне след мен, помисли си тя.

— Тогава ще вдигна гюрука.

— Посред лекцията?

Подобни безсмислени разговори ѝ лазеха по нервите. Тя си взе чантата и се отдалечи. Улф я последва.

— Видя ли това?

Редом до нея, той ѝ показа таблета си.

— Бездомникът, когото са пребили снощи.

Оливия погледна и видя как ритат окървавения Бенсеман.

— Публикувано е на същия сайт — уведоми я Улф.

— „Трашкик“?

— Да.

Вчера бяха обсъждали сайта в колежа. Всички бяха потресени. Преподавателят им обясни, че първият запис и уеб връзката се появили във *4chan.org* — сайт, посещаван от милиони младежи. Не след дълго отстранили записа, но мнозина вече били видели връзката и тя се разпространила. Водела до сайта „Трашкик“.

— Не могат ли да го блокират?

— Вероятно го поддържа трудно откриваем сървър и полицията не успява да го затвори.

Преподавателят им беше казал и това.

Улф прибра таблета.

— Четвърти пореден запис... Гадна работа!

— Кое? Побоите или публикуването в интернет?

— Ами... и двете.

— Кое е по-лошо според теб?

Знаеше, че не бива да подхваща разговор, но до колежа оставаха двестатина метра, а Улф вървеше с нея. Освен това обичаше да подтиква хората да изричат гласно мислите си. Не разбираше защо точно. Вероятно за да ги държи на дистанция.

Атака.

— Мисля, че всичко е свързано — разсъди Улф. — Бият хората, за да пускат записите в Мрежата. Ако нямаше сайт, където да ги разпространяват, може би нямаше да ги бият.

Браво, каза си Оливия. Дълго изречение, логична аргументация. Ако не дебнеше толкова и мислеше повече, определено щеше да се вдигне с няколко деления в стандартната ѝ скала. Все пак бе добре сложен, с половин глава по-висок от нея и с тъмнокафява чуплива коса.

— Какво ще правиш тази вечер? Да пийнем ли по бира?

Е, сега зае обичайното си място в рейтинга.

Аудиторията беше почти пълна. В курса на Оливия имаше двайсет и четирима студенти, разделени на четири основни групи. Улф не попадеше в нейната група. Оке Густафсон, курсовият им ръководител, стоеше пред черната дъска. Мъж, подминал петдесетте, с дълга полицейска кариера зад гърба си. Изключително популярен в колежа. Някои смятаха, че се престаравя. Оливия мислеше, че е

очарователен. Харесваха ѝ веждите му — гъсти и сякаш със свой характер. Сега той държеше папка в едната си ръка. Цяла купчина папки лежаха върху бюрото до него.

— Понеже след няколко дни ще се разделим, измислих нещо. Извън учебната програма е. Напълно доброволна задача за лятната ваканция. В папката съм описал стари неразкрити убийства, случили се в Швеция. Предлагам всеки да си избере едно и да анализира разследването. Да прецени какво би могло да се направи другояче със съвременните следователски методи — ДНК, географски анализ, електронно разузнаване и прочее. Малко упражнение как може да се тръгне по изстинали следи. Въпроси?

— Значи не е задължително?

Оливия погледна към Улф. Винаги питаше заради самото питане. Оке вече бе обяснил, че е по желание.

— Абсолютно доброволно е.

— Но вероятно ще повиши малко оценките ни?

Когато лекцията приключи, Оливия отиде до бюрото и взе папка. Оке кимна към нея.

— Баща ти работеше по един от случаите.

— Така ли?

— Да. Реших, че ще е интересно да го включа.

Оливия седна на пейка, отдалечена от сградата на колежа, до трима мъже. И тримата мълчаха — бяха направени от бронз. Единият беше Красивия Хари — известен мошеник от миналото.

Оливия не знаеше нищо за него.

Другите двама бяха Тумба-Тарзан и полицай Бьорк. Вторият държеше полицейска фуражка в скута си. Върху нея някой бе сложил празна бирена кутия.

Оливия отвори папката. През ваканцията не смяташе да се занимава с работа за колежа, а и задачата не бе задължителна. Но пък ѝ предостави възможност да излезе навън, за да не слуша безсмислените брътвежи на Улф.

Сега обаче я обзе и любопитство.

Баща ѝ бе разследвал един от случаите.

Прелисти бързо списъка. Резюметата бяха кратки — факти за методите, местата и датите, най-общо описание на разследването. Беше свикнала с полицейската терминология. През цялото ѝ детство родителите ѝ обсъждаха криминални случаи на кухненската маса. Майка ѝ Мария бе адвокат, специалист по наказателно право.

Откри случая към края на списъка. Арне Ръонинг беше сред отговарящите за разследването. Главен инспектор в Националния криминален отдел. Татко...

Оливия вдигна глава и обходи с очи пейзажа. Колежът се намираше сред почти непокътната природа с обширни, добре поддържани морави и красиви гори чак до залива Едсвикен. Идилична сцена.

Тя обаче мислеше за Арне.

Обичаше дълбоко баща си и сега той бе мъртъв. Доживя едва до петдесет и девет. Спомените се върнаха. Спомените за предателството ѝ, които ѝ причиняваха страдание и ги усещаше почти като физическа болка.

Предаде него.

През тийнейджърските ѝ години двамата бяха изключително близки, а после, когато той неочаквано се разболя, тя го изостави. Отиде в Барселона да учи испански, да работи, да живее... да се забавлява.

Просто избягах, помисли си Оливия. Макар да не го осъзнавах тогава. Скрих се, защото не можах да приема факта, че той е болен и не само болен, а може наистина да умре.

Той умря. И нея я нямаше. Криеше се в Барселона.

Помнеше как майка ѝ се обади.

— Татко почина през нощта.

Оливия разтри очи и се замисли за майка си. За времето след смъртта на Арне, когато се върна от Барселона. Ужасни дни. Мария бе покрусена и затворена в скръбта си. И в тази скръб нямаше място за вината и мъката на Оливия. Стъпваха на пръсти една край друга, мълчаха, сякаш се страхуваха, че целият свят ще рухне, ако изразят гласно чувствата си.

В крайна сметка нещата се уталожиха, разбира се, но все още заобикаляха темата.

Меко казано.

Баща ѝ все още ѝ липсваше много.

— Избра ли си случай?

Беше Улф, материализирал се пред нея по своя уникален начин.

— Да.

— Кой?

Оливия погледна към папката.

— Случай от западното крайбрежие.

— Откога?

— Осемдесет и седма.

— Защо избра него?

— А ти намери ли нещо? Или няма да си направиш труда? Не е задължително, искам да кажа.

Улф се подсмихна и се настани на пейката.

— Ще ти преча ли, ако седна тук?

— Да.

Оливия умееше да е откровена. А и искаше да се съсредоточи върху случая, който току-що бе открила. Случаят, разследван от баща ѝ.

Случаят се оказа доста зрелищен. Оке го бе представил толкова интересно, че на Оливия веднага ѝ се прииска да разбере повече.

Качи се в колата и отиде в Националната библиотека. Влезе в читалнята в сутерена, където пазеха микрофилмите със стари вестници. Библиотекарката ѝ показа как да намери каквото ѝ е необходимо и кои четци да използва. Всичко бе педантично подредено. Всеки вестник от петдесетте натагък бе записан на микрофилм. Трябваше само да избере изданието и годината, да седне пред четеца и да го пусне.

Оливия започна с местен вестник — „Стрьомстад Тиднинг“. Намери датата и мястото на убийството в списъка. Включи търсачката и не след дълго заглавието се появи на екрана: „Зловещо убийство на островния бряг“. Статията бе написана от доста развълнуван журналист, но все пак съдържаше и достоверни факти за времето и мястото.

Случаят я погълна.

През следващите няколко часа прочете регионалните вестници „Бохусленинген“ и „Халандспостен“, после разшири обхвата. Прочете гьотеборгските и стокхолмските вечерни вестници. И големите национални ежедневници.

Водеше си записки.

Трескаво.

Основни факти и подробности.

Случаят наистина бе привлякъл вниманието на обществеността из цялата страна. По няколко причини. Убийството бе предназначено жестоко, жертвата — млада бременна жена, а извършителите — неизвестни. Нямаха никакви заподозрени. Не открили никакви мотиви. Не знаели дори името на жертвата.

Случаят останал неразрешена загадка.

Естеството на убийството разпали още повече интереса на Оливия. Случило се през лунна нощ в заливите Хаслевикарна на остров Нордкостер. Убили гола бременна жена по най-сатанински начин.

С прилива.

Същинска инквизиция, помисли си Оливия. Мъчително удавяне. Бавно, адско.

Защо?

Защо толкова зрелищно?

Въображението ѝ се развихри. Имаше ли връзка с окултното? Поклонници на прилива? На луната? Убийството бе извършено късно вечерта. Като жертвоприношение? Ритуал? Секта? Да извадят плода ли са възнамерявали и да го поднесат на някое лунно божество?

Не, не бива да се отплесвам, помисли си тя.

Изключи четеца, облегна се назад и погледна към пълните страници на бележника — миш-маш от факти, догадки, истини и предположения, правдоподобни и недотам правдоподобни хипотези на криминални репортери и следователи.

Според „достоверен източник“ в тялото на жертвата били открити следи от упойващо вещество. Рохипнол — класически изнасилвачески опиат. Но нали жената е била в напреднала бременност? Защо са я упоили?

Според полицията сред пясъчните дюни намерили тъмно палто, по което имало косми от жената. Къде са били другите ѝ дрехи, ако

палтото е било нейно? Дали убийците ги бяха взели, а него — забравили?

Опитали се да открият самоличността на жената чрез Интерпол, но издирването не дало резултат. Странно как никой не е обявил за изчезнала бременна жена, помисли си Оливия.

Жертвата била двайсет и пет — трийсетгодишна, вероятно с латиноамерикански корени. Какво ли значеше това? Каква територия обхващаше?

Имало свидетел на зловещите събития — деветгодишно момче на име Уве Гардман. Прибрало се тичешком вкъщи и казало на родителите си. Къде ли е днес? Дали може да се свърже с него?

Според полицията жената била в безсъзнание, но още жива, когато родителите дошли на брега. Опитали се да я спасят, но когато въздушната линейка пристигнала, тя вече била мъртва. На какво разстояние от брега се е намирала къщата на Гардманови, почуди се тя. Кога е долетял хеликоптерът?

Оливия се изправи. Мозъкът ѝ бе прегрял от впечатления и размишления. Залитна. Кръвното ѝ изглежда бе паднало.

Седна зашеметена в колата на Хумлегордсгатан пред библиотеката и усети как стомахът ѝ къркори. Усмири го с протеиново блокче от жабката. Няколко часа се бе застояла в читалнята и с изненада установи колко е късно. Времето бе потънало вдън земя. Оливия погледна бележника. Осъзна колко я е заинтригувало убийството край брега. Не само защото Арне го беше разследвал — това бе допълнителен стимул — но и заради забележителните му съставни части. Една подробност засенчваше всичко друго и се бе запечатала в ума ѝ — не бяха разкрили самоличността на убитата жена. И досега не се знаеше коя е. Години наред бе останала загадка.

Това изостри любопитството на Оливия.

Искаше да разбере повече.

Ако баща ѝ беше жив, какво ли щеше да ѝ разкаже?

Извади мобилния си телефон.

Оке Густафсон и жена на средна възраст стояха на спретнатата морава пред Полицейския колеж. Жената беше от Румъния и отговаряше за колежанската столова. Предложи цигара на Оке.

— Малцина пушат днес — отбеляза тя.

— Да.

— Заради рака сигурно.

— Вероятно.

И двамата запалиха.

Оке бе преполовил цигарата, когато телефонът му звънна.

— Обажда се Оливия Ръонинг, здравейте. Избрах случая от Нордкостер и бих искала...

— Така и предположих — прекъсна я Оке. — Баща ти го разследваше.

— Да, но не това е причината.

Оливия държеше да не смесва нещата. Ставаше дума за нея и за сега. Нямахме нищо общо с баща ѝ. Във всеки случай не и доколкото засягаше преподавателя ѝ. Беше избрала проект и щеше да действа по свой начин. Такава си беше.

— Избрах го, защото е интересен — каза тя.

— Но доста труден.

— Да. Затова ви се обадох. Искам да видя истинските документи от разследването. Къде са?

— В централния архив в Гьотеборг вероятно.

— Така ли? Жалко.

— Но бездруго не би могла да ги видиш.

— Защо?

— Защото е неразкрито убийство и още не е изтекъл ограничителният срок. Никой извън криминалния екип няма достъп до отворено разследване.

— Аха, ясно... Какво да правя тогава? Как да получа информация?

В другия край на линията настъпи тишина.

Оливия седеше зад волана, притиснала мобилния телефон до ухото си. Какво ли обмисляше той? Видя пътна полицайка да приближава с делова стъпка. Мустангът бе паркиран на място за инвалиди. Недобра идея. Оливия включи двигателя точно когато чу отново гласа на Оке.

— Пробвай да поговориш с началника на следователския екип — каза той.

— Казва се Том Стилтон.

— Знам.

— Къде е той?

— Нямам представа.

— В главното управление?

— Не мисля. Но може да попиташ Улсетер, Мете Улсетер. Тя е старши детектив. Работили са заедно по много случаи, сигурно ще знае.

— И къде да я открия?

— В Националния криминален отдел.

— Благодаря.

Оливия потегли под носа на полицайката.

* * *

— „Местоположение Стокхолм“. Най-новият брой! Прочетете за принцеса Виктория и помогнете на бездомните!

Гласът на Еднооката Вера надвикваше с лекота тълпите благоденстващи жители на шикозния квартал Софо в Южен Стокхолм, които прииждаха в търговския център да си напълнят торбите с боклучава храна и лукс. Вера приличаше на актриса, съвършено подходяща да играе в Националния театър. Като Маргарета Крук в разцвета на кариерата ѝ, само че по-дрипава. Имаше обаче същия остър поглед, властно присъствие и магнетизъм.

И списанията ѝ се продаваха.

Пакетът ѝ вече се бе смалил наполовина.

Арво Перт не можеше да се похвали с такъв успех. Той не продаваше нищо. Стоеше облегат на стената, недалеч от нея. Не му беше ден и не искаше да е сам. Погледна Вера с крайчеца на окото си. Възхищаваше се на силата си. Знаеше достатъчно за черните ѝ нощи, повечето хора от обкръжението ѝ знаеха. Сега обаче тя изглеждаше като господарка на света. Бездомна. Ако не броим за дом древната сива каравана от 60-те.

Вера я броеше.

— Не съм бездомна.

Така каза на клиент, купил списание и поискал да надникне в света на отрепките. Социален воайор?

— Местя се.

Това беше отчасти вярно. Фигурираше в специалния списък на общината „Домът на първо място“ — политически проект, който да създаде впечатление, че подобряват положението на бездомниците. Провървеше ли й, през есента щяха да й дадат апартамент, така й бяха казали. За пробен период. Ако се държи добре, ще остане в него.

Вера възнамеряваше да се държи добре.

Всъщност винаги се държеше добре. Почти винаги. Имаше каравана и инвалидна пенсия в размер на пет хиляди крони. Преживяваше криво-ляво с нея, но тя покриваше само насъщното. За останалото се налагаше да рови в боклука.

И се справяше прилично.

— „Местоположение Стокхолм“!

Продаде още три списания.

— Тук ли ще стоиш наистина?

Въпросът бе зададен от Йеле, който се появи изневиделица с петте си екземпляра и се паркира току до нея.

— Да? Защо?

— Това е мястото на Бенсеман.

Всеки продавач си имаше свой пункт в града — пишеше го до името му на ламинирана табелка, повесена на врата. На табелката на Бенсеман пишеше: „Бенсеман/Търговски център, Съодер“.

— Бенсеман няма да се весне скоро тук — каза Вера.

— Това е неговото място. Преотстъпиха ли ти го временно?

— Не. А на теб?

— Не.

— Какво тогава правиш тук?

Йеле не отговори. Вера пристъпи към него.

— Имаш ли нещо против да стоя тук?

— Добро място е.

— Да.

— Ще си го поделим ли? — попита Йеле.

Вера го погледна с бегла усмивка. Изражение, от което се отдалечаваше възможно най-бързо. Както сега. Впи очи в земята. Вера

застана точно пред него, приведе се и се опита да улови погледа му отдолу. Лесно колкото да хванеш пъстърва с ръце. Непостижимо. Йеле се извърна. Вера се изкикоти дрезгаво, принуждавайки четири семейства с дечица да свърнат рязко с дизайнерските си колички.

— Йеле, Йеле! — засмя се тя.

Перт се отлепи от стената. Неприятности ли назряваха? Знаеше колко избухлива е Вера. Йеле беше по-смътен фактор. Говореха, че бил родом от далечен архипелаг. Ръодльога ли, що ли? Баща му ловял тюлени! Безпочвените слухове обаче край нямаха. А сега предполагаемият ловец на тюлени спореше с Вера пред търговския център.

Или каквото там правеха.

— Защо се карате?

— Не се караме — каза Вера. — С Йеле никога не се караме. Аз просто казвам как стоят нещата, а той се пули в земята. Нали, Йеле?

Обърна се към него, но той вече се бе отдалечил на петнайсетина метра. Нямах да спори с нея за мястото на Бенсеман. Всъщност му беше все едно къде Вера си продава списанията. Да си решава сама!

Йеле беше на петдесет и шест и в действителност му беше все едно за всичко.

* * *

В късната лятна вечер Оливия пътуваше към Съодер. Усилен ден. Лошо начало с вечната лепка Улф. После обаче откри случая с убийството. И неочаквано хоризонтът се разведри. По няколко причини. Лични и други.

Часовете, прекарани в Националната библиотека, бяха оставили своя отпечатък.

Странно как се развиват нещата, помисли си тя. Изобщо не отговаряха на плановете ѝ. Мечтаеше за лятна ваканция след тежките месеци — в колежа от понеделник до петък, в събота и неделя на работа в кронобергския център за временно задържане на малолетни. Сега смяташе да го кара леко. Имаше малко спестявания, та да побездейства известно време. Евтин чартър в последната минута —

така изглеждаше в общи линии идеята. А и почти цяла година не бе правила секс. И за това трябваше да се погрижи.

Но ето че се появи друго.

Дали все пак да не се откаже от проекта? Нали не е задължителен? В същия момент ѝ се обади Лени.

— Да?

Лени беше най-добрата ѝ приятелка от последната гимназиална година. Момиче, което се носеше по течението и отчаяно се опитваше да намери опора, за да не потъне. Както винаги, искаше да излязат в града, да види какво става, да не би да пропусне нещо. Сега се бе уговорила с още четири приятелки, та да не пропусне Якоб — мъжа, от когото се интересуваше в момента. Прочела във Фейсбук, че тази вечер ще бъде в „Странд“ на Хорнстул.

— Трябва да дойдеш! Ще се забавляваме! Срещаме се у Лоло в осем и...

— Лени...

— Да?

— Не мога, имам... работа. Проект за колежа. Трябва да го прегледам тази вечер.

— Но приятелят на Якоб — Ерик — ще бъде там! Все разпитва за теб. Страхотен е. Тъкмо за теб!

— Да, но не мога.

— Ливия, защо си толкова скучна? Време е да свалиш някого, за да си възвърнеш формата.

— Друг път.

— Все така казваш. Добре де, но не ме обвинявай, ако си пропуснеш шанса.

— Обещавам. И успех с Якоб!

— Да, стискай палци. Прегръдки и целувки!

На Оливия не ѝ остана време да изпрати прегръдки. Лени прекъсна връзката. Винаги бързаше за някъде, където има екшън.

Но защо ѝ отказа всъщност? Нали мислеше за момчета точно когато ѝ се обади? Наистина ли бе станала толкова скучна? Проект за колежа?

Защо го изтърси?

Оливия сложи прясна котешка храна в купичката и почисти котешката тоалетна. После седна до лаптопа. Искаше да се изкъпе, но на тръбите им имаше нещо — водата изтичаше на пода, когато извадеше тапата на ваната, а в момента просто нямаше сили за това. Утре щеше да се заеме. Списъкът ѝ с отложени за утре задачи набъбваше цяла пролет.

Все едно. Отвори Гугъл Земя.

Нордкостер.

Още я очароваше възможността да седи вкъщи пред екрана и да се рее пред прозорци на сгради и по улици из целия свят. В такъв случай винаги я обземаше шпионска треска.

Сега обаче треската беше по-различна. Колкото повече приближаваше до острова, пейзажа, тесните шосета, къщите, колкото по-близо стигаше до целта, толкова по-силно усещаше вълнението. И ето я там най-сетне.

Хаслевикарна.

Заливите по северния бряг на острова.

Опита се да увеличи картината възможно най-много. Различаваше доста подробности — пясъчните дюни, брега, където бяха погребали бременната жена. Беше пред нея — на екрана.

Сив, зърнист.

Веднага започна да си представя къде. Къде бяха заровили жената?

Там ли?

Или там?

Къде бяха намерили палтото?

И къде се е криело момчето, когато е видяло всичко? Зад скалите на запад? Или на изток? Или горе сред дърветата?

Внезапно забеляза колко е раздразнена, че не може да приближи повече. Да стигне чак до долу. Да стъпи на пясъка.

Да бъде там.

Невъзможно. По-нататък нямаше как да отиде. Изключи компютъра. Реши да се почерпи. Да изпие една бира. Както Улф упорито ѝ предлагаше. Но тя щеше да си изпие бирата сама, вкъщи, без да трие рамене с колегите си в кръчмата.

Сама.

Оливия обичаше да е сама. Това беше изцяло неин избор. Нямаше проблеми с момчетата. Точно обратното. През цялото си детство и през тийнейджърските си години постоянно получаваше потвърждения, че е привлекателна. Първо снимките ѝ като миловидно момиченце и десетките празнични видеозаписи, заснети от Арне, в които тя изпълняваше звездната роля. После възторжените погледи, когато излезе на сцената на широкия свят. Известно време ѝ бе забавно да носи слънчеви очила и да наблюдава през тях момчетата, които среща. Как очите им не се откъсват от нея, докато не отmine. Не след дълго ѝ омръзна. Знаеше коя е и какво има. В това отношение. Вдъхваше ѝ чувство за сигурност.

Не се налагаше да ходи на лов.

Като Лени.

Оливия имаше майка си и малкия си апартамент. Две стаи с бели стени и дървени подове. Не беше наистина неин — нае го от братовчед, който работеше в Шведския експортен съвет в Южна Африка. Щеше да остане там две години. Междувременно тя щеше да живее тук. Сред неговите мебели.

Налагаше се да се примири с това.

И имаше Елвис, разбира се. Котката, спомен от бурна връзка със сексапилен мъж от Ямайка. Откри го в „Нова бар“ на Сконегатан. Първо почувства изненадващо желание, после се влюби в него.

На него каза обратното.

Почти цяла година пътуваха, смееха се и правеха секс. После той срещна момиче — „позната от дома“, както се изрази. Била алергична към котки. Затова котката остана на Сконегатан. Оливия я нарече Елвис, след като мъжът от Ямайка се изнесе. Той го наричаше Растафари — като религиозната секта от 30-те, издигнала в култ етиопския владетел Хайле Селасие.

Елвис беше повече по неин вкус.

Сега обичаше котката почти колкото мустанга, колата си.

Допи бирата.

Услади ѝ се.

Понечи да отвори втора, но забеляза, че алкохолното ѝ съдържание е по-високо, а не беше обядвала. Не беше и вечеряла

всъщност. Включеше ли на скорост, храната оставаше на заден план. Сега усети, че трябва да даде на стомаха си да се занимава с нещо, за да контрира лекото замайване в главата ѝ. Да слезе и да си купи пица?

Не.

Замайването беше доста приятно.

Занесе втората кутия в малката спалня и се просна върху покривката на леглото. Тънка и дълга сивкавобяла дървена маска висеше на стената срещу нея. Един от африканските художествени проекти на братовчед ѝ. Още не бе решила дали ѝ харесва, или не. Понякога се събуждаше нощем от вледеняващ сън и виждаше лунната светлина, отразена в бялата уста на маската. Не беше особено приятно. Погледът на Оливия се плъзна към тавана и тя внезапно си спомни — не беше проверявала телефона си от часове! Странно. Мобилният телефон беше част от екипировката ѝ. Не се чувстваше облечена, ако телефона го няма в джоба ѝ. Грабна го и го отключи. Провери си имейла, съобщенията и календара. Накрая пусна местен телевизионен сайт. Малко новини преди да заспи — чудесен завършек на деня.

— Но какво ще предприемете?

— Нямам право да разкривам плановете ни.

Човекът, който нямаше право да разкрива нищо във вечерните новини, се казваше Рюне Форш — главен инспектор в стокхолмската полиция, подминал петдесетте, предположи тя. Бяха му възложили разследването на нападенията срещу бездомници. Едва ли е заподскачал от радост, помисли си Оливия. Изглеждаше от старата школа. От онези възпитаници на старата школа, които смятат, че повечето хора сами са си виновни. За едно или за друго. Особено когато става дума за шмекери, които не искат да се вземат в ръце, да си намерят работа и да се държат като всички останали.

Вината си бе изцяло — или в много голяма степен — тяхна.

В Полицейския колеж определено не ги учеха на подобно отношение, но всички знаеха, че съществува. В някои среди. Част от колегите на Оливия вече бяха заразени с него.

— Под прикритие ли ще действате? Сред бездомниците?

— Под прикритие?

— Да. Да заживеете сред тях, за да заловите извършителите.

Когато най-сетне разбра какво го питат, Рюне Форш, изглежда, едва сдържа усмивката си.

— Не...

Оливия изключи телефона.

* * *

Ако това беше трогателна история, на стол до леглото на тежко ранения мъж щеше да седи бездомна жена. Ръцете ѝ щяха да пригладжат завивките му и да се опитват да му вдъхнат крехка надежда. В истинската история обаче и в съзвучие с действителните събития болничният персонал на рецепцията се обади на охраната в мига, щом Еднооката Вера закричи през фойето към асансьорите. Охранителите я настигнаха в коридор, недалеч от стаята на Бенсеман.

— Забранено е да идвате тук!

— Защо? Искам да посетя приятел, който...

— Елате с нас!

И отстраниха Вера от сградата.

Кое е завоалиран начин да се каже, че охранителите подкараха негодуващата Вера край ококорените хора чак до входа на фойето и в общи линии я изхвърлиха на улицата. Отношението им беше ненужно грубо и дълбоко унижително, макар че през цялото време тя изреждаше човешките си права. Или своята версия на човешките права.

Вера излетя навън.

В лятната нощ.

И това бе началото на дълга разходка до караваната ѝ сред горите в Солна.

Сама.

В нощ, когато дебнат насилници, а главен инспектор Рюне Форш е заспал удобно по корем.

2.

Жената, набола с вилицата и лапнала току-що голяма хапка марципанова торта със сметанова глазура, имаше начервени устни, гъста, ситно накъдрена посребрена коса и „обем“. Така се бе изразил веднъж съпругът ѝ: „Имам обемна съпруга“. Което значеше, че е възширока. Факт, който понякога я притесняваше, друг път — не. В първия случай полагаше усилия да смали обема с почти незабележим резултат. Във втория просто се харесваше такава, каквата е. Сега седеше в просторния си кабинет в сградата на Националната криминална служба, ядеше тайно торта със сметанова глазура и слушаше с едно ухо новините по радиото. „Магнусон Уърлд Майнинг“ току-що бе получила годишната награда за шведска компания в чужбина.

„Новината бе посрещната със силно негодувание в много кръгове. Методите на компанията за добив на танталит в Конго неведнъж са предизвиквали остра критика. Ето какво отговаря изпълнителният ѝ директор Бертил Магнусон на критиците си...“

Жената, която ядеше тортата, изключи радиото. Името Бертил Магнусон ѝ бе познато от случай с безследно изчезнал през 80-те.

Тя насочи поглед към портретна снимка в ъгъла на бюрото си. Най-малката ѝ дъщеря — Йолене. Момичето ѝ се усмихваше с особена усмивка и загадъчни очи. Страдаше от синдрома на Даун и беше на деветнайсет. Мила ми Йолене, помисли си жената, какво ли ти готви животът? Посегна към последното парче от тортата, но някой почука на вратата. Бутна бързо тортата зад две обемисти папки върху бюрото и извика:

— Влез!

Вратата се отвори и млада жена надникна вътре. Лявото ѝ око не беше съвсем симетрично с дясното — беше леко кривогледа. Косата ѝ бе прибрана в рошав черен кок.

— Мете Улсетер? — попита Рошавия кок.

— Какво има?

— Може ли да вляза?

— Какво има?

Рошавия кок явно се поколеба дали това е позволение да влезе, или не. Спря в рамката на полуотворената врата.

— Казвам се Оливия Ръонинг. Студентка съм в Полицейския колеж. Търся Том Стилтон.

— Защо?

— Работя по проект въз основа на случай, който той е разследвал. Искам да му задам няколко въпроса.

— Какъв случай?

— Убийство на остров Нордкостер през 1987.

— Влез.

Оливия пристъпи вътре и затвори вратата. Пред бюрото на Улсетер имаше стол, но тя не посмя да седне. Не и без покана. Жената зад бюрото изглеждаше не само огромна, но и много властна.

Главен детектив.

— Какво включва проектът?

— Анализираме как са разследвани стари убийства и какво би могло да се направи по различен начин със съвременните методи.

— Упражнение по неразкрити случаи?

— Нещо такова.

В стаята настъпи тишина. Мете погледна към тортата с крайчеца на окоето си. Знаеше, че ще се вижда от стола, ако покани младата жена да седне. Остави я права.

— Стилтон напусна — каза кратко.

— О? Кога?

— Има ли значение?

— Не, но... може би ще отговори на въпросите ми. Въпреки че е напуснал. Защо напусна?

— Лични причини.

— Какво прави сега?

— Нямам представа.

Като ехо на Оке Густафсон, помисли си Оливия.

— Знаете ли как да се свържа с него?

— Не.

Мете Улсетер не откъсваше очи от Оливия. Посланието беше ясно. Колкото до нея, разговорът е приключил.

— Е, благодаря все пак.

Забеляза, че неволно се покланя леко, преди да тръгне към вратата. По средата на стаята се обърна към Мете.

— Имате нещо... сметана може би... на брадичката.

После затвори бързо вратата зад себе си.

Мете — също толкова бързо — избърса брадичката си с длан и изтри капката сметана.

Колко неприятно.

Но и забавно. Мортен, съпругът ѝ, щеше да се посмее хубавичко на вечеря. Той обичаше неловки ситуации.

Не беше толкова доволна обаче, че Ръонинг издирва Том. Вероятно нямаше да го открие, но дори споменаването на името му разбърка мислите в главата на Мете.

Не обичаше хората да ѝ разбъркват мислите.

Мете имаше аналитичен ум. Бриляnten следовател със свръхактивен интелект и впечатляваща способност да върши много неща едновременно. Това не бяха хвалби, а качества, довели я там, където се намираше сега. Един от най-опитните криминалисти в страната. Жена, запазваща хладнокръвие, когато по-мекушавите ѝ колеги се поддават на безсмислени емоции.

Мете никога не се поддаваше.

Но в главата ѝ имаше място, където мислите се разбъркваха. Рядко. А случеше ли се, почти винаги беше свързано с Том Стилтон.

Оливия излезе от кабинета на Мете с чувството, че... Какво? Не беше сигурна. Сякаш на тази жена не ѝ хареса, че я разпитват за Том Стилтон. Но защо? Няколко години той бе разследвал убийството на Нордкостер, после бяха затворили случая. А сега бе напуснал полицията. Голяма работа. Щеше да го намери и сама. Или да зарече проекта, щом ще е толкова сложен. Не смяташе обаче да се откаже

прекалено бързо. И лесно. Имаше още начини да получи информация, след като бездруго бе в полицейската централа.

Единият беше Вернер Брост.

На няколко метра зад него тя се втурна да го догони по безличния служебен коридор.

— Извинете!

Мъжът позабави ход. Наближаваше шейсетте и отиваше да си набави позакъснелия обяд. Не изглеждаше в много добро настроение.

— Да?

— Оливия Рьонинг.

Оливия го настигна и протегна ръка. Винаги се ръкуваше крепко. Мразеше да разклаща нещо пихтиесто като датски пудинг, току-що изваден от фурната. Венер Брост беше датски пудинг. Беше също и новоназначеният шеф на групата за неразкрити убийства в Стокхолм. Опитен следовател с подobaваща патина от цинизъм и искрена всеотдайност — добър служител на обществото от главата до петите.

— Исках само да разбера дали работите по островния случай.

— Островен случай?

— Убийството на Нордкостер през 1987.

— Не.

— Запознат ли сте с него?

Брост огледа под лупа напористата млада жена.

— Запознат съм.

Оливия не обърна внимание на решително съдържания тон.

— Защо не е в програмата ви?

— Не е достъпен.

— Достъпен? Какво значи...

— Обядвахте ли, госпожице?

— Не.

— Аз също.

Вернер Брост се обърна кръгом и продължи към „Сливовото дърво“ — закусвалнята за персонала в сградата.

Недей да важничиш, помисли си Оливия и се почувства поставена на мястото си от снизходителния му тон.

Недостъпен?

— Какво значи недостъпен?

Оливия следваше Брост на две крачки разстояние. Той свърна в закусвалнята като робот, сложи храна и бира върху поднос и намери свободна маса, без да губи инерция. После се съсредоточи върху обяда си. Оливия седна срещу него.

Бързо разбра, че този мъж трябва да погълне нещо питателно — моментално. Протеини, калории, захар. Проблемът очевидно беше сериозен.

Зачака, преди да произнесе репликата си.

Не се наложи да чака дълго. Брост се справи с храната с впечатляваща скорост и се облегна назад с едва прикрито оригване.

— Какво значи „недостъпен“ случай? — попита отново тя.

— Значи, че нямаме основания да подновим разследването — каза Брост.

— Защо?

— Какви познания имаш по въпроса?

— Уча трети семестър в Полицейския колеж.

— С други думи, не знаеш много.

Но го каза с усмивка. Беше се погрижил за телесните си нужди. Сега можеше да си позволи кратък разговор. Току-виж я убедил да го почерпи с ментова бисквитка към кафето му.

— За да подновим разследване, основното изискване е да разполагаме с нещо, което преди не сме използвали.

— ДНК? Географски анализ? Нови свидетелски показания?

Е, знае това-онова, помисли си Брост.

— Да, такива неща. Или нови улики, пропуснати при предишното разследване.

— Но нямате такива за случая на Нордкостер?

— Нямаме.

Брост се усмихна великодушно. Оливия му се усмихна в отговор.

— Искате ли да ви взема кафе? — попита тя.

— Да, моля.

— Нещо към него?

— Ментова бисквитка би било чудесно.

Оливия се върна бързо. Въпросът напираше на езика ѝ.

— Том Стилтон е отговарял за случая, нали? — зададе го, преди кафето да заеме мястото си върху масата.

— Да.

— Знаете ли как да се свържа с него?

— Вече не работи в полицията. Напусна отдавна.

— Знам, но още ли е в Стокхолм?

— Нямам представа. Носеха се слухове, че ще се мести в чужбина.

— О... гадост... значи трудно ще го открия.

— Да.

— Защо напусна? Не беше толкова стар, нали?

— Не беше.

Оливия забеляза как Брост разбърква кафето си с очевидно нежелание да срещне погледа ѝ.

— Защо напусна тогава?

— Лични причини.

Трябва да спра тук, помисли си Оливия. Личните причини не ѝ влизаха в работата. Нямаха никаква връзка с проекта.

Оливия обаче си беше Оливия.

— Вкусна ли беше ментовата бисквитка?

— Много.

— Какви бяха личните причини?

— Не знаеш ли какво значи „лични“?

Ментовата бисквитка явно не е била чак толкова вкусна, помисли си тя.

* * *

Оливия излезе от полицейската централа на Полхемсгатан. Кипеше от раздразнение. Не обичаше да се сблъсква с тухлени стени. Влезе в колата, извади лаптопа, отвори сайт за търсене и написа „Том Стилтон“.

Появиха се няколко статии. Всички имаха връзка с полицията. Освен една. Съобщение за пожар на нефтена платформа край норвежкия бряг през 1975. Млад швед спасил живота на трима норвежки работници. Героят се казваше Том Стилтон, на двайсет и една години. Оливия запази документа. После започна да търси Том Стилтон във всички директории. Нямаше го в „Ениро“ — националния онлайн адресен регистър. Не откри резултати и в други сайтове. Дори

в *Birthday.se*. Провери наслуки и в националния регистър за превозни средства. Същото.

Човекът не съществуваше.

Дали се е преместил в чужбина? Както спомена Брост. Дали не е някъде в Тайланд? Пие коктейли и разказва детективските си подвизи на подпийнали кокетки? Или не. Може би е имал други наклонности?

Хомосексуални?

Не, едва ли.

Поне не в добрите стари времена. Десет години бил женен за Мариане Боглунд — криминолог координатор. Оливия най-сетне бе открила Стилтон в брачния регистър на данъчната служба.

Имаше го в списъка.

С адрес, но без телефонен номер.

Записа си адреса.

* * *

Почти от другата страна на света в малко крайбрежно бунгало в Коста Рика възрастен мъж си лакираше ноктите с прозрачен лак. Седеше на верандата на неповторима къща. Казваше се Боскес Родригес. От мястото си виждаше океанът, който се ширеше от едната страна. От другата тропическата гора се катереше по планински склон. От появата си на белия свят бе живял тук, на това място, в тази забележителна къща. Навремето го наричаха „стария барман от Кубая“. Днес не знаеше как го наричат. Рядко ходеше в Санта Тереза, където се намираще някогашният му бар. Според него мястото бе изгубило душата си. Вероятно заради сърфистите и ордите туристи, които вдигаха цените на всичко възможно.

Включително на водата.

Боскес се подсмихна.

Чужденците винаги пиеха вода от пластмасови бутилки — купуваха ги прескъпо, изпиваха ги и ги изхвърляха. После лепяха плакати с лозунги да пазим околната среда.

Големият швед в Мал Паис обаче не е като тях, помисли си Боскес.

Никак даже.

3.

Загърбили Тихия океан, двете момчета седяха мълчаливо върху пясъка под обветрена палма. Недалеч от тях се бе разположил мъж със затворен лаптоп в скута. Седеше на най-обикновен бамбуков стол пред ниска сграда с олющена синьо-зелена фасада — нещо като ресторант без постоянно работно време, където сервираха собственооръчно уловена риба и алкохол.

В момента беше затворено.

Момчетата познаваха мъжа. Един от съседите им в селото. Винаги се държеше мило с тях, играеха заедно и се гмуркаха за раковини. Сега разбираха, че не бива да шумят. Мъжът носеше само тънки къси панталони и нищо отгоре. Бос. Русата му коса бе пооредяла, а по силно загорялото му лице се стичаха сълзи.

— Големия швед плаче — прошепна едно от момчетата и топлият вятър отнесе гласа му.

Другото момче кимна. Мъжът с лаптопа наистина плачеше — от часове. Първо преди зазоряване в къщата си в селото, после слезе на брега за глътка въздух. Сега седеше, обърнат към Тихия океан.

И продължаваше да плаче.

Преди няколко години бе пристигнал в Мал Паис на полуостров Никоя в Коста Рика. Шепа къщи край пращен крайбрежен път. На юг нямаше нищо; на север се намираха Пляя Кармен, Санта Тереза и още две-три села, където се тълпяха туристи. Дълги, фантастични плажове, идеални за сърфиране, евтини квартири и още по-евтина храна.

И никой не разпитва кой си.

Свършено, помисли си той тогава. Да се скриеш. Да започнеш начисто.

Непознат.

Нарече се Дан Нилсон.

Спестяванията му го изхранваха, докато му предложиха да стане гид в близкия природен резерват „Кабо Бланко“. Работата го устройваше отлично. С всъдехода си се изкачваше дотам за половин

час, а със сравнително приличните си езикови познания се справяше с повечето туристи, решили да разгледат резервата. Отначало не бяха много, през миналата година станаха повече, а сега бяха достатъчно да запълва с тях четири дни от седмицата. През другите три общуваше с местните. Никога с туристи или сърфисти. Не беше воден човек и не си падаше по алкохола и марихуаната. Живееше скромно кажи-речи във всяко отношение; хората почти не го забелязваха — мъж с минало, останало в миналото.

Би могъл да се появи във всяка книга на Грeъм Грийн.

Сега седеше на бамбуков стол с лаптоп върху коленете и плачеше. Двете момчета го наблюдаваха разтревожени от известно разстояние и нямаха представа защо Големия швед е толкова тъжен.

— Да го попитаме ли?

— Не.

— Сигурно е изгубил нещо, което можем да намерим?

Той не беше изгубил нищо.

Ала беше взел решение. Най-последно. Решение през сълзи, което не бе и помислял, че ще се наложи да вземе. Сега се беше наложило.

Той се изправи.

Първо извади пистолета си — „Зиг Зауер“. Усети тежестта му в дланта си, без да откъсва очи от прозореца. Не искаше момчетата да го видят. Знаеше, че са го последвали. Както винаги. Сега стояха в храстите и чакаха. Влезе в спалнята и затвори кепенците. С известно усилие избута дървеното легло настрана. Една от плочките под него бе разкъртена. Вдигна я. Измъкна чанта, скри оръжието на нейно място и върна плочката отгоре. Забеляза, че действа прецизно, делово. Знаеше, че не бива да се отклонява, да се замисля, да рискува да се разколебае. Занесе кожената чанта в дневната, отиде до принтера и вдигна лист А4, изписан нагъсто. Прибра го в чантата.

В нея вече имаше няколко неща.

Когато излезе от къщата, слънцето се бе показало над дърветата и огряваше скромната му веранда. Хамакът се поклащаше лениво в сухия вятър. Мъжът предположи, че ще вдигне много прахоляк по пътя. Ужасно много. Потърси с поглед момчетата. Нямаше ги. Или се бяха скрили. Веднъж ги беше открил под одеяло в задния двор. Помисли си, че едър варан се е промъкнал отдолу, и го повдигна предпазливо.

— Какво правите тук?

— Играем си на варани!

Качи се на всъдехода с чантата в една ръка и отпраши по шосето. Отиваше в Кабуя — съседно село.

При приятел.

Има къщи и къщи. И къщата на Боскес. Единствена по рода си. Отначало била рибарска колиба, скована от бащата на Боскес преди цяла вечност. Две стаички. После семейство Родригес пораснало значително и с появата на всяко ново бебе татко Родригес построявал нова стаичка. Накрая законните доставки на дървен материал пресъхнали и се наложило да импровизира, както се изразяваше той. Използвал каквото му попадне. Метални плоскости, мрежи, понякога плавеи и отломки от продънени рибарски лодки. За него бе запазена кърмата — издатина от южната страна, където едва се вмъкваше и се потапяше в долнопробен алкохол и в Кастанеда.

Но това беше Стария Родригес.

Родригес-младши, Боскес, в крайна сметка остана сам в къщата. Сексуалната му ориентация не му беше дала деца, а последният му любовник бе починал преди две години.

Сега Боскес беше на седемдесет и две и отдавна не чуваше цикадите.

Но беше добър приятел.

— Какво искаш да направя? С чантата? — попита той.

— Да я дадеш на Хилберто Ювисио.

— Но той не е ли полицай?

— Да, именно затова — каза Дан Нилсон. — Вярвам му. И той ми се доверява. Понякога. Не се ли върна до първи юли, дай чантата на Ювисио.

— И какво да направи той с нея?

— Да я изпрати на шведската полиция.

— Как?

— Вътре има лист. Написано е как.

— Добре.

Боскес сипа ром в чашата на Нилсон. Седяха пред забележителната къща. На нещо като веранда поради липса на по-

подходяща дума. Нилсон бе отмил криво-ляво прахоляка от пътя с хладка вода. Сега отпъди с ръка рояк насекоми и вдигна чашата е рома. Както вече бе споменато, спазваше мяра във всичко, и Боскес се изненада доста, когато го попита дали има ром. Сега наблюдаваше Големия швед с известно любопитство. Положението не беше обичайно. Не само заради рома; цялото поведение на шведа не бе обичайно. Познаваше го от първия му ден тук. Нилсон нае къщата на сестра му в Мал Паис, а после я купи. Това сложи началото на дълго и сърдечно приятелство. Не, сексуалните предпочитания на Боскес не бяха заразили Нилсон. Начинът обаче, по който шведът виждаше и вършеше нещата, допадна на Боскес.

Много.

Нилсон не приемаше нищо за даденост.

Боскес — също. Различни обстоятелства го бяха научили да подхожда грижливо и внимателно към всичко, което има. То може изведнъж да изчезне. Добре е, докато го имаш, но после не остава нищо.

Като Нилсон.

Той беше тук. Спогаждаха се. Скоро няма да е тук, помисли си внезапно Боскес.

— Случило ли се е нещо?

— Да.

— Искаш ли да поговорим?

— Не.

Дан Нилсон стана и погледна към Боскес.

— Благодаря за рома.

— *De nada.*

Нилсон остана прав пред Боскес. Достатъчно дълго, та той да усети, че също трябва да се изправи, а щом стана, Нилсон го прегърна. Кратка прегръдка за сбогом, с каквато мъжете често се разделят. Особеното беше, че тази прегръдка бе първата помежду им.

И последната.

4.

Еднооката Вера имаше радио. Малък транзистор, намерен в казан за боклук пред къща в Дьобелнсгатан — с антена и всичко. Кутията беше счупена, но работеше. Сега седяха в Гласблосар Парк и слушаха радио „Сянка“ — програма, създадена от и за бездомници. Излъчваше се по един час седмично. Звукът стържеше малко, но всички знаеха за какво говорят. Бенсеман. „Трашкик“. За садистите, които търсят нови жертви.

Сред тях.

Да ги пребият и да пуснат филма в интернет.

Бяха на мушка.

— Трябва да сме заедно!

Мюриел го изкрещя. Беше взела нещо, което премахваше задръжките, и бе решила да изрази ясно мнението си. Перт и четиримата други по пейките я погледнаха. Заедно? Какво иска да каже?

— Какво ще рече „заедно“?

— Да сме един до друг! Да не оставаме сами... да не им даваше шанс... да ни пребият... когато сме сами...

Гласът на Мюриел се изключи мигом, когато всички се втренчиха в нея. Тя впи очи в чакъла. Вера приближи до нея и погали шарената ѝ коса.

— Добра идея, Мюриел. Не бива да оставаме сами. Ако сме сами, ще се страхуваме и те веднага ще ни надушат. Като кучета са. Надушват страха ни и ни пребиват.

— Именно.

Мюриел вдигна леко глава. В друг живот би искала Вера да ѝ бъде майка. Майка, която я гали по косата и се притичва на помощ, когато хората я гледат. Никога не бе имала такава майка.

Сега беше твърде късно.

Твърде късно за повечето неща, помисли си Мюриел.

— Чухте ли, че ченгетата сформирали нова група, за да заловят копелетата?

Вера се огледа и видя, че двама от другите кимат. С оскъден ентузиазъм. Всички по пейките имаха личен опит с ченгетата — от старо и по-ново време. И този опит не им даваше основания да изпитват особен ентузиазъм. Щяха ли полицаите да положат повече усилия, за да защитят бездомните, от необходимия минимум да удовлетворят пресата? Не, никой от тях не си го помисли и за наносекунда. Знаеха си мястото в скалата на приоритетите, и то не беше в началото.

Нито дори в края.

Беше от опаката страна на салфетката от дюнер, с която Рюне Форш си бършеше устата.

Знаеха го отлично.

* * *

Аудиторията в Полицейския колеж беше почти пълна. През последния ден от пролетния семестър имаха посетители от Националната лаборатория по криминология в Линкьопинг. Изнасяха им лекция за специалните техники и методи.

Дълга лекция. С паузи за въпроси.

— Мнозина настояват да вземаме повече ДНК проби. Какво мислите вие?

— Мислим, че е правилно. В Англия вземат ДНК проби дори при кражби с взлом и в резултат разполагат с огромна ДНК база.

— А защо ние не го правим?

Улф зададе въпроса. Както винаги.

— Проблемът, ако го разглеждаме като проблем, са законите ни за личната неприкосновеност. Не ни позволяват да събираме такива данни.

— Защото?

Лична неприкосновеност.

Продължиха в същия дух още два часа. Когато подхванаха темата за най-модерните методи за генетичен анализ, Оливия наостри слух. Дори зададе въпрос и Улф отбеляза събитието с лека усмивка.

Може ли да се установи бащинство по ДНК от зародиш?

— Да.

Лесен отговор, дошъл от червенокоса лекторка в синкавосива рокля със семпла кройка. Още щом я представиха, жената привлече вниманието на Оливия.

Казваше се Мариане Боглунд — криминолог в Националната лаборатория.

Лампичката светна след секунди и Оливия си каза „уха!“. Тази жена беше бившата съпруга на Том Стилтон.

Сега стоеше на крачка от подиума.

Оливия се почуди дали да рискува. Предишния ден бе проверила адреса, даден за Стилтонови. Там вече не живееха никакви Стилтонови.

Реши да рискува.

* * *

В два и четвърт лекцията приключи. Оливия забеляза как Мариане Боглунд последва курсовия ѝ ръководител Оке Густафсон и влезе в кабинета му. Сега стоеше в коридора и чакаше.

И чакаше.

Да почука ли на вратата? Няма ли да е малко нахално? Ами ако правят секс вътре?

Почука на вратата.

— Да.

Оливия отвори вратата, извини се за безпокойството и помоли да поговори минута-две с Мариане Боглунд.

— Един момент — каза Оке.

Оливия кимна и затвори вратата. Не правеха секс. Как изобщо ѝ щукна? Твърде много филми? Или защото Боглунд бе неоспоримо привлекателна жена, а Оке Густафсон имаше такива вежди?

Мариане Боглунд излезе и протегна ръка.

— Как да ви помогна?

Ръката ѝ беше стегната и суха, погледът — съвършено резервиран. Очевидно не живееше в обсега на чувствата си. Оливия веднага съжали, че е така.

— Опитвам се да се свържа с Том Стилтон — каза тя.

Нито звук. Никакви чувства.

— Не откривам адреса му, никой няма представа къде е. Знаете ли как бих могла да се свържа с него?

— Не.

— В чужбина ли се е преместил?

— Нямам представа.

Оливия кимна леко, благодари кратко, обърна се и се отдалечи по коридора. Мариане остана там, където беше. Проследи с поглед младата жена. Внезапно тръгна след нея. След няколко крачки спря.

Отговорът на Мариане Боглунд се търкаляше в главата на Оливия. Вече го беше чувала от неколцина. Очевидно ефикасен отговор. Поне по отношение на Стилтон. Чувстваше се доста обезсърчена.

И разкайна, че се държи зле.

Нахлуваше в личното пространство на хората, разбираше го. Когато спомена името на Стилтон, по лицето на Боглунд определено пробяга сянка. И тази сянка изобщо не беше нейна работа.

Да му се не види! Какво я прихваща?

— Какво те прихвана?

Не беше вътрешният ѝ глас, а Улф, разбира се. Настигна я по пътя към колата ѝ и се усмихна.

— Мм... моля?

— ДНК на зародиш? Що за въпрос?

— Просто любопитствах.

— Случаят на Нордкостер?

— Да.

— Какво представлява?

— Убийство.

— Събрах две и две, Оливия.

И сега тя няма да каже нищо повече, помисли си Улф, както обикновено.

— Защо си толкова потайна?

— Аз ли?

— Да.

Оливия се изненада. И от личното естество на въпроса, и от неловката ситуация. Какво иска да каже? Потайна?

— Какво искаш да кажеш?

— Винаги се измъкваш по един или друг начин. Намираш извинение или...

— За бирата ли имаш предвид?

— И за нея, и за всичко. Задаваш въпроси, получаваш отговори и тръгваш нанякъде.

— Така ли?

Какви ги говори? Въпрос, отговор и си тръгва?

— Е, такава съм си, предполагам.

— Очевидно.

Сега Оливия можеше да включи на автопилот и да потегли, но внезапно се замисли за Молин-старши. Улф беше син на един от най-високопоставените криминалисти в страната — Оскар Молин. Не че го винеше. Отначало се дразнеше малко. Не разбираше точно защо. Вероятно подозираше, че Улф има известно предимство пред останалите в курса. Глупав довод, разбира се. Той трябваше да прави същото като тях и да получава оценки като тях. А и у дома вероятно го подлагаха на по-силен натиск. Естествено, вероятно щеше да разполага с повече възможности да се издигне. С баща, който да му помага да прескача по-високите прагове.

Но какво толкова.

— Поддържаш ли връзка с баща си?

— Да, разбира се. Защо?

— Търся детектив, който вече не работи в полицията и сякаш никой няма представа къде е. Том Стилтон. Баща ти може би знае нещо.

— Стилтон ли каза?

— Да. Том Стилтон.

— Ще попитам.

— Благодаря.

Оливия се качи в колата и потегли.

Улф остана там, където беше, и поклати леко глава. Трудно момиче. Не недостъпно, но трудно. Винаги се държеше на разстояние. Канеше я да отидат на бар с други колеги, но не, тя все си намираше извинения. Ще учи, ще ходи на фитнес, ще прави неща, каквито

всички правят, но намират време за бира. Потайна наистина, помисли си Улф. Но красива, с чувствени устни, атлетични рамене, никакъв грим.

Не смяташе да се отказва.

* * *

Оливия — също. Нито от случая с убийството край брега, нито от случая с изчезналия детектив. Дали има връзка между двете? Открил е нещо, спрели са го и са го принудили да замине в чужбина? Но защо? Бе напуснал по лични причини, нали? Това ли беше сянката в очите на Боглунд?

Оливия усети, че се отнася в догадки. Това бе недостатъкът да се родиш с въображение и да отраснеш с родители, които разнищват кроежи на кухненската маса. Винаги търсеше конспирация. Връзка.

Мистерия, която да разгадава, докато заспива.

Бялата кола свърна по Кларасранд. Музиката в слушалките ѝ звучеше приглушено и метафорично. Този път слушаше „Депортийс“. Харесваше песни, които казват нещо.

Шосето залъкатуши по хълма с развъдника за зайци и тя се усмихна. Тук баща ѝ винаги забавяше ход и я поглеждаше в задното огледало.

— Колко са днес?

И малката Оливия започваше да брой бързо.

— Седемнайсет! Виждам седемнайсет!

Оливия пропъди спомена и натисна педала за газта. Имаше изненадващо малко коли. Лятото започва, разбира се, каза си. Хората заминават в провинцията. Замисли се за старата им семейна вила на остров Тюнингьо. Там прекарваше летата като малка. С Мария и Арне — непристъпна идилия. Малко езерце, раци, училище по плуване и оси.

Сега Арне го нямаше и същото важеше за раците. Бяха останали само тя и майка ѝ. И семейната вила, толкова силно свързана с Арне — с постоянните му грижи за къщата, с риболова, с неизчерпаемите му идеи за вечерите. Там той беше различен баща. Баща на дъщеря си, който има време и място за всичко, което не намира място в

професионалния им дом — така Оливия наричаше къщата в Ротербро, където бе отраснала. В нея живееха по план и в педантичен порядък. „Не сега, Оливия, ще го обсъдим по-късно.“ В лятната вила беше точно обратното.

Сега обаче Арне го нямаше там. Само майка ѝ Мария бе там, а това не беше същото. За нея мястото се бе превърнало сякаш в задължение. Нещо, за което непременно трябва да полага грижи, та Арне да не се засрами, ако го види. Но как ще го види? Той е мъртъв, нали? Баща ѝ никога не се тюхкаше, ако боята по фасадата се излющи. Мария обаче нямаше мира. Понякога на Оливия ѝ се струваше, че долавя нещо невротично у нея. Майка ѝ се чувстваше длъжна да работи неуморно, за да отблъсква нещо друго, незнайно какво. Сигурно трябва да поговори с нея. Трябва да...

— Да?

Мобилният ѝ телефон звънна.

— Здравсти, Улф е.

— Здравсти.

— Говорих с татко. За Стилтон.

— Вече? Страхотно. Благодаря. Какво каза той?

— Каза, че няма представа.

— Добре. Значи няма представа къде е Стилтон?

— Да, но е запознат със случая на Нордкостер.

— О, добре.

Настъпи тишина. Оливия свърна по рампата към улица „Сентралброн“. Какво още да каже? Благодаря? За какво? За поредното „нямам представа“?

— Благодаря все пак.

— За нищо. Ако ти потрябва помощ, просто звъни.

Оливия прекъсна връзката.

* * *

Сестрата на Боскес закара Дан Нилсон до Пакера от другата страна на острова. Той взе ферибота до Пунтанерас и после продължи с такси до Сан Хосе. Скъпо, но не искаше да рискува да изпусне самолета.

Таксито го остави на „Хуан Сантамария“ — международното летище в Сан Хосе. Нямахме багаж. Беше горещо и влажно. По тънката му риза имаше потни ивици чак до кръста. Недалеч от него новопристигнали туристи се радваха на топлината. Коста Рика! Най-сетне!

Нилсон влезе в залата за заминаващи.

— Кой терминал?

— Шести.

— Къде проверяват документите?

— Ето там.

— Благодаря.

Тръгна към гишетото. Не беше пътувал в тази посока. Бе летял само насам. Преди много време. Сега заминаваше. Постара се да остане в защитния си пашкул. Налагаше се. Не биваше да си позволява да мисли. Не биваше да мисли за повече от един етап наведнъж. Първо гишетото, после терминалът и самолетът. Качва се на борда и готово. Тогавя няма да е толкова важно да не се пропуква. Ще се справи. Стигне ли местоназначението, започва вторият етап.

Шведският.

* * *

Въртеше се на седалката и се обръщаше.

Точно както очакваше, в самолета се почувства като балон с изпуснат въздух. Скрити ъгли се показаха и миналото започна да се процежда наяве.

Капка по капка.

Когато професионално любезните стюардеси си свършиха работата и най-сетне приглушиха осветлението, той беше заспал.

Или поне така мислеше.

Случващото се в сънното състояние на мозъка му трудно би могло да се нарече заспиване. По-скоро изтезание. С болезнено осезаем декор.

Бряг, убийство, жертва.

Всичко се въртеше около това.

И всичко трябваше да се върти около това.

* * *

Оливия най-после се бе заела със сифона в банята. Със засилващо се усещане, че ще повърне, и с помощта на четка за зъби и взета назаем отвертка успя да изтегли дебела сиво-черна наденица, дълга около една педя. Наденица от косми, запушили отточната тръба. Доповръща ѝ се още повече, когато осъзна, че част от космите не са нейни. Сигурно се бяха събирали години наред. Изпънала ръка, пренесе наденицата от косми до кофата за боклук, пусна я вътре и веднага завърза найлоновия плик, да не би находката ѝ да оживее.

После седна да си провери имейла.

Спам, спам, спам. И после мобилният ѝ телефон звънна. Беше майка ѝ.

— Будна си, нали? — попита тя.

— Осем и половина е.

— С теб никога не съм сигурна.

— Какво искаш?

— Кога да те взема утре?

— Да ме вземеш?

— Купи ли предпазно тиксо?

О! Тюнингъо значи! Да, разбира се. Преди няколко дни Мария ѝ се беше обадила. Било време да се захванат със слънчевата страна на вилата, където фасадата била най-уязвима. Арне винаги ѝ обръщал специално внимание. Щели да я преобоядисат през уикенда. Не я попита дали има други планове. В света на Мария нямаш други планове, ако си ѝ дъщеря и самата Мария има планове.

Тази седмица трябваше да преобоядисат слънчевата страна на вилата.

— Не мога.

Оливия бързо прелисти календара в главата си, търсейки оправдание.

— Как така не можеш? Защо не можеш?

Частица от секундата преди да изобличат блъфа ѝ, Оливия зърна папката до лаптопа. Случаят с убийството на брега.

— Ще пътувам до Нордкостер.

— Нордкостер? Каква работа имаш там?

— Ммм... в колежа ни възложиха проект.
— Не може ли да го отложиш за следващата седмица?
— Не. Вече си купих билет за влака.
— Но сигурно можеш...
— И знаеш ли какъв е проектът? Убийство, което татко е разследвал! През осемдесетте! Странно, нали?
— Кое е странно?
— Че е същият случай.
— Той работеше по много случаи.
— Да, знам, но все пак...
Нататък разговорът не продължи дълго. Мария явно разбра, че няма начин да накара Оливия да отидат на вилата. Попита я как е Елвис и затвори веднага след като чу отговора.
Оливия бързо отвори сайта за резервации на билети.

* * *

Почти през целия ден Йеле беше сам. Продаде няколко списания. Посети новата комунална кухня на Камакаргатан. Купи си евтина храна. Отбягваше хората. Отбягваше хората, доколкото е възможно. Изтърпяваше Вера и още един-двама бездомници, но иначе странеше от другите. Живееше в пашкул от самота. Изолиран, физически и умствено. Намираще вътрешен вакуум, където се опитваше да пази равновесие. Вакуум, където нямаше и помен от случилото се в миналото. От всичко случило се, което нищо не можеше да промени. Имаше психически проблеми и диагноза; пиеше лекарства, за да овладява психозите си. И да успява да функционира — криво-ляво. Или да оцелява, помисли си той, беше въпрос по-скоро на оцеляване. Да успее да преживее часовете от събуждането сутрин до заспиването вечер. С възможно най-малко контакти с околния свят.

И възможно най-малко мисли.

Мисли за това, което е бил някога. В друг живот, в друга вселена, преди да удари първата мълния. Онази, която разруши всякаква възможност за нормален живот и създаде верижна реакция от съсипия и хаос, а накрая и първата психоза. И адът след нея. Когато стана

съвсем различен човек. Човек, който успешно и съзнателно унищожи социалната си мрежа. За да потъне. Да забрави.

Да напусне всичко.

Това се случи преди шест години — номинално. За Йеле беше далеч по-отдавна. За него всяка изминала година изтриваше все по-незаличимо обичайните представи за време. Той съществуваше в безвременно нищо. Вземаше списание, продаваше списания, ядеше нещо понякога, търсеше сравнително безопасни места за нощуване. Места, където ще го оставят на мира. Където никой няма да се бие, да пее или да сънува шумно ужасяващи кошмари. Преди време бе открил стара дървена барака с хлътнал покрив в околностите на града и далеч от отъпканите пътеки.

Място, където може да умре, когато настъпи моментът.

Сега отиваше натам.

* * *

Телевизионният екран беше на стената на оскъдно мебелирана стая. Доста широк екран. Сега четирийсет и два инчов екран може да се купи на безценица. Особено ако не придиряш откъде го купуваш. Така този телевизор се бе озовал тук, където го гледаха двамата младежи с якета с качулки. Единият превключваше трескаво каналите. Внезапно другият посочи.

— Хей! Гледай!

На екрана се виждаше мъж, когото бомбардират с ритници. — Човече! Това е онзи от парка! Нашият филм, мамка му! Няколко секунди по-късно се появи водеща и представи актуална програма, сменила друга в последния момент.

— Видяхте кратък откъс от спорните видеозаписи с насилнически сцени, разпространени в сайта „Трашкик“. След малко ще обсъдим темата в студиото.

Махна с ръка към кулисите.

— Гостува ни известна журналистка, която от години пише за значими социални проблеми: наркотици, бизнес с компаньонки, трафик на хора... Сега тя подготвя поредица от статии за насилието и младежите. Ева Карлсен!

В студиото влезе жена, облечена в черни джинси, черно яке и бяла тениска отдолу. Русата ѝ коса бе прибрана във висока опашка, а практически високите ѝ обувки носеха тяло в добра физическа форма. Наближаваше петдесетте и знаеше какво прави. Без никакво усилие създаваше усещане за авторитетно присъствие.

Карлсен седна на фотьойла в студиото.

— Добре дошла. Преди няколко години написа книга, привлякла вниманието на обществеността. Разглеждаше въпроса за бизнеса с компаньонки в Швеция, като „компаньонка“ всъщност е евфемизъм за луксозна проститутка. Сега се съсредоточаваш върху младежкото насилие. Ето как представяш новата си поредица статии...

Водещата вдигна вестник.

— Мъчителната тревога е майка на злото, а насилието е вик за помощ от дете, изгубило посоката. Безпътицата е почвата, подхранваща безпричинното младежко насилие, на което сме свидетели днес. Тревогата се задълбочава в общество, където не сме необходими.

Водещата остави вестника.

— Силни думи. Наистина ли положението е толкова сериозно?

— Да и не. С думите „безпричинно младежко насилие“ имам предвид, разбира се, конкретни прояви на насилие, а извършителите са конкретни лица. Не всички млади хора се поддават на агресията, напротив — насилниците са сравнително малобройна група.

— Но всички сме шокирани от записите, показващи как пребиват бездомници. Кои са те? Хората, които го правят?

— Това са малтретирани деца, които никога не са имали възможност да развият чувство за емпатия. Защото светът на възрастните ги е предал. Сега реагират на преживяното и изливат гнева си върху жертви, които смятат за още по-безполезни от тях самите. В този случай — бездомните.

— Що за дивотии, мамка му!

Реагира момчето с тъмнозеленото яке. Приятелят му посегна към дистанционното.

— Чакай! Искам да чуя това!

На екрана водещата поклати леко глава.

— Кой е виновникът тогава? — попита тя.

— Всички ние. Всеки от нас, участвал в създаването на общество, където децата остават толкова далеч от спасителните мрежи, че се превръщат в зверове.

— И как можем да поправим грешката според теб? Поправима ли е изобщо?

— Въпросът е политически. Основният фактор е как обществото използва ресурсите си. Мога да опиша само какво се случва и какъв е резултатът.

— Отблъскващи видеозаписи в интернет?

— И това.

Младежът изключи телевизора. Когато остави дистанционното върху масичката, ръкавът му оголи малка татуировка на китката. Две

букви, вписани в кръг: ДБ.

— Как се казва кучката? — попита приятелят му.

— Карлсен. Хайде! Да се омитаме към Орща!

* * *

Едуард Хопър би го нарисувал, ако беше жив и беше швед. И ако тази вечер се намираше на изток от Стокхолм в гората до езерото Ярла.

Щеше да нарисова пейзажа.

Да улови светлината от самотния фенер високо върху метален стълб; щеше да нарисова как мекото жълто сияние озарява дългото безлюдно шосе, асфалта, пустотата, приглушените зелени сенки на дърветата и току до самия предел на светлия ореол — самотна фигура на мъж, слабоват, висок, леко прегърбен, готов да прекрачи в полето от светлина... или не. Би останал доволен от картината.

Или не.

Навярно щеше да се притесни защо моделът му внезапно излиза от шосето и изчезва в гората. И оставя след себе си — разочаровайки живописеца — пуст път.

На изчезналия модел му беше все едно.

Вървеше към нощното си убежище. Бараката с хлътнал покрив зад някогашното депо за тежки машини. Където имаше някакъв навес да го пази от дъжда, стени — да го пазят от вятъра, и под — от найлошия студ. Нямаше осветление, но за какво би му послужило? Знаеше как изглежда бараката отвътре. Но отдавна бе забравил как изглеждаше самият той.

Спеше тук.

В добри дни.

В лоши като днешния то изпълзяваше навън. Онова, което не искаше да вижда. Не го безпокояха плъховете, хлебарките и паяците. Гадинките можеха да си щъкат, колкото си искат. Другото изпълзяваше от него.

От случилото се много, много отдавна.

И с него не можеше да се справи.

Не можеше да го убие с камък, да го стресне с рязко движение. Не можеше дори да го убие с кръсъци. Макар да се опитваше — както

тази вечер — да прогони влечугото с крясъци, знаеше, че е безполезно.

Не можеш да убиеш миналото с крясъци.

Дори цял час да крещиш с пълно гърло. Просто унищожаваш гласните си струни. Когато стигнеш дотам, използваш последното, което искаш да използваш, защото знаеш, че ти помага и същевременно те погубва.

Пиеш лекарства.

Халдол и стезолид.

Които убиват влечугото и смълчават крясъците. И ампутират още една част от достойнството ти.

После губиш сваяст.

5.

Заливът имаше същата форма както тогава. Скалите се издигаха там, където се бяха издигали. Брегът се извиваше като дъга край същата гъста гора. При отлив все още пресъхваше далеч навътре към морето. В това отношение нищо не се бе променило в Хаслевикарна двайсет и три години по-късно. Мястото и сега беше красиво и спокойно. Всеки, дошъл да му се наслади днес, едва ли би могъл да си представи какво се е случило тогава.

Точно тук, в нощта на високия прилив.

* * *

Той излезе от зоната за пристигащи на гьотеборгското летище „Ландветер“ с късо кожено сако и черни джинси. Беше се преоблякъл в тоалетната. Не носеше нищо и тръгна право към рампата на такситата. Имигрант с вид на човек, който би предпочел да е в леглото, се измъкна от първото такси и отвори задната врата.

Дан Нилсон седна в колата.

— Централна гара.

До Стрьомстад нагоре по брега щеше да пътува с влак.

* * *

Усещаше се още щом големият червен ферибот напуснеше убежището на пристана. Тягата на люлеещата се вода. Влошаваше се с всяка измината морска миля. Тук цялото Северно море се блъскаше в сушата. Когато вятърът достигна девет-десет метра в секунда, стомахът на Оливия се разбунтува. Обикновено не страдаше от морска болест. Беше плавала често в лодката на родителите си, главно в

Стокхолмския архипелаг, но дори там понякога духаше силен вятър. Призляваше ѝ единствено при мъртво вълнение с дълги вълни.

Като сега.

Провери къде е тоалетната. Вляво, срещу столовата. Нямаше да плават дълго; вероятно щеше да издържи. Купи си кафе и канелена бисквита, както обикновено се прави на ферибот, и седна до един от големите прозорци. Бе любопитна да види как изглежда архипелагът откъм западния бряг, толкова различен от обичайната ѝ гледна точка от изток. Тук скалите бяха ниски, изгладени от вятъра, тъмни.

Опасни, помисли си тя, когато видя как вълните се блъскат в едва различимия риф.

За шкипера обаче това е ежедневие, каза си тя. По три курса всеки ден през зимата и поне по двацет сега. През юни. Погледна към салона. Почти всички места бяха заети, макар да беше рано сутринта. Жители на острова, прибиращи се вкъщи след нощна смяна в Стрьомстад. Летовници на път за първата си почивна седмица. И само неколцина едnodневни екскурзианти.

Като нея.

Е, почти.

Всъщност щеше да пренощува на острова. Една нощ, не по-дълго. Беше си резервирала малко бунгало по средата на острова. Доста скъпо — все пак беше разгарът на сезона. Погледна отново през прозореца. На хоризонта различи тъмен бряг и осъзна, че сигурно е Норвегия. Толкова близо? В същия момент телефонът ѝ звънна. Беше Лени.

— Ще си каже човек, че си умряла! От цяла вечност не си се мяркала онлайн! Къде си, по дяволите?

— Пътувам към Нордкостер.

— И къде е това?

Географските познания на Лени не бяха блестящи, едва ли би успяла да отбележи Гьотеборг върху празна карта. Имаше обаче други таланти. Сред тях и това, което сега щеше да сподели с Оливия. С Якоб минало като по ноти, вече се водели двойка и планирали да посетят заедно големия фестивал „Мир и любов“.

— Ерик си тръгна с Лоло... така де, след „Странд“, но първо попита за теб!

О, чудесно, помисли си Оливия, поне съм била първият избор.

— Та какво ще правиш там? На острова? Среца ли имаш?

Оливия ѝ обясни накратко, не всичко, защото знаеше колко ограничен е интересът на Лени към колежанската ѝ работа.

— Чакай, някой звъни на вратата! — прекъсна я Лени. — Сигурно е Якоб! Дръж ме в течение, Ливия! Обади се, когато се върнеш!

Лени прекъсна връзката точно когато фериботът наближи тесния пролив между островите Костер.

Фериботът пусна котва до западния док в югоизточната част на Нордкостер. Няколко неотличими товарни камионетки с неотличими островитяни в тях бяха паркирани на кея. Първата пратка за деня бе пристигнала.

Включително Оливия.

Тя стъпи на кея и усети как се клати. Едва успя да запази равновесие и едва след няколко секунди осъзна, че кеят е неподвижен. Нейното тяло се клатушкаше.

— Тежко плаване?

Жената, която попита, приближи до Оливия. Възрастна жена с посребрени коси, дълъг черен дъждобран и лице, гледало към морето през по-голямата част от живота ѝ.

— Нещо такова.

— Аз съм Бети Нордеман.

— Оливия Ръонинг.

— Нямах ли багаж?

Оливия държеше спортен сак и според нея той се водеше за багаж. Щеше да остане само една нощ.

— Само това.

— Носиш ли топли дрехи?

— Не. Топли дрехи?

— Не усещаш ли? Вятърът духа откъм морето и ще се засилва, а ако завали, тук става ад. Или смяташ да не си подаваш носа от бунгалото?

— Не, но... Нося си пуловер.

Бети Нордеман поклати леко глава. Нямахше да се научат тези сухоземци. Понеже в Стрьомстад грее слънце, идват тук по плувки и шнорхели, и след час хукват към магазина на Лефе да си купуват дъждобрани, галоши и бог знае какво.

— Ще вървим ли?

Бети тръгна и Оливия я последва. Почти подтичваше, за да не изостава. Минаха край няколко метални кошници, натрупани по вълнолома. Оливия ги посочи.

— Капани за омари?

— Да.

— Много ли се хващат тук?

— Не е като преди. Сега позволяват само по четиринайсет капана на рибар. Така решиха, преди да се снабдим с колкото си щем. Но всъщност е добре, защото бездруго не са останали много омари.

— Жалко. Обичам омари.

— Аз не обичам. Последният път, когато ядох омар, ми беше за пръв път, и оттогава се придържам към раците. Те харесват омари!

Бети посочи две огромни яhti до дока в далечината.

— Норвежци. Идват тук и купуват всеки омар, който се хване в капаните ни. Скоро ще изкупят целия Нордкостер.

Оливия се подсмихна. Не се изненада, че има напрежение между норвежките новобогаташи и старите нордкостерци. Живееха толкова близо едни до други.

— Сезонът на омарите обаче започва чак през септември, така че дотогава ще трябва да ги вадят от фризера. Или да ги внасят от Америка. Както направи веднъж онзи... Магнусон.

— Кой е той?

— Ще ти покажа.

Подминаха няколкото дървени къщи край водата — червени и черни рибарски бараки; ресторант „Страндкантен“; магазини, където предлагаша смесица от островен кич и стари рибарски такъми. После — пералня „Лефе“, рибарница „Лефе“, каяци „Лефе“ и „Веранда Лефе“.

— Този Лефе май е бръкнал във всеки пай.

— Да, тук го наричаме XL — съкратено от Екстра Лефе. Отрасна край източния бряг на острова. Веднъж посети Стрьомстад, получи ужасно главоболие и оттогава не е напускал Нордкостер. Ето!

Намираха се малко над пристанището. Големи и малки къщи се редяха край тясното шосе. Почти всички бяха добре поддържани, със спретнати, изрядно боядисани фасади. Мама би ги одобрила, помисли си Оливия, и погледна накъдето ѝ сочеше Бети. Към внушителна къща,

очевидно построена съобразно красивия полегат склон към морето, където се издигаше.

— Това е къщата на Магнусон. Бертил Магнусон, собственикът на рудодобивната компания. Построй я през осемдесетте. Нямаше нито разрешително за строеж, нито нищо. После си купи документите.

— Как така?

— Покани всички местни общински съветници на шиказна вечеря, внесе сто омара от Америка и проблемът се разреши. За хората от сушата не важат същите правила както за нас.

Продължиха напред. Къщите оредяха. Бети водеше, Оливия слушаше. Бети бърбореше ли, бърбореше. Осведоми Оливия кой лови омари незаконно, кой има афера с нечия съпруга и кой не си поддържа градината.

Дребни и не толкова дребни простъпки.

— А тук живееше приятелят му, между другото. Онзи, който изчезна.

— Чий приятел?

Бети стрелна с поглед Оливия.

— Как чий... на Магнусон. Разказах ти по-рано за него.

— О, да, да. И кой изчезна? Магнусон?

— Не, приятелят му, както току-що казах. Не му помня името. Изчезна обаче и ако не ме лъже паметта, смятаха, че е похитен или убит.

Оливия се сепна.

— Чакай! Тук ли се случи?

Бети се усмихна, доволна от развълнуваното ѝ изражение.

— Не, някъде в Африка и много отдавна.

Въображението на Оливия обаче пламна.

— Кога изчезна?

— Някъде през осемдесетте.

Оливия надуши диря. Възможно ли е да има връзка?

— През същата година, когато убиха жената? В Хаслевикарна?

Бети се закова на място и се обърна към Оливия.

— Затова ли си дошла? Криминален туризъм?

Оливия се опита да прочете мислите на Бети. Дали въпросът я бе ядосал, или...? Обясни ѝ бързо защо е на острова — че е студентка в Полицейския колеж и са ѝ възложили проект за крайбрежния случай.

— Така ли? Значи ще работиш в полицията?

Бети я изгледа скептично.

— Да, така възнамерявам, но не съм завършила...

— Е, всеки си решава сам... — Учебната програма на Оливия очевидно не заинтригува Бети. — Приятелят на Магнусон обаче не изчезна през същата година, когато убиха момичето.

— А кога?

— Много по-рано.

Оливия усети как я жегва разочарование. Но пък какво си въобразяваше? Че ще открие връзка между изчезване и убийство още щом стъпи на Нордкостер? При това връзка, убягвала на полицията години наред?

Срещнаха няколко семейства с деца на велосипеди. Бети поздравяваше всички. И не спираше да говори.

— Никой на острова няма да забрави онова убийство. Беше ужасно. Преследваше ни като черна сянка.

— Ти беше ли тук тогава?

— Разбира се. Къде другаде да бъда?

Бети погледна Оливия, сякаш не са ѝ задавали по-глупав въпрос. Затова Оливия пропусна да спомене, че има цял свят отвъд Нордкостер, където би могла да бъде. Последва дълга тирада какво точно правела Бети, когато пристигнала въздушната линейка и полицаите превзели острова.

— Разпитаха всички. Казах им, разбира се, кой е замесен според мен.

— И кой е той?

— Сатанисти. Расисти. Безспорно някакви *-исти*, така им казах.

— Велосипедисти?

Оливия искаше да се пошегува, но Бети схвана едва след няколко секунди. Кого се осмелява да подкача? Врялата и кипяла островитянка? После обаче се засмя. Градски хумор. Колкото, толкова.

— Ето ги бунгалата!

Бети посочи редица малки жълти къщурки пред тях. И те бяха грижливо поддържани. Прясно боядисани за туристическия сезон и разположени в дъга, извита като копито, край красива морава.

Точно зад тях започваше гъста гора.

— Сега ги стопанисва синът ми. С него си договорила резервацията. Казва се Аксел.

Приблжиха до бунгалата и Бети подхвана отново. Показалецът ѝ сочеше бунгало след бунгало.

— Какви ли не хора са идвали тук...

Оливия огледа дървените къщички — всичките номерирани с месингови цифри, които изглеждаха току-що излъскани. Нордеманови бяха изрядни.

— А в деня на убийството? Помниш ли кои са били тук тогава?

Бети поразкриви лице.

— Не се отказваш, а? Но, да, помня. Поне някои.

Бети посочи първото бунгало.

— Там например беше отседнала хомо двойка. Дискретно, разбира се, не беше като днес, когато непрекъснато използват от килера. Казаха, че са орнитолози, но очевидно наблюдаваха само себе си и нищо друго.

Хомо. Оливия чуваше за пръв път някой да използва думата. Дали са били способни да убият жената на брега? Ако, разбира се, са били „хомо“. Може би са се престрували.

— В номер две имаше семейство с деца, доколкото си спомням. Да, така беше. Майка, баща и две деца, които търчаха наоколо и плашеха овцете в пасището. Едното дете се поряза на бодливата тел и родителите обвиниха фермера, представи си. Но боговете наказват някои хора веднага, така си рекох аз.

— В номер две нямаше никого, сигурна съм, но в номер пет беше отседнал турчин. Остана дълго, няколко седмици. Не сваляше червения си фес, имаше заешка устна и фъфлеше ужасно. Но беше мил и любезен. Веднъж дори ми целуна ръка.

Бети се засмя, развеселена от спомена. Оливия размишляваше що за птица е бил любезният турчин. Жената е била с тъмна коса. Туркиня навярно? Кюрдка? Убийство на честта? Вестниците споменаваха, че вероятно е била латиноамериканка, но на какво основание? Бети кимна към номер шест.

— Там имаше двойка наркомани за съжаление. Аз обаче не търпя такива неща. Изритах ги. Изтърках цялото бунгало след тях! Дяволи! И намерих използвани спринцовки и окървавени салфетки в кошчето за боклук.

Наркотици? Оливия беше прочела някъде, че в кръвта на жената имало следи от рохипнол. Имаше ли връзка? Преди да дообмисли хипотезата, Бети продължи:

— Всъщност май ги изгоних преди убийството... Да, защото след това откраднаха лодка, за да стигнат до континента. Да се заредят с наркотици, мен ако питаш.

И дирята на Оливия изстина.

— Каква невероятна памет имаш! — удиви се тя.

Бети спря да си поеме дъх и да се наслади на комплимента.

— Е, да, но имаме и книга за гости.

— Все пак!

— Интересувам се от хората, вярно. Такава съм си.

Бети погледна самодоволно към Оливия и посочи бунгало в края на редицата — номер десет.

— Там беше отседнала глупачката от Стокхолм. Първо беше тук, после отиде на норвежка яхта в пристанището. Флърца и половина! Кипреше се пред ловците на омари на кея и на момчетата им течаха лигите. Но разбира се, полицаите разпитаха и нея!

— Във връзка с разследването?

— Предполагам. Първо говориха с нея тук, после разбрах, че са я завели в Стрьомстад и са продължили там. Така каза Гунар.

— Кой е той?

— Гунар Вернемюр, полицай. Но вече се пенсионира.

— И как се казваше тя? Глупачката?

— Казваше се... чакай да се сетя... Не помня фамилията, но първото ѝ име беше като на съпругата на Кенеди.

— И какво е то?

— Не знаеш как се е казвала съпругата на Кенеди? Имам предвид онази, дето после се ожени за гърка... Онасис.

— Не знам...

— Джаки. Джаки Кенеди. Да, така се казваше глупачката. Не помня повече. Ето го твоето бунгало!

Бети посочи една от жълтите къщурки и поведе Оливия към вратата.

— Ключът виси на кука вътре. Ако ти трябва нещо, Аксел живее там.

Показа къща на близкия хълм, облицована с етернитови плочи. Оливия отвори вратата и пусна вътре спортния си сак. Бети остана отвън.

— Надявам се бунгалото да ти хареса.

— Отлично е!

— Добре тогава. Може да се срещнем на пристанището тази вечер. XL ще свири на тромбон в ресторант „Страндкант“, ако те интересува. Довиждане засега!

Бети си тръгна. Внезапно Оливия си спомни какво искаше да я попита през цялото време, но не успя да вметне въпроса.

— Госпожо Нордеман!

— Казвай ми Бети.

— Чудех се... Наистина ли някакво момченце е видяло какво се случва на брега?

— Да. Уве, момчето на Гардманови. Живееха в къща в гората. — Бети посочи към тъмната гора. — Майка му почина, а баща му е в старчески дом в Стрьомстад, но къщата още е на Уве.

— Там ли е сега?

— Не, пътува. Той е... как се наричаше... морски биолог. Когато е в Швеция обаче, идва от време на време да нагледа къщата.

— О, благодаря!

— И Оливия, не забравяй какво ти казах... за времето. Ще се влоши бързо, затова не ходи сама край скалите на северния бряг или нещо подобно. Ако решиш все пак да отидеш, Аксел може да те придружи. Опасно е, ако объркаш пътя.

Бети продължи да бърбори. Оливия постоя минута-две пред бунгалото, втрънчена в нея. После погледна към къщата, където живееше синът ѝ Аксел. Стори ѝ се доста комично непознат мъж да върви по петите ѝ като бодигард само защото духа малко вятър.

* * *

Купи си куфар в Стрьомстад. Куфар с колелца и разтегаема дръжка. Когато се качи на борда на костерския ферибот, приличаше на най-обикновен турист.

Но не беше.

Беше турист може би, но не най-обикновен.

Беше мъж, борил се с нарастващия хаос в гърдите си по целия път от Гьотеборг. Засега губеше битката.

Знаеше, че вече е близо. Беше длъжен да се овладее. В плана му нямаше място за колебание или слабост. Налагаше се да запази хладнокръвие.

Когато фериботът потегли, у него се надигна нещо лъскаво, студено, голо. Като скалите, които подминаваха. Внезапно се замисли за Боскес.

Бяха се прегърнали.

* * *

Оливия легна върху семплото легло в бунгалото. Във влака беше спала лошо. Сега се изтегна и вдъхна плесенясалия въздух в стаята. Не е плесен, помисли си, просто е задушно. Погледна към голите стени. Никакви картини или плакати; нито дори някое от онези рибарски стъклени кълба за мрежи. Нямаше да поместят интервю с Бети в лъскаво списание. Или с Аксел, ако той бе избрал мебелировката. Оливия извади карта. Беше я купила, преди да се качи на ферибота в Стрьомстад. Доста подробна карта на северозападната част на острова, само на нея. Заливи със смешни имена и недалеч — на картата — Хаслевикарна.

Там щеше да отиде.

На местопрестъплението.

Защото това беше целта на пътуването, знаеше го. Да разгледа мястото, където бе извършено убийството.

Криминален туризъм?

Все едно. Важното беше да стигне до онзи бряг. Където бяха погребали и удавили младата жена.

С дете в утробата.

Оливия остави картата да се разстеле върху гърдите ѝ и умът ѝ се зарея към хаслевикарнските заливи; към брега, морето, отлива, тъмнината, голата млада жена в пясъка, момченцето някъде в мрака и извършителите — трима, така пишеше в полицейския доклад. Достоверни ли бяха обаче показанията на свидетеля? Ужасено

деветгодишно дете в нощта? Сигурни ли бяха, че момчето наистина е видяло трима мъже. Или бяха приели думите му като отправна точка, понеже не са разполагали с друго? Ами ако са били петима? Малобройна секта?

Ето пак.

Безплодни размишления.

Стана и усети, че моментът е настъпил.

Да стане криминален турист.

Прогнозата на Бети за времето се оказа сравнително точна, като изключим факта, че дъждът бе връхлетял острова още в ранния следобед. Вятърът откъм морето духаше по-силно и температурата беше спаднала драстично.

Навън беше доста ужасно.

На излизане Оливия едва успя да отвори вратата. Тя се захлопна след нея още щом прекрачи прага. Допълнителният ѝ пуловер помагаше донякъде, но вятърът развяваше косата ѝ пред очите и я заслепяваше, а дъждът се лееше като из ведро. Защо, по дяволите, не си взе дъждобран? Беше постъпила като аматьор. Или сухоземец, както би казала Бети. Оливия погледна към къщата на Аксел.

В никакъв случай. Има си граници.

Избра пътека към гъстата гора.

Много гъста. От десетилетия не бяха разреждали дърветата и никой не бе почиствал храсталаците. Сухи, чупливи клони, заплетени шубраци, всичко почти черно и само тук-там — парчета ръждясала телена мрежа.

Тя обаче продължаваше упорито по пътеката. Едва-едва. Предимството беше, че между дърветата вятърът бе по-слаб. Оставаше дъждът. Отначало използва картата да си заслони главата. После осъзна колко глупаво е хрумването ѝ. Картата бе единствената ѝ възможност да стигне до целта.

Първо искаше да види къщата на момченцето. Уве Гардман. Според Бети се намираше някъде тук, сред дърветата, макар Оливия да започваше да се съмнява. Виждаше само безформена маса от храсти, паднали дървета и телена мрежа.

Внезапно тя изникна пред нея.

Скромна черна дървена къща. Два етажа сред гората, на поляна, където дърветата отдавна бяха изсечени. Отзад имаше стръмнина,

отпред нямаше градина. Оливия огледа къщата. Изглеждаше безлюдна и страшновата. Поне в сегашната обстановка. Силен вятър и сгъстяваща се тъмнина. Побиха я тръпки. Как ѝ щукна, че иска да види къщата? Вече бе разбрала, че момчето — сега мъж на около трийсет и две — не е тук. Бети ѝ беше казала. Оливия поклати леко глава, но извади мобилния си телефон и щракна няколко снимки на къщата. Да ги включи, ако реши, в доклада си за случая.

Къщата на Уве Гардман.

Напомни си да му се обади, когато се върне в бунгалото.

Едва след половин час се добра до северната част на острова. Сега, стигнала до целта — е, почти до целта — започна да проумява предупреждението на Бети. Тук беше напълно изложена на произвола на откритото море. Дъждът се сипеше от черните облаци. Вятърът виеше между скалите. Гигантски вълни от Северно море прииждаха и се блъскаха в скалите. Трудно ѝ беше да прецени колко високо се вдигат.

Сви се зад голяма скала и погледна към морето. Мислеше, че е на безопасно място, но ненадейно грамадна вълна се втурна с грохот към скалата и водата заля краката ѝ. Усети как студеният талаз дръпва тялото ѝ, паникьоса се и изпищя.

Ако не беше паднала в плитка падина, морето щеше да я грабне.

Осъзна го обаче доста по-късно.

Сега тичаше.

Колкото я държат краката.

Далеч от морето. Към сушата.

Тича, докато не се спъна в плоска скала или по-точно в оазис от плоски скали. Просна се ничком и прегърна камъка, прегърна Майката земя, запъхтяна, с окървавено чело от подхлъзването в падината.

След доста време събра смелост да се обърне и да погледне към бушуващото море отвъд заливите и разбра какъв идиот е била.

Тогава цялото ѝ тяло се разтресе.

Беше вир-вода.

* * *

Тромбоновата вечер с XL в „Страндкантен“ — ресторант с иначе отлична репутация — не бе събрала много посетители. Вероятно тромбонът беше разколебал клиентелата. По масите седяха шепа местни с чаши бира, XL се мъдреше в ъгъла с тромбона си и Дан Нилсон също беше тук.

Заел масата най-близо до водата. Вятърът блъскаше дъжда в прозореца. Дан бе дошъл тук направо от ферибота. Не защото се чувстваше гладен или жаден, или за да избяга от дъжда.

Искаше да събере сили.

Всички сили, които успее да събере.

Знаеше, че има минимален риск да го познаят. Преди много години имаше вила тук. Но беше принуден да поеме този риск.

Сега седеше над чаша бира. Една от келнерките прошепна на XL, докато си почиваше от тромбона — прилича на полицай, онзи мъж до прозореца, а XL бе отговорил, че лицето му се струва някак познато. Нилсон обаче не го чу. В мислите си той беше другаде. Далеч, край северния бряг на острова.

Където беше ходил преди.

Място, което щеше да посети отново тази вечер.

А после — още едно място.

И когато свършеше това, щеше да сложи точка.

Или обратното, не беше напълно ясно.

Не знаеше.

Но щеше да разбере.

* * *

Освен че беше вир-вода, с окървавено чело и почти в ступор от уплаха, я сполетя малка катастрофа. Изгуби картата. Или гигантската вълна я бе взела. Сега нямаше карта. Не знаеше накъде да тръгне. Нордкостер не е голям остров, не и в лятно слънце и юнска топлина, но разрази ли се буря, завали ли порой и започне ли да се стъмва, островът е достатъчно голям да се изгубиш.

Достатъчно голям да се изгуби сухоземец.

Гори, трънливи поляни, скалисти възвишения внезапно изникват пред теб.

Особено ако никога не си идвал тук.

Като Оливия.

Която се намиреше посред Нищото. Напълно дезориентирана. Отпред — тъмна гора, зад нея — хлъзгави скали. И понеже иначе отличният ѝ мобилен телефон се бе потопил в морето и я бе предал, нямаше кой знае какъв избор.

Освен да започне да върви.

В една посока или друга.

И тя вървеше разтреперана ту в една посока, ту в друга.

* * *

Дан Нилсон знаеше точно къде отива, макар че заради ужасното време се бе стъмнило съвсем. Не му трябваше карта. Повлече куфара след себе си по чакълестото шосе, отдалечавайки се от морето, после свърна по пътека там, където знаеше, че ще я намери.

Която водеше до мястото, където отиваше.

Първото място.

* * *

Обикновено не се страхуваше от тъмнината. От малка спеше сама в къщата в Ротербро. И в лятната им вила. Точно обратното всъщност — намиреше я за приятна и успокоителна, когато се спусне над всичко и го забули. И тя остане на спокойствие.

Сама.

Сега също беше сама. Но при различни обстоятелства. Сега беше сама на непознато място. Бучаха гръмотевици, дъждът се лееше като из ведро. Виждаше на метър-два пред себе си, не повече. Само дървета и скали и пак дървета и скали. Подхлъзваше се върху мъх, препъваше се в камъни, клони я бодяха изневиделица по лицето, поглъщаха я дълбоки падини. Чуваше и шум. Воят на вятъра, който не я плашеше. Не се страхуваше и от разяреното море наоколо, защото знаеше какво е. Но другите звуци? Внезапното приглушено мучене, прорязващо мрака. Овце ли блееха? Едва ли. А този тънък писък, долетял преди

секунда измежду дърветата? Кой го бе издал? Изведнъж го чу отново, по-отблизо, после писъкът се потрети. Притисна се към дървесен ствол и се взря в тъмнината. Очи ли блестяха там? Две очи? Жълти? Сова? Има ли сови в Нордкостер?

После зърна сянката.

Далечна светкавица прониза гората с тънък сноп светлина и разкри сянка, която се движеше между дърветата на няколко метра от нея.

Сянката я ужаси.

Светлината помръкна бързо, както се бе появила, и пак се възцари мрак. Не знаеше какво е видяла.

Между дърветата.

Човек?

* * *

Мъжът, който влачеше куфара си с колелца през гората, наистина беше човек. Целеустремен човек. Мократа му руса коса лепнеше на кичури по лицето му. Това не го притесняваше. Случвало се бе да е навън и в по-лошо време. В други части на света. Изпълнявайки съвсем различни задачи. Далеч по-неприятни. Имаше известна практическа подготовка. Щеше ли да му помогне този път? Не знаеше.

Нямаше опит в подобни задачи.

* * *

Вярно, беше го виждала само на картата — е, и в Гугъл всъщност — но понеже дъждовните облаци неочаквано решиха да се пренесат над континента и позволиха на студената луна да надникне през тясна пролука, тя позна брега.

Гледаше право към заливите Хаслевикарна.

Доста се беше лутала. Дрехите ѝ бяха подгизнали. Раната на челото ѝ беше спряла да кърви, но се тресеше цялата, а сега се бе натъкнала на това. На първоначалната си цел. Набелязана преди векове.

Сега се тресеше и по други причини.

Неземната синя светлина на мъртвото небесно тяло горе създаваше зловеща атмосфера. И очевидно имаше отлив. Сушата се стелеше сякаш до безкрая. Започваше от пясъчните дюни и се простираше далеч навътре към морето.

Стигна до едната страна на брега и замаяна се отпусна тежко върху голяма скала.

Значи тук се бе случило.

Ужасното убийство.

Ето го брега. Ето къде бяха погребали голата жена.

Прокара длан по скалата пред себе си.

Къде ли е било момчето, когато е видяло всичко? На мястото, където седи тя сега? Или в другия край на дългия бряг? Където също се издигаха скали. Стана, погледна към тях и тогава го забеляза.

Мъж.

Излезе от далечния край на гората с... какво беше това? Куфар с колела? Оливия клекна и се скри зад скалата. Мъжът остави куфара и тръгна по сухия пясък към морето. Бавно, все по-навътре и навътре. Внезапно спря. Застина и погледна към луната... после надолу към пясъка и пак към небето. Вятърът развяваше косата и якето му. Той клекна и сведе глава като в молитва, сетне се изправи отново. Оливия притисна уста със свитите си юмруци. Какво прави мъжът? Чак там? До морето? Точно сега, когато има отлив и пълнолуние?

Кой е той?

Луд ли е?

Не разбра колко дълго мъжът стоя там. Може би три минути? Петнайсет? Не знаеше. Той се обърна внезапно и тръгна към дюните. Все така бавно, към мястото, където бе оставил куфара си. Обърна се още веднъж и погледна към морето.

После изчезна в гората.

Оливия остана там, където беше. Достатъчно дълго, за да е сигурна, че мъжът се е отдалечил.

Освен, разбира се, ако не бе останал в началото на гората.

* * *

Не беше останал. Вървеше към другото място. По-скоро следващото и по-важното всъщност. Първото беше нещо като траурен ритуал. Второто бе свързано с конкретна задача.

Там щеше да направи нещо.

Знаеше, разбира се, къде е зелената къща, но не помнеше толкова гъст жив плет да е опасвал двора. Но той щеше да му помогне. По-лесно щеше да се прокрадне и да се спотаи зад плета. Никой нямаше да го види отвън.

Забеляза, че в къщата светят лампи, и се разтревожи. Вътре имаше хора. Налагаше се да се промъкне покрай живия плет, за да стигне дотам. До мястото, където трябваше да отиде.

Закрачи предпазливо напред. Носеше куфара. Напредваше възможно най-безшумно. В тъмното не виждаше добре къде стъпва. Когато почти се изравни с къщата, чу от другата ѝ страна да се отваря врата. Свря се между храстите и дебел клон го шибна през лицето. Застина като истукан. На десет метра от него малко момче изскочи иззад ъгъла на къщата. Засмя се и се притисна до стената. На криеница ли играеше? Нилсон се постара да диша възможно най-безшумно. Ако момчето се обърнеше и погледнеше към него, щяха да го разкрият. Беше твърде близо.

— Йохан!

Женски глас. Момчето се сниши и извърна глава към живия плет. За миг на Нилсон му се стори, че очите им се срещат. Момчето не помръдна.

— Йохан!

Жената извика по-силно. Внезапно момчето се отлепи от стената и изчезна на бегом зад другия ъгъл на къщата. Нилсон остана сред шубрака. Най-сетне чу да се затръшва врата и настъпи тишина. Почака още няколко минути и тръгна отново.

* * *

Сигурно щеше да умре в гората. Да замръзне. Или да я застигне друга смърт, която ще изглежда интересно във вестниците. Така си мислеше, но опасенията ѝ не се сбъднаха. Благодарение на чужда намеса, а не на нейните усилия.

Появи се Аксел.

Изтощена до краен предел, Оливия се свлече върху скала и чу глас.

— Изгуби ли се?

Висок, широкоплещест младеж с къса коса и будни очи стоеше на метър от нея и се взираше в мокрото ѝ до кости привидение. Всъщност не се нуждаеше от отговор. И тя не му отговори.

— Кой си ти? — попита го.

— Аксел. Мама ми каза да пообиколя и да те потърся. Минала край бунгалото ти и видяла, че не си се прибрала. Изгуби ли се?

Меко казано, помисли си тя. Не си виждал по-изгубен човек на този проклет остров.

— Да — отговори.

— Завидно постижение.

— Моля?

— Да се изгубиш на този остров. Не е много голям.

— Благодаря.

Аксел протегна ръка, за да ѝ помогне да стане. Огледа я.

— Вир-вода си. Цопна ли?

Цопване? Така ли го наричат местните? Когато половината проклето Северно море се стовари върху теб?

Ама че чешити!

— Ще ми покажеш ли пътя?

— Разбира се. Ето ти якето ми.

Аксел уви измръзналата Оливия в широкото си, топло яке и я поведе през голямата лоша гора към малкото жълто бунгало. Щом стигнаха, предложи да ѝ донесе храна.

Моят герой, помисли си Оливия. Седеше върху леглото, загърната в одеяло, и държеше чиния с топла храна. Мъж, който спасява живота на хората.

Не говори много, но действа.

Аксел Нордеман.

— Омари ли ловиш?

Зададе му въпроса не съвсем на сериозно.

— Да.

Отговори ѝ. И толкова.

Друг типаж. Не като Улф Молин.

Храната, топлината и спасението кажи-речи възвърнаха нормалния порядък в света на Оливия. Дори телефонът ѝ изсъхна с малко помощ от взет назаем сешоар.

Провери си съобщенията и имейлите и внезапно се сети, че е забравила да се обади отново на Уве Гардман. Позвънила му беше вчера, в нощния влак до Гьотеборг, и се бе включил телефонен секретар. Сега щеше да пробва отново. Видя колко е часът — минаваше десет. Набра номера и пак чу телефонния секретар. Остави ново съобщение и го помоли да се свърже с нея. Прекъсна връзката и се разкашля неудържимо.

„Пневмония?“ — мина ѝ през ума.

* * *

През ума на Нилсон минаваха съвсем различни мисли. Беше клекнал. Куфарът лежеше до него. Зелената къща се мерзелееше едва-едва далеч зад гърба му. Сега вътре не светеха лампи.

С огромно усилие той избути настрани по-голямата скала. Вече беше преместил по-малката. Взря се в изкопа отдолу. Дълбока дупка — точно както си я спомняше. Лично я беше изровил. Отдавна. За да се подготви за всякакви възможности.

Погледна към куфара.

* * *

Внезапно я налегна умора. Сякаш се превърна в парцалена кукла. Лутането и изгубването бяха изцедили силите ѝ. Едва успя да отметне покривката и да пропълзи под завивките. Малката нощна лампа разпръскваше топло сияние и тя усети как се унася. Бавно, бавно... и татко Арне изплува пред нея. Погледна я и поклати глава.

— Можеше да стане доста неприятно.

— Знам. Сглупих.

— Не ти прилича. Обикновено си наясно какво правиш.

— От теб съм го наследила.

Арне се усмихна и Оливия усети как по лицето ѝ се стичат сълзи. Той изглеждаше толкова отслабнал, както сигурно бе изглеждал накрая, когато не го видя, защото беше избягала в Барселона.

— Спи спокойно.

Оливия отвори очи. Арне ли го каза? Тръсна леко глава и почувства колко горещо е челото ѝ. Температура ли имаше? Неизбежно, нали? Тук. В бунгало на остров отвъд западния бряг, където смятах да остана само един ден. Приключение и половина в дивата пустош! Какво ще правя сега?

Аксел?

Може би още не си беше легнал. Все пак живееше сам, така ѝ каза. Сигурно играеше видеоигри. Ловец на омари? Как не. Но ако изневиделица почука на вратата и я попита дали храната ѝ е харесала?

— Да, беше много вкусна.

— Добре. Трябва ли ти нещо друго?

— Не, всичко е наред, благодаря. Но... може би термометър?

— Термометър?

После нещата щяха да последват естествения си ход и преди да угасне нощната лампа, двамата ще са голи и ужасно възбудени.

Такива мисли раждаше трескавият ум на Оливия.

* * *

Еднооката Вера беше гледала футболен мач. „Местоположение Стокхолм“ срещу отбор от лекуващи се зависими от Рогсвед. Мачът завърши 2:0 за „Местоположение“. Перт вкара и двата гола.

Дълго щеше да предъвква постижението си.

Сега вървеше с Вера и Йеле и се наслаждаваше на топлата нощ. Играха мача на игрището в Танто в южния край на града. Заради спречкване с рефера и две-три дребни схватки след мача си тръгнаха чак към единайсет. А в момента приближаваше единайсет и половина.

Перт беше в приповдигнато настроение, все пак бе вкарал два гола. Вера също беше в добро настроение — в кофа за боклук до Синшен бе намерила черен лак за нокти. Йеле се чувстваше горе-долу. Но това бе почти постоянното му състояние, което не правеше

впечатление на никого. И така, тримата вървяха в нощта — двама радостни и един малко унил.

Вера беше гладна и предложи да посетят „Драконовата къща“ — китайската закувалня на Хорнстул. Току-що бе получила месечната си пенсия и бе решила да почерпи по-несполучилите си приятели. Перт отказа да влезе, а Йеле не обичаше китайска храна. Вместо това си устроиха угощение с наденички с най-различни гарнитурни в „Грила на Авраам“ на Хорнгатан. Когато получи щедрата си порция, Перт се поусмихна.

— Сега е вкусно.

После продължиха по Хорнгатан.

— Знае ли някой как е Бенсеман?

— Без промяна.

Внезапно с танцова стъпка край тях мина възнисьък мъж без рамене, с рехава конска опашка и остър нос. Мъжът погледна към Йеле по средата на такта.

— Здравсти? Как си? — попита той с решително писклив глас.

— Имам зъбобол.

— Добре тогава. Довиждане.

Ниският мъж заситни нататък.

— Кой, по дяволите, беше този?

Вера се втренчи в мъжа с опашката.

— Норката — отговори Йеле.

— Норката?

— Познат от миналото.

— Бездомен?

— Не, доколкото знам. Има жилище в Шерторп.

— Не може ли да нощуваш при него тогава?

— Не.

Йеле не възнамеряваше да гостува на Норката. Разговорът, който бяха провели преди малко, представяше що-годе дълбочината на отношенията им.

Понастоящем.

А в съвсем настоящия момент Йеле разбра какво ще последва.

— Винаги си добре дошъл да нощуваш в караваната ми — каза Вера.

— Знам. Благодаря.

— Но не искаш?

— Не.

— Къде предпочиташ да нощуваш тогава?

— Ще намеря къде.

Напоследък често водеха този разговор — Вера и той. Не ставаше дума да спи в караваната ѝ. И двамата бяха наясно. Ставаше дума за нещо, което не привличаше особено Йеле, а най-лесният начин да не я наскърби, бе да отклонява поканата ѝ.

Да нощува в караваната.

Което значеше „не“ и за другото.

Засега.

* * *

Оливия се мяташе в леглото в самотното бунгало. Пропаднаше в трескави сънища и се разбуждаше. Първо беше на брега в Хаслевикарна, после в Барселона. Ненадейно усети как леденостудена ръка докосва босия ѝ крак в края на леглото.

Изправи се рязко.

Лакътят ѝ събори нощната масичка и лампата падна на пода. Оливия се прилепи до стената и огледа стаята — нямаше никого. Отметна завивките. Дъхът ѝ секна от лудешкото туптене на сърцето ѝ. Сънуваше ли? Разбира се, какво друго? Беше сама в бунгалото.

Седна на ръба на леглото, вдигна лампата и се опита да се успокои. Дишай дълбоко — така я съветваше Мария в редките случаи, когато като малка сънуваше кошмари. Избърса челото си и тогава го чу. Шум. Глас? Отвън, пред вратата.

Аксел?

Уви се с одеялото, отиде до вратата и я отвори. На два метра пред нея стоеше мъж. Носеше куфар с колелца. Мъжът от Хаслевикарна. Оливия затръшна вратата, заключи я и се втурна към единствения прозорец. Вдигна щората, озъртайки се за някакъв предмет. Нещо, с което да го удари. Каквото и да било!

На вратата се почука.

Оливия не издаде нито звук. Тресеше се от главата до петите. Щеше ли да я чуе Аксел, ако изкрещи? Вероятно не, вятърът щеше да

я надвика.

Още едно почукване.

Паникьосана, Оливия тръгна бавно към вратата.

Тихо.

— Казвам се Дан Нилсон, съжалявам, че ви безпокоя.

Гласът долетя през вратата. Дан Нилсон?

— Какво има? Какво искаш? — попита Оливия.

— Нямам сигнал на мобилния, а трябва да позвъня за таксиметрова лодка. Видях, че в стаята ви свети и... ако имате телефон, ще ми позволите ли да го използвам?

Имаше телефон. Но не беше нужно да осведомява мъжа отвън.

— Разговорът ще е съвсем кратък — обясни той през вратата. — Ще ви платя.

Да ѝ плати за кратък разговор? За да поръча таксиметрова лодка? Оливия се почуди как да постъпи. Да излъже, че няма телефон, и да го отпрати? Или да го изпрати при Аксел. Усети обаче, че я обзема любопитство. Какво го беше довело в Хаслевикарна? По време на отлив, на лунния бряг? Кой беше той? Какво би направил Арне?

Би отворил вратата.

И Оливия я отвори. Предпазливо. По-скоро я открехна. Подаде мобилния си телефон през процепа.

— Благодаря — каза Нилсон.

Взе телефона, набра номер и поръча таксиметрова лодка да го вземе от западния кей. Щял да пристигне след четвърт час.

— Благодаря — повтори той.

Оливия си взе телефона през процепа. Нилсон се обърна и си тръгна.

Оливия отвори широко вратата.

— Видях те в Хаслевикарна.

Нилсон спря и се обърна отново. Нощната лампа я осветяваше гърбом. Той я погледна и примигна, сякаш се изненада. Оливия не разбра от какво. А и изненадата отшумя за частица от секундата.

— Какво правеше там? — попита той.

— Изгубих се и се озовах там.

— Красиво място.

— Да.

Мълчание. А ти какво правеше там? Не разбираше ли той, че това е въпросът?

Вероятно разбираше, но нямаше никакво намерение да му отговаря.

— Лека нощ.

Нилсон продължи по пътя си с образа на Оливия, запечатан върху ретината му.

* * *

Тромбонът лежеше в черния си калъф, а ХЛ седеше до него — на кея под ресторанта. Беше дълга вечер и той бе излял доста алкохол в гърлото си. Сега искаше да поизтрезнее. Утре щеше да отваря рибен ресторант за сухоземците. „Прясна пушена риба при Лефе“. Щеше да припечелва добре. Едрият островитянин до него беше трезвен. Беше на смяна за таксиметровата лодка и току-що бе получил поръчка.

— Кой е?

— Някой оттам.

Там значеше всичко от Стрьомстад до Стокхолм.

— Колко му поиска?

— Две хиляди.

ХЛ пресметна наум и сравни тарифата с рибния си ресторант. Почасовата печалба не излезе в полза на рибния ресторант.

— Това ли е човекът?

ХЛ кимна нагоре. Мъж в кожено яке и черни джинси вървеше към тях.

Мъж, който бе направил каквото трябваше да направи.

На Нордкостер.

Сега бе принуден да предприеме следващата стъпка.

В Стокхолм.

* * *

Тя най-сетне заспа. На включена лампа, зад заключена врата и със спомена за Дан Нилсон.

Мъжът от Хаслевикарна.

През остатъка от нощта беше в плен на кошмарите. Измъчваха я часове наред. Внезапно пресеклив вик се изтръгна от гърлото ѝ и през широко отворената ѝ уста. Ужасен вик. Студена пот изби от всяка пора на тялото ѝ и ръцете ѝ се замятаха, дращейки въздуха. На перваза зад нея паяк наблюдаваше драмата, разиграваща се в леглото. Как младата жена се опитва да изпълзи от бездната на ужаса.

Най-после успя.

Помнеше кошмара до най-дребната подробност. Беше погребана в пясъка. Гола. Имаше отлив, имаше луна и беше студено. Морето започна да приижда. Все по-близо и по-близо. Водата налетя към главата ѝ, но не беше вода, а лава от хиляди черни раци, спуснали се към оголеното ѝ лице и зейналата ѝ уста.

Тогава се изтръгна писъкът.

Оливия скочи задъхана от леглото. Дръпна одеялото с една ръка, избърса потното си лице и огледа стаята. Цялата нощ ли е била сън? Онзи мъж наистина ли бе идвал тук? Отиде до вратата и я отвори. Излезе в мрака, жадна за въздух, за кислород. Вятърът беше стихнал значително. Усети, че мехурът ѝ е препълнен. Слезе по стълбите и клекна зад гъст храст. Тогава го видя — вляво от нея.

Куфарът.

Куфарът с колелца на мъжа лежеше на земята.

Отиде до него и се озърна в тъмнината. Не виждаше нищо. И никого. Във всеки случай не и Дан Нилсон. Клекна до куфара? Да го отвори ли?

Разкопча ципа на капака от край до край и го повдигна внимателно.

Куфарът беше празен.

* * *

Отдалеч навярно изглеждаше доста идилична — сивата каравана сред нощната зеленина на гората близо до пристанището в Солна. С овално прозорче, през което струеше мека жълта светлина.

Вътре обаче идилията изчезваше.

Караваната беше крайно запусната. Някога газовата печка до стената работеше; сега бе ръждясала и безполезна. Някога плексигласовият свод на покрива пропускаше слънчевите лъчи; сега мътнееше, покрит с дебел слой прах. Някога на вратата висяха пъстроцветни пластмасови ленти; сега бяха останали само три, скъсани наполовина. Някога караваната бе ваканционна мечта на семейство с две деца от Тумба; сега я притежаваше Еднооката Вера.

Отначало я чистеше често, опитваше се да поддържа прилична хигиена. Но намираше все повече неща в кофите за боклук, трупаше ги в караваната и стандартът спадна значително. Сега мравешки пътеки лъкатушеха сред боклуците, а в ъглите дебнеха стоножки.

Но по-добре това, отколкото да спи в тунели или бараки за велосипеди.

Стените бяха украсени с вестникарски статии за бездомните и с плакати, които намираше от време на време; над едното легло висеше нещо, наподобяващо детска рисунка на харпун, над другото — изрезка: „Не е вярно, че не бива да се допускат хората отвън да влизат вътре; на хората вътре се полага да бъдат изхвърлени навън“.

На Вера ѝ харесваше.

Сега тя седеше до надрасканата си пластмасова маса и си лакираше ноктите в черно.

Не вървеше много добре.

По това време на нощта нищо не вървеше добре. Времето, когато стоеше на пост. Вера често бдеше в мрака и чакаше. Рядко посмяваше да заспи. Унесеше ли се най-сетне, сънят я застигаше по-скоро като припадък. Просто се строполяваше или изпадаше в нещо като летаргия.

Това продължаваше отдавна.

Дължеше се на ума ѝ, осакатен преди дълги, дълги години. Повреден като разсъдъка на мнозина край нея.

В нейния случай, който едва ли бе уникален, но все пак се отличаваше с някои лични подробности, три неща бяха нанесли най-дълбоки щети. Или причинили най-лоши недъзи. Връзка ключове я бяха повредили. Физически и умствено. Ударите от тежката връзка с ключове на баща ѝ бяха оставили видими бели белези по лицето ѝ и невидими белези у нея.

Биеха я с връзка ключове.

Според нея — по-често, отколкото заслужаваше. Сляпа за прозрението, че никое дете не заслужава връзка ключове в лицето, тя се обвиняваше за някои от ударите. Знаеше, че е била трудно дете.

Тогава обаче не знаеше, че е трудно дете в разбито семейство, с двама родители, неспособни да се справят с живота, които използват като отдушник за отчаянието си единствения човек наблизо.

Дъщеря си Вера.

Връзката ключове я повреди.

Но случилото се с баба ѝ я осакати.

Вера обичаше баба си и баба ѝ я обичаше и сякаш се стопяваше с всеки удар на ключовете по лицето на Вера.

Свиваше се безпомощна.

И уплашена от собствения си син.

Накрая се предаде.

Вера беше на тринайсет. С родителите ѝ гостуваха в стопанството на баба ѝ в Юпланд. Алкохолът, който носеха, предизвика обичайните последствия и няколко часа по-късно баба ѝ излезе. Вече просто нямаше сили да гледа и да слуша безнадеждността. Знаеше какво предстои — връзката с ключове. Когато им дойде редът, Вера успя да се измъкне — този път — и хукна да търси баба си.

Намери я в плевнята. Увиснала на дебело въже, намотано около греда на тавана.

Мъртва.

Това само по себе си беше шок, но не приключи дотук. Когато Вера се опита да привлече вниманието на родителите си, те бяха изпаднали в пиянски ступор. Наложил се да го направи сама. Да свали баба си от гредата и да я сложи да легне на земята. И да плаче. Часове наред седя до тялото на баба си, докато слъзните ѝ канали пресъхнаха.

Това я осакати.

И затова сега се затрудняваше да нанесе новооткрития си черен лак за нокти толкова гладко, колкото искаше. Получаваше се цапаница. Отчасти защото споменът за баба ѝ забулваше в сълзи очите ѝ, но и отчасти защото трепереше.

Тогава си помисли за Йеле.

Почти винаги си мислеше за него, когато бдението станеше твърде болезнено. Мислеше за очите му — имаше нещо в очите му,

което бе привлякло вниманието ѝ още при първата им среща в офиса на списанието. Той не гледаше, той виждаше. Така си помисли Вера — че я вижда; не вижда окаяната ѝ външност, а това, което е тя в друг свят.

Или което би могла да бъде. Стига да не ѝ липсваха инструментите, да не бе попаднала в погрешна компания и да не бе поела по пътя към голготата, проправен между различни институции и власти.

Той сякаш виждаше другата Вера. Силната, непокътнатата. Която би могла да изпълнява ролята на гражданка във всяка съвременна социална държава, избрана от нея.

Ако все още съществува такава.

Не съществува, помисли си Вера. Бяха я сринали със земята. „Домът на хората“, държавата на благоденствието, създадена някога в Швеция, вече не съществуваше. Но имаме лотария с пощенски кодове!

Тя се усмихна леко и видя, че нокътят на кутрето ѝ изглежда наистина добре лакиран.

6.

Лицето на мъжа в леглото беше дискретно подмладено, без торбички под очите. Посребрилата му коса беше къса и гъста — оформяха я през пет дни; останалата част от тялото му получаваше дължимото в частния му салон за фитнес на долния етаж.

Той държеше възрастта си на една ръка разстояние. От двойното легло в спалнята си виждаше кулата „Седергрен“ — недомислица на две пресечки от дома му. Най-известната забележителност в Стоксунд — грандомански проект, подхванат от собственика на гори Алберт Готард Нестор Седергрен.

Мъжът в леглото живееше на Гранхелсвеген, край водата, в далеч по-малка сграда. Едва около 420 квадратни метра с изглед към морето. Все пак имаше и малко съкровище на Нордкостер.

Сега той лежеше по гръб и леглото го масажираше — лек, специален масаж на цялото тяло. Дори на вътрешната страна на бедрата. Услугата си заслужаваше допълнителните двацет хиляди, които му поискаха.

Наслаждаваше се на всяка секунда.

Днес щеше да се срещне с краля.

Е, „срещне“ вероятно беше тромава дума за случая. Щеше да присъства на церемония в Търговската камара, където монархът щеше да бъде главната фигура. Той самият щеше да бъде втората главна фигура. Всъщност цялата церемония бе организирана в негова чест. Щяха да му връчат медал, почетна грамота или както там се наричаше призьт, че управлява най-успешната шведска компания в чужбина през миналата година.

Щеше да получи трофея в качеството си на основател и изпълнителен директор на „Магнусон Уърлд Майнинг“.

Мъжът в леглото беше Бертил Магнусон.

— Бертил! Какво ще кажеш за тази?

Лин Магнусон влетя в стаята в едно от творенията си — същата вишневочервена рокля, която носеше онази вечер. Беше много

красива.

— Чудесна е!

— Така ли мислиш? Не е ли прекалено... хм...

— Провокативна?

— Не... прекалено семпла. Знаеш кой ще присъства.

Бертил знаеше. Каймакът на стокхолмското бизнес общество, неколцина титулувани важни клечки, неколцина добре подбрани политици — не на министерско ниво, но почти. Или? Ако му провърви, може би министърът на финансите Борг ще се отбие за малко. Това винаги добавяше блясък. За съжаление Ерик нямаше да успее да дойде. Последният му туйт: „Брюксел. Среща с главнокомандващите в Комисията. Надявам се първо да вмести час при фризьор“.

Ерик открай време се грижеше педантично за външния си вид.

— Какво ще кажеш за тази? — попита Лин.

Бертил седна в леглото. Не като отклик на поредната презентация на съпругата му — скъпа рокля, която бе открила в бутика „Уиърд & Уау“ на Сибюлегатан — а защото усети, че се налага.

Трябваше да си изпразни мехура.

Напоследък му създаваше проблеми. Посещаваше тоалетната често, отколкото мъж в неговото положение има време. Преди седмица се бе срещнал с професор по геология, който го уплаши почти до смърт. Въпросният мъж му каза как започнал да се изпуска на шейсет и четири.

Бертил бе на шейсет и шест.

— Мисля, че трябва да облечеш нея — отсъди той.

— Наистина ли? Да, може би. Красива е.

— Ти също.

Бертил я целуна леко по бузата. Би й дал много повече от това. Лин изглеждаше изключително привлекателна, като се има предвид, че е подминала петдесетте, и той я обичаше до полуда, но мехурът му го пришпори да излезе от стаята.

Усещаше, че нервите му са изопнати.

Беше голям ден за него в много отношения, и още по-голям за „Магнусон Уърлд Майнинг“. Неговата компания. След като оповестиха новината за наградата, се бе надигнала вълна от критики срещу дейността им в Конго. Нападаха ги от всички страни —

вестниците публикуваха негативни статии, имаше и демонстрации. Раздухваха версии за съмнителни методи, експлоатация, погазване на международното право и каквото още им хрумне.

От друга страна, Бертил беше обект на нападки, откакто се помнеше. Винаги те вземат на прицел, ако си швед и се справяш добре в чужбина. А „Магнусон Уърлд Майнинг“ се справяше много добре. Малката компания, която бе основал с колега, се бе превърнала в многонационален конгломерат с клонове из целия свят.

Сега „Магнусон Уърлд Майнинг“ беше голям играч.

Той беше голям играч.

С възмалък мехур.

* * *

Оливия се събуди в бунгалото дълго след времето за напускане. Аксел не трепна. Тя се оправда с високата температура, подгизналите дрехи, „цопването“, както го бе нарекъл той. Аксел пак не трепна. Когато започна да обяснява, че обикновено се събужда много рано, той я попита дали иска да остане още една нощ. И тя искаше. По една причина — Аксел. Знаеше обаче, че трябва да се върне вкъщи.

По друга причина — котката.

Наложи се доста дълго да убеждава съседа да се грижи за Елвис. Мъжът — ексцентрик, който работеше в „Пет Саундс“ — най-после се съгласи.

Две нощи.

Три нощи? Никакъв шанс.

— Бих искала, но не мога — каза тя.

— Хареса ли ти островът?

— Много ми хареса. Времето е малко гадно, но бих искала да дойда пак.

— Звучи добре.

Така се изразяват момчетата, които ловят омари, помисли си Оливия, докато вървеше по Бадхусгатан в Стрьомстад, и усети как нещо в гърлото ѝ се подува. Отиваше при бивш полицаи. Гунар Вернемюр. Мъжът, който — според Бети Нордеман — бе разпитал глупавата Джаки от Стокхолм. Оливия откри Вернемюр в адресния

онлайн регистър „Ениро“ и му се обади, преди да се качи на ферибота от Нордкостер. Той откликна много дружелюбно. Бил пенсионер, нямал нищо против да се срещне с млада студентка от Полицейския колеж. Освен това разбра за по-малко от три секунди от коя Джаки от Стокхолм се интересува Оливия. Веднага я свърза с убийството в Хаслевикарна.

— Казваше се Джаки Берилунд. Помня я много добре.

Точно преди да свърне по Вестра Клевгатан, мобилният ѝ телефон звънна. Оке Густафсон, менторът ѝ. Бил заинтригуван.

— Как върви?

— Случаят с убийството на брега?

— Да. Откри ли Стилтон?

Стилтон? През последните двайсет и четири часа той изобщо не присъстваше в програмата ѝ.

— Не. Но говорих с Вернер Брост от отдела за стари случаи. Каза ми, че Стилтон напуснал полицията по лични причини. Знаеш ли нещо за това?

— Не. Или по-скоро да.

— Не или да?

— Напусна по лични причини.

— Добре. Иначе не съм открила кой знае какво.

Реши да спести островните си преживелици за по-премислено обобщение на по-късен етап.

Ако изобщо има такъв.

Вернемюрови живееха в красива стара сграда — на първия етаж с изглед към пристанището — любима на брокерите на недвижими имоти. Съпругата на Гунар — Мерит — свари кафе и даде на Оливия лъжица, пълна с кафява течност, за да ѝ облекчи гърлото.

Седнаха в семейната кухня със зелени стени, която, изглежда, не бе обновявана от началото на шейсетте. Върху перваза на прозореца порцеланови кученца се бореха за място със снимки на внуци и розов здравец. Снимките винаги привличаха вниманието на Оливия. Посочи една.

— Това внуците ви ли са?

— Да. Ида и Емил. Нашата гордост и радост — отвърна Мерит.
— Ще дойдат следващата седмица и ще ни гостуват през лятната ваканция. Толкова ще е забавно да се грижим отново за тях.

— Хайде, хайде, не преувеличавай — усмихна се Гунар. — Обикновено не възразяваш, когато си ги приберат вкъщи.

— Да, идват ми в повечко понякога. Как е гърлото ти?

Мерит погледна съчувствено Оливия.

— Малко по-добре, благодаря.

Оливия отпи глътка кафе от красивата порцеланова чашка с червени рози. Баба ѝ имаше същия сервиз. После поговориха за обучението на днешните полицаи — и тримата. Мерит беше работила в полицейския архив в Стрьомстад.

— Сега са централизирали всичко — каза тя. — Всичко е преместено в централния архив в Гьотеборг.

— Там са и документите по случаите, предполагам — вметна Гунар.

— Да — кимна Оливия.

Надяваше се той да не е твърде потаен и да ѝ разкаже нещичко за случая. Оттогава все пак бяха минали много години.

— Е? Какво искаш да разбереш за Джаки Берилунд?

Не е толкова потаен, помисли си Оливия, и попита:

— Колко пъти я разпитахте?

— Два пъти — тук, в управлението, и веднъж на Нордкостер в началото на разследването.

— Защо я доведохте за разпит тук?

— Заради яхтата. Знаеш ли за нея?

— Всъщност не...

— Е, Джаки очевидно беше компаньонка.

Луксозна проститутка, преведе си Оливия от висотата на семейното си възпитание в Ротербро.

— Луксозна проститутка — уточни Мерит по стрьомстадския си начин.

Оливия се подсмихна. Гунар продължи:

— Оказа се на борда на лъскава норвежка яхта с двама норвежци, които напуснаха острова скоро след убийството. По-точно се опитаха да го напуснат. Един от полицейските ни катери спря яхтата недалеч от сушата, провери откъде идва и я върна обратно. И понеже

норвежците бяха пияни до козирката, а Джаки Берилунд — очевидно под влияние на нещо по-различно от алкохол, доведохме тримата тук, за да ги разпитаме, когато изтрезнеят.

— И ти водеше разпита?

— Да.

— По цялото западно крайбрежие нямаше човек, който да води разпити по-добре от Гунар — поясни Мерит по-скоро като факт, отколкото като хвалба.

— И какво разбра от тях? — поинтересува се Оливия.

— Единият норвежец каза, че чули по радиото как на другия ден ще се разрази буря, и затова напуснали острова. Искали да се приберат в своето пристанище. Другият каза, че им свършила пиячката и отплавали за Норвегия да се запасят наново.

Доста различни версии, помисли си Оливия.

— А какво каза Джаки Берилунд?

— Нямала представа защо са отплавали, просто ги придружавала.

— Каза: „Плаването не ми е специалитет“ — допълни Мерит със стокхолмски акцент.

Оливия я погледна.

— Така казаха въпросната Берилунд. Добре се посмяхме, когато се прибра вкъщи, помниш ли?

Мерит се усмихна на Гунар, който изглеждаше малко сконфузен. Да споделяш със съпругата си информация от разпит, не е съвсем според правилата. На Оливия обаче й беше все едно.

— Но какво казаха за убийството? — настоя тя.

— За него всички казаха едно и също. Не били припарвали в Хаслевикарна нито през нощта на убийството, нито преди това.

— Вярно ли беше?

— Не сме сто процента сигурни. Случаят, разбира се, остана неразрешен. Не разполагахме с нищо, което да ги свърже с местопрестъплението. Роднина ли си на Арне Рьонинг, между другото?

— Той ми е баща... Беше.

— Прочетохме, че е починал — каза Гунар. — Моите съболезнования.

Оливия кимна, а Мерит извади албум със снимки от полицейската кариера на Гунар. На две от тях до него стояха Арне и

друг полицаи.

— Том Стилтон? — предположи Оливия.

— Да.

— Но нямаш представа къде е той сега? Том Стилтон?

— Нямам.

* * *

В крайна сметка тя все пак избра вишневочервената рокля. Беше особено привързана към нея. Със семпла кройка, но красива. Сега Лин Магнусон стоеше до съпруга си в тържествената зала на Търговската камара и се усмихваше. Не само за пред хората. Усмихваше се, защото се гордееше със съпруга си. Както и той се гордееше с нея — несъмнено. Винаги бяха съумявали да поддържат професионален баланс. Всеки се грижеше за своя бизнес, но и двамата бяха постигнали успех. Нейният — ограничен в по-скромни мащаби, но все пак достатъчен. Работеше като кариерен съветник и напоследък се справяше чудесно. Всички мечтаеха за напредък, а тя знаеше триковете. Някои бе научила от Бертил — опитът му си казваше думата — но в значително по-голяма степен постиженията ѝ се дължаха на собствените ѝ качества.

Притежаваше и познания, и умения.

Ето защо когато шведският монарх се приведе към нея, комплиментът му за вишневочервената ѝ рокля не беше косвено ласкателство, отправено към Бертил. Не, той бе предназначен специално за Лин.

— Благодаря.

Не се срещаха за пръв път. Кралят и Бертил споделяха общ интерес към лова и по-точно лова на яребици. Няколко пъти бяха ловували заедно и разговаряха непринудено. Доколкото е възможно да разговаряш непринудено с монарх, помисли си тя. Но поне дотолкова „непринудено“, колкото да поканят Бертил и съпругата му на няколко вечери с хора от най-близките кръгове на кралското семейство. Те бяха твърде формални за вкуса на Лин — кралицата не се отличаваше с чувство за хумор — но бяха важни за Бертил. Завързваше контакти, а и никога не е зле да се говори, че от време на време вечеряш с краля.

Лин се усмихна вътрешно; това имаше значение в света на Бертил и по-малко — в нейния. По-важното бе да спрат онези, които в момента хвърляха кал по „Магнусон Уърлд Майнинг“. Кал, опръскала дори нея. По пътя за церемонията на Вестра Тредгордсгатан се бе събрала малобройна тълпа с плакати, обвиняващи компанията в доста неприятни неща. Видя, че Бертил се ядоса. Той знаеше, че медиите ще покажат и това и няма да пропуснат да го вметнат в новината за наградата.

Да я пооцапат малко.

Жалко.

Тя се огледа. Познаваше повечето присъстващи — сбирщина богати бизнесмени: Пире, Тюсе, Лате, Пюге, Мюге и прочее. Така и не успяваше да запомни кой кой е. Имената в нейния свят бяха по-лесно отличими. Но знаеше, че тези хора са важни за Бертил. Хора, с които ловува, плава, сключва сделки.

От други дейности обаче се въздържаше.

Познаваше съпруга си достатъчно, за да е сигурна.

Все още бяха влюбени един в друг и имаха сносен сексуален живот. Не се случваше особено често, но иначе преживяването бе напълно удовлетворително.

„Удовлетворително“, помисли си тя. Каква дума за секс. И се усмихна точно когато Бертил я погледна. Той изглеждаше добре днес. Вратовръзка в приглушено виолетово, черен костюм — елегантният му, ръчно ушит италиански костюм. Тя не харесваше единствено ризата. Синя с бяла яка. По-грозна дреха едва ли би могла да си представи. От няколко години воюваше срещу тези ризи.

Безуспешно.

Някои неща са по-дълбоки от белезите. В случая с Бертил — синята риза с бяла яка. Нещо като архетипна емблема, символизираща непонятна принадлежност.

Неподвластна на времето класа.

Така си мислеше той.

Абсолютно нелепо според нея. И грозно.

Бертил получи грамотата си лично от краля. Поклони се леко, погледна към Лин и ѝ намигна. Да се надяваме мехурът да не го предаде, помисли си тя. Моментът не е подходящ за търсене на тоалетни.

— Шампанско!

Неколцина наемни келнери в бели сака засноваха с подноси, отрупани с добре охладено „Гран Кюве“. Лин и Бертил взеха чаши и ги вдигнаха.

Тогава телефонът иззвъня.

По-скоро завибрира. Мобилният в джоба на Бертил.

Той се отдръпна леко с чашата си, извади телефона и вдигна.

— Магнусон.

По телефона се чу диалог. Доста кратък, но шокиращ — за Магнусон. Част от записан разговор.

— Знам, че си готов почти на всичко, Бертил, но убийство?

— Никой не може да ни свърже с него.

— Но ние знаем.

— Не знаем нищо... ако не искаме да знаем.

Разговорът прекъсна.

След няколко секунди Бертил отлепи телефона от ухото си с определено вцепенена ръка. Знаеше точно кога се е провел този разговор и точно на кого принадлежат гласовете.

Нилс Венд и Бертил Магнусон.

Последната реплика беше негова: „Не знаем нищо... ако не искаме да знаем“.

Той не знаеше, че разговорът е записан.

— Тост! За Бертил!

Кралят го погледна и вдигна чашата си. С огромно усилие той вдигна своята и насили устата си да се разтегне в подобие на усмивка.

Отчаяна усмивка.

Лин реагира незабавно. Мехурът му? Пристъпи бързо напред и се усмихна.

— Ако кралят ме извини, ще отвлека съпруга си за няколко минути.

— Но разбира се, разбира се...

Кралят не беше почитател на церемониалностите. Особено когато пред него стои вишневочервена красавица като Лин Магнусон.

И вишневочервената красавица дръпна настрани видимо разтревожения си съпруг.

— Мехурът? — прошепна тя.

— Какво? О, да.

— Ела.

Точно както се полага на дейна съпруга, когато мъжът ѝ попадне в затруднено положение, тя пое командването и го поведе към недалечната тоалетна, където той се вмъкна като бледа сянка на доскорошното си аз.

Лин остана да чака отвън.

Което вероятно бе щастливо стечение на обстоятелствата — по много проста причина.

Бертил не изпразни мехура си.

Приведе се над гърнето и повърна. Изтънчените сандвичи. Шампанското и препечената му филийка с мармалад за закуска — всичко изригна.

Големият играч се беше смалил.

* * *

Пътничката на седалката до нея обясни колко е жалко, че седалките са толкова близо една до друга, като се има предвид как микробите прелитат по въздуха. Оливия се съгласи. Постара се също да извърща глава и да запушва плътно устата и носа си, когато не успяваше да сдържи поредната обилна кихавица. Често не успяваше. Някъде около Линшъопинг пътничката се премести на друга седалка.

Оливия остана на мястото си в Х2000 експрес. Гърдите я боляха, а челото ѝ бе обезпокоително горещо. Цял час бе прекарала вторачена в мобилния си телефон, а после още трийсет минути си бе записвала бележки. Накрая мислите ѝ се върнаха към разговора в Стрьомстад и към Джаки Берилунд. „Плаването не ми е специалитет.“ А какъв тогава е специалитетът ти, Джаки? Да те поръчват на лъскави яхти, за да те чукат норвежци? Докато погребват млада жена в пясъка на петнайсет минути от оргиите ви? Или?

Или какво? Внезапно съвсем различна мисъл изникна в сгорещената глава на Оливия.

Какво знаеше за удавената жена?

Едва сега осъзна колко ѝ е повлиял фактът, че никой не знае нищо. За горката „жертва“. И как това е създавало образ на безпомощна млада жена, подложена на зловещо страдание.

Ами ако изобщо не е било така?

Все пак никой не знаеше нищо за жертвата.

Дори името ѝ.

Ами ако и тя е била „наета“? Момиче на повикване.

Но е била бременна!

Овладей се, Оливия, има граници.

Или? В колежа им бяха изнесли лекция за порно сайтовете. Как ги организират, колко е трудно да се проследят... и, да, стана дума и за бременните! Тук-там, не толкова рядко, сред милионите порнофилми имало специални сайтове за „нещо по-изчанчено“ и „чукане на бременни жени“.

Спомни си как това ѝ се стори по-отблъскващо от всичко друго. Секс с магарета и динозаври — както и да е, просто звучи абсурдно. Но да купуваш секс с жени в напреднала бременност?

За съжаление имаше пазар и за това.

Ами ако жертвата на брега е била „колежка“ на Джаки? Поръчана точно защото е бременна. И после нещо се е объркало на онази лъскава яхта и е приключило с убийството.

Или пък... трескавото ѝ въображение отново включи на максимални обороти... или пък единият норвежец е бил бащата на детето и тя е отказала аборт? Може би двете с Джаки са правили секс с норвежците и в други случаи, жертвата е забременяла, опитала се е да шантажира норвежеца и накрая всичко се е преобърнало наопаки и са я убили?

В този момент телефонът ѝ звънна.

Беше майка ѝ. Искаше да я покани на вечеря.

— Днес?

— Да. Имаш ли нещо друго предвид?

— Сега съм във влака от Гьотеборг и...

— Кога пристигаш?

— Около пет, после трябва да...

— Не ми звучиш добре? Болна ли си?

— Малко съм...

- Имаш ли температура?
- Може би, не съм...
- Гърлото ти подуто ли е?
- Малко.

За пет секунди тревожните въпроси на майка ѝ върнаха Оливия във времето, когато бе на пет. Беше болна и майка ѝ се тревожеше за нея.

- В колко часа?
- Седем — каза Мария.

* * *

Еспланадата на Страндгатан е много красива. Гледана от водата, тя е впечатляваща смесица от стара архитектура край трилентовото шосе. Особено ако вдигнеш очи към покривите — ексцентрични кули, фронтони и червени керемиди.

Какво се крие зад фасадата, е друг въпрос.

Красотата на улицата определено не беше на преден план в ума на Бертил Магнусон, докато вървеше по нея. На безопасно разстояние от всички, наречени Пюге, Мюге и Тюсе. Леко притеснената му съпруга го бе оставила в началото на Страндгатан, след като той твърдо я бе уверил, че вече няма никакъв проблем. Церемонията, кралят и кресливите демонстранти отвън просто му бяха дошли в повече.

- Сега съм добре — каза ѝ.
- Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Трябва да обмисля договора, който ще подписваме в сряда. Искам да повървя малко.

Беше му навик, когато иска да обмисли нещо, затова Лин го остави и продължи без него.

Бертил крачеше с видимо напрегнато изражение. Веднага бе разбрал кой стои зад записания разговор.

Нилс Венд.

Някога много близък приятел. Мускетар. Един от тримата в Стокхолмския икономически университет, делили и добро, и лошо през шейсетте. Третият беше Ерик Гранден, понастоящем висш

функционер в министерството на външните работи. Тримата се виждаха като съвременна версия на героите на Дюма. Имаха дори същия девиз като мускетарите.

Дотам се простираше въображението им.

Бяха убедени обаче, че ще смят света. Във всеки случай поне част от него.

И успяха.

Гранден стана политически вундеркинд и едва на двайсет и шест оглави младежкото звено на Партията на умерените. Магнусон и Венд основаха „Магнусон Венд Майнинг“ и не след дълго тя се наложи като успешна компания и в Швеция, и в чужбина.

После нещата се пообъркаха.

Не в компанията. Тя се разширяваше — глобално и финансово — и след няколко години акциите ѝ започнаха да се продават на борсата. Обърка се обаче положението с Венд. По-точно отношенията между Бертил и Венд. Те се влошиха. Накрая Венд изчезна от картината. И „Венд“ се превърна в „Уърлд“ — „Магнусон Уърлд Майнинг“.

А сега Венд се беше върнал.

С изключително неприятен разговор между него и Бертил. Макар да нямаше представа, че е бил записан, Бертил веднага разбра какво може да отприщи това. Видеше ли записът бял свят, времето на Бертил Магнусон като голям играч приключваше.

На всяко равнище.

Той погледна нагоре към Гревегатан. Беше отраснал съвсем наблизно, на безупречен адрес. От детската си стая чуваше църковните камбани на „Хедвиг Елеонора“. Беше се родил в семейство на индустриалци. Баща му и чичо му бяха основали компанията. Адолф и Виктор. „Братя Магнусон“. Бяха създали малка, но силна рудодобивна компания, имаха отличен рударски нюх и след малките местни кариери си бяха проправили път и в чужбина. През годините бяха поставили семейната компания на световната карта, осигурявайки на Бертил трамплин към големия бизнес.

Бертил имаше свои идеи. И дръзки цели. Помагаше да управляват семейната компания, но същевременно виждаше, че освен традиционните има и други пазари. От които братята страняха.

Екзотични пазари.

Трудни пазари.

Който изискваха да лавираш и да жонглираш с всякакви деспотични владетели. Хора, с каквито братята никога не биха имали вземане-даване. Но времената се променят и бащите и братята умират. Още щом погребяха Адолф и Виктор, Бертил основа филиал.

С помощта на Нилс Венд.

Изключително талантливият Венд. Един от мускетарите. Гений в областта на проучването и анализирането на руди и пазарни структури. Всичко, в което Бертил не беше толкова добър. Заедно те станаха индустриални пионери в различни части на света — Азия, Австралия. И най-вече Африка. После положението се обърка и Венд изчезна заради нещо изключително неприятно, което Бертил се опитваше да забрави оттогава. Волева амнезия.

Нилс Венд не бе постъпил така.

Очевидно.

Защото именно Нилс му се бе обадил и беше пуснал записания разговор. Нямахше друго възможно обяснение.

Бертил не се съмняваше ни най-малко.

Когато стигна до моста към Юргорден, бе формулирал наум първия си въпрос: каква цел, по дяволите, преследва Венд? И вторият въпрос: още пари? Секунда преди да формулира третия си въпрос — къде е той? — телефонът му звънна отново.

Бертил го задържа пред себе си — по-точно до бедрото си, навсякъде около него се разхождаха хора, често с кучета, такава беше алеята. Натисна бутона за отговор и го притисна до ухото си.

Без да продумва.

Тишина.

— Ало?

Беше Ерик Гранден. Активният туйтър, който се надяваше да намери фризьор в Брюксел. Бертил веднага позна гласа му.

— Здравей, Ерик.

— Поздравления за наградата!

— Благодаря.

— Как беше кралят? В добра форма?

— Да.

— Добре, добре. Празнуваш ли сега?

— Не, аз... Ще празнуваме по-късно вечерта. Намери ли фризьор?

— Още не. Онзи, при когото исках да отида, се оказа зает. Странно. Но ми препоръчаха друг салон. Надявам се да ми остане време да се отбия преди сутрешната сесия. Ще ти се обадя през седмицата! Поздрави Лин!

— Благодаря. Доскоро.

Бертил прибра телефона и се замисли за Ерик. Ерик Гранден. Третият мускетар. Също голям играч в своята сфера. С гигантска мрежа от връзки в Швеция и в чужбина.

— Включи го в управителния съвет.

Каза го майката на Бертил след смъртта на баща му, след като ѝ описа докъде се простират пипалата на Ерик.

— Но той не разбира нищо от рудодобив.

— Ти също. Важното е да се обградиш с хора, които разбират. Най-подходящите хора. В това те бива. Включи го в борда на директорите.

Когато го каза за втори път, Бертил осъзна колко брилянтна е идеята ѝ. Защо не се бе сетил сам? Не виждаш дърветата от гората. С Ерик бяха твърде близки — приятели и мускетари. Трябваше, разбира се, да го включи в борда на компанията.

Така и стана.

Ерик стана член на управителния съвет. Отначало — за да помогне на приятел. През годините обаче бе изкупил значителен дял от компанията. Нищо не му пречеше да поеме известна отговорност. Да дръпне някоя струна, до която Бертил не се е добрал. Кой друг би успял, ако не той — Ерик Гранден.

И така продължи дълго, докато Ерик не се изкачи толкова високо по политическата стълба, че постът му в борда стана уязвимо място. В частна компания. При това критикувана често от медиите.

Ерик се оттегли.

Сега решаваха проблемите на четири очи. По-безопасен начин.

Отвън изглеждаха просто добри приятели.

Досега.

Ерик нямаше представа за записания разговор и какво го е предизвикало. Разбереше ли, връзката между тримата мускетари щеше сериозно да се обтегне.

Включително на политическо ниво.

* * *

Наближаваше седем вечерта. Йеле бе успял да продаде три списания. За четири часа. Не беше много. Сто и двайсет крони, от които щеше да получи шейсет. Петнайсет крони за час. Но щеше да си купи консерва с рибни топченца. Не че ги обичаше кой знае колко — купуваше ги заради соса от омари. Като цяло храната не го интересуваше особено — открай време, дори тогава, когато имаше възможност да си угажда с това-онова. За него храната бе просто необходимост. Няма ли храна, намираш начин да преживееш и без нея. И това беше възможно. Основният му проблем не бе храната, а подслонът.

Имаше си дървената барака край езерото Ярла, но тя започваше да му лази по нервите. Нещо се бе настанило в самите й стени. Нещо, чието присъствие усещаше още щом стъпи вътре. Все по-трудно заспиваше там. Стените са се наслушали на крясъци, помисли си той, време е да се преместя.

Ако „преместя“ беше точната дума. Премествах се от апартамент или къща, не се местиш от гола барака. Напускаш я.

И той щеше да я напусне.

За това си мислеше сега. Но къде? Случваше се да ноцува из града, включително в хостели, но те не му бяха по вкуса. Схватки, пиянства, дрогирани хора и персонал, който иска да си тръгнеш най-късно до осем сутринта. Беше се отказал от това. Трябваше да отиде другаде.

— Здравсти, Йеле! С ръчна граната ли си оформи прическата?

Еднооката Вера вървеше към него с огромна усмивка, сочейки чорлавата му коса. Беше продала всичките си трийсет списания на Ринген и сега беше тук. Пред търговския център „Сьодер“ край Медбоярплацен. Мястото, заето от Йеле преди два дни. Все пак Бенсеман го нямаше. Добро място, мислеше си. Трите списания днес го обориha.

— Здравсти — каза той.

— Как върви?

— Горe-долу. Три списания.

— Аз продадох трийсет.

- Добре.
- Докога ще останеш?
- Не знам, имам още за продан.
- Ще ги купя.

Понякога купуваха списания един от друг, за да помогнат на колега. За същата цена, на която ги вземаха от офиса. С надеждата да им провърви повече. Така че предложението на Вера беше съвсем в реда на нещата.

- Благодаря, но...
- Гордостта не ти позволява, а?
- Вероятно.

Вера се подсмихна и улови Йеле под ръка.

- Гордостта няма да ти напълни стомаха.
- Не съм гладен.
- Студено ти е.

Вера бе докоснала ръката на Йеле. И тя наистина беше доста студена — странно, понеже температурата навън беше над двайсет градуса.

- В бараката ли спа снощи?
- Да.
- Докога ще търпиш?
- Не знам.

Настъпи мълчание. Вера се вгледа в лицето на Йеле, а Йеле погледна към търговския център и секундите се превърнаха в минута-две. После Йеле погледна към Вера.

- Може ли да...
- Да.

Не казаха повече. Не беше необходимо. Йеле вдигна износената си раница, прибра списанията и тръгнаха. Един до друг, всеки в своя свят. Мислено се бяха пренесли напред. Към караваната и как ще бъде там.

И ако ходиш, унесен в мисли, няма как да видиш, че двама младежи в тъмни якета с качулки те наблюдават. Не забелязваш дори как поемат в същата посока като теб.

* * *

Червената къща с веранда в Ротербро бе построена в средата на шейсетте. Семейство Ръонинг бяха вторите ѝ собственици — засега. Изглеждаше спретната, добре поддържана и беше сгушена на тихо място сред къщи като нея. Оливия беше отраснала тук — единствено дете, но в квартала беше пълно с приятели за игри. Сега повечето бяха поели по своя път. На други места. Тук живееха предимно родители — сами.

Като Мария.

Когато свърна по алеята, Оливия я видя през прозореца на кухнята. Мама. Адвокат, с испанско потекло, жена с бърз и точен език. И със съпруг, който я обичаше повече от всичко на света.

И тя го обичаше. Атмосферата в дома им винаги бе спокойна и разумна, много рядко избухваха препирни. Спорове, противоречия, безкрайни дискусии, но никога неприятни кавги. Нищо, което да присвие детско коремче.

Оливия винаги се бе чувствала сигурна у дома.

Чувстваше и че я виждат. Поне Арне или по-скоро предимно той. Мария беше такава, каквато е. Не точно емоционална майка, но винаги на разположение, когато е необходима. Когато се разболееш например. Както сега. Тогава мама е тук, готова да се погрижи с рецепти и съвети.

Това си има предимства.

— Какво ще ядем?

— Специално чесново пиле.

— И какво му е специалното?

— Каквото не е в рецептата. Изпий това — каза Мария.

— Какво е?

— Гореща вода, джинджифил, мед и две капки тайна тинктура.

Оливия се подсмихна и го изпи. Каква беше тайната? Лъх на мента ли усети запушеният ѝ нос? Може би. Усети колко доволно измъченото ѝ гърло прие топлата напитка и си помисли: мама Мария.

Седяха до бялата маса в излъсканата до блясък кухня. Оливия все още се изненадваше колко охотно майка ѝ е възприела скандинавския стил. В дома им нямаше и помен от огнени цветове. Всичко беше бяло и пастелно. Като тийнейджърка се разбунтува и ги накара да боядисат стените на стаята ѝ в яркочервено. Сега те се бяха върнали към далеч по-ненатрапчив бежов нюанс.

— Е, как беше на Нордкостер? — попита Мария.

Оливия ѝ разказа редактирана версия на посещенията си на острова — силно редактирана версия. Всъщност зачеркна всичко важно. После се нахрани и изпи чаша хубаво вино. Висока температура и вино, усъмни се гласно тя, когато Мария извади бутилката. Но майка ѝ не мислеше така. Малко червено вино винаги е добре, каза.

— Помниш ли с татко да сте обсъждали случая на Нордкостер? — попита Оливия.

— Не, но ти току-що се бе родила, така че дискусиите не бяха много.

Разочарование ли долови в гласа ѝ? Не, засрами се, Оливия! Стегни се!

— Цяло лято ли ще се занимаваш със случая? — попита Мария.

За вилата ли реши да се притесни сега? За предпазното тиксо и шкурката за боя?

— Не мисля. Ще проверя това-онова и после ще напиша нещо.

— Какво ще проверяваш?

След смъртта на Арне на Мария рядко ѝ се случваше да седи в кухнята с хубаво вино и да обсъжда криминални случаи. Всъщност никога. Трябваше да се възползва от шанса.

— В деня на убийството на острова имало момиче. Джаци Берилунд. Стори ми се интересно.

— Защо?

— Защото тя и някакви норвежци изчезнали от острова веднага след убийството. Отплавали с яхта. Показанията им изглеждат съмнителни.

— Подозираш, че са познавали жертвата?

— Може би.

— Искаш да кажеш, че вероятно е била на яхтата?

— Да. Въпросната Джаци била компаньонка.

— Аха...

— Какво „аха“?

Какво ли имаше предвид майка ѝ?

— Жертвата може би също е била компаньонка — предположи Мария.

— И на мен ми хрумна същото.

— Тогава трябва да говориш с Ева Карлсен.

— Коя е тя?

— Вчера я видях в актуална програма по телевизията. Пише за бизнеса с компаньонки. И в миналото, и сега. Стори ми се много компетентна.

„Като теб“, помисли си Оливия и запомни името Ева Карлсен.

Понеже стомахът ѝ се препълни догоре, а краката ѝ бяха малко нестабилни, реши да вземе такси и Мария настоя да го плати. Сега се чувстваше далеч по-добре. Всъщност толкова добре, че почти забрави да зададе въпроса, замислен от самото начало.

— Детектив на име Том Стилтон водел разследването на убийството. Помниш ли го?

— Том! О, да!

Мария се усмихна леко, застанала на портата.

— Много го биваше на скуош. Играхме няколко пъти. Беше и красавец. Малко а ла Джордж Клуни. Защо питаш?

— Исках да говоря с него. Оказа се, че е напуснал полицията.

— Да, помня. Няколко години преди татко ти да почине.

— Знаеш ли защо?

— Защо е напуснал?

— Да.

— Нямам представа. Но се разведе горе-долу по същото време.

Арне ми каза.

— Разделил се е с Мариане Боглунд?

— Да. Откъде знаеш?

— Срецнах я.

Шофьорът на таксито внезапно излезе от колата — вероятно намек да побърза. Оливия пристъпи бързо към Мария.

— Чао, мамо, и благодаря много за вечерята, за лекарството, за виното и за всичко!

Майката и дъщерята се прегърнаха.

* * *

Беше обикновен хотел в Стокхолм — „Уден“ на Карлберисвеген — средна класа, стандартни стаи. В тази имаше двойно легло, банални

картини, телевизор на светлосивата стена. По новините тъкмо излъчваха репортаж за компанията на годината — „Магнусон Уърлд Майнинг“. Зад водещия в студиото имаше снимка на управителния директор Бертил Магнусон.

Мъжът, седнал на ръба на двойното легло, току-що се бе изкъпал. Беше полугол — с хавлия, увита около хълбоците, и мокра коса. Той увеличи звука.

— Рудодобивната компания „Магнусон Уърлд Майнинг“ бе обявена за най-преуспялата шведска компания в чужбина и това предизвика негодуванието на защитниците на околната среда и човешките права в Швеция, както и в други държави. Неведнъж са критикували компанията за връзките ѝ с корумпирани режими и диктатори — още от осемдесетте години на миналия век, когато започва работа в тогавашен Заир. Обвиняват я, че чрез подкупи е спечелила благоволенieto на президента Мобуту. Наред с мнозина други, изтъкнатият журналист Ян Нюстрьом разследва случая, когато през 1984 загива трагично при инцидент. Сега репортерът ни Карин Линдел е в Източно Конго.

Мъжът върху леглото се приведе напред. Хавлията около хълбоците му се изхлузи на пода. Телевизионният репортаж бе приковал цялото му внимание. На екрана зад журналиста в студиото се появи жена, застанала пред ограда.

— Тук, в провинция Киву в Източно Конго, се намира един от комплексите на „Магнусон Уърлд Майнинг“ за добив на колтан — така нареченото „сиво злато“. Не ни допускат зад оградата, охранявана от войници. Местните от Уаликале обаче ни разказаха в какви ужасни условия са принудени да работят.

— Носят се слухове, че в мината работят деца. Вярно ли е?

— Вярно е. Освен това има случаи на физически тормоз над местното население. За съжаление никой не смее да застане пред камерата. Страхуват се от отмъщение. Една жена се изрази така: „Ако са ви изнасилили веднъж, и вие не бихте протестирали отново“.

Голият мъж реагира. Пръстите му се вкопчиха в завивката.

— Нарече колтана „сиво злато“. Какво означава това?

Карин Линдел вдигна сивкава скална отломка пред камерата.

— Прилича на безполезен камък, но е колтан. От него добиват тантал, а той намира широко приложение в модерната електроника. Използва се например при изработката на компютърни чипове и мобилни телефони. Ето защо е изключително ценен минерал, добиван и контрабандно изнасян години наред.

— Но мината на „Магнусон Уърлд Майнинг“ в Конго едва ли е нелегална?

— Не е. Компанията е от малкото, които все още притежават старата си концесия за рудодобив. Получили са я обаче от бившия диктаторски режим.

— Какво казват критиците на компанията?

— Възразяват срещу експлоатацията на деца и физическото насилие, както и срещу факта, че Конго не извлича полза от добива. Всичко се изнася от страната.

Репортерът в студиото се обърна към снимката на Бертил Магнусон.

— Управителният директор на компанията Бертил Магнусон е на телефона. Как бихте коментирали този

репортаж?

— Първо, тонът ми се струва необосновано остър, а фактите — поднесени тенденциозно. Не бих желал изобщо да ги коментирам. Ще подчертая само, че компанията ни е дългогодишен и отговорен играч в рудодобивния сектор. Убеден съм, че икономическата полза от отговорното оползотворяване на природните ресурси е от изключително значение за намаляването на бедността в този район.

Мъжът върху леглото изключи телевизора и вдигна хавлията от пода. Името му беше Нилс Венд. Репортажът не му каза нищо ново. Само засили решимостта му. Бертил Магнусон се задържа по-дълго в мислите му.

Един за всички.

* * *

Йеле беше идвал и преди в караваната — няколко пъти. Кратки посещения по различни причини. Обикновено за да прави компания на Вера, когато се чувства зле. Но никога не беше нощувал тук. Сега щеше да остане. Поне такава бе намерението му, когато влезе вътре. Имаше три легла — две до масата и едно в дъното. Леглото в дъното беше твърде късо за Йеле, другите — твърде тесни за двама души един до друг.

Но не и един върху друг.

Йеле знаеше какво предстои. По целия път мислеше за това. Щеше да се люби с Еднооката Вера. Идеята се бе зародила още на Медбоярплацен — просто като идея. После, забеляза той, бе прераснала в нещо различно — в желание.

Или възбуда.

Вера вървеше до него. Седеше до него в метрото. Стоеше плътно до него на шейсет и шест метровия ескалатор на Вестра Скуген. Държеше го под ръка, докато прекосяваха гората Ингентинг, и през цялото време не продумваше. Йеле предположи, че и тя мисли за същото.

Наистина мислеше.

И тялото ѝ се промени. Стопли се отвътре. Знаеше, че има запазено тяло — все още силно, пищно, с гърди, от които никой не бе сукал и които изпълваха забележително големи чашки в редките случаи, когато ѝ се приискаше да сложи сутиен. Не се тревожеше за тялото си. То нямаше да я подведе. Винаги ѝ служеше при нужда, макар отдавна да не се бе случвало да ѝ потрябва. Затова се чувстваше зажадняла и нервна.

Искаше да е хубаво.

— В шкафа има нещо по-твърдо.

Вера посочи един от облицованите с фурнир шкафове зад Йеле. Той се обърна и го отвори. Малка бутилка водка „Експлорър“, наполовина пълна — или наполовина празна в зависимост от гледната точка.

— Искаш ли?

Йеле погледна към Вера. Медната лампа на стената осигуряваше точно толкова мътна светлина, колкото бе необходима.

— Не — каза тя.

Йеле затвори шкафа и пак погледна към нея.

— Ще...?

— Да.

Вера се съблече първо от кръста нагоре. Йеле седеше срещу нея. Неподвижен. Погледна голите ѝ гърди. За пръв път ги виждаше и усети как органът му се втвърди под масата. Повече от шест години не бе докосвал женски гърди. Дори мислено. Нямаше сексуални фантазии. Сега седеше срещу две много едри гърди, които хвърляха сянка в приглушената светлина на стенната лампа. Започна да си разкопчава ризата.

— Много е тясно тук.

— Да.

Вера си свали полата, събу си чорапогащника и се облегна назад. Сега не съвсем гола. Йеле се изправи и смъкна каквото имаше за смъкване. Видя, че пенисът му е застанал под почти забравен ъгъл. Вера също го видя и разтвори леко крака. Йеле се приведе напред, протегна длан и я прокара по бедрото ѝ. Двамата се погледнаха.

— Искаш ли да изключи лампата? — попита тя.

— Не.

Нямаше какво да крие. Знаеше, че Вера знае какво правят — знае какви са — и няма място за неудобство. Ако тя искаше лампата да свети, той искаше същото. Жената пред него бе такава, каквато е, и сега той щеше да прави любов с нея. Докосна срамните ѝ устни и усети колко са влажни. Прокара пръсти по тях, а Вера хвана пениса му с дясната си ръка. После затвори очи.

Имаше цялото време на света.

Младите мъже дебнеха в мрака. Знаеха, че са скрити добре. Немошната светлина от овалния прозорец на караваната едва достигаше навън, но им бе достатъчна да наблюдават.

Вътре.

Еднооката Вера легна върху тясното легло. Под главата ѝ имаше възглавница. Свали единия си крак на пода за опора и за да освободи място на Йеле да се отпусне върху нея. Той я облада с лекота, но внимателно и бавно, и чу кратката ѝ гърлена въздишка.

Вече го правеха.

Правеха любов.

Телата им се заклатушкаха ритмично. Леглото ограничаваше движенията им — по възбуждащ начин. Наложил се Йеле да се сдържа, докато Вера го настигне.

В мрака отвън светна дискретна жълта лампичка на видеокамера.

Вера усети как Йеле свършва и тялото ѝ реагира в почти същата секунда. Той остана дълго в нея — докато органът му не се изплъзна сам. Беше се удрял силно в страничната стена. Изправи се внимателно и седна на ръба на леглото. Видя, че Вера е заспала, и забеляза колко спокойно се повдигат гърдите ѝ. Непознато спокойствие. И преди я бе виждал да заспива — или да губи сваят. Неведнъж бе будувал нощем до нея.

Тук.

В караваната.

Без да остава до сутринта.

Ноци, през които тя се бореше да не се разпадне. Да не се поддаде на маниакалните червеи, които пълзяха в мозъка ѝ и искаха да излязат оттам. Понякога я прегръщаше часове наред, говореше ѝ тихо за светлината и тъмнината, за себе си, за каквото и да е, стига да я задържи на повърхността. Това често помагаше. В крайна сметка тя се отпускате изтощена върху гърдите му, поемайки тревожно, неспокойно дъх.

Сега дишаше съвсем равномерно.

Йеле се надвеси над лицето ѝ и внимателно погали дребните светли белези. Знаеше за връзката ключове. Няколко пъти бе чувал историята. И винаги у него се надигаше същият безпомощен гняв.

Да причиниш това на дете!

Зави с одеяло голото тяло на Вера и седна на съседното легло. Облече се разсеяно и се отпусна върху него.

Лежа дълго.

После се изправи.

Постара се да не поглежда към Вера.

Затвори тихо вратата на караваната. Не искаше да я събуди, не искаше да обяснява необяснимото. Защо си тръгва. Просто си тръгна. Обърна гръб на караваната и се скри в гората.

* * *

Когато наближи моста Юргорд, Бертил Магнусон най-сетне се съвзе и осъзна, че трябва да действа. Как? Не беше решил. На първо време изключи мобилния си телефон. Обмисли дали да не си смени номера, но разбра, че е рисковано. Тогава Венд може би щеше да позвъни на домашния му телефон — в къщата — и нищо чудно Лин да вдигне. Това нямаше да е добре.

Щеше да е катастрофа.

Задоволи се да го изключи, да забие глава в пясъка и да се надява да се приключи дотук.

С това единствено обаждане.

Преди да се прибере вкъщи, мина набързо през главния офис на Свеавеген. Персоналът беше купил цветя и шампанско. Цялата компания честваше наградата. Никой не споменаваха демонстрациите. Бертил не очакваше друго. Имаше лоялни служители. Ако не бяха, смяната не закъсняваше.

От офиса коментира по телефона телевизионен репортаж за „Магнусон Уърлд Майнинг“. Противен репортаж. После помоли секретарката си да напише съобщение до пресата, подчертаващо колко високо ценят наградата и как тя поощрява компанията му да продължава да проправя път на шведския бизнес в чужбина. Включително в Африка.

Да хване бика за рогата.

Сега вървеше към дома си в Стоксунд. Беше късно и се надяваше Лин да не е решила да покани гости. Не би издържал.

Нямаше гости.

Лин бе сервирала семпла вечеря за двама на терасата. Познаваше съпруга си. Нахраниха се почти без да продумат. Накрая тя остави ножа и вилицата.

— Как се чувстваш?

Гледаше право към водата, докато задаваше въпроса.

— Добре. Имаш предвид...

— Не, имам предвид изобщо.

— Защо питаш?

— Защото не си тук.

Познаваше много добре съпруга си. Бертил се отнесе още щом взе чашата си с вино. Обикновено не правеше така. Умееше да задържа нещата по местата им, а тук, у дома, мястото му беше при нея. Тук бяха насаме, двамата. Свързани един с друг.

Сега обаче не бяха.

— Демонстрантите ли са причината?

— Да.

Бертил излъга. Нямаше абсолютно никакъв начин да каже истината.

— Не е за пръв път. Защо се разтревожи толкова сега?

— Струва ми се, че положението се влошава.

Лин също бе забелязала. По-рано вечерта и тя бе гледала репортажа по телевизията — определено злостен и очевидно

тенденциозен.

Замисли се.

— Искаш ли да го обсъдим? Да...

— Не. Не сега. Изморен съм. Кралят хареса ли роклята ти?

И дотук.

Той се върна при нея и атмосферата стана отново съкровена. Толкова съкровена всъщност, че избухна в двойното им легло. Кратко, но „удовлетворително“. И с необичаен плам от страна на Бертил. Сякаш си позволява да реагира в леглото, помисли си Лин. Устройваше я, стига проблемите да са само делови, а не нещо друго.

Когато Лин заспа, Бертил се измъкна от леглото.

Увит в елегантен сив халат, той излезе тихо на терасата, без да включва лампите. Извади мобилния си телефон и запали пурета. Преди много години беше спрял да пуши. Днес неочаквано си купи кутия на път за вкъщи. Почти несъзнателно. С леко несигурни пръсти включи телефона, изчака и видя, че е получил четири съобщения. Първите две бяха поздравления от хора, които смятаха за важно да поддържат топла връзка с Бертил Магнусон. Третото беше мълчание. След кратък размисъл някой явно беше решил, че не е толкова важно да поддържа топла връзка с Бертил Магнусон. После дойде ред на четвъртото съобщение. Част от записан разговор.

— Знам, че си готов на всичко, Бертил, но убийство?

— Никой няма да ни свърже с него.

— Но ние знаем.

— Не знаем нищо... ако не искаме. Защо си толкова изнервен?

— Защото убиха невинен човек!

— Това е твоята интерпретация.

— А каква е твоята?

— Разреших проблем.

И още няколко изречения. От същия разговор. Между същите хора. Които обсъждаха разрешен проблем. Преди много, много години. И внезапно бяха създали нов днес.

Проблем, с който Бертил не знаеше как да се справи. Възникнеше ли проблем, той обикновено се обаждаше по телефона и някой отстраняваше проблема. Беше се обаждал на мнозина диктатори по света и бе разрешил множество проблеми. Този път нямаше на кого да се обади. Бяха се обадили на него.

Ситуацията го изпълваше с омраза.

Мразеше Нилс Венд.

Обърна се и видя, че Лин го гледа през прозореца на спалнята.

Скри светкавично пуретата зад гърба си.

* * *

Вера долови шум и се събуди. Непознат шум, който прониза съня ѝ и я накара да се подпре на лакът. Леглото до нея беше празно. От Йеле ли идваше шумът? Дали бе излязъл навън да си изпразни мехура? Вера стана и уви голото си тяло в одеялото. Сигурно Йеле ме е завил, помисли си, след като се любихме. Защото това бяха правила. Любов. Така го бе почувствала Вера и наранената ѝ душа се бе стоплила. Можеше да е зле, а се оказа толкова добре. Малка усмивка се разля по устните ѝ. Отвори вратата, уверена, че тази нощ няма да сънува връзка ключове.

Юмрукът я удари право по лицето.

Отпрати я назад върху леглото. От устата и носа ѝ рiekна кръв. Преди да успее да се изправи, единият младеж влетя в караваната и я удари пак. Вера не се предаваше лесно. Отскочи настрани, изправи се на крака и размаха борбено ръце. В тясното пространство схватката протичаше хаотично. Младежът удряше, Вера удряше и когато влезе вътре с включената камера, вторият младеж разбра, че трябва да помогне.

Да катурнат старата вещица.

Станаха двама срещу Вера, а това беше с един в повече. И понеже оказа такава съпротива, тя получи много удари в отговор. Едва след десет минути удар по носа с газовата горелка я просна на пода. След още две минути ритниците я пратиха в несвяст. Когато най-последно се отпусна безжизнена, с голо и окървавено тяло, единият младеж започна да снима отново.

На няколко километра оттам един мъж седеше сам на пода на разнебитена дървена барака и се окайваше. Измъкна се като плъх. Знаеше как ще се почувства Вера, щом се събуди, и как ще го посрещне, когато пътищата им се пресекат, а той няма да има добро обяснение. Няма да има никакво обяснение.

Навярно ще е най-добре изобщо да не се срещат.

Така си помисли Йеле.

7.

Ветрецьт разнасяше няколко ланшни самотни листа; между дърветата прозираше заливът, а някъде по-надолу имаше пътека за разхождане на кучета, където общинските съветници планираха да построят трасе за кросове.

Още щом се отърват от порутената каравана.

Арво Перт куцукаше през гората над залива. Ходенето го затрудняваше. Мускулите го боляха след футболния мач онази вечер. Два гола обаче струват много повече от малко физическа болка и не заради нея той отиваше при Вера. Водеше го друга болка. През нощта случайно бе завързал познанство с някакъв мъж край езерото Трекантен, двамата бяха пресушили няколко кутии добра бира и ненадейно мъжът се бе разгневил.

— Не си Арво Перт!

— Какви ги дрънкаш?

— Арво Перт е композитор, известен е и защо, да му се не види, казваш, че си Арво Перт? Дъската ли ти хлопа?

Арво Перт, който отдавна и доста сполучливо беше забравил факта, че името му е Силон Карп, отначало се ядоса, после получи юмрук по лицето и накрая се разплака. Защо да не е Арво Перт? Та той е Арво Перт!

Сега куцаше към караваната на Еднооката Вера, сигурен, че там ще намери утеха. Вера знаеше как се успокояват хора, с които са се отнесли грубо.

И най-вече знаеше, че е той е Арво Перт.

— Вера!

Перт вече бе почукал два пъти. Сега извика. Не би отворил току-така вратата на Вера. Щеше да се разгневи.

Тази сутрин обаче тя едва ли би могла да се разгневи. Едва ли би изпитала каквото и да било. Перт го осъзна веднага след като най-сетне дръзна да откrexне вратата и видя голото тяло да лежи на пода в засъхнала локва кръв с щураци се навсякъде мравки.

Не позна лицето ѝ.
Изкуствените ѝ зъби се валяха до прага.

* * *

Оливия се събуди отведнъж, изправи се рязко и усети, че гърлото ѝ е далеч по-добре. Лекарството на мама, помисли си. Дали Мария не би могла да се захване с това? Алтернативна медицина? Малко мед и фокус-мокус. Вместо да се вманиачава в лятната вила. После си спомни за Ева Карлсен — жената, която майка ѝ бе видяла по телевизията и която бе написала книга за бизнеса с компаньонки.

Откри я в адресната директория „Ениро“ и ѝ предложи да се видят. Не обичаше да говори по телефона; предпочиташе да разменят няколко думи на живо. И да си води бележки. Срецнаха се на Шепсхолмен. Карлсен дойде след друга среща и в единайсет и половина двете седяха на пейка в парка край водата и гледаха към мястото, където бе потънала „Васа“.

— Познаваш, значи, Джаки Берилунд?

— Да.

Карлсен ѝ бе разказала накратко за работата си по въпроса с бизнеса с компаньонки. Как всичко започнало с нейна приятелка, която случайно споменала как като млада две-три години била момиче на повикване. Карлсен се заинтригувала. Не след дълго установила, че бизнесът продължава да процъфтява. Предимно онлайн. Имало обаче и скрита дейност, за по-специална клиентела, и точно тук Джаки Берилунд се появила в картината. Тя ръководела една от потулените фирми, които не публикуват реклами дори в Мрежата.

— Как се нарича фирмата?

— „Червено кадифе“.

— Лично ли я ръководеше?

— Да. И доколкото знам, продължава да работи. Тя е доста предприемчива жена.

— В какъв смисъл?

— Сама си е проправила път нагоре. Започнала като момиче на повикване, известно време работила за Милтон, запознала се с много момичета и заработила самостоятелно.

— Незаконно?

— Сива зона... Не се води престъпление, но ако дейността включва сексуални услуги, е все едно да имаш бордей.

— И той е неин?

— Вероятно, но така и не открих доказателства.

— Опитал ли се?

— Да, но останах с чувството, че я закрилят доста високопоставени хора.

— Например?

— Не знам. Донесох част от материалите си. Ако пожелаеш да ги разгледаш...

— Много бих искала!

Карлсен ѝ подаде папка и я погледна.

— Защо се интересуваш толкова от Джаки Берилунд?

— Споменава се в стар случай на убийство, който проучвам. Студентски проект. Става дума за жена, убита на Нордкостер.

— Кога?

— През 1987.

Карлсен реагира веднага.

— Помниш ли случая?

— Да, да... Беше ужасно. Имах лятна вила там.

— Как? На Нордкостер?

— Да.

— Там ли беше по време на убийството?

— Да.

— Наистина ли? Удивително! Разкажи ми! Бях там и се запознах с една жена... Бети Нордеман...

— Собственичката на бунгалата?

Карлсен се подсмихна.

— Да! И тя е била там тогава. Описа ми какви странни птици са гостували в бунгалата и какво ли не още... Но хайде! Разкажи ми!

Карлсен погледна към водата.

— Всъщност бях там, за да си събера вещите. Бях решила да продам вилата. Отидох само за уикенда, надвечер чух хеликоптер и видях, че е въздушна линейка. Помислих си, че някой е паднал от яхта или нещо подобно. На другата сутрин, разбира се, дойдоха полицаите

и разпитаха всички на острова... И, да, беше крайно неприятно... Възложили са ти да проучиш случая? Ще подновят ли разследването?

— Не. Според тях следата е изстинала съвсем. Дори не мога да открия човека, отговарял за случая. Но Джаки Берилунд ме заинтригува.

— Била ли е там? Когато се е случило?

— Да.

— Защо е била там?

Оливия ѝ разказа как се е озовала Джаки на острова и как разпитът ѝ не е довел доникъде. Карлсен кимна.

— Възможно е да е замесена в това... и в какво ли не. Аз също я интервюирах преди няколко години. Ако искаш, ще ти изпратя записа.

— Да, чудесно!

Оливия откъсна лист от бележника си, написа си имейл адреса и го подаде на Карлсен.

— Благодаря. И бъди предпазлива — каза Карлсен.

— Какво имаш предвид?

— Ако ще душиш около Джаки Берилунд... Обкръжението ѝ не си поплюва.

— Добре.

Карлсен понечи да се изправи.

— А с какво се занимаваш сега? — попита Оливия.

— Пиша статии за младежката агресия и за проявленията ѝ в онлайн филмите. Става дума за младежите, които пребиват бездомници и пускат записите в интернет сайтове.

— Виждала съм ги... Отвратително...

— Да. Тази сутрин се появи нов.

— Отблъскващ като предишните?

— Още по-ужасен.

* * *

Цяла нощ Йеле превърташе в ума си посещенията в караваната. Едва призори поспа малко. В бараката си. Сега седеше в комуналната кухня и се опитваше да влее живот в тялото си с чаша кафе, черно като въглен. Бе решил, че не може да се измъкне просто ей така. Нямахше да

се получи. Вера сигурно бе излязла да продава списанията си. Щеше да я потърси и да се извини.

Повече от това не можеше да направи.

Точно се надигна и мобилният му телефон звънна. Съобщение. Отвори го. Правописът бе потресаващ, но съдържанието беше кристално ясно. Завършваше с кратък подпис — Перт.

Йеле разполагаше с достатъчно време за размисъл, докато стигне до гората. Въображението му пропадеше в бездънни леденостудени пропасти. Част от пътя измина тичешком. Сега бързаше запъхтян между дърветата и скалите. И го видя до караваната — Рюне Форш.

Полицаят.

Беше си имал вземане-даване с него и знаеше точно какъв тип е. В момента Форш стоеше до оградената с полицейска лента каравана и пушеше цигара. Йеле се шмугна зад дърво и се постара да се успокои. От трийсет минути сърцето му отмерваше всякакви възможни ритми, а потта се стичаше на вади под якето му. После видя ръка да му маха иззад храстите.

Перт.

Йеле се прокрадна до него. Седнал на камък, той си бе изплакал очите. По брадичката му лепнеше смесица от сополи и сълзи. Беше си свалил пуловера. Голият му торс бе покрит с татуировки на китайски чинии — от двете страни — със синя и червена декорация. Той избърса отчаяното си лице с пуловера. Перт я беше открил, бе извикал полицията и още стоеше там, когато полицаите пристигнаха, пренесоха Еднооката Вера в линейка и я откараха с пусната сирена.

— Жива ли беше?

— Така мисля... да.

Йеле се втренчи в земята и седна като повален. Поне беше жива. Перт му каза, че полицаите са го разпитали. Според тях била нападната преди часове — през нощта. Йеле се досети кога се е случило. Когато той се измъкна от караваната и изчезна.

Безпричинно.

Избягал като плъх.

Повърна.

Мъжът, който излезе от караваната, се казваше Яне Клинга — полицаи от екипа на Рюне Форш, разследващ посегателствата срещу бездомници. ПСБ, както го наричаха в тесен кръг. Клинга приближи до Форш, който продължаваше да пуши.

— Същите извършители? — попита той.

— Може би. Или пък не.

— Ако жената умре, ще разследваме убийство.

— Да. Тогава няма да го наричаме ПСБ, а УНБ, а тъкмо свикнах с името. Пфу!

Клинга го изгледа изкосо. Форш не му допаднаше особено.

* * *

По пътя към къщи след срещата с Карлсен Оливия се обади на Лени и ѝ предложи да се видят. Усещаше, че твърде дълго пренебрегва приятелката си.

Сега седеше в „Синия лотос“. Малко, открито кафене сравнително близо до апартамента ѝ. Пиеше червен чай и мислеше за Карлсен. Веднага се бяха сблизили. Както се случва понякога с някои жени. Съвсем различно усещане в сравнение със срещата със студентата Мариане Боглунд. Карлсен бе открита и искрено заинтригувана.

Папката, която ѝ беше дала, лежеше отворена пред нея върху малката масичка. Имаше цял раздел, посветен на Джаки Берилунд. Докато чакаше Лени, Оливия се зачете.

Обширен материал.

Доста високо си се изкачила, откакто си правила „компания“ на онези норвежци на Нордкостер, помисли си Оливия, след като разбра в какво се състои бизнесът ѝ днес. „Червено кадифе“ предлагаше богат избор от компаньонки. Но както посочваше Ева в бележка под линия, най-доходоносната част от бизнеса вероятно оставаше невидима. Тя се осъществяваше по съвсем различни канали.

Със съвсем различни клиенти.

Клиенти по високите етажи, предположи Оливия. И сега, в този момент, би дала много, за да види списъка с клиенти на Джаки. Какви ли имена ще открие там? Ще познае ли някои?

Чувстваше се като член на прочутата Кеймбриджка петорка^[1].

Но не бяха петима. Беше сама, на двајсет и три, студентка в полицейския колеж и се очакваше да е надрасла света на фантазиите. Знаеше, разбира се, че не си съчинява. Разучаваше конкретно убийство, неразкрито, с конкретен труп и загадка за разбулване. Загадка, с която баща ѝ се беше борил преди време. Понечи да обели шоколадово блокче и в същия момент се появи Лени.

— Здравсти, красавице! Съжалявам за закъснението!

Лени се наведе и прегърна Оливия. Носеше тънка лятна рокля с много дълбоко деколте и миришеше силно на „Мадам“. Любимият ѝ парфюм. Дългата ѝ руса коса изглеждаше прясно измита, а устата ѝ сияеше в яркочервено. Лени винаги се престараваше, но беше най-добрата и най-вярната ѝ приятелка.

— Какво правиш? Дисертация ли пишеш?

— Не. Учебен проект, както ти казах.

Лени въздъхна шумно.

— Няма ли да приключиш скоро? Имам чувството, че цяла вечност се занимаваш с това.

— Не е цяла вечност, но случаят е сложен и изисква...

— Какво пиеш?

В обичайния си стил Лени я прекъсна, щом прецени, че темата става отегчителна. Оливия я информира какво има в чашата ѝ. Лени влезе в кафенето да поръча. Когато излезе, Оливия вече бе прибрала материалите за Джаки Берилунд и бе подготвена да научи всичко ново в живота на Лени.

И го научи. До най-дребните подробности. Дори онези, които не искаше да научава. Видя снимки на Якоб с дрехи и без дрехи; изслуша историите за лудия шеф на Лени. Която понастоящем работеше в магазин за дивидита. Остроумните забележки на приятелката ѝ за приключенията ѝ и за живота на другите разсмяха Оливия. Лени притежаваше безценна дарба да я накара да се отпусне и бавно да я върне към нещо, наподобяващо живота на нормалните двајсет и три годишни. Оливия почти съжали, че през онази вечер не е била с тях в „Странд“. Явно ставам скучна, помисли си тя. Първо, абсолютно обсебена от Полицейския колеж, а сега — от убийството край брега.

Затова с Лени решиха днес да си организират кино вечер. Само те двете. Да гледат филм на ужасите, да пият бира и да се натъпчат с

понички със сирене. И всичко да бъде както в добрите стари времена.
Преди Джаци Берилунд.

* * *

Топчето на рулетката се въртеше все по-бавно и по-бавно. Накрая спря на нулата. Това би пропукало всяка непробиваема система. Ако съществуваше такава.

Някои хора твърдяха, че съществува, и дори си вярваха.

Не и Абас, нито за секунда. Абас ел Фаси, крупнето на масата, беше виждал всякакви системи да отиват по дяволите. Тук, в казино „Космопол“ в Стокхолм, и в други казина по света. Той знаеше, че не съществува система за забогатяване на рулетната маса. Имаше късмет и имаше измама.

Не и система.

Но късмет... да, имаше късмет и той бе в състояние да донесе богатство на която и да е рулетна маса. Особено ако си заложил максимума на нулата и топчето спре там. Както току-що. Комарджията получи солидна сума. В този случай — директор на компания с изрязани торбички под очите и измъчен от сериозен проблем.

Бертил Магнусон събра значителната печалба и подхвърли няколко чипа към Абас, както си му е редът. Друга купчина побутна към мъжа до себе си. Ларш Йорнхелм, по-известен като Лате. Един от приятелите в антуража на Бертил. С тен от солариум и в костюм „Армани“. Лате доволно прибра чиповете и веднага ги разпръсна напосоки по масата. Като свободна кокошка, помисли си Абас.

После телефонът на Бертил изжужа в джоба му.

Беше забравил да го изключи.

Бертил стана, извади телефона и разблъска лешоядите зад гърбовете на играчите, за да се усамоти по-далеч.

Но не чак толкова далеч, че Абас да не го държи под око, както се полага на професионално крупие. Което не вижда нищо, но наблюдава всичко. Изцяло съсредоточен върху масата за залози, но с фасетни очи, на които би завидяла дори оса.

И той видя как Магнусон, един от редовните му клиенти, притиска телефона към ухото си, без да продума. Но с изражение,

говорещо красноречиво какво чува.

Не беше нещо приятно.

Абас се замисли за този разговор — по-късно, когато влезе в бар „Риш“. Не защото продължи дълго, а защото веднага след обаждането Магнусон си тръгна. И остави малко състояние върху масата плюс очевидно объркан приятел, който усети липсата му едва когато използва всички свои чипове. После Лате разбра, че трябва да тръгне след него. Преди това обаче се опита да оползотвори възможно най-добре капитала на Магнусон и го пропиля за петнайсет минути.

Свободна кокошка.

После си тръгна.

Телефонното обаждане заинтригува Абас. Защо Магнусон изчезна тутакси? Какво му бяха съобщили? Делови разговор ли беше? Вероятно, но Магнусон му беше клиент отдавна и Абас знаеше, че не е прахосник. Не беше скъперник, ала не хвърляше пари на вятъра. Сега бе оставил сериозна сума върху масата.

И просто си беше тръгнал.

Абас поръча чаша минерална вода и си намери по-усамотено място в бара. По природа наблюдател, трийсет и пет годишен, с марокански корени и детство в Марсилия. В предишен живот се бе издържал като уличен търговец на пиратски имитации на дизайнерски чанти. Първо в Марсилия, после във Венеция. След драматичен инцидент с нож на Понте ди Риалто бе преместил бизнеса си в Швеция. После доста полицейска вода изтече под доста различни мостове и в резултат Абас промени възгледите и професията си. Стана крупие и се запали по суфизма.

Сега имаше постоянна работа в казино „Космопол“.

Непроницаем човек, биха си казали мнозина след първия бърз оглед. Строен, гладно избръснат. Понякога подчертаваше очите си с тънка черна линия. Винаги облечен в изрядно прилягащи дрехи, винаги в дискретен цвят. От разстояние изглеждаха нарисувани върху тялото му.

— Здравсти!

Момичето, хвърлило око на Абас, беше с руса коса, абсолютно трезво и малко самотно. Той също даваше вид на малко самотен и тя бе решила, че може да посамотуват заедно.

— Как си?

Абас погледна младото момиче. На деветнайсет? Двайсет?

— Не съм тук — каза той.

— Моля?

— Не съм тук.

— Не си тук?

— Не съм.

— Видимо си тук.

Момичето се усмихна колебливо и Абас се усмихна в отговор. Зъбите му се откरोиха още по-бели на фона на смуглото лице. Тихият му глас учудващо проникваше през шумната музика в бара.

— Така ти се струва — каза той.

В същия момент момичето взе бързо решение. Трудните мъже не бяха нейната стихия, а този тук определено беше от трудните. Сигурно взема нещо, помисли си тя, кимна и се върна в самотния си ъгъл.

Абас я изпрати с поглед и се замисли за Йолене Улсетер. Тя беше горе-долу на същата възраст, със синдром на Даун.

Йолене би разбрала съвсем точно какво иска да каже.

* * *

Прожекторът угасна в тясната стая в полицейската централа на Берисгатан. Рюне Форш включи лампата на тавана. Той и следователският му екип току-що бяха гледали запис, свален от интернет. Филмът показваше нападението над Вера Ларшон в караваната в гората Ингентинг.

— Лицата на извършителите не се виждат.

— Да.

— Но началото на филма беше интересно.

— Когато правеха секс?

— Да.

В стаята бяха четирима, включително Яне Клинга. Всички реагираха, когато камерата се насочи към овалния прозорец на караваната и показа гол мъж върху жена, най-вероятно Вера Ларшон. Лицето на мъжа се мярваше в един мъгляв миг. Твърде бързо, за да различат чертите му.

— Трябва да разберем кой е мъжът.

Другите се съгласиха с Рюне Форш. Мъжът едва ли беше нападнал Вера Ларшон, но все пак бе полезен свидетел. Вероятно е бил на мястото почти по същото време, когато бяха нападнали жената.

— Изпратете записа в техническия отдел. Помолете ги да обработят лицето му, за да получим по-ясен образ.

— Дали е друг бездомник? — попита Клинга.

— Нямам представа.

— Проститутка ли е била Вера Ларшон?

— Не, доколкото знаем — отговори Форш. — Но с тези типове човек не може да е сигурен.

* * *

От перспективата на болничните телевизионни сериали всичко беше изрядно режисирано. Жълто-зелената светлина, апаратурата, тихата размяна на медицински термини, малките и по-големите инструменти в ръце с латексови ръкавици.

Операция като всяка друга.

Погледнато отвътре — от перспективата на пациентката — всичко изглеждаше съвсем различно. Първо, тя не виждаше сцената, защото очите ѝ бяха затворени. Второ, не усещаше нищо, защото бе упоена.

Трето обаче — онова, за което познанията ни са толкова оскъдни — имаше осезание за гласове и вътрешен калейдоскоп от картини някъде дълбоко вътре. Къде? Не знаем, докато сами не се озовем там.

Вера беше там.

Докато целият външен свят бе зает с тялото, органите ѝ и всичко пострадало, Вера се намираше на съвсем различно място.

Сама.

С връзка ключове и обесен човек.

И побледняло като тебешир дете, което пише върху дланта си с мастилото на скръбта. „Така ли трябваше да бъде...“ „Така ли трябваше да бъде.“

Отвън, много далеч, се издигаше болница „Сьодер“ като гигантски каменен бункер, бял като скелет, с редици осветени прозорци. Близо до паркинга стоеше самотен мъж с дълга коса. В

мрака. Гледаше прозорците и се опитваше да познае върху кой от тях да се съсредоточи.

Избра един и той внезапно притъмня.

---

[1] Група съветски агенти във Великобритания, вербувани през 30-те г. на XX в. в Кеймбридж. — Б.ред. ↑

8.

Тази сутрин над парка „Гласблосар“ се стелеше печал, сякаш вятърът бе спуснал траурно було над хората. Еднооката Вера бе починала. Обичната им Вера я нямаше. Искрата на живота ѝ бе угаснала малко след полунощ в резултат на разкъсаните ѝ органи. Лекарите бяха направили каквото правят лекарите — клинично и професионално; когато сърцето на Вера стана тънка линия, медицинските сестри поеха работата.

Посмъртно.

Те прииждаха тихо в парка, един по един, кимаха си, потрепераха и сядаха тежко на пейките. Дойде и редактор от „Местоположение Стокхолм“. Вера продаваше списанията им от години. Той произнесе няколко трогателни думи за уязвимостта и как Вера е била източник на жизнерадостна топлина. Всички кимнаха в знак на съгласие.

После се отнесоха в своите спомени.

Обичната им Вера си бе отишла. Тя, която така и не успя да стигне дотам — до живота. Която се бореше с виденията на въображението си и с мрачните си детски спомени и никога не успя да се изправи на крака.

Сега беше мъртва.

Сега нямаше да стои в ореола на залязващото слънце, да се смее с дрезгавия си смях или да подхваща сложни спорове за липсата на грижи за онези, които наричаше „отклонилите се хора“.

Съкрушителните ѝ доводи вече ги нямаше.

Йеле се прокрадна незабелязан в парка. Седна на пейка в далечния край. Ясен знак за двойствените му потребности — тук съм, на разстояние, не доближавайте. Не разбираше защо е дошъл. Или разбираше. Тук бяха единствените, които знаеха коя е Вера Ларшон. Убитата жена от Северен Юпланд. Нямаше други. Никой друг не скърбеше. Само хората, седнали тук, на пейките наоколо.

Сборище на социални отломки, на окаяни дрипльовци.

И той.

Който я люби, видя я да заспива, погали светлия ѝ белег и си тръгна.

Като страхлив плъх.

Йеле се изправи.

Най-сетне беше взел решение. Отначало се щураше безцелно с надеждата да намери стълбище, където да се подслони, или таван, каквото и да е убежище, където ще го оставят на мира. Накрая обаче се озова отново в старата си барака край езерото Ярла. Тук беше в безопасност. Нямахше да го безпокоят.

Можеше да се напие истински.

Йеле никога не се напиваше. Не бе докосвал алкохол от години. Сега с парите от списанието купи половин бутилка водка и четири силни бири.

Би трябвало да свършат работа.

Седна на пода. Два дебели корена бяха повдигнали дъските и той усещаше плесенясалата миризма на влажна пръст. Беше сложил картони и вестници тук-там — напълно достатъчно през този сезон. Зиме се вледеняваше още щом заспи.

Погледна ръцете си. Излинали, с тънки, дълги пръсти. Като на птица, помисли си, когато хванаха първата кутия бира.

И втората.

После добави няколко глътки водка. Когато главата му се замая, вече бе повторил въпроса пет пъти — с тих глас.

— Защо, по дяволите, си тръгнах?

И не бе намерил отговор. Затова преформулира въпроса — с малко по-силен глас.

— Защо, по дяволите, не останах?

Доста подобен въпрос, отново пет пъти. И същият отговор. Никаква представа.

Когато третата бира и петата голяма глътка водка се смесиха в тялото му, той започна да плаче.

Бавни, тежки сълзи, които с мъка се стичаха по грубата му кожа.

Йеле плачеше.

Човек плаче, защото е изгубил нещо или защото не са му дали нещо. Плаче по много причини — банални или дълбоко трагични — или без никаква причина. Плаче просто защото го е докоснало някакво чувство и е отворило врата към миналото.

Плачът на Йеле имаше конкретна причина. Еднооката Вера. Сълзите обаче извираха от по-дълбоко, както той отлично знаеше. Бившата съпруга, изчезналите приятели и най-вече възрастната жена на смъртното си легло. Майка му. Умряла преди шест години. Той седеше до леглото ѝ в старческият дом. Тялото ѝ, дрогирано с морфин, лежеше спокойно под тънките завивки; ръката, която държеше, приличаше на сбръчкан птичи крак. Ала той усети как ненадейно пръстите се свиват леко, клепките на майка му се повдигнаха едва-едва над зениците ѝ и през тесните ѝ изсъхнали устни се процедиха няколко думи. Приведе се към лицето ѝ — от години не беше го доближавал толкова — и чу какво каза. Всяка дума. Фраза по фраза.

После тя умря.

И сега той лежеше тук и плачеше.

Когато опиянението най-сетне го поведе сред мъгла от ужасни спомени, се изтръгна първият вик. А щом пушекът, огънят и окървавеният харпун изплуваха отново в ума му, той изрева с пълно гърло.

* * *

Превключваше с лекота от френски на португалски и обратно. Френски на левия мобилен телефон, португалски — на десния. Седеше в изискания си директорски кабинет на последния етаж на Свеавеген с изглед към църковния двор с гроба на Палме.

Стар обект на омраза в неговите среди.

Не гробът, а мъжът, когото бяха простреляли и положили в гроба. Улоф Палме.

Когато разбра за убийството, Бертил Магнусон седеше в нощен клуб „Александра“ с Лате и още няколко веселяци от същата тъмносиня каста.

— Шампанско!

Така извика Лате и никой не възрази. Пиха шампанско.

Цяла нощ.

Сега, двайсет и пет години по-късно, още не бяха разкрили убиеца. Което изобщо не засягаше Бертил. Той водеше преговори в Конго. Земевладелец край Уаликале бе поискал неблагоприятна финансова компенсация. Местният мениджър на компанията, португалец, имаше проблеми. Френският агент на компанията настояваше да приемат условията. Бертил не беше съгласен.

— Ще се обадя на военния командир в Киншаса.

Позвъни и си уговори телефонен разговор с поредния съмнителен управник. Недоволните собственици на земя бяха дребни проблеми за Бертил. В крайна сметка винаги успяваше да ги разреши.

С меки или твърди методи.

За съжаление и двата вида не бяха приложими към истинския му проблем. Записаният разговор.

Бе открил, че обаждането от Венд не може да се проследи. Не знаеше дали Венд звъни от чужбина, или е в Швеция. Предполагаше обаче, че той ще поиска да се срещне с него. Рано или късно. Иначе не би имало смисъл да му се обажда.

Бертил се опита да подходи рационално.

Обади се на К. Седович. Много благонадежден човек. Помоли го да провери всички хотели, мотели и хостели в Стокхолм и околоръст. Да види дали ще открие някаква следа от Нилс Венд. Ако изобщо е в Швеция. Бертил знаеше, че не бива да възлага особени надежди. Дори да е в Швеция, Венд вероятно не бе отседнал в хотел. И едва ли беше използвал истинското си име.

Ала имаше ли друга възможност?

* * *

Привлекателна жена, помисли си Оливия. Със запазена фигура. На младини сигурно е била добра компаньонка. Разчитала е на красивото си лице и тяло. Оливия превъртя записа. Седеше до масата в кухнята и гледаше на лаптопа интервюто, за което Ева Карлсен ѝ бе изпратила линк. С Джаки Берилунд. Разговаряха в бутик в Йостермалм. „Уиърд § Уау“ на Сьубилегатан — типично място за този район. Кокетен интериор, съчетан с шокиращо скъпи дизайнерски

дрехи. Фасада, така го бе нарекла Ева Карлсен, за другия бизнес на Джаки.

„Червено кадифе“.

Интервюто бе записано преди две години. Джаки очевидно беше собственичка на бутика. Оливия потърси онлайн и бързо го откри. Същата собственичка — Джаки Берилунд.

Струва си да го посетя, помисли си тя.

Догледа интервюто. Ева разпитваше Джаки за миналото ѝ. Джаки явно не се срамуваше, че е била компаньонка, напротив — за нея това било начин да оцелее. Категорично отричаше да е имало сексуални услуги.

— Бяхме като гейши, изтънчени придружителки. Канеха ни на събития и вечери, за да създадем по-приятна атмосфера. А и завързвахме запознанства.

На няколко пъти споменаваше запознанствата. Ева се опитваше да уточни за какви контакти става дума, но Джаки ѝ отговаряше уклончиво. Въпросът бил личен.

— Делови контакти ли имаш предвид? — настоя Ева.

— Какви други?

— Приятелски.

— И двете.

— Още ли поддържаш връзка с тези хора?

— С някои.

И така нататък в същия дух. Беше очевидно какво цели Ева — очевидно поне за Оливия. Искаше да разбере дали „контактите“ сега са ѝ клиенти. Не в бутика, а в бизнеса, чиято фасада беше бутикът. „Червено кадифе“.

Фирмата за компаньонки на Джаки.

Джаки обаче беше твърде умна, за да падне в капана. Подсмихна се, когато Ева за четвърти път насочи разговора към клиентите ѝ. Усмивката обаче изчезна бързо, когато Ева зададе следващия си въпрос.

— Имаш ли регистър на клиентите?

— В бутика?

— Не.

— Не разбирам какво имаш предвид?

— Имам предвид другата ти дейност. Клиентите, на които осигуряваш момичета на повикване. Посредством „Червено кадифе“.

Оливия се учуди, че Ева е дръзнала да зададе подобен въпрос. Уважението ѝ към нея се вдигна с няколко пункта. Джаки, изглежда, също се удиви как са се осмелили да ѝ зададат подобен въпрос. Погледна Ева с изражение от съвсем различен свят. Забранен свят. Изражение, което припомни на Оливия предупреждението на Ева. Рисковано е да шпионираш жена с такова изражение.

Особено ако си само на двацет и три и не разполагаш с нищо конкретно.

Абсолютно нищо.

И си въобразяваш, че си Шерлок Холмс.

Оливия се усмихна срещу екрана. Внезапно си спомни как немските полицаи са създали троянски вирус, който влиза в лаптопа ти и записва всичко, случващо се пред камерата.

Смъкна леко капака.

Наближаваше полунощ, когато Йеле се събуди в окаяната си барака. Бавно, тягостно, със залепнали клепки и нещо, наподобяващо охлюв, в устата. С ужасен махмурлук и покрит с повръщано. Изправи се мъчително до седнало положение и се подпря на стената. Видя как през дъските се процежда лунна светлина. Мозъкът му бе като смачкан картоф. Седя дълго и усети как у него се надига нещо. Нажежен гняв изпълни гърдите му и изригна в главата му. Почти го заслепи. Внезапно се задейства и се изправи рязко. Отвори вратата с ритник и със значителна ярост. Дъските се разлетяха във всички посоки. Убийството на Вера и предателството му се вклиниха в тялото му като железен лост. Халоса с юмрук рамката на вратата и излезе навън.

Извън вакуума.

Дълго след полунощ заизкачва стълбите пред паметника на Харалд Линдберг. Четири реда каменни стълби от Катариनावеген до Клевгранд, общо 119, с улична лампа до всяка площадка.

Валеше — тежък летен дъжд, но той не го притесняваше.

Решил беше, че моментът е настъпил.

Отдавна, в Каменната епоха, беше имал атлетично тяло. Мускулесто, високо 192 сантиметра. Сега в него нямаше нищо атлетично. Знаеше, че физическото му състояние е плачевно, мускулите му са излинали, тялото му е запуснато от цяла вечност. Че е почти развалина.

Почти.

Сега щеше да промени това.

Изкачваше се по каменните стъпала — стъпало по стъпало. Бавно. Шест минути до Клевгранд и още четири — надолу. Тръгна отново нагоре и край.

Точка.

Седна на първата стълбищна площадка и усети как бие сърцето му. Чуваше го как се удря в ребрата му. Бори се като пневматичен чук и не разбира какво се опитва да постигне този човек, за какъв се мисли.

И знае ли колко сили има.

Не много. Все още. В момента — никакви. В момента седеше, потеше се, пъхтеше и с огромно усилие се мъчеше да натисне правилния бутон на мобилния си телефон. Най-сетне успя. Намери филма онлайн.

Убийството на Вера.

В началото се виждаше как мъж се сношава с жена под него. Той и Вера. Пусна отново записа. Различаваше ли се лицето му? Едва ли. Знаеше обаче, че Форш и лакеите му ще проучат внимателно всеки кадър. Мъжът в караваната несъмнено ще ги заинтригува. Какво ще стане, ако го разпознаят? На местопрестъпление? При това не кой да е, а Форш.

Йеле не хареса идеята. Не харесваше Форш. Нещастник. Но в състояние да вдигне доста врява, ако реши, че Йеле е замесен в убийството на Вера.

Нищо чудно да се случи скоро.

Йеле остави записа да тече още малко. Когато започнаха да бият Вера, го изключи и погледна към Катариनावеген. Страхливи копелета, помисли си. Не са посмели да приближат, докато съм бил там. Чакали са да нападнат Вера, когато е сама.

Горката Вера.

Йеле поклати глава и потърка очи. Какви чувства всъщност бе изпитвал към Вера? Преди случилото се?

Тъга.

От първата секунда, когато я срещна и видя как очите ѝ се впиват като пиявици в неговите, сякаш е възжена стълба към живота. А той не беше. През последните години се бе свличал все по-надолу и по-надолу. Не чак до дъното, разбира се, където се намираше Вера, но не и на много стъпала над нея.

Сега тя беше мъртва, а той седеше тук. Абсолютно съсипан. Мислеше за нея и как я е изоставил сама в караваната и си е тръгнал. Време бе да се изправи и да се поразтъпче. Нагоре и надолу по стълбите. Нощ след нощ да се изкачва и да слиза, за да възвърне силите си и да изпълни дълга си.

Да се разправи с убийците на Вера.

* * *

Очакванията на Бертил Магнусон се оправдаха. К. Седович му докладва — никакъв Нил Венд в стокхолмските хотели. Къде е тогава? Ако изобщо е в Стокхолм? Не поддържаше връзка с никого от старите дни, Бертил вече бе проверил дискретно. Днес Венд го нямаше в ничий адресен указател.

Какво следва тогава?

Бертил стана и отиде до прозореца. Колите се нижеха по Свеавеген. Не ги чуваше. Преди няколко години бяха сложили специални прозорци с изолиращо стъкло по цялата стена откъм улицата. Разумна инвестиция, каза си Бертил, и тогава го осени друга мисъл.

По-скоро идея.

Внезапно прозрение.

Къде би могъл да открие Нилс Венд с гнусния му запис.

Момчето с къдравата руса коса го караше полека. Скейтбордът беше спукан по средата. Предния ден го беше намерил в казан за боклук и го бе поправил, доколкото може. Колелетата бяха износени, а той се спускаше по стръмнина — внимателно. После следваше дълга равна отсечка към високите блокове в крещящи цветове. Тук-там

дървета и детски площадки. От почти всеки балкон стърчеше сателитна чиния. Мнозина тук искаха да гледат телевизионни канали от други страни.

Момчето погледна към една от сините сгради — към седмия етаж.

Тя седеше до пластмасовата маса в кухнята и пушеше, обърната към открития прозорец. Не искаше да пуши в апартамента си. Би искала изобщо да не пуши. От години се заричаше да спре, но това бе единственият ѝ лош навик, а знаеше, че сборът от лоши навици е константа. Спреше ли да пуши, щеше да започне нещо друго.

По-лошо.

Казваше се Увете Андершон и беше майка на Аке, момче с къдрава руса коса, наскоро навършило десет години.

Увете беше на четирийсет и две.

Издуха дима през процепа и механично се обърна към часовника на стената. Той беше спрял. Отдавна беше спрял. Нови батерии, нови клинове, нови чаршафи, нов живот, помисли си тя. Списъкът изглеждаше потискащо дълъг. И на първо място бяха футболните обувки на Аке. Щеше да ги получи веднага, щом можеха да си ги позволят. Беше му обещала. След като платят наема и всичко останало. А всичко останало включваше голям просрочен кредит и вноски за пластична операция. Преди няколко години бе уголемила гърдите си и за целта беше взела заем. Сега се налагаше да брой стотинките.

— Здравсти!

Аке остави спукания скейтборд и отиде право до хладилника да си сипе студена вода. Обичаше студена вода. Увете винаги слагаше двулитрова кана в хладилника, за да го чака, когато се прибере.

Живееха в двустаен апартамент. Две стаи, кухня и баня във висок блок. Аке учеше в общинското училище в центъра на квартала. Сега беше лятната ваканция. Увете прегърна Аке.

— Тази вечер трябва да работя.

— Знам.

— Може да закъснея доста.

— Знам.

— Ще тренираш ли футбол?

— Да.

Аке лъжеше, но Увете не разбра.

— Не си забравяй ключа.

— Няма.

Аке имаше свой ключ, откакто се помнеше. През по-голямата част от деня се грижеше сам за себе си. През онази част, когато майка му работеше в града. Тогава той обикновено играеше футбол, докато се стъмни, прибираше се вкъщи и претопляше храната, която майка му бе приготвила. Тя винаги беше вкусна. После играеше видеоигри.

Освен ако не правеше друго.

* * *

Оливия бързаше и всъщност мразеше супермаркетите. Особено онези, в които никога не е ходила. Мразеше да се лута между претъпканите щандове, търсейки консерва вонголе, и накрая да се налага да пита някого от полууниформените служители.

— Как казахте, че се нарича...?

— Вонголе.

— Зеленчук ли е това?

Днес обаче нямаше време да избира магазин. Тъкмо беше взела колата си от сервиза за технически преглед в Ленерста и бе свърнала да напазарува в огромния „ИКА Макси“ в Нака. Сега подтичваше от паркинга към стъкления вход. Мимоходом осъзна, че няма монета от пет крони и ще трябва да вземе кошница. В джоба ѝ имаше банкнота от петдесет крони, но нямаше време да я разваля. На няколко метра от входа стоеше висок слаб мъж със списание в ръка. Бездомник от онези, които продават „Местоположение Стокхолм“, за да припечелят нещичко. Мъжът имаше струпеи по лицето, дългата му коса бе сплъстена и лъщеше от мазнина, а съдейки по дрехите му, бе прекарал последните седмици много близо до земята. Оливия го огледа. На врата му беше окачена картичка с надпис: „Йеле“. Подмина го бързо. Понякога си купуваше списание, но не и днес. Защото бързаше. Мина през въртящата се врата и продължи няколко метра навътре. После спря рязко. Обърна се бавно назад към мъжа пред входа. Незнайно

защо излезе отново, застана на няколко метра от него и го погледна. Той се обърна към нея и пристъпи крачка-две по-наблизо.

— „Местоположение Стокхолм“?

Оливия бръкна в джоба си, извади банкнотата от петдесет крони и протегна ръка, вперила очи в лицето на мъжа. Той взе банкнотата и ѝ подаде рестото и списанието.

— Благодаря.

Оливия взе списанието и сглоби устно въпроса си.

— Ти ли си Том Стилтон?

— Да. Защо?

— Тук пише „Йеле“.

— Том Йеспер Стилтон.

— Ясно.

— И?

Оливия мина бързо край мъжа и влезе отново през въртящата се врата. Спря на същото място както преди, докато успокои шокираното си дишане, и се обърна. Мъжът откън прибираше списанията в дрипава раница и се канеше да си върви. Оливия реагира. Бавно. Излезе пак навън и тръгна след него. Той вървеше бързо. Наложил се да го догони тичешком. Мъжът не спря. Оливия застана пред него.

— Какво има? Още списания ли искаш?

— Не. Казвам се Оливия Ръонинг и уча в Полицейския колеж. Искам да говоря с теб. За случая край брега. На Нордкостер.

Обветреното лице на мъжа не трепна. Той просто се извърна и прекоси улицата. Изсвистяха автомобилни спирачки и шофьор с пригладена назад коса направи неприличен жест. Мъжът продължи напред. Оливия остана там, където беше. Дълго. Толкова дълго, че го видя да изчезва зад далечен циментов ъгъл. Изглеждаше толкова неподвижна и напрегната, че възрастен господин се почувства длъжен да я попита колебливо:

— Добре ли сте?

Оливия се чувстваше всякак, но не и добре.

Тя седна в колата си и се постара да се успокои. Колата се намирал на големия паркинг до супермаркета, където току-що бе

срещнала мъжа, отговарял в продължение на шестнайсет години за разследването на случая в Нордкостер.

Бившият главен инспектор Том Стилтон.

Йеле?

Как, да му се не види, беше стигнал от Йеспер до Йеле?

Според наставника й в колежа — един от най-добрите криминалисти в Швеция, с една от най-стремглаво развилите се кариери в историята на шведската полиция. Днес продаваше „Местоположение Стокхолм“. Бездомник. В окаяно състояние. Толкова окаяно, че й струваше огромно усилие да се убеди, че наистина е той.

Но наистина беше той.

Във вестникарските статии, които бе прочела в Националната библиотека, имаше много негови снимки. В къщата на семейство Гунар в Стрьомстад също бе видяла стара негова снимка. Остана впечатлена от будния му поглед и забеляза колко привлекателен изглежда.

Вече не.

Физическата разруха го бе лишила от всякаква индивидуалност. Дори очите му сякаш бяха умрели. Слабото му тяло неохотно крепеше абсурдна дългокоса глава.

Но беше Стилтон.

Отначало Оливия реагира инстинктивно — мимолетно усещане, оформило образ, когато го подмина и спря зад стъклената врата. Том Стилтон? Невъзможно. После излезе отново и огледа лицето му.

Нос. Чело. Видим белег под единия ъгъл на устата.

Беше той.

И сега бе изчезнал.

Оливия се размърда на седалката. До нея лежеше тефтер с дълъг списък въпроси и размисли за случая край брега. Всичките записани и готови да получат отговор от мъжа, отговарял за разследването.

Том Стилтон.

Дрипав бездомник.

Бездомникът седеше до езерото Ярла. С раница на гърба. Сядаше понякога тук, недалеч от дървената си барака. Гъсти храсти, ромоляща вода под стар дървен мост, относителна тишина.

Придърпа клон към себе си, откъсна листата и го приведе надолу. Дръпна още по-надолу, и разбърка с него разкаляната вода.

Беше разтревожен.

Не защото го бяха познали, налагаше се да живее с това. Наистина се казваше Том Йеспер Стилтон и не възнамеряваше да променя името си. Причината бяха думите на момичето, застанало пред него с объркано лице.

Оливия Ръонинг.

Познаваше името. Много добре.

— Искам да говоря с теб. За случая край брега. На Нордкостер.

Има векове и вечности. И еони. Неизмерима протяжност. Това беше приблизителното разстояние, което делеше Стилтон от предишния му живот. Ала само едно изречение бе достатъчно да смали еона до размера на кърлеж, който започва алчното си проникване.

Случаят край брега.

Звучи толкова банално, помисли си той. Бряг и случай. Почти безобидно. Той никога не го наричаше така. Смяташе, че изразът омаловажава едно от най-отблъскващите убийства, които бе разследвал. Звучеше като вестникарско заглавие. Той винаги го наричаше убийството на Нордкостер. Конкретно. Както подобава на полицаи.

Неразрешено убийство.

А защо е заинтригувало Оливия Ръонинг, не беше негов проблем. Тя принадлежеше на друг свят. Бе успяла обаче да пусне кърлеж в ума му. Бе отворила рана в сегашното му „аз“ и беше пуснала миналото. Това го тревожеше. Не искаше да се тревожи. Не и за миналото и определено не за това, което от осемнайсет години не му даваше мира.

Йеле извади клонката от водата.

* * *

Летният дъждец росеше върху демонстрантите, събрали се на тротоара срещу централния офис на „Магнусон Уърлд Майнинг“ на Свеавеген. Носеха плакати с различни лозунги: „Напуснете Конго!“; „Грабители!“; „Не експлоатирайте деца!“. Малка група полицаи стояха недалеч от тях.

Върху фасада близо до мемориала на Улоф Палме се бе облегал възрастен мъж. Наблюдаваше демонстрантите. Прочете лозунгите и една от брошурите им.

„Магнусон Уърлд Майнинг“ унищожават незаменими природни хабитати. Човешката алчност оставя горилите без източници на храна. Убиват ги и ги продават като дивечово месо! Горилите са застрашен вид! Не позволявайте на „Магнусон Уърлд Майнинг“ да експлоатира безскрупулно природата!

Памфлетът бе илюстриран с ужасяващи снимки на мъртви горили, завързани за колове като окървавени разпятия.

Мъжът вдигна поглед от брошурата. Очите му се насочиха бавно към фасадата на отсрещната сграда — към последния етаж, където се намираше главният офис. На собственика и изпълнителен директор Бертил Магнусон. Очите на мъжа спряха там. Знаеше, че Бертил е в стаята. Беше го видял да пристига с лъскав „Ягуар“ и да се вмъква тихомълком през входа.

Остарял си, Бертил, помисли си Нилс Венд. Пръстите му опипаха джоба, където бе прибрал касетата със записа.

* * *

В града изтичаха последните минути на работния ден. За Уете Андершон работното време тепърва започваше. Работното ѝ място — тротоарът между Риксбанкен и Академията за изящни изкуства — всъщност бе оживено денонощно. Край бордюра вече пълзяха коли, чиито шофьори търсеха „продавачи на секс“, както пишеше в Закона за проституцията. За да се прави разлика с „купувачите на секс“. Сякаш става дума за търговия със сексуални продукти.

Не след дълго първият автомобил спря до Уете и прозорецът се спусна. Уредиха формалностите, Уете влезе в колата и пропъди всяка

мисъл за Аке. Сега той играеше футбол. Забавляваше се. Скоро щеше да получи нови бутонки. Тя затвори вратата на колата.

* * *

Наближаваше седем, когато Оливия влезе в апартамента си. Елвис лежеше изтегнат като плейбой върху рогозката в антрето. Разпери лапи, готов за ласки. Оливия го вдигна и зарови лице в меката козина на любимата си котка. Миришеше едва доловимо на храната, с която бе закусил сутринта. Отпусна се върху рамото ѝ — любимото му място — и задъвка леко косата ѝ.

С котката на рамо тя извади студен сок от хладилника и седна до кухненската маса. По целия път към къщи бе обмисляла преживелицата със Стилтон. Най-сетне го беше открила и той се бе оказал бездомник. Добре. Сигурно имаше причини за това и те не я засягаха. Той обаче беше важен източник на информация за убийството на Нордкостер. Абсолютно незаинтересуван източник очевидно, но...? Можеше да се откаже от проекта, разбира се, не беше задължителен, ала не бе устроена така.

Точно обратното.

За нея и за свръхактивното ѝ въображение срещата със Стилтон бе придала ново измерение на случая. Имаше ли връзка между него и превъплъщението на блестящия главен инспектор Стилтон в развалина? Дали преди шест години той се бе натъкнал на нещо, принудило го да напусне полицията? Макар да се водеше, че е напуснал по лични причини?

— Не само.

Оке Густафсон бе изплюл камъчето, когато тя му се обади и го попритисна.

— Какво друго възникна тогава?

— Разногласия относно разследването.

— На убийството в Нордкостер?

— Не знам. По онова време постъпих в колежа. Някой просто го спомена мимоходом.

— Значи и това е причина да напусне?

— Вероятно.

Въображението на Оливия не се нуждаеше от повече. „Вероятно.“ Напуснал е полицията заради конфликт, породен от крайбрежния случай? Или от друг случай, свързан с него? С какво се бе занимавал Стилтон, преди да напусне? Дали ще успее да разбере?

Взе решение. Нямах да се откаже от Стилтон. Щеше да се добере до него на всяка цена. Или по-точно — да отиде до издателския офис на „Местоположение Стокхолм“ и да разбере всичко възможно за Стилтон.

После да се свърже отново с него.

По-добре подготвена.

* * *

Срещнаха се отново на каменните стъпала. Беше късно — минаваше един след полунощ. Стилтон слизаше за четвърти път, а Норката се изкачваше.

Срещнаха се на втората площадка.

— Здравсти.

— Зъбобол?

— Седни.

Стилтон посочи стъпало. Норката реагира веднага. И на доста острия тон, и на факта, че Стилтон не отмина без повече приказки. Да говорят ли искаше? Норката погледна стъпалото, което Стилтон бе посочил, и се запита преди колко ли време тук се е приземило последното кучешко лайно. Седна. Стилтон седна до него. Толкова близо, че Норката, ще не ще, долови не особено приятна миризма на боклук и амоняк.

И на много пот.

— Как си, Том? — попита той с писклив глас.

— Убиха Вера.

— Жената в караваната?

— Да.

— Познаваше ли я?

— Да.

— Знаеш ли кой го е направил?

— Не. А ти?

— Защо да знам?

— Навремето разбираше дълго преди другите кога се мъти нещо гадно. Да не би да си изгубил форма?

За подобна забележка на теория всеки с изключение на Стилтон би получил удар с чело и счупен нос. С изключение на Стилтон. Затова Норката просто преглътна и погледна високия миризлив бездомник. Преди години ролите определено бяха разменени. Норката се намираше далеч по-надолу в социалната скала, а Стилтон — забележимо по-нагоре.

Сега нещата бяха такива, каквито бяха. Норката подръпна конската си опашка.

— Искаш ли помощ?

— Да — каза Стилтон.

— Добре. И какво ще направиш? Ако ги спипаш?

— Ще им предам поздрави от Вера.

Стилтон се изправи. Две стъпала по-надолу се обърна и погледна назад.

— Ще идвам тук нощем. Горедолу по това време. Дръж ме в течение.

Продължи надолу. Норката остана седнал. И доста изненадан. Имаше нещо ново у Стилтон, някаква промяна в движенията, в погледа му.

Той отново бе неотклонен.

Както преди.

През последните години се изплъзваше, щом се опиташ да го уловиш. Сега очите му се втренчиха право в очите на Норката и не се отклониха нито на милиметър.

Йеле гледаше като Том Стилтон.

Какво се бе случило?

Стилтон беше доволен от срещата на каменните стълби. Познаваше Норката и способностите му. Един от малкото му таланти бе да измъква информация. Забележка тук, дочут разговор там; винаги в движение в абсолютно различни кръгове, където събира парченца и ги свързва в картина. Име. Събитие. При различни обстоятелства от него би излязъл блестящ анализатор на актуални събития.

При доста различни обстоятелства.

Норката обаче намираще добро приложение на таланта си. Особено откакто се свърза с главен инспектор Том Стилтон, който веднага разбра как да оползотвори умениято му да попива сведения и да доносници безскрупулно.

— Не доносника!

— Да, да...

— Като жалък доносник ли ме виждаш?

Стилтон още помнеше разговора. Норката се бе ядосал не на шега.

— Виждам те като информатор. А ти как се виждаш?

— Информатор звучи добре. Двама професионалисти, обменящи опит, е още по-добре.

— И каква е професията ти?

— Въжеиграч.

Тогава Стилтон осъзна, че Норката навярно е по-шлифован от другите му доносници и заслужава по-особено внимание.

Въжеиграч.

Час по-късно Стилтон носеше през гората Ингентинг кашон, какъвто използват професионалните разносвачи. Бе забравил срещата с Норката. Мръсната сива каравана поглъщаше цялото му внимание. Как ще се справи със срещата с нея. Беше решил да се премести там.

Засега.

Знаеше, че полицаите са приключили огледа, а общината иска да се отърве от нея. Убийството на Вера обаче бе позабавило бюрократите. И караваната си стоеше на мястото.

А докато беше тук, Стилтон щеше да живее в нея.

Ако нервите му издържат.

Не беше лесно. Разстрои се още при вида на леглото, където се бяха любили. Остави обаче кашона на пода и седна на леглото срещу него. Вътре поне беше сухо. Лампа, дюшеци, с нова газова бутилка и дребен ремонт котлоните щяха да проработят. Мравешките пътеки не го засягаха. Огледа се. Полицаите бяха отнесли повечето вещи на Вера. Включително картина с харпун, нарисувана от него. Тук, на тази маса, когато Вера поиска да ѝ разкаже за детството си.

— Имаше харпун?

— Нещо такава.

Разказа ѝ накратко за Рьодльога — група островчета във външния архипелаг на север от Стокхолм. Как е израснал при баба, която помни лова на тюлени и плякосването на потънали кораби. Вера попиваше всяка дума.

— Изглежда хубаво детство. Нали?

— Да.

Повече не ѝ трябваше да знае. Знаеха само Мете, Мортен Улсетер и бившата му съпруга. И никой друг.

Дори Абас ел Фаси.

Сега Рюне Форш сигурно седеше в някоя полицейска стая с неоново осветление, разглеждаше нарисован харпун и се чудеше дали има връзка с убийството на Вера Ларшон. Стилтон се подсмихна. Форш беше идиот. Нямаше да открие убийците на Вера. Щеше да поглежда часовника, да си напише рапорта и да пъхне дебелиите си пръсти в топка за боулинг.

Това беше неговата страст.

Стилтон се изтегна на леглото и пак се изправи.

Не беше толкова лесно да си присвои караваната. Тя все още беше тук, усещаше я. И я виждаше. По пода личаха следи от кръвта ѝ. Той стана и блъсна с юмрук стената.

Погледна отново кървавите следи.

Никога не бе помислял за мъст. Като следовател винаги беше спазвал дистанция и от жертвата, и от извършителя. Случваше се да го развълнува начинът, по който престъплението засяга близките сродници. Обикновени хора с обикновен живот, внезапно поразени от мълния право в сърцата. Още помнеше как веднъж призори събуди самотна майка, за да ѝ съобщи, че синът ѝ се е признал за виновен в убийството на трима души.

— Моят син?

— Имате ли син на име Лаге Свенсон?

— Да. Какво казахте, че е направил?

И прочее подобни разговори. Известно време се задържаха в ума му.

Но желание да отмъсти? Никога.

Досега. С Вера. Това беше различно.

Седна пак на леглото и погледна към мръсния таван. Имаше петно от дъжда, падащ върху напукания плексигласов свод. Той бавно започна да допуска онова, което обичайно държеше навън.

Как беше стигнал дотук?

С мравешка пътека, избърсана локва кръв и тяло — неговото — на път да се превърне в развалина.

В каравана?

Знаеше какво го тласна насам преди шест години. Никога нямаше да го забрави. Последните думи на майка му. Но продължаваше да се изненадва колко бързо се случи. Колко бързо обърна гръб на всичко. Колко лесно беше, когато взе решение. Колко бързо се раздели със себе си. Целенасочено. Сбогува се с всичко, с което можеше да се сбогува, и дори с повече, и съзнателно започна да потъва. И забеляза колко лесно едното води до друго. Как нищо не е в състояние да му попречи да се откаже. Да изключи себе си. Да се отдръпне. Колко лесно е да се плъзнеш в живот, където не носиш никаква отговорност и просто вегетираш.

Във вакуум.

Беше размишлявал в него — в своя вакуум — неведнъж, изтръгнат от съществуването на всички други. Размишляваше за изконни начала като живота и смъртта, за смисъла на живота. Виждаше схематично нещата, опитваше се да намери цел, опора, която да скрепи живота му. Не намираше нищичко. Дори един пирон. Или карфица. Пропадането от нормалния, приемлив живот до ямата на презрените го бе оставило с празни ръце.

Умствено и физически.

Известно време се опитваше да възприема съществуването си като форма на свобода. Освобождение от социалните задължения, от отговорностите, от всичко.

Свободен човек!

Мнозина бездомни живеят в подобна самозаблуда. Не след дълго той я зачеркна. Не беше свободен човек и го съзнаваше.

Все пак обаче беше човек.

Развалина в каравана, биха си казали мнозина. При това основателно. Но развалина, разбрала, че стигналите до дъното поне имат стабилна почва под краката си. Нещо, с което малцина могат да се похвалят. Малцина от по-издигнатите.

Стилтон се изправи. Така ли щеше да бъде и в караваната на Вера? И тук ли щеше да тъне в мрачни размисли? Напусна дървената барака, за да се избави от тях. Бръкна в раницата си и извади шишенце с хапчета. Остави го върху масата.

Пътят към бягството.

Още в началото на пътешествието си по склона бе разбрал как да разрешава определени проблеми. Бягаш от тях. Пълниш чаша с вода, вземаш два стезолида и ето ти доза бягство.

Не е толкова трудно.

— Като Мошеника Бен си.

— Като кого?

Стилтон си спомни онзи разговор. Седеше с един стар рецидивист на площад „Мусебаке“, чувстваше се доста зле и накрая извади шишенцето с хапчетата, а мъжът до него го погледна и поклати глава.

— Като Мошеника Бен си.

— Като кого?

— Той винаги бягаше, щом положението се затегне. Глътваше нещо бяло и се просваше на пода. Или се напиваше до смърт. Но каква полза? След трийсет години умря на същия под и го откриха цяла седмица по-късно. Това е положението. Бягаш, но ако избягаш много надалеч, никой няма да те намери, докато вонята не се процеди през вратата. Има ли смисъл?

Стилтон не продума. Защо да отговаря на такъв въпрос? А и не знаеше отговора. Пропаднеш ли, значи си пропаднал и бягаш, за да оцелееш.

Стилтон придърпа по-близо шишенцето с хапчетата.

Какво го интересува Мошеника Бен?

* * *

Малкият Аке не беше на тренировка по футбол, както си мислеше Увете. Нищо подобно.

Освен това беше далеч от дома.

Няколко по-големи момчета го бяха довели тук и сега той седеше присвит до каменна стена. Очите му бяха приковани върху случващото

се до него. Беше с тях за втори път. В гигантско подземие, предвидено отначало за канализационна шахта някъде в Орща.

Дълбоко, дълбоко под земята.

Отпред бяха включили цветни прожектори. Лампите хвърляха върху камъните сини, зелени и червени сенки. Аке чуваше ясно звуците. Не бяха приятни. Той инстинктивно вдигна длани, но бързо ги свали. Знаеше, че не бива да си запушва ушите.

Аке се страхуваше.

Извади запалка и щракна няколко пъти.

Скоро щеше да дойде неговият ред.

Замисли се за парите. Минеше ли добре, щяха да му дадат пари. Бяха обещали. Не минеше ли добре, нямаше да получи нищо. Той искаше да получи пари. Знаеше как са нещата вкъщи. Имаха пари само за най-най-необходимото. За нищо друго. Кое то той и майка му да направят заедно. Както приятелите му правеха с родителите си. Да отидат в големия увеселителен парк или нещо подобно. Никога нямаше пари за това.

Така казваше майка му.

Аке искаше да й даде парите. Вече бе измислил как ще й обясни. Намерил е лотариен билет и е спечелил сто крони.

Толкова щеше да получи, ако всичко мине добре тази вечер.

Щеше да даде парите на майка си.

Две стоманени отражения прорязаха очите му.

9.

Двете фигури бяха приклекли зад паркиран ван.

Минаваше дванайсет — средата на деня в центъра на квартал с малки къщи в Брома. По отсрещния тротоар току-що беше минал баща с бебешка количка. Слушалките на мобилния му телефон бяха пъхнати в ушите и разговорът бе служебен. Да си вземеш отпуск по бащинство е едно, да се откъснеш от работата — съвсем друго. За щастие днес можеш да съчетаеш и двете. Съсредоточен върху деловия проблем и по-малко — върху бебето в количката, той продължи по пътя си и изчезна.

Двете фигури се спогледаха.

Улицата бе опустяла отново.

Те се прокраднаха бързо през живия плет зад къщата. В градината имаше много ябълкови дървета и гъсти люлякови храсти, които ги скриваха добре. Влязоха тихо и пъргаво през кухненската врата и потънаха вътре.

Половин час по-късно пред малка жълта къща в Брома спря такси. Ева Карлсен слезе от него. Погледна към къщата си и си напомни, че е време да смени керемидите на покрива. И уллиците. Сега това беше нейно задължение. Преди бе на съпруга ѝ Андерш. Той се грижеше за тези неща. След развода всичко беше нейна грижа.

Всички практични неща.

Да поддържа къщата и градината в добро състояние.

И прочее.

Влезе през портата. Внезапно гневът проряза сърцето ѝ като бръснач. Бързо и с един замах отвори отново раната. Изоставена! Захвърлена! Излъгана! Забушуваха с такава сила, че се наложи да спре. Залитна. Да му се не види, помисли си. Мразеше да си изпуска нервите. Беше човек с логична мисъл и ненавиждаше всичко, което не ѝ е подвластно. Вдиша дълбоко, за да се успокои. Той не го заслужава, заповтаря си като мантра.

Продължи напред към къщата.

Два чифта очи я проследиха от портата до входната врата. Когато се скри от полезрението им, те се отдръпнаха безшумно от завесите.

Ева отвори дамската си чанта, за да извади ключа. Внезапно зърна движение в съседната къща. Моника, разбира се, я шпионираше. Открай време харесваше Андерш. Много. Смееше се на шегите му от другата страна на оградата и очите ѝ искряха. Едва успя да прикрие злорадството си, когато разбра за развода.

Ева извади ключа, пъкна го в ключалката и отвори вратата. Веднага щеше да скочи под душа. Да отмие всички разрушителни чувства, за да се съсредоточи върху неотложното. Статиите си. С две крачки стигна до закачалката и се обърна да окачи тънкото си сако.

Ненадейно я блъснаха.

Събориха я на пода.

* * *

Срещата в издателския офис вървеше към края си и всички се канеха да тръгнат към града, за да започнат да продават списанията си. Оливия се отдръпна настрана, за да пропусне пъстра и шумна тълпа бездомници, понесли пакети със списания. Последна се появи Мюриел с пружинираща походка. На закуска се бе заредила с цяло съзвездие наркотици и се чувстваше фантастично. Нямаше списания. Не продаваше. За да продаваш „Местоположение Стокхолм“ се изискваше да отговаряш на известни критерии. Включително да фигурираш в социалната система на страната. Или да си установил контакт със социалните и психиатричните служби. Мюриел не отговаряше на критериите. Просто се чувстваше щастлива, когато не е напълно съсипана. В промеждутъка се опитваше да си намери наркотици. Сега излезе последна и предостави възможност на Оливия да се вмъкне вътре. Тя отиде право на рецепцията и попита за Йеле.

— Йеле? Не, не знам къде е. Не дойде на срещата днес.

Мъжът на рецепцията погледна Оливия.

— Живее ли някъде? — поинтересува се тя.

— Не, бездомен е.

— Но обикновено идва тук, нали?

— Да, когато взема списания.

— Има ли мобилен телефон?

— Да. Ако не са го обрали.

— Знаете ли номера?

— Не искам да го давам.

— Защо?

— Защото не знам дали той би искал.

Оливия уважи довода му Дори бездомниците имат право на лично пространство. Остави своя телефонен номер и помоли мъжа да го предаде на Стилтон, ако се появи.

— Защо не попитате в магазина за мобилни телефони на Хорнстул?

Каза го Бо Фаст. Седеше в ъгъла и бе дочул разговора. Оливия се обърна към него.

— Има си приказка с хората, които работят там — обясни той.

— Добре. Благодаря.

— Виждали ли сте Йеле?

— Веднъж.

— Той е по-особен...

— В какъв смисъл?

— Просто особен.

Добре, помисли си Оливия. Особен е. В сравнение с какво? Другите бездомници? Миналото му? В ума ѝ закръжиха много въпроси, но не ги зададе. Бо Фаст не ѝ се стори охотен източник на информация. Налагаше се да почака, докато Стилтон се свърже с нея, ако изобщо го направи.

В което се съмняваше.

* * *

Лекарите сложиха маска над устата на Ева Карлсен и я пренесоха в линейката. Бързаха. От тила ѝ течеше кръв. Ако съседката ѝ Моника не бе видяла вратата да се отваря по пладне и не бе полюбопитствала, резултатът можеше да е крайно неприятен. Линейката изчезна с включена сирена точно когато полицаят извади химикалка и тефтер и се обърна към Моника.

Не, не беше забелязала непознати в квартала, нито странни коли. И не, не беше чула нищо необичайно.

Полицаяте в къщата направиха още няколко обичайни разкрития. Всички стаи изглеждаха претърсени. По пода се валяха счупени чаши и всякакви вещи от изпразнените чекмеджета и гардероби.

Истинска разруха.

— Взлом? — обърна се единият полицай към другия.

* * *

На Стилтон му трябваша още списания. Предишния ден бе продал всички екземпляри, които бе взел, включително броя, купен от Оливия Ръонинг. Сега той плати за още десет.

— Йеле! — подвикна му мъжът от рецепцията.

— Да?

— Едно момиче искаше номера на мобилния ти телефон...

— Нима?

— Остави своя номер...

Подаде му лист хартия с цифри и надпис „Оливия Ръонинг“ под тях. Стилтон седна до кръглата маса. На стената зад него висяха множество снимки в черна рамка — на бездомните, починали миналата година. Махнеха ли една в края на месеца, на нейно място се появяваха три нови.

Току-що бяха окачили снимката на Вера.

Стилтон потърка с пръсти листа с телефонния номер. Ядоса се. Не обичаше да му досаждат. Да не го оставят на мира. Да се опитват да се вмъкнат във вакуума му. Особено хора извън кръга на бездомните. Като Оливия Ръонинг.

Погледна отново листа. Имаше два варианта. Да ѝ позвъни сега и да приключи. Да отговори на проклетите ѝ въпроси и да изчезне. Или да не се обади. Тогава рискуваше тя да започне да слухти и да души, да намери караваната на Вера и да нахлуе вътре. Стилтон определено не искаше да се случи така.

Обади ѝ се.

— Оливия! Йеле е. Том Стилтон. Набери ме.

Прекъсна връзката. Не смяташе да хаби предплатената си карта за Ръонинг. Пет секунди по-късно телефонът му иззвъня.

— Здравей. Оливия е. Радвам се, че се обади!

— Бързам.

— Добре, но слушай... Не може ли да се срещнем? За кратко. Мога да дойда...

— Задай проклетите си въпроси!

— Ами... Сега ли да ги изредя?

Стилтон не отговори и Оливия реши да действа светкавично. За щастие бележникът ѝ бе подръка. Зачете припряно, за да не пропусне възможността. Кой знае кога щеше да успее отново да се свърже с него? И дали изобщо ще има следващ път.

— Била ли е упоена жената на брега, когато се е удавила? Къде са били другите ѝ дрехи? Открихте ли ги? Взехте ли ДНК проба от плода? Сигурни ли бяхте, че на брега е имало само трима души, освен жертвата? Как преценихте, че е от латиноамерикански произход?

Оливия съумя да изстреля още два въпроса, преди Стилтон неочаквано да прекъсне връзката.

Посред изречението.

Оливия седеше в колата си със свален покрив и се взираше в замлъкналия си телефон. Пиперлива ругатня бодеше езика ѝ.

— Проклет гадняр!

— Кой? Аз ли?

Пешеходецът, който в същия момент минаваше край колата ѝ, си помисли, че възклицанието е насочено към него.

— Я се виж! Паркирала си на зебра!

Наистина. Бе натиснала спирачката веднага щом Стилтон ѝ се обади, и се бе заковала на кръстовището. Минувачът ѝ показа среден пръст и се отдалечи.

— Приятен ден! — подвикна му Оливия и включи рязко двигателя.

Разярена.

За какъв, по дяволите, се мисли Стилтон? Дрипльо, който я третира като нищожество! И си въобразява, че ще му се размине!

Направи абсолютно забранен обратен завой и отпраши напред.

Магазинът се наричаше просто „Мобилни телефони“ и се намираше на Лонгхолмсгатан — точно срещу изхода на метростанцията. Няколко телефона, два-три будилника и още няколко дреболии бяха изложени зад мръсната витрина. Оливия изкачи двете каменни стъпала до вратата и я отвори. Мръсна сива завеса закриваше наполовина входа. Самият магазин заемаше максимум четири квадратни метра, заобиколени от стъклени шкафове с мобилни телефони. Стотици. С всякаква форма и цвят и всичките втора ръка. В жълти и сини плексигласови купи върху етажерките зад тезгяха бяха натрупани още телефони. Втора ръка. А в тясната ниша в далечния край имаше прозрачна преграда, зад която поправяха още мобилни телефони втора ръка.

Не точно огромен магазин за електроника.

— Привет. Търся Том Стилтон. Знаете ли къде мога да го открия?

Оливия гледаше към мъжа пред стъклените шкафове. Опитваше се да изглежда така, както изобщо не се чувстваше.

Дружелюбна, спокойна, търсеца приятел.

— Стилтон? Не знам кой е...

— Е, Йеле тогава, нарича се Йеле?

— О, ясно! Йеле! Стилтон ли се казва?

— Да.

— Леле! Това не беше ли някакво миризливо сирене?

— Да.

— И името му е като миризливото сирене?

— Очевидно. Знаеш ли къде може да е?

— Сега?

— Да?

— Не. Идва понякога, когато му откраднат телефона. Като гарвани са. Крадат един от друг, но от няколко дни не е наминавал.

— О...

— Попитай обаче Вейле. Продава списания ей там, до входа на метрото. Може би знае къде е Йеле.

— И как изглежда Вейле?

— Няма начин да го сбъркаш.

Собственикът на магазина излезе прав. Нямахме как да не познае Вейле. Освен че предлагаше „Местоположение Стокхолм“ с висок, пронизителен глас, външният му вид го отличаваше от потока пътници, слизаци към станцията на метрото. Например широкополата му шапка с пера от птици, крайно застрашени от изчезване. Мустаците, доста наподобяващи веждите на Оке Густафсон. И разбира се, очите — тъмни, пронизателни и искрено дружелюбни.

— Йеле, скъпа ми госпожице, не заема мястото, където го поставяме.

Оливия възприе думите му като намек, че Йеле е доста непостоянен.

— Но къде се подвизава напоследък?

— Това не ни е известно.

— Моля?

— Нощем Йеле броди безшумно и незначайно къде. Седиш на пейка с него в Якобсбери, обсъждате правото на норките да съществуват и изведнъж той изчезва. Като ловец на тюлени се стопява сред скалите.

Оливия осъзна, че Вейле вероятно притежава необходимите качества за продавач, но не и за информатор. Купи едно от списанията му — станаха й две — и се върна в колата.

Тогава той се обади.

* * *

Оливия се полута доста. Всъщност живееше съвсем наблизо, кажи-речи на пресечка оттам, и адресът не я затрудни. Бондегатан 25А. Затрудни я складът за отпадъци. Зад врати с железни решетки и кодове. Стилтон й беше казал необходимите цифрови комбинации, но все пак изгуби много време.

Особено когато по средата на циментов коридор срещна мъж с възкъси панталони, широки тиранти и гипсова яка около врата, която не беше мита, откакто са я сложили там. И на всичкото отгоре мъжът носеше чудновати червени очила и изглеждаше подпийнал.

— Накъде си се запътила? Библан е тук!

— Библан?

— Днес пере тя. Не ѝ се пречкай, че ще те пъкне в центрофугата!

— Търся склада за боклук.

— Ще спиш ли там?

— Не.

— Добре. Защото напръсках с миша отрова.

— Има ли мишки в склада за боклук?

— По-скоро приличат на бобри. Зверове по половин метър. Не е място за млада дама като теб.

— Къде е складът?

— Ей там!

Гипсовата яка посочи дъното на коридора. Оливия мина край него и тръгна към плъховете.

— Има ли плъхове тук?

Тя зададе въпроса още щом Стилтон откряна тежката стоманена врата.

— Не.

Той изчезна в мрака. Оливия отвори вратата малко по-широко и влезе след него.

— Затвори я.

Оливия се поколеба. Все пак вратата беше спасителният ѝ изход. Но я затвори. Тогава долови миризмата. Миризма, която е спестена на някои складове за боклук, защото вентилационната им система работи както трябва. Тук не работеше.

Миризмата беше страховита.

Оливия закри с длан носа и устата си и се опита да приспособи зрението си към тъмнината. Не беше пълен мрак; по средата на помещението гореше декоративна свещичка. С нейна помощ виждаше силуета на Стилтон до стената. Той седеше върху циментовия под.

— Свещта отмерва времето ти.

— Времето ми?

— Докато угасне.

Гласът на Стилтон звучеше спокойно и делово. Беше решил да се държи добре. Оливия бе решила да получи отговори на въпросите си.

После да си тръгне.

И повече да не доближава Том Стилтон.

Миризливото сирене.

— Хм... добре... въпросите ми за...

— Жената на брега не беше упоена. Количеството рохипнол в тялото ѝ беше достатъчно да я успокои, но не и да я упои. Тоест била е в съзнание, когато са я заровили. Открихме само палтото ѝ. Предположихме, че извършителят е отнесъл другите дрехи, но в тъмното е пропуснал палтото. В палтото открихме само една-единствена ценна вещ — обеща.

— Не пишеше за нея в...

— Взехме кръвна проба от плода. По-късно я изпратихме в Англия за ДНК анализ за определяне на бащинство, ако някой се появи. Никой не се появи. Не бяхме сигурни дали на брега е имало само трима души освен жертвата. Свидетелят — деветгодишен и уплашен — наблюдавал сцената от стотина метра в мрака, но нямахме на какво друго да разчитаме. По време на разследването не успяхме да потвърдим информацията му. Предположихме, че жената е с латиноамерикански произход, но и това не успяхме да потвърдим. Уве Гардман живееше близо до брега. Изтичал вкъщи при родителите си и след около четирийсет и пет минути пристигнала въздушната линейка. Други въпроси?

Оливия се взря към Стилтон в тъмнината. Свещичката потрепна леко. Той беше отговорил на всички въпроси, които бе изредила на един дъх по телефона, в реда, по който ги бе задала. Кой, да му се не види, беше този човек?

Постара се обаче да се съсредоточи.

— Защо обещата беше ценна?

— Защото ушите на жертвата не бяха пробити.

— А обещата беше за дупки?

— Да. Приключи ли?

— Не. Бих искала да разбера какви версии имахте?

— Много.

— Например?

— Наркотици — че жената е била куриер на картел, който по онова време действаше по западното крайбрежие, но нещо се объркало по време на доставката. Разпитахме наркоман, пребивавал на острова преди убийството, но не стигнахме доникъде. Незаконна имиграция — че жената не е успяла да плати на трафикантите. Или е била проститутка, избягала е от сводника си и са я убили. Не открихме

доказателства за нито една версия. Най-голямата спънка беше, че не установихме самоличността на жената.

— И никой не я обяви за изчезнала?

— Да.

— Но детето е имало баща!

— Да, но той може би не е знаел за него. За детето. Или е бил един от извършителите.

Тази идея не беше хрумнала на Оливия.

— Имаше ли версия за секта? — попита тя.

— Секта?

— Да. Някакви поклонници на луната, приливите, отливите и...

— Не сме разглеждали такава възможност.

— Добре. Но какво ще кажеш за самото място? Нордкостер? Трудно е да се стигне дотам. Не е идеално за убийство.

— И как изглежда идеалното за убийство място?

— Откъдето можеш да избягаш бързо, ако си планирал убийство със сложен сценарий.

Стилтон помълча няколко секунди.

— Мястото ни учуди.

В този момент свещта примигна и угасна.

— Времето ти изтече.

— Джаки Берилунд — каза Оливия.

Сега складът за боклук беше тъмен като катран. И двамата не се виждаха. Чуваше се само дишане. Сега ли излизат бобрите, запита се Оливия.

— Какво за нея?

Стилтон ѝ даде няколко секунди в мрака.

— Останах с впечатлението, че е замесена по някакъв начин. По онова време е била компаньонка. Възможно е жертвата също да е била компаньонка или поне да я е познавала. Запитахте ли се дали е имало връзка между тях?

Стилтон не отговори веднага. Мислите му бяха поели в малко различна посока — към Джаки Берилунд и към факта, че момичето в тъмнината се е докоснало до някогашните му идеи.

Но отговори:

— Не. Приключи ли вече?

Не беше приключила, ни най-малко. Разбра обаче, че Стилтон е сложил точка, и се изправи.

Вероятно тъмнината беше причината — относителната анонимност — но докато се придвижваше пипнешком към металната врата, Оливия зададе въпрос. През рамо, към мрака:

— Защо живееш като бездомник?

— Бездомник съм.

— И защо си бездомник?

— Защото няма къде да живея.

Дотук с обясненията. Оливия посегна към вратата и натисна бравата. Понечи да я отвори, но той проговори зад нея:

— Баща ти участваше в разследването.

— Знам.

— Защо не питаш него?

— Умря преди четири години.

Оливия отвори вратата и излезе.

Значи не знае, че баща ѝ е мъртъв, помисли си тя по пътя към колата. Откога живее като бездомник? Откакто е напуснал полицията? Шест години? Но едва ли се пропада надолу толкова бързо. Сигурно минава време. Отведнъж ли бе прекъснал връзката с колегите си?

Странно.

Както и да е. Все пак бе получила отговори на въпросите си и вероятно повече нямаше да види Стилтон. Сега трябваше просто да подреди откритията си и да стигне до някакво заключение. И после да го предаде на Оке Густафсон.

Но тази обеща...

В джоба на палтото си жертвата е носела обеща.

А ушите ѝ не са били пробити.

Откъде се беше взела обещата?

Оливия реши да поотложи писмената работа.

Стилтон запали нова свещичка в склада за боклук. Смяташе да остане тук, докато се увери, че тя е изчезнала. И после да я забрави. Разбираше, че ѝ е дал твърде много информация. Поверителна. Твърде

много подробности. Но какво от това? Връзката с полицейското му минало беше по-студена от лед. Някой ден може би щеше да обясни защо. На някого.

На кого? Нямахше представа.

Нарочно обаче не спомена особено важна подробност. Детето в утробата на убитата жена бе оцеляло благодарение на спешното цезарово сечение, извършено от лекаря във въздушната линейка. Информация, която не бяха огласили публично, за да защитят детето.

После Стилтон се замисли се Арне Рьонинг. Умрял беше значи. Тъжно. Арне беше добър полицай. И добър човек. Няколко години работеха заедно. Сближиха се, вярваха си, харесваха се, споделяха тайни.

Сега той беше мъртъв.

А дъщеря му се бе появила изневиделица.

Стилтон погледна тънките си ръце. Трепереха леко. Гмуркането в убийството на Норджокстер бе предизвикало неуместен водовъртеж. И за капак — новината за смъртта на Арне Рьонинг. Извади шишенцето си със стезолид, развинти капачката... и размисли.

Щеше да устои на изкушението.

Нямахше да стане като Мошеника Бен.

Имаше цел — търсеше убийци.

Духна свещта и се изправи. Запъти се към каменните стъпала.

* * *

Раната беше доста неприятна. Ако я бяха ударили малко по-високо, щяха да счупят основата на черепа.

Така каза лекарят на Ева Карлсен.

В случая няколко шева, плътна превръзка и обезболяващи бяха свършили работа. Лекарят — жена от Тунис — прояви точната доза съчувствие, от която Ева Карлсен имаше нужда. Не заради раната — тя щеше да заздравее — а заради нападението. То я беше потресло много повече. Нахлуването в личното ѝ пространство. Непознати в дома ѝ, посегнали на всичките ѝ лични вещи. Отвратително.

Крадци? Най-обикновен взлом?

Но какво ценно имаше в дома ѝ? Картини? Видеокамера? Компютър? Нямаше пари в брой. Или вероятно не бяха крадци? Дали бяха хора, взели я на мушка? Чакали са в къщата да се прибере, за да я нападнат?

Младежка агресия?

Предизвикана от телевизионната програма?

Първо се върна вкъщи, позамайна от болкоуспокояващите. После огледа всички стаи и видя, че нищо не е откраднато. Вандализация.

Тръгна към полицейското управление в Солна.

По пътя се упрекна мислено, че не е изтрила адреса си от „Ениро“. С оглед на работата си не биваше да предоставя лична информация.

Трябваше да я премахне веднага.

* * *

Над Стокхолм се спускаше здрач. Колите по улиците бяха оредели. Два-три часа по-рано хората бяха напуснали просторните офиси на Свеаевеген. Единственият човек там се намирал в директорския кабинет на последния етаж. Бертил Магнусон. Опитваше се да се успокои с питие. Уиски. Недобър начин в дългосрочен план, но временно и в умерени количества вършеше работа. Скоро щеше да се прибере вкъщи и знаеше, че радарът на Лин е включен. Щеше да ухапе при най-дребното отклонение от нормалното.

Не, не да ухапе — беше несправедлив. Тя не беше такава. Хората хапеха в другия му свят. Всъщност по-точно бе да се каже, че забиват нож. Отляво или отдясно — никога не се знаеше откъде ще дойде ударът. Не вземаха пленници и бяха готови да убиват, ако така ще постигнат целта си. Това бе част от бизнес средата му. Понякога убиваш дори когато не искаш, но нямаш избор. Както бе направил той — косвено. За съжаление случаят не беше съвсем непромокаем. Един човек беше изтекъл.

Нилс Венд.

Бертил Магнусон отпи голяма глътка, запали пурета и погледът му се зарея над Свеаевеген. Към гробището около църквата „Адолф Фредрик“. Замисли се за своята смърт. В американско списание бе

прочел, че днес се предлагат ковчези с климатици. Интересно. Идеята за ковчег с климатик му допаднаше, вероятно и с вграден масаж уред, за да поддържа трупа в добро състояние? Усмихна се.

Но гробът?

Къде щеше да бъде? Имаха семеен гроб в Нора, но не искаше да отиде там. Искеше собствено място. Гробница. Мавзолей на един от най-великите шведски индустриалци.

Или като семейство Валенбери. Тайни гробове в семейното имение. Той се бе издигнал по-скоро благодарение на собствените си способности. Макар баща му и чичо му да бяха помогнали в някои отношения, всъщност дължеше всичко на себе си.

Той беше Бертил Магнусон.

Уискито изпълни задачата си.

Издигна го там, където заслужаваше да бъде.

Да, просто трябваше да се разправи с тази отрепка Нилс.

* * *

Оливия си бе купила индийска храна от „Шанти“. Храна за вкъщи, но вкусна, бърза и добре подправена. След вечерята подремна малко на дивана. С Елвис, настанен върху корема ѝ. После въртележката в ума ѝ пак се завъртя. Започна да обмисля срещата в склада за боклук. Някой ден ще разкажа на мама, зарече се. За разговора в подземие, където по пода шареха плъхове колкото бобри, и за миризмата. Декор, подходящ за филм от... Не успя да се сети за добро сравнение и се върна отново към сцената.

След като преповтори наум всяка дума, един момент се откри. Когато сподели с него хипотезата си за Джаки Берилунд и го попита дали е обмислял подобна версия. Тогава в диалога беше настъпила кратка пауза. Тишина, доста секунди по-дълга отпреди. Стилтон не бе казал нищо веднага. За разлика от друг път бе замълчал.

Въображението на Оливия се включи.

Защо бе замълчал?

Защото наистина имаше нещо около Джаки!

Оливия бутна обидения Елвис на пода и взе папката, която Ева Карлсен ѝ беше дала. Наближаваше девет наистина, но беше лято, още

не се бе стъмнило и винаги можеше да се извини.

— Извинявай, че те безпокоя толкова късно.

— Няма нищо. Заповядай.

— Благодаря.

Ева подкани Оливия с ръка да влезе в антрето. Тя ѝ подаде папката и в същия момент забеляза превръзката на главата ѝ.

— Олеле. Какво е станало?

— Влязоха с взлом в къщата ми, удариха ме и тъкмо се прибрах от болницата, полицията и прочее.

— О! Съжалявам! Тогава няма да...

— Не се безпокой, вече се чувствам добре.

— Но как така? Взлом? Тук?

— Да.

Ева влезе в дневната, последвана от Оливия. Две ниски лампи хвърляха топла светлина върху дивана и фотьойлите. Почти всички поражения от взлома бяха разчистени. Ева махна към фотьойл и Оливия седна.

— Какво са откраднали?

— Нищо.

— Така ли? Но защо тогава...

— Мисля, че са искали да ме изплашат.

— Заради това, което пишеш ли?

— Да.

— За онези, които пребиват бездомни?

— Убиват. Жената от караваната е умряла.

— Разбрах.

— Ще видим дали ще пуснат записа в „Трашкик“. Искаш ли нещо? Варя кафе — усмихна се Ева.

— Да, благодаря.

Ева тръгна към кухнята.

— Да ти помогна ли?

— Не, няма нужда.

Оливия огледа дневната, обзаведена в отличителен стил. Дръзки цветове, красиви килими, етажерки с книги от пода до тавана. Всичките ли е прочела, почуди се Оливия. Погледът ѝ попадна върху рафт със снимки. И разбира се, я обзе любопитство. Стана и приближи до рафта — много стара сватбена снимка, вероятно майката и бащата

на Ева. После значително по-нова сватбена снимка на Ева с добре сложен мъж, а до нея — снимка на далеч по-млада Ева с красив младеж до нея.

— Мляко в кафето? Захар?

Гласът на Ева долетя от кухнята.

— Мляко, моля.

Ева влезе с две чаши в ръцете. Оливия отиде до нея и взе едната. Ева посочи дивана.

— Седни.

Оливия потъна в мекото канапе, сложи чашата върху масичката и кимна към сватбената снимка на Ева.

— Съпругът ти ли е това?

— Беше. Разведохме сме.

Ева седна на фотьойл и разказа накратко за бившия си съпруг. Преди години бил изявен атлет. Запознали се, когато тя учела в Журналистическия колеж. От около година били разведени. Той срещнал друга жена и разводът бил тежък.

— Държа се като кучи син — заключи Ева.

— Срамота!

— Да. Не мога да твърдя, че имам късмет с мъжете. Причинявали са ми предимно тъга и терзания!

Ева се усмихна над чашата с кафе. Оливия се почуди защо държи на показ сватбената снимка, щом той е такъв кучи син. Лично тя би я прибрала веднага. Кимна отново към снимките.

— А красивият младеж, когото си прегърнала? Първата тъга?

— Не, това е брат ми Сверкер. Почина от свръхдоза. Но стига толкова за мен! — Тонът на Ева внезапно се промени.

— О, съжалявам. Не исках да... Извинявай.

Ева погледна към Оливия. Няколко секунди лицето ѝ изглеждаше абсолютно сериозно, после тя се облегна назад и се усмихна отново.

— Аз ти дължа извинение. Просто... адски ме боли главата и днес бе ужасен ден. Но как напредваш ти? Оказаха ли се полезни материалите ми?

— Да, но искам да те питам нещо. Знаеш ли за кого е работела Джакки Берилунд през 1987, когато е била компаньонка?

— Да. За доста известна персона — Карл Видеюнг, собственик на „Златната карта“. Мисля, че е отбелязано в папката.

- О? Значи съм го пропуснала. Какво е „Златната карта“?
- Фирма за компаньонки. Джаки Берилунд била едно от момичетата на Видеюнг.
- Добре, благодаря. Карл Видеюнг, какво странно име...
- Особено за барона на порнографията.
- Такъв ли е бил?
- По онова време. Още ли проучваш Джаки?
- Да.
- Помниш ли какво ти казах?
- За нея? Да внимавам?
- Да.

* * *

Джаки Берилунд стоеше до панорамен прозорец на Нор Меларстранд и гледаше към водата. Обичаше апартамента си — шест стаи, последен етаж с фантастичен изглед чак до Съодерските възвишения. Притесняваше я единствено върбата от другата страна на улицата. Скриваше значително обзора. Помисли си, че трябва да вземе мерки.

Обърна се и влезе в просторната дневна. Преди година модерен интериорен дизайнер бе получил пълна свобода и бе постигнал истинско чудо — смесица от студено, топло и плюшени животни. Изцяло по вкуса на Джаки. Тя напълни малката си чаша със сухо мартини и пусна диск — танго. Обичаше тангото. От време на време в апартамента ѝ идваха мъже, с които танцуваше, но рядко се случваше някой да умее да танцува танго. Един ден ще си намеря майстор на тангото, каза си тя, загадъчен мъж с винаги готови гениталии и ограничен речник.

Очакваше с нетърпение момента.

Точно когато понечи да си сипе второ мартини, чу телефона. Не най-близкият до нея, а в кабинета. Погледна към часовника. Почти дванайсет и половина. Тогава започваха да звънят.

Често.

Клиентите ѝ.

— Джаки Берилунд.

— Здравсти, Джаки, Лате е!

— Здравей.

— Организирали сме си малко парти и имаме нужда от помощ.

Редовните клиенти като Ларш Йорнхелм знаеха как да се изразяват, когато разговарят по телефона с Джаки Берилунд. Не твърде ясно. С внимателно подбрани думи.

— Колко ти трябват?

— Седем-осем. Висока класа!

— Предпочитания?

— Нищо особено, но знаеш... Приятно, с щастлив край.

— Добре. Къде?

— Ще ти напиша съобщение.

Джаки затвори телефона и се подсмивва. Щастлив край... Заимстваха от менюто на азиатските момичета, за да уточнят дали искат специален масаж.

Лате искаше сладки момичета за щастлив край.

Никакъв проблем.

* * *

Тази нощ Аке се прибра вкъщи в ужасно състояние. Буквално пребит. Десетгодишното момче куцукаше между високите блокове във Флемингсбери откъм тъмната страна, далеч от уличните лампи, със скейтборда под мишница. Болеше го от ударите. Много удари. По места, невидими под дрехите му. Чувстваше се абсолютно самотен и мислите се върнаха. За баща му. Бащата, който не съществуваше. За когото мама никога не говореше. Но той сигурно беше някъде. Всички деца имат бащи, нали?

Аке пропъди мислите и опипа ключа, повесен на врата му. Знаеше, че майка му работи в града, и точно какво работи.

Или като какво.

Преди време по-голямо момче от училището му бе отворило очите след тренировка по футбол.

— Уличница. Майка ти е уличница!

Аке не знаеше какво значи „уличница“. Прибра се вкъщи и провери в интернет.

Сам вкъщи.

После взе каната със студена вода, която майка му бе сложила в хладилника, преди да отиде в града. Изпи я почти до дъно и си легна.

И се замисли за майка си.

Замисли се как да ѝ помогне да спечели пари, за да не е нужно да бъде такава, каквато я наричат.

10.

От време на време през мъглата минаваха коли на път за Ваксхолм. Беше ранна сутрин в Буйесандсланд и никой не обръщаше внимание на сивото „Волво“. То бе паркирано на закътана чакълеста алея недалеч от красивия замък, заобиколен от гора. Сред мъглата стадо диви прасета риеха, търсейки храна.

Нилс Венд седеше зад волана и се взираше в лицето си в огледалото за задно виждане. Беше се събудил към три сутринта в хотелската стая. В пет се беше качил в колата под наем и бе потеглил към Ваксхолм. Искаше да се махне от хората. Лицето в огледалото изглеждаше изпито, със сини сенки под очите. Изтощен си, Нилс, каза си той.

Но щеше да се справи.

Не оставаше много. Тази сутрин бе обмислил последните парченца от пъзела, който подреждаше. Планът му започна да придобива отчетлива форма след критичния телевизионен репортаж за дейността на „Магнусон Уърлд Майнинг“ в Конго.

Типичният Бертил. Безпощаден както винаги.

После Нилс видя демонстрантите, прочете брошурите и множество дискусии в различни групи във Фейсбук. „Мобилни телефони без грабеж“ например. И разбра колко дълбоко е възмущението.

Тогава планът му се избистри.

Щеше да удари там, където ще заболи най-много.

Към девет и четвърт Бертил бе разрешил проблема със земевладелеца в Уаликале. Не лично, разбира се, а с посредничеството на добър приятел — военния командир. Той бе изпратил охранителен отряд при земевладелеца. Обясниха му, че заради смутовете в областта е възможно да обявят евакуация. Като предпазна мярка. Земевладелецът не беше глупав. Попита дали има начин да избегне

принудителната евакуация. Военните му отговориха, че шведската компания „Магнусон Уърлд Майнинг“ е предложила да отговаря за сигурността в района, при условие че ѝ предоставят част от земята за разработване на рудни залежи. Това бил начинът да преодолеят неприятностите.

Готово.

Бертил напомни на секретарката си да се обади на главния мениджър на компанията в Киншаса и да се увери, че на военния командир ще бъде изпратен подобаващ подарък.

— Има слабост към топаза.

После Бертил застана до прозореца и в сравнително добро настроение се наслади на силните лъчи на сутрешното слънце. Проблемът с Уаликале бе преодолян. Още мислеше за Конго, когато автоматично извади вибриращия си мобилен телефон от джоба и натисна бутона за отговор.

— Обажда се Нилс Венд.

Макар на записа да звучеше много по-младежки, гласът, който Бертил чу сега, несъмнено беше същият. Само че не записан.

Гласът на Нилс Венд.

Бертил усети как кръвта му кипва. Мразеше този човек. Дребно насекомо, способно да предизвика катастрофа. Опита се обаче да се овладее.

— Привет, Нилс, в града ли си?

— Къде може да се срещнем?

— Защо да се срещаме?

— Да прекъсна ли връзката?

— Не! Чакай! Искаш да се срещнем?

— А ти?

— Добре.

— Къде?

Втренчен през прозореца, Бертил трескаво запрехвърля места в главата си.

Гробището на църквата „Адолф Фредрик“.

— Къде по-точно?

— Гробът на Палме.

— 23 часът.

Разговорът приключи.

* * *

Увете Андершон излезе през главния вход, сама. Минаваше десет. Беше придружила Аке — против волята му — за да се срещне с учителите, отговарящи за спортните занимания. Искаше да поговори с някого за синините му. Синът ѝ вече два пъти се прибираще вкъщи с насинено тяло. Грамадни жълто-сини петна. Отначало се опитваше да ги скрие — двамата почти не се виждаха сутрин — но една вечер Увете отвори случайно вратата, докато той се събличаше, и ги видя.

— Какво си направил?

— Нищо.

— Целият си насинен!

— От футбола е.

— Такива големи синини?

— Да.

После Аке се пъкна бързо под завивките. Увете седна в кухнята и запали цигара до прозореца. От футбола?

Оттогава синините не ѝ излизаха от ума. Две нощи по-късно се прибра вкъщи след нощната смяна, влезе тихо в стаята на сина си, повдигна внимателно одеялото и ги огледа отново.

Жълто-сини петна. И дълбоки драскотини.

Тогава реши да говори с учителите в училищния спортен център.

— Не, никой не го тормози.

Учителят на Аке изглеждаше доста изненадан.

— Но има синини по цялото тяло — настоя Увете.

— Какво ви каза той?

— Че са от футбола.

— Не са ли?

— Толкова големи синини? Навсякъде?

— Е, не знам. Определено никой не го тормози тук. Имаме специална програма за предотвратяване на агресията и щяхме да забележим, ако се случва нещо.

Увете бе принудена да се задоволи с това.

С кого друго да говори? Нямаше приятелски кръг. Не контактуваше със съседите. Хората, с които общуваше, работеха на

улицата и не се интересуваха особено от чуждите деца. Отбягваха темата като минно поле.

Увете излезе от училището и внезапно се почувства безкрайно сама. И отчаяна. Целият ѝ безнадежден живот премина пред очите ѝ. Неспособността да се измъкне от блатото на проституцията. Беязаното ѝ тяло. Всичко. А сега някой нараняваше единственото ѝ дете и тя нямаше към кого да се обърне. Нито един телефонен номер на човек, който да я изслуша, да я утеши или да ѝ помогне. Бяха само тя и Аке в целия пуст свят.

Спря до улична лампа и запали цигара. Напуканите ѝ ръце трепереха. Не от хладния вятър, а от нещо много по-студено, което идваше отвътре. От тъмна яма в гърдите ѝ, която сякаш с всяко вдишване ставаше по-дълбока и я дебнеше да се предаде. Ако имаше таен излаз от живота, тя би пропъзляла през него.

Тогава си спомни за него.

За мъжа, който може би щеше да ѝ помогне.

Бяха отраснали заедно в Керторп. Живееха в един блок, а после поддържаха връзка през годините. Не се бяха виждали отдавна, но все пак. Срецнеха ли се, винаги беше лесно. Деляха общо минало и произход, знаеха слабостите си, но това не им пречеше.

Щеше да поговори с него.

С Норката.

* * *

Оливия не го откри бързо, но когато името му се появи в старческият дом в Силвердал, усилията ѝ бяха възнаградени.

И остана изненадана.

Старческият дом се намираше съвсем близо до Полицейския колеж.

Малък свят, помисли си Оливия, докато прекосяваше с колата познатите улици. Паркира пред дома и зърна колежа си между дърветата. Учебната година ѝ се струваше странно далечна. Ала все пак неотдавна, седнала на пейка пред колежа, бе избрала случай в пълно неведение докъде ще я доведе.

В този момент я водеше към малка тераса на втория етаж и към мъж, прегърбен в инвалидна количка.

Бившият порно барон Карл Видеюнг.

Сега почти деветдесетгодишен. Никакви близки сродници и доволен, ако някой се сети да разнообрази последните му дни. Независимо кой.

В случая — Оливия Ръонинг. Тя бързо разбра, че Видеюнг недочува и говоренето го затруднява. Налагаше се да се изразява кратко, ясно и шумно.

— Джаки Берилунд!

Да, след известно време, две чаши кафе и няколко джинджифилови бисквити името изплува в главата на Видеюнг.

— Беше момиче на повикване — успя да дешифрира Оливия.

— Помниш ли други момичета?

Още кафе, още бисквити и кимване от Видеюнг.

— Кои?

Кафето вече не помагаше, а бисквитите бяха свършили. Мъжът в инвалидната количка гледаше Оливия и се усмихваше. Дълго. Преценява ли ме, почуди се тя. Дали съм подходяща за компаньонка? Долният му старец! Старецът направи жест, че иска да напише нещо. Оливия извади бързо химикалка и бележник и му ги подаде. Бележникът се изплъзна от ръцете му. Оливия го закрепил върху кльощавото му коляно и го задържа там. Той започна да пише. С деветдесетгодишен почерк, но поне четлив.

— Мириам Виксел.

— Имаше момиче на име Мириам Виксел?

Видеюнг кимна и изпусна много дълга пръдня. Оливия извърна леко глава, за да избегне вонята на гнилоч, и затвори бележника.

— Имаше ли момичета от чужбина?

Видеюнг се усмихна, кимна и вдигна показалец.

— Едно?

Видеюнг кимна отново.

— Помниш ли откъде беше?

Видеюнг поклати глава.

— С черна коса ли беше?

Видеюнг се обърна към прозореца и посочи саксията с теменужки на перваза. Оливия погледна цветето.

Яркосиньо.

— Косата ѝ беше синя?

Видеюнг кимна и пак се усмихна. Синя коса, помисли си Оливия. Сигурно е била боядисана? Може ли черна коса да се боядиса в синьо? Вероятно. Откъде да знае как момичетата на повикване са боядисвали косата си през осемдесетте?

Тя стана, благодари на Видеюнг и се отдалечи бързо от верандата, за да избегне поредната експлозия от задника на бившия порно барон.

Поне имаше име.

Мириам Виксел.

* * *

Увете бе избрала маса в дъното на кафенето. Не искаше да се натъкне на някоя колежка. Седеше с гръб към входа и с лице към чаша кафе. Тук не позволяваха да се пуши. Ръцете ѝ блуждаеха неспокойно по масата. Местеше кубчета захар и прибори и се питаше дали той ще дойде.

— Здравсти, Ветан!

Винаги я наричаше Ветан. Норката бе дошъл.

Приблужи до масата, отметна рехавата си конска опашка зад врата и седна. В прекрасно настроение. Току-що бе минал през букмейкърски пункт и бе зложил на победител. Четиристотин крони, получени на място. Парите прогаряха дупка в джоба му.

— Колко спечели?

— Четири хиляди!

Норката винаги добавяше поне една нула. Освен към възрастта си. Тогава импровизираше. Беше на четирийсет и една, но с леко сърце казваше, че е между двайсет и шест и трийсет и пет — в зависимост от компанията. Веднъж, с момиче от Севера, рискува с „тъкмо подминах двайсетте“. Тя обаче беше новодошла в града и търсеше забавления, затова преглътна всичко, макар да ѝ се струваше по-големичък.

— Този град си взема цената — каза Норката с такава интонация, сякаш Ню Йорк е квартал на Стокхолм.

Увете обаче не идваше от север и знаеше на колко години е, затова не се налагаше да се преструва.

— Благодаря, че дойде.

— Норката винаги идва.

Той се усмихна и си помисли, че е майстор на иносказанието. Малцина споделяха мнението му. Повечето го държаха на разстояние, след като прогледнеха през доста кухнята му фасада и историите за изключителните му подвизи започнеха да се повтарят до втръсване. Как например е разкрил убиеца на Улоф Палме или е открил „Роксет“. Тогава се оттегляха. Често пропускаха обаче, че Норката има голямо сърце, скрито дълбоко под маската на отчайващото празнословие. Сърце, което в момента се разтуптя тежко при вида на снимките от телефона на Увете — на полуголо момче с насинено и охлузено тяло.

— Снимах го, докато спеше.

— Какво е станало?

— Нямам представа. В училищния спортен център ми казаха, че там не се е случвало нищо нередно, а Аке твърди, че било от футбола.

— Когато играеш футбол, не те смилат така. Дълги години играх в „Байен“. Имаше сблъсъци в наказателното поле, бях център, но не остават чак такива белези.

— Да.

— Изглежда като пребит!

— Да.

Увете избърса бързо очите си. Норката я погледна и улови ръката й.

— Искаш ли да поговоря с него?

Увете кимна.

Норката реши да си поговори с малкия Аке.

Футбол?

Как не.

* * *

Наближаваше времето за затваряне. В бутиците на Сибюлегатан започваха да изключват осветлението. В „Уиърд & Уау“ лампите все още светеха. Джаки Берилунд винаги затваряше час по-късно.

Познаваше клиентите си, а те винаги можеха да се появят в последната минута и да вземат дреха или декоративен аксесоар, за да освежат вечерното парти. В този момент възрастен господин от шикозния Йостермалм търсеше нещо, с което да умилостиви съпругата си. Преди ден бе пропуснал годишнината им и положението се беше вгорчило. Така се изрази.

— Положението се вгорчи.

Сега опипваше чифт обеци, окачени сред други дизайнерски бижута.

— Колко вземаш за тези?

— За теб седемстотин.

— А за другите?

— Петстотин.

Така общуваха Джаки и кръгът ѝ от повече или по-малко състоятелни клиенти — с плоски шегички.

Но всичко в името на бизнеса.

— Дали ще ги хареса? — попита възрастният господин.

— Жените обожават обеци.

— Така ли?

— Да.

Понеже възрастният господин нямаше представа какво обожават жените, той прие думите на Джаки на доверие и излезе от бутика с обеците, опаковани в красива розова кутийка. Когато вратата се затвори зад гърба му, мобилният телефон на Джаки звънна.

Беше Карл Видеюнг.

С определено ясен глас и безупречен слух той осведоми Джаки кой го е посетил по-рано през деня. Млада жена от Полицейския колеж го бе разпитвала за някогашните му момичета на повикване. Престорил се на полумъртъв, за да разбере какво цели.

— Ставам любопитен, когато надуша ченгета — каза той.

— И какво искаше тя?

— Не знам, но попита за теб.

— За мен?

— Да. И кои други са работили по същото време.

— В „Златната карта“?

— Да.

— Какво ѝ каза?

— Дадох ѝ Мириам Виксел.

— Защо?

— Защото Мириам се измъкна. Не беше приятно, помниш ли?

— Да. И какво от това?

— Рекох си, че префърцунената Мириам ще се поизчерви, ако полицейски стажанти заврат нос в миналото ѝ.

— Противен си.

— Надявам се.

— Какво ѝ каза за мен?

— Нищо. Не съм толкова противен.

Тук разговорът приключи. Доколкото засягаше Видеюнг. Джаци го превъртя още няколко пъти в ума си. Защо някакво момиче се интересува от миналото ѝ? И кое е то?

— Как се казваше?

— Оливия Ръонинг.

Така ѝ отговори Видеюнг, когато Джаци му се обади отново.

Оливия Ръонинг?

* * *

Оливия седеше на дивана в апартамента си и преглеждаше „Криминална хроника“ от 2006-а. Криминални случаи, описани от полицаи. На връщане от старческия дом беше взела книгата от библиотеката в колежа. По много конкретна причина. Искаше да разбере дали Том Стилтон е разследвал престъпления през 2005 година. И дали те са предизвикали конфликт. Както предполагаше Оке Густафсон.

През 2005 година на криминалната арена се бяха случили много интересни неща. Сред тях и забележителното бягство на убиеца Тони Улсон от най-строгото охраняван затвор. Ето защо едва след доста време стигна до седемдесет и първа страница.

Там го откри.

Жестоко убийство на млада жена в Стокхолм. Джил Енгбери. С подробности, които я накараха да застане нащрек. Джил била компаньонка — бременна — и случаят останал неразрешен. Убили я през 2005-а. Същата година, когато Том Стилтон напуснал полицията.

Беше ли разследвал случая? Не го споменаваха в статията, написана от Рюне Форш. Полицаят от телевизията, който разследва нападенията срещу бездомници? Оливия си зададе този въпрос, докато набираше номера на Оке Густафсон.

Беше включила на скорост.

— Разследвал ли е Стилтон убийството на Джил Енгбери?

— Не знам — отговори Густафсон.

Оливия поизгуби инерция. Но това не забави въображението ѝ. Джил е била бременна компаньонка. Джаки е била компаньонка шестнайсет години по-рано. Убитото момиче на брега е било бременно. Джаки е била на острова. Има ли връзка между Джил и Джаки? Работела ли е Джил за Джаки? В „Червено кадифе“? Натъкнал ли се е Стилтон на следа, насочваща го към случая в Нордкостер? Затова ли замълча толкова неочаквано в склада за боклук?

Оливия вдиша дълбоко. Бе предположила, че разговаря за последен път с Том Стилтон. След още едно дълбоко вдишване му се обади отново.

— Разследваше ли убийството на Джил Енгбери през 2005?

— Да, известно време — отговори той и прекъсна връзката.

Оливия започваше да свиква с това. Нищо чудно да ѝ се обади след десет минути и да поиска да се срещнат на някое уютно тъмно местенце, където да отговори на два̀сет въпроса.

Сред воня и плъхове.

Той обаче не се обади.

* * *

Стилтон седеше в издателския офис на „Местоположение Стокхолм“ — почти сам, ако не броим заетото с работа момиче на рецепцията. Седеше пред компютър и преглеждаше видеозаписите в „Трашкик“. Първите два вече ги нямаше, но другите бяха там. Общо три. Хулио Ернандес, бездомен имигрант, нападат под моста „Вестер“; Бенсеман и Еднооката Вера. След нейното убийство нямаше нов филм.

С усилие на волята Стилтон изгледа записите. Внимателно. Съсредоточен върху подробностите. Върху целия екран, за да вижда

всичко във и извън фокус. Сигурно затова успя да го забележи. На филма, сниман под моста. Изруга, че не може да увеличи кадъра. Да го спре, да щракне върху изображението и да го разгледа от близък план. Можеше обаче да спре записа. И когато се приведе към екрана, я видя ясно. Върху китката на единия нападател. Татуировка. Две букви — ДБ — вписани в кръг.

Той се облегна назад и откъсна очи от компютъра. Те се насочиха към стената и снимката на Вера в черна рамка. В края на редицата с мъртви бездомници. Стилтон придърпа бележника си, написа ДБ и ограда буквите с кръг.

После погледна пак снимката на Вера.

* * *

Късната прожекция на „Черния лебед“ току-що бе приключила и хората от „Гранд Синема“ се изсипваха на Свеавеген. Мнозина тръгваха към Кунгсгатан. Беше приятна светла вечер с топъл ветреца. Ветреца, който облъхваше гробището около църквата „Адолф Фредрик“ и полюшваше цветята върху гробовете. Тук беше малко по-тъмно. Поне на някои места. До гроба на Улоф Палме например. Откъм Свеавеген четиримата, които току-що се бяха срещнали там, оставаха почти невидими.

Двама от тях бяха Бертил Магнусон и Нилс Венд.

Другите двама бяха повикани по спешност с посредничеството на К. Седович. Мъжът, към когото Бертил винаги се обръщаше, ако възникне неудобна ситуация. Каквато предполагаше, че ще възникне тази вечер.

Венд предполагаше същото.

Знаеше кой е Бертил. И не беше човек, който идва неподготвен на подобни срещи. Затова не реагира при вида на другите двама. Нито когато Бертил му обясни с дружелюбен тон, че „съветниците“ му ще проверят дали Венд не носи диктофон.

— Разбираш защо.

Венд разбираше. Остави съветниците да си свършат работата. Не носеше диктофон. Не и този път. Носеше обаче касета със запис на разговора. Едната горила я подаде на Бертил. Той я вдигна към Венд.

— Разговорът?

— Да. По-точно копие на записа. Но непременно го изслушай — каза Венд.

Бертил погледна към касетата.

— Целият разговор ли е записан?

— Да, целият.

— А къде е оригиналът?

— Някъде, където очаквам да се върна най-късно до първи юли. Не се ли върна, записът ще бъде изпратен на полицията.

Бертил се подсмива.

— Застраховка „живот“?

— Да.

Бертил кимна на съветниците си да се отдалечат малко. Те изпълниха заповедта. Венд погледна към Бертил, който знаеше, че той не оставя нищо на случайността. И Венд знаеше, че Бертил знае. Деловото им сътрудничество се основаваше на това. Бертил беше склонен да реагира импулсивно, Венд — никога. Във всяка ситуация имаше спасителна жилетка и втора — върху първата. Щом казва, че е уредил оригиналът, скрит на неизвестно място, да се изпрати на полицията, ако не се върне до края на юни, значи така щеше да стане. Знаеше, че Бертил предполага същото.

Така беше. Той се обърна отново към Венд.

— Остарял си.

— И ти.

— Един за всички, помниш ли?

— Да.

— Какво стана с това?

— Изчезна в Заир — отвърна Венд.

— Не само това. Изчезна и ти с почти два милиона.

— Изненада ли се?

— Вбесих се.

— Разбирам. Още ли си женен за Лин?

— Да.

— Тя знае ли за това?

— Не.

Погледите им се срещнаха. Бертил отклони очи към църковния двор. Мекият вечерен ветрец облъхваше надгробните плочи. Венд

наблюдаваше неотклонно лицето на Бертил.

— Имаш ли деца? — попита той.

— Не, а ти?

Ако се намираха на по-светло място, Бертил вероятно щеше да забележи как клепките на Венд трепнаха. В мрака обаче не ги забеляза.

— Нямам.

Възцари се мълчание. Бертил погледна крадешком към съветниците си. Все още не разбираше какво става. Какво целеше Венд?

— Е? Какво искаш? — попита той.

— До три дни трябва да разпространиш изявление, че „Магнусон Уърлд Майнинг“ веднага ще прекрати добива на колтан в Конго. Освен това всички жители на Уаликале, засегнати от експлоатацията ти, ще получат финансова компенсация.

Бертил се втрени във Венд. За секунда си помисли, че пред него стои душевно болен. Ала не. Венд не беше на себе си, категорично, но не страдаше от душевно заболяване. Чисто и просто бе обезумял.

— Шегуваш ли се?

— Имам ли навик да се шегувам?

Не, Нилс Венд никога не се шегуваше. Бертил не познаваше по-голям сухар от него и макар да не бяха се виждали от дълги години, по лицето и в очите му се четеше, че не е станал по-забавен.

Наистина изглеждаше абсолютно сериозен.

— Искаш да кажеш, че ако не направя каквото искаш, разговорът ще отиде в полицията?

Изрече го гласно, за да осъзнае напълно смисъла на закана.

— Да — отговори Венд. — А ти несъмнено си даваш сметка за последствията.

Даваше си. Бертил не беше глупак. Вече бе обмислил последствията от оповестяването на записания разговор. Още след като чу първия кратък откъс. Последствията щяха да са катастрофални.

Във всяко отношение.

Което беше известно на Венд, разбира се.

— Успех!

Венд се наклони да си върви.

— Нилс!

Венд се обърна към него.

— Какво искаш всъщност?

— Да отмъстя.

— Да отмъстиш. За какво?

— Норджокстер.

Венд се отдалечи.

Съветниците пристъпиха от крак на крак и погледнаха към Бертил. Той беше впил очи в земята до гроба на Палме.

— Имате ли нужда от друга помощ? — попита единият.

Бертил вдигна глава и видя гърба на Венд сред гробовете.

— Да.

* * *

Стилтон седеше на третата площадка на каменното стълбище и разговаряше по телефона с Норката.

— Две букви. Д и Б. С кръг около тях.

— Татуировка? — попита Норката.

— Така изглежда. Или са написани с химикалка, не знам.

— Коя ръка?

— Дясната може би, но е трудно да се прецени, така че не съм стопроцентово сигурен.

— Добре.

— Научи ли нещо друго?

— Още не.

— Довиждане.

Стилтон се изправи и пак заизкачва стълбите. Нагоре към Клевгранд за пети път тази нощ. Беше смъкнал времето с няколко минути и усещаше, че белите му дробове се закаляват. Вече не се задъхваше толкова и се потеше значително по-малко.

Напредваше.

11.

Лин Магнусон бе притеснена. На излизане от Стоксунд беше попаднала в улично задръстване. След по-малко от половин час трябваше да се изправи на подиума пред членовете на Шведската асоциация на местната власт, за да говори за „доброто управление“. За щастие знаеше точно какво ще им каже. Яснота, комуникация и колегиалност. Три точки, с които беше на „ти“.

Колегиалност, помисли си тя, добре че става дума за делови, а не за лични взаимоотношения. В момента не се чувстваше експерт в тази област. Отношенията ѝ с Бертил се бяха разклатили. Не знаеше защо. Причината не беше в нея, а в него. Прибра се вкъщи посред нощ — около три — отиде право на терасата и седна в тъмното. Само по себе си това не изглеждаше необичайно. Бертил често провеждаше телефонни съвещания по никое време и после се прибираще вкъщи. Необичайното бе, че седна на терасата с малка бутилка минерална вода. Лин не помнеше такъв случай. Той никога не пиеше минерална вода на терасата. Обикновено вземаше чашка с кафеникава течност. Уиски, калвадос, коняк. Никога вода. А в близка връзка като тяхната подобни привидно незначителни отклонения те карат да се замислиш.

Да си задаваш въпроси.

Компанията? Друга жена? Мехурът му? Да не би да се е прегледал тайно и да са му казали, че е болен от рак?

Нещо не беше наред.

Отдавна.

На сутринта реши да го попита, но той вече беше излязъл. И изобщо не си беше лягал.

Тя кривна от върволицата автомобили и подмина бързо университета.

* * *

— Студентски проект?

— Да.

Оливия си бе уредила среща с Мириам Виксел под донякъде мним претекст. Беше ѝ обяснила, че е второкурсничка в Полицейския колеж, което бе вярно, и са им възложили задача да пишат по темата за „бизнеса“ с компаньонки. „Много важно есе.“ Нарочно се бе представила за твърде наивна и невежа. Преподавател им дал старо досие за „Златната карта“ и успяла да открие единствено Виксел от имената в списъка.

— Какво те интересува? — попита я Виксел по телефона.

— Ами... по-скоро какви мисли са ви вълнували. На двайсет и три съм и се опитвам да разбера как момичетата стават компаньонки. Какво ги подтиква? Какво ги привлича?

След още няколко безсмислени фрази Виксел налага въдицата.

Сега седяха в открито кафене на Биргер Ярлсгатан. Яркото слънце, провяряло се между високите сгради, накара Виксел да си сложи тъмни очила. Оливия надлежно извади бележничке и я погледна.

— Пишеш за храна?

— Да, на свободна практика. Главно за ваканционни списания.

— Колко интересно! Но не напълняваш ли?

— Моля?

— Е, сигурно се налага да ядеш много, когато пишеш за храна.

— Не е толкова зле.

Виксел се усмихна леко. Беше се съгласила да разговаря с Оливия срещу безплатен обяд. Описа ѝ бързо времето, през което бе работила като компаньонка. Не беше дълго. Настояли да върши неща, които не отговаряли на очакванията ѝ, и се отказала.

— Имаш предвид секс?

Оливия зададе въпроса с възможно най-ококорени очи.

— Нещо такова.

— Но в „Златната карта“ е имало много момичета, нали?

— Да.

— Ти ли беше единствената шведка?

— Не знам.

— Помниш ли някоя от другите?

— Защо?

— За да се свържа и с нея.

— Не помня другите.

— Добре...

Оливия забеляза, че Виксел стана по-бдителна. Но имаше още въпроси.

— Помниш ли момиче със синя коса? — попита тя.

— Да. Помня!

Виксел внезапно се засмя. Споменът за синята коса очевидно я развесели.

— Беше русо момиче от Керторп. Май се казваше Увете. Мислеше, че ще изглежда секси със синя коса!

— Но не изглеждаше.

— Не. Беше грозно.

— Представям си... А имаше ли латиноамериканка?

— Да... Не ѝ помня името, но беше много красиво момиче.

— Смугло? С черна коса?

— Да, да... Твоя позната ли е?

— Не, беше описана в досието и се почудих дали не е чужденка. Но пък по онова време не е имало много имигранти...

— Е, имаше все пак.

Виксел внезапно почувства, че не разбира какво всъщност цели това младо момиче. Благодарни за обяда и си тръгна. Доста ненадейно. Оливия имаше още един въпрос, но така и не успя да го зададе: „Чернокосото момиче движеше ли се с Джаки Берилунд?“.

Оливия стана и също тръгна. Към Стюреплан. Мек вятър появяваше от залива Нюбровикен. Леко облечени пешеходци се точеха във всички посоки. Оливия се понесе по течението. Някъде до ресторант „Изток“ ѝ хрумна нещо.

Намираще се само на две пресечки.

От бутика.

„Уиърд & Уау“.

Ето го.

Бутикът на Джаки Берилунд на Сибюлегатан. Оливия поспря пред витрината. Думите на Ева Карлсен отекнаха в ума ѝ — недей да душиш около Джаки Берилунд.

Няма да душа. Просто ще посетя магазина ѝ и ще видя какво продава. Тя не ме познава, за нея съм най-обикновена клиентка. Какво толкова? Така разсъди Оливия.

И влезе в бутика.

Първо усети миризмата. Вдиша силна доза сладникав парфюм.

После я стъписа стоката в бутика. Не беше за нея. Дрънкулки, каквито не би помислила да внесе в дома си, и дрехи, които категорично не биха ѝ подходжали. С направо абсурдни цени, каза си тя и се приведе към рокля. Когато вдигна глава, Джаки Берилунд стоеше точно пред нея. Добре гримирана, тъмна коса, малко над среден ръст. Зорките ѝ сини очи се впиха в младата жена. Оливия си спомни изражението им, когато Ева Карлсен я разпитваше за „Червено кадифе“.

— Какво обичате?

Оливия се обърка.

— Просто разглеждам.

— Интересуват ли ви сувенири за дома?

— Не.

Неразумен отговор. Оливия веднага съжали, че го е изрекла.

— Искате ли да разгледате роклите? Има модерни и винтидж модели.

— Да, добре... хмм... Сякаш не са в моя стил.

Но би трябвало да съм го разбрала от пръв поглед, помисли си Оливия. Помая се няколко секунди. Огледа обеци и пипна стара грамофонна фуния от 1930 година. После усети, че е време да си върви.

— Благодаря ви много!

Оливия излезе от бутика.

Тогава Джаки събра две и две. Поне така си помисли. Обади се на Карл Видеюнг.

— Онази Оливия Ръонинг? Която те е посетила и е разпитвала за мен? Как изглеждаше?

— Тъмна коса.

— Леко кривогледа.

— Да.

Джаки затвори и набра друг номер.

* * *

Норката не беше ранна птица, по-скоро нощна. Нощем беше в стихията си. Тогава обикаляше кръговете, из които се движеше, и гледаше да щипне нещо оттук, което да продаде там. Тайна, бяла чанта, дори куче. Снощи бе спасил изтощена немска овчарка от жертва на свръхдоза в Кунгстредгорден и я бе завел при медицинска сестра в предградията, която изпадна в истерия. Знаела, че приятелят ѝ се дрогира, но му вярвала, че внимава. Сгрещила.

Немската овчарка се казваше Мона.

Норката се запита дали има политическа връзка. На известната социалдемократка Мона Салин ли бяха кръстили кучето? Седеше във влака за Флемингсбери и бе решил да поговори с Аке.

В училищния спортен център.

Норката не се отличаваше със стратегически талант.

Аке го нямаше в спортния център.

Норката разпита децата пред сградата и не след дълго разбра, че никой не знае къде е Аке.

— Ти ли си баща му?

— Не, аз съм му ментор.

Така каза Норката. Ментор? Доста умно, помисли си. Не беше сигурен, разбира се, какво е точното значение, но знаеше, че е човек, който знае повече от друг човек, а той знаеше доста неща.

Тоест ментор беше подходяща дума.

По обратния път към гарата случайно видя Аке. Или поне самотно момче, подритващо футболна топка срещу ограда по-надолу по улицата, което напомняше момчето от снимките в мобилния телефон на Ветан. А и когато Аке бе по-малък, го беше виждал няколко пъти с нея.

— Здравсти, Аке!

Аке се обърна. Норката приближи с усмивка до него.

— Може ли да ритна?

Аке търкулна топката към ниския мъж с конска опашка. След секунда отскочи встрани, защото Норката запрати топката в абсолютно

непредвидена посока.

— Отлично!

Норката се усмихна отново. Аке потърси с поглед изчезналата топка.

— Обичаш ли футбола? — попита Норката.

— Да.

— И аз. Знаеш ли кой е Златан?

Аке не повярва на ушите си. Що за въпрос? Кой е Златан? Луд ли е този странен мъж?

— Да, разбира се. Играе в „Милан“.

— А преди това играеше в Испания и в Холандия. Работех с него в началото на кариерата му, бях му ментор, когато риташе в „Малмьо“. Аз го уредих в Европа.

— Аха...

— Може да се каже, че аз му проправих път към голямата арена.

Аке беше на десет; възрастният мъж пред него говореше за Златан, но той не схващаше какво точно казва.

— Познаваш Златан?

— Да, разбира се. Ако нещо се обърка, Златан звъни първо на мен! Приятели сме. Както и да е... Казвам се Норката и познавам майка ти, Увете. Искаш ли хамбургер?

Аке изгълта двойния чийзбургер в „Кебап и грил“ в центъра на Флемингсбери. Норката седеше срещу него. Питаше се как да подхване. Десетгодишните не бяха точно негова специалност, затова подкара направо.

— Майка ти каза, че имаш много синини. Обяснил си й, че са от футбола. Мисля, че лъжеш.

На Аке му се прииска да стане и да си тръгне. Майка му беше казала на този мъж за синините? Защо?

— Теб пък какво те засяга?

— Че лъжеш?

— Не лъжа!

— Бях професионален футболист. Така се запознах със Златан. Знаем как може да пострадаш на игрището. Твоите синини не са от футбол. Трябва да измислиш нещо по-добро.

— Мама ми вярва.

— Харесва ли ти да я лъжеш?

— Не.

— Защо го правиш тогава?

Аке се размърда на стола. Не му харесваше да лъже майка си, но не смееше да ѝ каже истината.

— Добре, Аке, продължавай да лъжеш Увете, щом искаш. Не възразявам. И аз лъжех майка си, но между нас — между теб и мен — синините не са от футбола, нали?

— Не са.

— Бил си се?

— Нещо такова.

— На мен можеш да кажеш.

Аке се поколеба секунда-две. После си повдигна леко ръкава.

— Ето какво съм.

Норката погледна ръката му и видя буквите ДБ, оградени в кръг. Написани с маркер.

— Какво значи това?

Десет минути по-късно Норката излезе от ресторанта, за да се обади по телефона. Аке чакаше вътре.

Норката се обади на Стилтон.

— Деца бойци?

— Да — каза Норката. — Така се наричат. По-големите момчета получават татуировка над китката — ДБ в кръг.

— Къде се събират?

— Не беше съвсем сигурен. Някъде в Орща, под земята.

— Всеки път на едно и също място?

— Да.

— Всяка вечер?

— Така мисли.

— Поддържаш ли връзка с ГИ?

— Да. Имам номер...

Стилтон знаеше, че Норката никога не прекъсва контакт. Значителна част от оцеляването му зависеше от това.

Норката изпрати Аке до вкъщи. Чувстваше, че така е редно. Увете им отвори и получи голяма прегръдка. От Аке, който веднага отиде да вземе футболния си екип.

— Сега ли ще играеш?

— Да!

Увете погледна към Норката, който погледна към Аке и в отговор получи намигване. Аке изтича навън.

— На тренировка ли отива? — попита Увете.

Изглеждаше малко притеснена.

— Да.

Норката влезе неканен в кухнята.

— Какво ти каза той? Разбра ли нещо? — попита Увете.

— Синините не са от футбола. Ще работиш ли тази нощ?

— Не.

Увете седна, срещу Норката. Студената светлина от неоновата лампа над мивката разкриваше лицето ѝ с безчувствена откровеност. Лице, което не носеше годините добре. За пръв път Норката забеляза колко тежко живее Ветан. Преди винаги я бе виждал гримирана — дори в кафенето в града. Сега нищо върху лицето ѝ не скриваше какво значи да си изкарваш прехраната по нейния начин.

— Трябва ли да продължаваш с тази гадост?

— Улицата?

— Да.

Увете отвори малкия прозорец за проветряване и запали цигара. Норката я познаваше много добре — от старите дни — и знаеше доста за живота ѝ. Но не всичко. Не знаеше защо се продава на улицата, но предполагаше, че е за пари. Оцеляване и безкрайна илюзия, че тази нощ ще е последната. Или предпоследната. Или само още една нощ и точка.

Но последната нощ никога не настъпва.

— Какво друго да правя?

— Да си намериш работа. Каквато и да е.

— Като теб?

Норката се подсмихна и сви рамене. Не беше блестящ пример за подражание в тази сфера на реалността. Не беше работил в истинския смисъл на думата, откакто на младини отговаряше един сезон за лифта в Катарина. Нагоре-надолу девет часа, свят да ти се завие.

— Имаш ли кафе?

— Да.

Докато Увете приготвяше две чаши филтърно кафе, Норката се опита да ѝ обясни възможно най-деликатно защо по тялото на Аке има синини. За да не понесе твърде тежко удара.

* * *

Преди години Норката бе помогнал на Стилтон да се свърже с ГИ — по полицейски дела. Подозираха незаконно проникване в подземна военна база. Съкращението означаваше „Градски изследователи“ — група доброволци, които в свободното си време проучваха и картографираха градските подземия. Тунели. Стари фабрики. Шахти. Бомбоубежища. Изоставени места, където влизането най-често бе забранено.

Дейността на „Градски изследователи“ не беше съвсем законна.

Норката му изпрати съобщение с телефонния номер на познайника си от групата, Стилтон се обади и помоли за среща. Обясни, че ще пише статия за „Местоположение Стокхолм“, посветена на тайните подземия в Стокхолм и околностите му. Мъжът знаеше какво представлява списанието и го харесваше.

Получи се.

Понеже дейността им не беше съвсем законна, двамата, които дойдоха на срещата, бяха скрили лицата си зад скиорски маски. Разбираемо. Стилтон не възрази. Мястото на срещата също бе съобразено с нуждата от дискретност. Ван, паркиран край доковете в Хамарби. Единият от групата седеше зад волана. Другият — на задната седалка. Стилтон седна отпред до шофьора. Външният му вид не смути хората в колата. Все пак пишеше за „Местоположение Стокхолм“.

— Какво те интересува?

Стилтон обясни какво ще представлява статията. Как под голям град като Стокхолм има невероятно много скрити места, а „Градски изследователи“ са запознати най-добре с тях. Ласкателство и бели лъжи. Единият се позасмя и го попита дали бездомните няма да се възползват от информацията, за да си осигурят подслон за нощуване. Стилтон също се засмя и каза, че се налага да поемат този риск. После двамата се спогледаха и свалиха маските. Единият се оказа момиче.

Е, това беше малък урок относно предубежденията и предварителната нагласа, помисли си Стилтон.

— Имаш ли карта? — попита момичето.

Стилтон беше дошъл добре оборудван. Извади картата, разгърна я и я приглади.

През следващия половин час момичето и младежът посочваха едно след друго тайните места, скрити под града. Стилтон се преструваше ту на удивен, ту на изненадан. И реакциите му вероятно не бяха съвсем актьорска игра. Понякога наистина се смайваше. И от самото съществуване на местата, и от факта, че младежите знаят за тях. Впечатлиха го.

— Невероятно — повтори неведнъж.

Но след половин час почувства, че е време. Каза, че според един от бездомните му приятели в Орща имало фантастично подземие, за което не знаел почти никой.

— А вие?

Момичето и младежът се спогледаха усмихнати. Каквото не знаеха за стокхолмските подземия, не си струваше да се знае... и така нататък.

— Има едно място — посочи младежът. — Нарича се „Вино и духове“.

Момичето придърпа картата и го посочи.

— Ето.

— Голямо ли е?

— Гигантско. Предвиждали го за воден резервоар или нещо подобно, но сега е празно. Простира се на няколко етажа под земята.

— Били ли сте там?

Двамата пак се спогледаха. Колко да кажат?

— Няма да споменавам имената ви или да снимам. Никой няма да разбере, че съм разговарял с вас — обеща Стилтон.

— Били сме — каза момичето.

— Как се слиза долу? Трудно ли е?

— И да, и не — отговори младежът.

— В смисъл?

— Може да се влезе през решетъчните порти отпред. После слизаш по много дълъг тунел през скалите. Накрая минаваш през

стоманена врата към главното помещение. Това е лесният начин, но вратата обикновено е заключена — обясни младежът.

— А трудният начин?

Момичето погледна към младежа зад волана, а той погледна към Стилтон. Вече обсъждаха тайни.

— Има тесен проход. Влиза се през решетка на улицата. Ето тук...

Младежът посочи отново картата.

— Има тясна метална стълба, закрепена на стената под решетката. Спускаш се петнайсетина метра надолу, стигаш до метална врата и зад нея има проход.

— Който води до подземието?

— Да, но е...

Младежът замълча.

— Какво?

— Адски е тесен.

— И дълъг — добави момичето. — Освен това е тъмно като в рог.

— Ясно.

Стилтон кимна. Момичето сгъна картата. Младежът погледна към Стилтон.

— Няма да пробваш да влезеш по този начин, нали?

— В никакъв случай.

— Добре, защото няма да стигнеш доникъде.

Норката се обади, когато Стилтон се отдалечаваше от доковете в Хамарби.

— Свърза ли се с тях?

— Да.

— Знаеха ли нещо?

— Да.

— Значи има подземие в Орца?

— Да.

— Добре, сега знаем и ние.

Ние, помисли си Стилтон. Норката звучеше като в старите дни. Че са екип ли си въобразяваше?

— Какво ще правиш сега? — попита Норката.
— Ще огледам мястото.
Стилтон прекъсна връзката.

Щеше да се спусне в тясната шахта под уличната решетка с помощта на металната стълба на стената. Петнайсет метра по-надолу имаше метален капак. Провървеше ли му, щеше да е отворен. Ако му провърви още повече, щеше да успее да се провере през него. И да пропълзи по корем през тъмния проход. Нямаше място за обръщане. Не можеше ли да продължи напред, трябваше да се избута назад.

Ако не се заклеши.

Това бе един от натрапчивите му кошмари. Как се заклещва. На различни места в различни сънища, но винаги с еднакъв сценарий — лежи заклещен, в безизходица, и знае, че никога няма да се освободи. Просто ще изтлее в ужасни мъки.

Сега щеше да се постави точно в такава кошмарна ситуация. Доброволно. Да се вмъкне в непознат каменен проход, не по-широк от човешко тяло.

Заклеши ли се, ще бъде завинаги.

Много бавно започна да слиза по металната стълба в тясната шахта. Тлъсти черни паяци пълзяха по стените. По средата на пътя му хрумна, че капакът може би няма да се отвори. Забранена надежда, която бързо пропъди.

Капакът се отвори.

Донякъде. Стилтон го бутна с крак възможно по-навътре и успя да се провере до кръста през пролуката. Погледна напред. Не че имаше смисъл. Различи черна дупка, която се простираше няколко метра напред, и после — само тъмнина. Запали фенерчето си и установи, че проходът се спуска леко надолу и изчезва.

Провря цялото си тяло през отвора и си пое рязко дъх. Беше потясно, отколкото очакваше. Легнал по корем с протегнати ръце, осъзна колко безумна е била идеята му. После се замисли за Вера. Изключи фенера и пропълзя напред.

Избутваше се с пръстите на краката. Повдигнеше ли глава, удряше скалата. Сведеше ли я твърде ниско, изжулваше брадичката си. Придвижваше се много бавно, но упорстваше. Дециметър по

дециметър в тъмния тунел. По гърба му се стичаше пот. Най-сетне стигна до стръмния наклон. Трябваше да вземе решение. Ако проходът се спускаше прекалено рязко надолу, нямаше да успее да премине. Рискът да се заклеши бе значителен.

Рискът да преживее кошмара си бе максимален.

Включи фенера и зърна жълти миши очи на по-малко от метър пред себе си. Не се стресна. Ако няколко години живееш без дом, свикваш с плъховете. Често единствената налична компания. Плъхът вероятно почувства нещо подобно, защото след секунда се обърна и изчезна.

Стилтон пропълзя след него. И спря рязко. Тъгълът беше твърде остър, но за жалост Стилтон го осъзна късно, когато по-голямата част от тялото му вече бе вклинено в скосения проход. Нямаше да успее да премине. И още по-зле — нямаше да успее да се върне. Тялото му бе приклекчено в тесния улей.

Беше заклещен.

Като в менгеме.

* * *

Беше паркирал сивия „Ягуар“ недалеч от Морския музей. Предницата на автомобила сочеше към Дюргордския канал. Беше почти единствената кола тук. Все пак той се огледа, преди да извади касетата на Венд. Стара аудиокасета. Защо не я е прехвърлил на диск, почуди се. Типично за Нилс. За щастие в специалната му кола имаше касетофон.

Сега той извади касетата и я задържа в ръка. Беше изслушал целия записан разговор, макар да помнеше всяка дума.

Беше се подложил на мъчение.

Много бавно издърпа тясната лента от касетата. Къс по къс, докато цялото заплетено кълбо остана в дланта му. Да унищожи лентата нямаше да е от кой знае каква полза. Оригиналната касета бе някъде другаде. На неизвестно място. С абсолютно същия разговор и абсолютно същата пагубна информация. Запис, до който трябваше да се добере — по какъвто и да било начин. За предпочитане до три дни.

Не възнамеряваше дори да обмисля възможността да изпълни ултиматума на Венд. Това не влизаше в плановете му.

Засега.

Реалист по природа обаче, той осъзнаваше риска да се стигне дотам. Да се окаже в плановете му. Когато трите дни изтекат.

Какво ще направи тогава? Ако Венд огласи разговора? Какво биха могли да направят адвокатите му? Да обявят, че е фалшификат? Гласовият анализ обаче несъмнено щеше да разкрие, че говори той. А и Лин? Тя щеше веднага да познае гласа му.

Бертил запали пурета. Днес бе изпушил почти цял пакет. Погледна лицето си в огледалото за задно виждане. Изглеждаше изтощен почти колкото Венд. Неизбръснат, посивяла кожа. Не беше спал снощи, не бе закусвал, няколко остри реплики за отменени срещи и накрая Лин. Знаеше, че тя долавя всяка промяна в поведението му и се пита какво става. При първа възможност щеше да го обсипе, разбира се, с трудни въпроси. На които той не може да отговори, без да излъже. А не беше толкова лесно да излъжеш Лин.

Беше поставен под огромно напрежение.

— Звучиш напрегнат?

— Така ли? Е, доста ми се струпа напоследък...

Ерик Гранден му се обади неочаквано. Прибрал се от Брюксел. Защо да не се срещнат за лека вечеря? И понеже предпочиташе да отбягва Лин възможно най-дълго, Бертил прие поканата.

— „Театър Грил“ в седем и половина?

— Чудесно.

— Ще доведеш ли Лин?

— Не.

Бертил прекъсна връзката. Втренчи се в заплетената лента в ръката си, погледна към канала и усети как в гърлото му се надига буца. Топла буца. Преглътна веднъж, преглътна втори път и се предаде.

Някой би описал обстановката в „Театър Грил“ като „интимна“. Тъмночервени тапети, малки картини в златни рамки и приглушено стенно осветление. Ерик Гранден обичаше да идва тук. В самото сърце на града. Току-що беше минал през изложбената зала на аукционерската къща „Буковски“ на Арсеналгатан. Разгледа картините

за предстоящия търг „Модерно изкуство“ и откри ранен Бертлинг, който го очарова. Реши да се включи в наддаването. Бертлинг отново се котираше добре на колекционерския пазар.

После смести високото си тяло с дълги крайници на дивана в сепарето срещу „старото момче“ Бертил Магнусон. Не че се познаваха от деца, но в техните кръгове хората обичаха да бъдат част от клуба на „старите момчета“. Сега двамата бяха седнали тук да си поиграят с морски език а ла мъоние и първокласно охладено вино. Виното беше стихията на Гранден. Бе инвестирал значителна сума в няколко редки бутилки, складирани в специалната изба на ресторант „Опера“.

— Наздраве!

— Наздраве!

Бертил бе мълчалив. Това устройваше идеално Гранден. Обичаше да слуша гласа си. Изразяваше се добре, подбираше внимателно думите, често държеше речи пред многобройна аудитория.

И обичаше реториката.

Започна да говори за „възможния“ си висок пост в Европа, все едно изнася предизборна реч.

— Казвам „възможен“, защото нищо не е сигурно, докато не е сигурно, както често повтаря Саркози. С него ходим при един и същ фризьор в Париж. Но всъщност доста ще се изненадам, ако не ме назначат. Кого друго ще изберат?

Бертил разбра, че въпросът е реторичен, и лапна хапка от морския език.

— Но стига толкова за мен. Как са нещата в компанията? Разбрах, че водите се поразмътили около наградата?

— Да.

— Конго?

— Да.

— Четох за детския труд. Не звучи добре.

— Да.

— Защо не направиш дарение?

— На кого?

— Детска болница в Уаликале. Ще платиш за строежа и оборудването, ще вложиш един-два милиона в местното здравеопазване и облаците ще се разнесат.

— Може би. Проблемът са мините. Не сме осигурили необходимата земя.

— Твърде бързо ли действаш?

Бертил се усмихна. Ерик умееше отлично да се представя за аутсайдер. Във всяка ситуация с подмолни камъни.

— Наясно си колко бързо действаме, Ерик. Забрави ли, че ти показах плановете?

— Не е нужно да навлизаме в подробности.

Гранден не обичаше да му напомнят, че пръстите му са все още в буркана с меда. Официално ги бе облизал до блясък преди много време.

— Затова ли изглеждаш малко отнесен? — попита той.

— Не.

Бертил едва устоя на изкушението да каже прекалено много. Вероятно заради виното, безсънието, напрежението или просто желанието да се разтовари. Да се поотпусне със стария мускетар.

Но се овладя.

Нямаше как да обясни записания разговор. А и дори да признае причината за разговора, знаеше как ще реагира Ерик. Той бе замесен от същото тесто като него. Излят в същия егоцентричен калъп. Чуеше ли за разговора, най-вероятно щеше да даде знак на сервитьора да донесе сметката, да благодари на стария си приятел за дългото и доходоносно приятелство и да изчезне от живота му.

Завинаги.

Затова Бертил подхвана отново любимата тема на Ерик.

— Какъв пост ще заемеш всъщност?

— Поверителна информация! Но ако се получи, следващия път, когато седнем тук, ще вдигаш наздравица с един от най-влиятелните европейци.

Ерик Гранден издаде долната си устна напред. Мимика, с която подчертаваше важния подтекст на думите си.

Според Бертил просто изглеждаше комично.

* * *

Предположи, че е припаднал. След колко време се е свестил? Не знаеше. Усети обаче студено течение през тесния проход. Сигурно бяха отворили нещо в отсрещния край — там, където искаше да стигне. Вероятно от студа тялото му се бе свило няколко милиметра и се бе освободило. Съвсем малко. Ала достатъчно да се избута трескаво с крака през ръба на улея и пак да се просне с протегнати напред ръце.

Издиша няколко пъти и се примири, че е невъзможно да се върне назад. Имаше само един изход да се измъкне оттук. Една посока — надълбоко.

Започна отново да се провира напред.

Да пълзи.

И понеже чувството му за време бе изчезнало отдавна, нямаше представа колко дълго е пълзял, но внезапно се озова там. До края на тунела. Погледна навън.

Към гигантска пещера, издялана в скалата.

Никога нямаше да забрави какво видя вътре.

Първо — светлината. По-скоро светлините. Прожектори, разпръскващи примигващи червени и зелени снопове из пещерата. Заслепяваща светлина. Очите му се приспособиха бавно.

После видя клетките.

Две. Правоъгълни. Три метра широки и два метра високи. Поставени в средата на подземие. Стоманени рамки със сива метална мрежа, опъната между тях.

А вътре имаше момчета.

По две във всяка клетка — десетинагодишни. Полуголи — само по къси панталони от черна кожа. Биеха се като обезумели. Без ръкавици. По телата им тук-там се стичаше кръв.

Имаше и зрители.

Няколко редици около клетките. Насъскваха ги. Крецяха. Дюдюкаха. Ръцете им бяха пълни с банкноти, които сменяха собствениците си по няколко пъти по време на битката.

Бой в клетки.

Със залози.

Ако не беше чул историята на Аке, щеше дълго да се чуди какво виждат очите му.

Предупреден или не обаче, гледката го потресе.

Няколко часа по-рано бе потърсил „бой в клетка“ в компютъра на „Местоположение Стокхолм“ и бе прочел ужасяваща информация. Как започнало в Англия преди години. Родителите позволявали на децата си да се бият в метални клетки. За да се „калят“, както се изразяваше един баща. Стилтон откри и видео — как две осемгодишни момчета се бият в стоманена клетка в работническия клуб „Грийнландс“ в Престън. Повдигна му се.

Но продължи да щрака с мишката.

Методично издири още информация. Как боят в клетка се разпространил в други страни и ескалирал година след година. Залозите и парите ставали все повече, а битките се отдалечавали от погледа на обществеността. В крайна сметка потънали под земята.

Скрити от нормалния свят, но добре известни на любителите на невръстни гладиатори.

Как е възможно да скриеш подобно нещо, удиви се Стилтон.

И как карат децата да се бият?

Разбра отговора от текст, където обясняваха, че спечели ли битка, детето се издига в специална ранглиста. След десет битки първенецът в списъка печели пари. Светът гъмжи от бедни деца. Бездомни деца. Отвлечени деца. Децата, за които няма кой да се погрижи. Децата, подмамани, че боят в клетка ще ги доведе донякъде.

Или деца, които просто искат да спечелят пари, за да помогнат на майка си.

Отвратително, помисли си Стилтон. Прочете, че организатори на схватките често са младежи, започнали „кариерата“ си в клетките. Специална татуировка показвала кои са.

Две букви — ДБ с кръг около тях.

Като знака на единия насилник, пребил бездомника във Вестерброн.

Децата бойци според Аке.

Затова Стилтон бе дошъл тук.

Трудно задържаеше поглед върху клетките. Събориха едното момче и то се просна окървавено на пода в клетката. Повдигнаха метална решетка и го изтеглиха навън. Като труп. Другото момче обиколи клетката, а зрителите заподсвиркваха, задюдюкаха и накрая замълчаха. Започваше нова битка.

Тогава той кихна.

Не веднъж, а четири пъти. Прахът в тунела погъделичка носа му. Откриха го на четвъртата кихавица.

Четирима го издърпаха навън и единият го повали на земята. При падането Стилтон си удари главата в скалната стена. Изтеглиха го в по-тясна ниша извън полезрението на публиката. Съблякоха го гол. Двама по-малки и двама по-големи. Вдигнаха го и го облегнаха на студената гранитна стена. Кръвта от главата му се стичаше по раменете. Един от по-малките нападатели извади флакон със спрей и написа „Трашкик“ върху голия му гръб.

Друг извади мобилен телефон.

Един от недостатъците на мобилните телефони е, че може да се обадиш на някого по погрешка, когато телефонът е в джоба ти. Предимството е, че лесно можеш да набереш последния номер, на който си звънял. Това се случи, когато Норката получи обаждане. От човек, който изглеждаше енергичен и концентриран при последния им разговор, но сега бе в съвсем различно състояние. Толкова различно, че Норката чу само немошно гъргорене. Върху екрана обаче пишеше кой се обажда — Стилтон.

Норката бързо предположи къде се намира.

Ориентировъчно.

Орца е обширна, ако не знаеш откъде да започнеш да търсиш, и Норката се лута дълго и безуспешно. Накрая се обади на Ветан, говори с Аке и го накара да му опише по-подробно мястото. Информацията му помогна. Малко. Норката доби известна представа за района. Достатъчно добра все пак, та най-сетне да открие Стилтон. Гол и окървавен. Дрехите му бяха разхвърляни около него. Стискаше мобилния си телефон. Норката видя, че са го пребили. Но е жив. И в съзнание. Криво-ляво съумя да си облече панталоните и блузата.

— Трябва да отидеш в болница.

— Не!

Стилтон мразеше болниците. Норката размисли дали да не го заведе насила. Отказа се и се обади за такси.

Първото, което пристигна, веднага направи обратен завой, когато шофьорът ги видя. Второто спря и водачът им предложи да извикат линейка. После си тръгна. Третото такси тъкмо бе оставило друг

клиент на близък адрес, когато Норката му махна. Вече си бе научил урока и беше скрил Стилтон. Зад храстите край шосето. Бързо обясни на шофьора, че са поступали приятеля му и трябва да го превържат, и преди да получи отговор, пъкна две банкноти от по петстотин крони през прозореца.

Днешната му печалба.

— Много години карах такси и знам какво е... Пияници, гадости, но няма проблем... До Вибомсвег в Солна сме, хиляда крони без данък, не е зле за толкова кратко разстояние, нали?

Оливия седеше в кухнята си и ядеше сладолед. Пред отворения лаптоп. Внезапно изпусна сладоледа на пода и се втренчи ококорена в екрана. Беше влязла в сайта „Трашкик“ от чисто любопитство. Първо видя как бият гол мъж в каменно подземие — доста тъмни кадри — после захвърлиха тялото до каменна стена.

— Стилтон?

Почувства се като сладоледа. Вледенена отвътре. После набра номера на Стилтон.

Зачака.

Елвис бързо облиза разтапящия се сладолед на пода.

Щеше ли да вдигне? В крайна сметка чу глас. Но не неговият, а непознат.

— Ало. Казвам се Норката.

Норката? Някой от побойниците? Сигурно бяха откраднали телефона на Стилтон.

— Казвам се Оливия Ръонинг. Там ли е Том? Стилтон?

— Да.

— Къде?

— В караваната на Вера. Какво искаш?

Караваната на Вера? Убитата жена?

— Как е той? Видях онлайн, че са го пребили, и...

— Добре е. Познаваш ли го?

— Да.

Бяла лъжа, помисли си Оливия. Кажи-речи. Но ще стане по-бяла.

— Помага ми за нещо. Къде е караваната на Вера?

Норката имаше нужда от съдействие. Най-вече от превръзки за пострадалия Стилтон. Оливия можеше да донесе. Обясни ѝ как да стигне до караваната на Вера и ѝ каза да побърза.

Оливия намери аптечката си за първа помощ и се метна в колата. Не разбираше съвсем ясно защо. От съчувствие към пребития Стилтон?

Вероятно.

Но по-скоро действаше импулсивно.

Стилтон посочи шкафа, където стоеше. Вера го използваше, когато се пореже или нарани по друг начин. Норката извади стъкления буркан с жълтеникавокафяво восъкоподобно вещество. Върху стъклото имаше етикет с надпис „Лечебен мехлем“. Под него бяха изредени съставките. Норката зачете на глас:

— Смола, овча мас, пчелен восък, стипца...

— Просто ме намажи.

Стилтон седеше полугол на леглото с окървавена хавлия около главата, където имаше дълбока рана от удара в каменната стена. Посочи другите си рани. Видимите, които вече не кървяха. Норката погледна странната мешавица в буркана.

— Имаш ли вяра на това нещо?

— Вера го използваше. Научила рецептата от баба си... преди да се обеси.

— Добре де. Ще си проличи!

Как ще си проличи, почуди се Стилтон. Норката започна да го маже с мехлема.

Когато приближи до караваната и надникна предпазливо през прозореца, Оливия видя наистина странна гледка под слабата светлина на фенера. Кльоцава ниска фигура с остър нос и конска опашка клечеше пред полуголия Стилтон. Дребният човечец бъркаше в стар стъклен буркан с жълтеникавокафяв бъркоч. За момент Оливия размисли дали да не се откаже; да се върне в колата и да си купи още сладолед.

Чук-чук!

Норката отвори вратата.

— Оливия?

— Да.

Норката отстъпи назад с буркана в ръка и продължи да разнася мазилото по гърдите на Стилтон. Оливия изкачи двете стъпала и влезе в караваната. Остави аптечката си на пода. Стилтон я погледна.

— Здравей, Том.

Стилтон не отговори.

По пътя към гората Ингентинг Оливия се опита да анализира импулса си. Защо поиска да дойде тук? И най-вече какво ще си помисли Стилтон? Знае ли, че тя ще се появи? Сигурно е разбрал, когато онзи човек, Норката, ѝ обясняваше къде се намира караваната. Или пък е твърде замаян? Не нахлува ли твърде безочливо в личното му пространство? След единствената им среща в склад за боклук.

Тя погледна към Стилтон, който не отлепяше очи от пода. Ядосан ли беше?

— Какво се случи? — попита тя. — Да не би...

— Остави!

Стилтон я срязва, без да вдига глава. Оливия се почуди дали да си тръгне. Или да седне. Седна. Стилтон я стрелна с поглед и легна. Болеше го повече, отколкото личеше. Не беше в състояние да стои изправен. Норката го зави с одеяло.

— Имаш ли обезболяващи? — попита.

— Не. Чакай... Да, тук.

Стилтон посочи раницата си. Норката разкопча ципа и извади неотваряно шишенце.

— Какво е това?

— Стезолид.

— Това не е обезболяващо, а...

— Две хапчета и вода.

— Добре.

Оливия се озърна бързо, видя пластмасова бутилка с вода и отсипа в неизмита чаша. Нямаше други. Норката взе чашата и помогна на Стилтон да преглътне две хапчета.

— Стезолидът е седатив, не е обезболяващо — прошепна на Оливия.

Тя кимна. И двамата погледнаха към Стилтон. Бе затворил очи. Оливия приседна на другото легло. Норката седна на пода, облегнат на вратата. Оливия огледа караваната.

— Тук ли живеее?

— Очевидно.

— Не знаеш ли? Не го ли познаваш?

— Познавам го. Живее ту тук, ту там. В момента живее тук.

— Ти ли го откри?

— Да.

— И ти ли си бездомен?

— Не, нищо подобно. Живея в Керторп, в ателие. Мое е. Днес сигурно струва пет милиона.

— О... Художник ли си?

— Въжеиграч съм.

— Какво значи това?

— Значи, че се занимавам с много неща. Финанси, акции и изкуство, разбира се. Пикасо, Шагал, Дикенс...

— Дикенс не е ли писател?

— Главно да, абсолютно, но на младини правел гравюри. Известни са на малцина, но са добри!

В този момент Стилтон поотвори очи и изгледа гневно Норката.

— Излизам в храстите за малко.

Норката изчезна. Когато захлопна вратата зад гърба си, Стилтон отвори напълно очи. Оливия го погледна.

— Приятел ли ти е?

— Стар доносник. Подготви се да чуеш как е разкрил убиеца на Палме. Защо дойде?

Оливия не знаеше какво да каже. Аптечката за първа помощ? Но това беше просто оправдание.

— Не знам. Искаш ли да си тръгна?

Стилтон не отговори.

— Искаш ли?

— Искам да ме оставят на мира. Да не ме занимават със стари случаи. Обади ми се и ме попита дали съм разследвал убийството на Джил. Да, разследвах го. И открих връзка с Джаки Берилунд. Джил работела за нея. В „Червено кадифе“. Понеже я бяха убили и беше

бременна, преразгледах случая в Нордкостер. Не стигнах доникъде. Приключихме ли завинаги?

Оливия го погледна. Разбра, че трябва да си върви. Но искаше да му каже нещо и сигурно сега бе последната ѝ възможност.

— Преди седмица бях на Нордкостер. До заливите Хаслевикарна видях много странен мъж. На брега. Да ти разкажа ли?

Стилтон се втренчи в нея.

Отвън Норката стоеше в мрака до караваната и вдишваше нещо, което да разшири съзнанието му. Винаги бе готов да преосмисли решенията си. Навремето имаше лична снабдителна линия от Колумбия до ноздрите му, но когато лекарите смениха хрущяла в носа му с някакъв модерен ламинат, разбра, че е време да прекрати консумацията и да премине към по-слаби средства.

С крайчеца на окото си погледна към овалния прозорец на караваната и видя Оливия да бърбори като за последно.

Красиво момиче, помисли си. Как ли са се запознали тези двамата?

Красивото момиче сипваше още една чаша вода за Стилтон. Беше разказала историята си. Стилтон не беше продумал. Подаде му чашата и докосна стената на караваната.

— Тук ли живееше Вера Ларшон?

— Да.

— Тук ли...

— Остави!

Отново.

После влезе Норката и озари Стилтон с абсолютно безпричинна, но много типична усмивка.

— По-добре ли се чувстваш?

— А ти?

Норката се разкикоти. Сипаха го, но какво пък? Нима не помогна на бившето ченге в крайно критична ситуация?

— Тип-топ съм!

— Добре. Ще си вървите ли сега? — попита Стилтон.

И пак затвори очи.

Един до друг те се отдалечиха от караваната. Замислената Оливия до ниския доносник с разширено съзнание, чието лице сякаш се бе разтегнало във всички посоки.

— Да, в много буркани с мед съм бъркал. Трябва да се експериментира...

— Отдавна ли познаваш Стилтон?

— Да. Беше ченге и двамата работехме в екип. Честно казано, без мен нямаше да събере толкова скалпове. Всъщност повечето щяха и досега да са си върху главите, ако ме разбираш. Винаги е нужен някой да забие последния пирон в ковчега и това съм аз. Всъщност разкрих убиеца на Палме.

— Нима?

Оливия се окуражи мислено. Всеки метър, дялящ я от колата, ѝ напомняше жвакане през блато. Докато не ѝ хрумна, че той, разбира се, ще я помоли да го закара. Как ще се отърве от него, по дяволите? Насред гората?

— Да, да, поднесох го на тепсия на криминалистите. Но взеха ли мерки? Не. Беше кристално ясно, че съпругата му го е застреляла! Доста игрив беше, на нея ѝ бе дошло до гуша и БУМ! Никой не видя кой държи пистолета. Нали?

Стигнаха до мустанга.

Критичната точка.

Норката се втренчи в колата.

— Твоя ли е?

— Да.

— Леле, страхотна машина! „Тъндърбърд“, нали?

— „Мустанг“.

— Да, да. Ще ме повозиш, нали? Ще минем през Керторп, ще заредя с нещо по-така, леглото чака и... Хоп! Норката е готов да скочи в него!

Това беше последната капка за Оливия. Погледна го отвисоко. Беше с цяла глава по-нисък от нея, имаше широка усмивка и нямаше рамене. Тя пристъпи към него.

— Не бих те пипнала и с гребло, дори да са опрели пистолет в главата ми. Жалко дребно лайно! Вземи метрото!

Оливия седна в колата, затръшна вратата и отпраши сред чакълен фонтан.

* * *

В подземието в Орща се вихреше трескава деятелност. Появата на Стилтон бе изплашила организаторите. Знаеха ли и други къде се подвизават? Зрителите бързо се разотидоха. После изнесоха всички прожектори и електронното оборудване. Разглобиха клетките.

Мястото вече беше безполезно.

— Къде ще ги занесем?

Младежът, който попита, носеше черно яке с качулка и се казваше Лиам. Приятелят му Исе — в тъмнозелено яке с качулка — тъкмо минаваше край него, мъкнейки голяма метална кутия. Над китката му се виждаше татуировка — ДБ.

— Не знам. Сега решават.

Исе кимна към каменната стена, където четири по-големи момчета се бяха надвесили над голяма карта. Лиам извади мобилния си телефон. Искеше да провери колко души са гледали новия филм, качен в сайта им.

Филмът с голия бездомник.

* * *

Все още ядосана, Оливия се върна вкъщи и влезе в сградата. „Норката е готов за леглото!“ Умът ѝ продължаваше да витае в гората, когато посегна да включи лампата във входа и някой я зашлеви по бузата. Преди да успее да извика, ръка покри устата ѝ, а друга я сграбчи през кръста и я повлече към асансьора. Много стар асансьор с метална решетка, предназначен за двама души. Оливия не виждаше нищо в тъмния вход. Усети обаче как още един човек се смести в тесния асансьор. Дланта запушваше устата ѝ. Желязната решетка се затръшна и асансьорът пое бавно нагоре. Оливия изгуби ума и дума. Нямаше представа какво се случва. Телата, притиснати в нея, бяха неподатливи. Сигурно бяха мъже. Долавяше остра миризма на пот и кисел дъх. Никой не можеше да помръдне. Стояха в мрака като пакетирано месо.

Внезапно асансьорът спря между два етажа.

Тишина... В корема на Оливия се образува буца.

— Сега ще ти отпуша устата. Извикаш ли, ще ти извия врата.

Грубият глас дойде изотзад. Тя усети как дъхът на мъжа лъхва във врата ѝ. Дланта върху устата ѝ отметна главата ѝ назад и я натисна напред няколко пъти. После се отлепи от лицето ѝ. Оливия пое трескаво няколко глътки въздух.

— Защо те интересува Джаки Берилунд?

Сега гласът дойде отстрани. По-тих глас, мъжки, на десетина сантиметра от лявата ѝ буза.

Джаки Берилунд.

Ето каква беше причината.

Истински ужас обзе Оливия.

Не ѝ липсваше смелост, но не беше Лисбет Саландер^[1]. Никак даже. Какво щяха да направят? Да изкрещи ли? И да ѝ извият врата?

— Джаки не обича да си пъхат носа в нейните работи — каза тихият глас.

— Добре.

— Ще спреш ли да душиш?

— Да.

— Добре.

Груба ръка запуши отново устата ѝ. Телата на мъжете се притиснаха в нейното. Едва си поемаше дъх през носа. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Дълго. Внезапно асансьорът се раздвижи отново. Надолу. Чак до приземния етаж. Желязната решетка рязко се отвори и мъжете излязоха. Оливия залитна към вътрешната стена на асансьора. Видя две едри фигури да излизат на улицата. Входната врата се затръшна след тях.

Оливия се плъзна бавно на пода на асансьора. Коремът ѝ правеше салта. Коленете ѝ се удариха едно в друго. Бе на ръба. Започна да пищи. Крещя истерично, докато лампите на стълбището светнаха и съсед от първия етаж се втурна надолу и я откри.

Помогна ѝ да се качи по стълбите. Оливия обясни, че двама мъже са я изплашили във фойето. Не каза защо и благодари за помощта. Той слезе отново надолу, а Оливия се обърна към вратата на апартамента си. Беше откряната. Бяха ли влизали тук? Проклети копелета! Тя бутна вратата и влезе бързо, заключи и с омекнали крака седна на пода в антрето. С разтреперани ръце извади мобилния си

телефон. Първият ѝ импулс бе да се обади в полицията. Но какво ще каже? В момента не беше способна да мисли трезво, затова набра номера на Лени. Включи се телефонен секретар и Оливия прекъсна връзката. Да се обади на майка си? Вдигна глава. Трепереше по-малко. Коремът ѝ се бе успокоил. От вратата на антрето виждаше дневната и внезапно забеляза, че прозорецът е полуотворен. Не беше, когато излезе. Или беше? Изправи се и се сети за Елвис.

— Елвис!

Обиколи бързо малкия апартамент. Никакъв Елвис. Прозорецът? Живееше на втория етаж и понякога Елвис се измъкваше на перваза. Веднъж-дваж през пролетта дори бе успял някак си да се добере до перваза на съседа и да скочи на двора. Тя затвори прозореца и тичешком слезе на двора. С фенерче.

Градинка с няколко дървета и пейки и множество възможности ловка котка да се промъкне в съседните задни дворове.

— Елвис!

Нищо.

Бертил Магнусон лежеше на дивана в просторния си кабинет — буден, със запалена пурета в ръка. Бе дошъл тук направо от „Театър Грил“, трескав и нервен. Обади се на Лин и за негово облекчение се включи телефонният ѝ секретар. Обясни бързо, че има конферентен разговор със Сидни в три сутринта и вероятно ще спи в офиса. Случваше се понякога. В дъното на коридора имаше удобна спалня. Бертил обаче не смяташе да я използва. Няколко часа по-рано беше взел решение. Подтикнаха го няколко изречения от вчерашния разговор в гробището.

— Още ли си женен за Лин?

— Да.

— Тя знае ли за това?

— Не.

Заобиколна заплаха ли беше това? Дали Нилс възнамеряваше да се свърже с Лин и да ѝ пусне записа? Възможно ли бе да е толкова подъл? Нямаше значение. Бертил не смяташе да поема подобен риск. Беше решил как да действа.

Сега искаше да остане сам.

Но Лате му се обади.

Търси го няколко пъти тази вечер. Бертил не отговори. Сега вдигна, за да прекрати обажданията.

— Къде си? Тук сме си организирали страхотно парти! — изкрещя Лате в телефона.

Лигата на момчетата се забавляваше. Бяха осемнайсет зрели мъже, свързани един с друг — по роднинска линия, чрез бизнес империи или пансиони. Всички вярваха стопроцентово в дискретността на другите от лигата.

— Резервирахме цял клуб!

— Лате, не съм...

— И Джаки ни достави висококачествена стока! Няма над двайсет и четири! С договорен щастлив край! Ела непременно, Бибел!

— Не съм в настроение, Лате!

— Ще се разведриш! Трябва да отпразнуваме „Компанията на годината“! Сервират ни джуджета в балетни рокли, а Нипе осигури въздушна пратка с пет килограма ирански хайвер. Ще дойдеш, разбира се!

— Не!

— Какво има?

— Нищо, просто не съм в настроение. Поздрави другите!

Бертил изключи телефона. Знаеше, че Лате ще пробва пак. После Нипе и останалите стари момчета. Наумяха ли си да гуляят, нищо не можеше да ги спре. Никога не им липсваха пари. Нито абсурдни идеи. Бертил беше присъствал на подобни празненства с невероятни декори. Преди година-две бяха организирали парти в огромно стопанство в долината Йостгьота. Беше пълно с луксозни коли, изкуствени морави с фонтани и подвижен бар, който обикаляше около плевните върху специални стоманени релси.

И във всеки вагон имаше полугола млада жена, наета от Джаки Берилунд да изпълнява прищевките на старите момчета, каквито и да са те.

А в момента Бертил определено не беше в подходящо настроение.

Нямаше да припари на никакво парти.

При никакви обстоятелства.

Не и тази нощ.

---

[1] Героиня на шведския писател Стиг Ларшон от трилогията „Милениум“. — Б.ред. ↑

12.

Напролет и през ранното лято тази година природата бе експлодирала. Дните бяха горещи и слънчеви. Бързината дори създаваше неудобство, но имаше и положителна страна — водата в езерото Меларен скоро стана подходяща за къпане. Поне тук-там. И поне за някои хора. Не и за Лена Холмстад. На нея водата все още ѝ се струваше студена за плуване. Тя седеше на скална издатина, стоплена от слънцето, и слушаше аудиокнига с помощта на малки слушалки. До нея стоеше чаша с кафе. Отпи и я изпълни задоволство. Беше умна майка. Пригответи кошница за пикник и с двамата ѝ синове се качиха на велосипедите и дойдоха на любимото си място в Кершон.

Първата баня за сезона.

И дори бе изпекла кейка собственоръчно.

Трябваше да снима кошницата и да пусне снимката във Фейсбук. Та всичките ѝ приятелки да видят каква супермайка е.

Лена протегна ръка към мобилния си телефон. В същия момент по-голямото ѝ момче — Даниел — притича до нея. С посинели устни и мокър до кости. Искаше си маската за гмуркане и шнорхела. Лена свали слушалките, посочи плажната чанта и посъветва сина си да се постопли на слънцето, преди да се хвърли отново във водата.

— Не ми е студено!

— Трепериш, скъпи!

— Ами!

— Къде е Симон?

Лена погледна към езерото. Къде беше малкият? Преди секунди го беше видяла. Усети как я обзема паника. Бързо. Не виждаше Симон. Изправи се рязко, събори чашата и поля мобилния си телефон с кафе.

— Гледай какво направи!

Даниел вдигна подгизналия телефон.

— Ето го! — каза той.

И тя го видя. Главичка, носеща се над спасителна жилетка. Вляво, точно под скалите. Далечко, помисли си Лена.

— Симон! Ела насам! Там е дълбоко!

— Не е дълбоко! — възрази петгодишният. — Виж! Стъпвам на дъното!

Симон се изправи внимателно, за да не изгуби равновесие. Водата му стигаше до кръста. Даниел приближи до Лена.

— Наистина ли стъпва там? Странно...

Имаше право. Лена знаеше, че там е доста дълбоко. Понякога плувците скачаха от скалите. Даниел също знаеше.

— Ще отида при него. Стой там, Симон! Идвам!

Даниел се хвърли във водата с маската и шнорхела и заплува към малкия си брат. Вперила поглед в синовете си, Лена усети как пулсът ѝ се успокоява. Какво я прихвана? Симон все пак имаше спасителна жилетка. И само за няколко секунди го бе изпуснала от поглед. Удивително е колко изглупява човек с годините. Раждаш първото си дете и се започва.

Току си представяш бедствия.

Даниел приближаваше малкия си брат. На Симон му стана студено и обви с ръце гърдите си.

— Симон? Върху какво си стъпил? — извика Даниел.

— Камък сигурно. Хлъзгаво е, но е голямо. Ядоса ли се мама?

— Не.

Даниел стигна до брат си.

— Притесни се — обясни той. — Ще погледна и после ще излезем на брега.

Даниел потопи глава под водата и задиша през шнорхела. Обичаше да се гмурка. Макар тук да не беше фантастично както в Тайланд. В доста мътната вода различи краката на Симон, стъпили върху... Какво? Даниел доплува по-наблизо, за да вижда ясно. И видя.

Лена стоеше на брега. Да пусне ли пак аудиокнигата? Внезапно забеляза главата на Даниел да изскача рязко от водата и чу вик:

— Мамо! Тук долу има кола! Той стои върху покрива на кола. И вътре има човек!

* * *

Наближаваше единайсет. Беше спала мъртвешки повече от осем часа. Облечена. Мразеше да се събужда с дрехите. Свали ги и тръгна към душа, но внезапно си спомни.

— Елвис?

Нямаше го в апартамента. Огледа двора.

Никаква котка.

Изкъпа се и остави хладката вода да отмие част от нощните преживелици. Част, но не всички. И от караваната, и от асансьора. Дали кучите синове от асансьора бяха направили нещо на Елвис? Нарочно ли бяха отворили прозореца, та котката да избяга? Какво да направи?

Обади се в полицията и съобщи, че котката ѝ е изчезнала — има идентификационен чип, но няма каишка. Полицаят прояви съчувствие и обеща да се свърже с нея, ако получат информация.

— Благодаря.

Не спомена кучите синове в асансьора. Не знаеше как да обясни всичко, без да разкрие какво прави. Шпионира собственичка на елегантен бутик в Йостермалм. Във връзка със студентски проект за неразкрито убийство на Нордкостер през 1987 година.

Не звучеше особено логично.

Реши обаче да провери как е Стилтон. Имаше чувството, че е далеч по-зле, отколкото бе показал предишната вечер. А и вероятно щеше да му разкаже за асансьора. Той поне знаеше коя е Джаки Берилунд.

Оливия изстиска рибна паста върху сухар и го изгълта на път към колата. Почувства се малко по-добре, щом излезе на слънце. Свали гюрука на мустанга, седна зад волана, сложи си слушалките и потегли.

Към гората Ингентинг.

Неповторимото усещане да шофираш открита кола под слънчевите лъчи ѝ се отрази чудесно. Скоростта и вятърът издухаха част от снощните неприятности. Бавно започваше да си възвръща равновесието. Дали да не купи нещо за Стилтон? Караваната не изглеждаше презаредена. Спря пред „7 Илевън“ да купи сандвичи и сладкиши. Когато слезе от колата и мина край предницата, усети странна миризма. Откъм двигателя. Непозната миризма. Дано не е

изгоряло нещо, ремък или друга проклетия, не днес, не и след тази нощ, определено няма да го понеса, помисли си тя, и вдигна капака.

Пет секунди по-късно повърна. На улицата.

Останките от обичния ѝ Елвис лежаха изгорели до двигателя. Горещината по пътя от Съодер до Солна бе превърнала котката в овъглен къс месо.

По същото време кран вдигаше сива кола от соленото езеро край скалите в Кершон. От отворената врата на шофьорското място шуртеше вода. Водолазите вече бяха извадили трупа и го бяха сложили в син найлонов чувал върху носилка. Целият район бе ограден с полицейска лента. Криминолози оглеждаха следите от гуми от възвишението до скалите.

И други неща.

Час по-рано бяха извикали жената, която сега повдигна полицейската лента и приближи до носилката. Обади ѝ се лично областният комисар. Две други убийства, съчетани с лятната ваканция, значеха, че не им достига персонал. Затова мобилизираха Мете Улсетер от Националния криминален отряд. А и комисарят Карин Гьотблад знаеше, че така случаят ще е в сигурни ръце. Професионалното досие на Мете беше дълго и безупречно. За петнайсети път щеше да разследва убийство.

Бързо стана ясно, че мъжът е убит. Съществуваше възможност да е подкарал по своя воля колата по наклона и да се е удавил. Докато го слагаха върху носилката, патологът забеляза доста голямата дупка на тила му. Достатъчно голяма да не е бил в състояние да управлява кола. Откриха и кръв върху гранитната скала недалеч от хълма.

Вероятно от мъжа в колата.

Мете предположи, че един човек или повече са дошли с колата до езерото. Мъжът вече е бил мъртъв или е умрял тук. Кръвта по скалата и патологът щяха да разкрият истината. После го бяха сложили зад волана, бяха тласнали колата по наклона и тя беше паднала във водата.

Дотук всичко бе сравнително ясно. Хипотетично.

По-неясна беше самоличността на мъжа. У него нямаше лични вещи. Мете помоли лекаря да свали ципа, за да види отново лицето на

убития. Огледа го внимателно и прелисти архивите на фотографската си памет. Прелиства дълго. И почти си спомни. Не съвсем — не се появи име, а смътно чувство от миналото.

* * *

— Мислите ли, че е бил жив, когато съм включила двигателя?

— Невъзможно е да се каже...

Полицайката пред Оливия ѝ подаде още една салфетка. Оливия постепенно преодоляваше първоначалния шок. Сега плачеше, защото не можеше да спре. Собственикът на „7 Илевън“ бе извикал полицайката и с помощта на решетъчна лопатка от магазина бяха събрали останките от Елвис и ги бяха прибрали в найлонов плик. Качиха Оливия в полицейска кола и я откараха в управлението. Там тя най-сетне успя да им разкаже. За мъжете, заплашили я в асансьора. За отключената врата на апартамента ѝ, за изчезналата котка и за причината, която ги свързва. После я помолиха да опише мъжете. Описанието обаче не бе особено подробно. Почти не ги бе видяла в тъмнината. В момента полицайте не бяха в състояние да направят кой знае какво.

— Къде е колата? — попита Оливия.

— Тук, в гаража на участъка, докарахме я. Но вероятно е по-добре...

— Ще я закарате ли до вкъщи?

Съгласиха се. Може би защото Оливия беше бъдещ колега. Тя не поиска да ги придружи.

Не искаше да сяде в колата.

* * *

Мете Улсетер стоеше до патолога в криминалния медицински отдел в Солна. Пред тях лежеше голо тяло. Час по-рано паметта на Мете бе открила точния образ от миналото. Мъж, изчезнал преди много години. Бяха ѝ възложили да го издири.

Нилс Венд.

Сигурно е той, помисли си тя. Доста по-стар. Удавен и с дупка в тила. Но с черти, които във всяко друго отношение й вдъхваха абсолютно увереност.

Ще бъде интересно, помисли си тя и огледа голия труп.

— Няколко отличителни белега ще ти помогнат при установяването на самоличността.

Патологът погледна към Мете.

— Стара златна пломба на горната челюст, белег от отстраняване на апендикса, друг белег до веждата и това...

Патологът посочи голямо четвъртито рождено петно от външната страна на бедрото. Мете се приведе да го огледа. Стори й се познато. Но откъде? Не си спомни.

— Кога е умрял?

— Предположение?

— Да.

— През последните двайсет и четири часа.

— А раната на тила? Дали е от удар в скалите?

— Вероятно. Ще ти кажа със сигурност по-късно.

Мете Улсетер бързо сформира малоброен екип. Двама ветерани и двама по-млади таланти, които още не бяха излезли в отпуск. Екипът се събра в стая в командния център на Полхемсгатан.

И се залови за работа.

Методично.

Бяха изпратили хора в Кершон да търсят свидетели. Други издирваха близки сродници на Нилс Венд. Вече бяха открили сестра в Женева. Не била чувала, нито виждала брат си, откакто бе изчезнал през осемдесетте. Потвърди обаче описанието, което й дадоха. Белегът на веждата му бил от детството им. Блъснала го и се ударил в библиотека.

Засега разполагаха само с това. Трябваше да съберат всички налични данни възможно най-бързо. Не на последно място, от техническия отдел.

Там изследваха колата.

Мете разясни накратко на по-младите членове в групата — Лиса Хедквист и Босе Тюрен — случая с изчезването на Венд през 1984. Изчезнал скоро след като открили шведския журналист Ян Нюстрьом

мъртъв в кола. Тя също била потопена в езеро — край Киншаса в тогавашен Заир.

— Доста интересно — каза Мете.

— Значи методът е подобен? — предположи Лиса.

— Да. Местната полиция определи случая в Заир като нещастен инцидент. Ние обаче подозирахме, че е убийство. По същото време Нилс Венд изчезна от Киншаса и се заговори, че е замесен в случая.

— С журналиста?

— Да. Журналистът пишел статия за компанията на Венд — „Магнусон Венд Майнинг“. Нищо не доказва съмненията.

Телефонът на Лиса Хедквист звънна. Тя отговори и си записа нещо.

— Водолазите са открили мобилен телефон във водата — каза тя. — Възможно е да е паднал през отворената врата на колата.

— Работи ли? — попита Мете.

— Още не. Пътува към техническия отдел.

— Добре.

Мете се обърна към Босе Тюрен.

— Пробвай да се свържеш с бившата партньорка на Венд. Живял е с нея, преди да изчезне.

— През осемдесетте?

— Да. Мисля, че се казваше Хансон. Ще проверя.

Босе Тюрен кимна и излезе. По-възрастен колега приближи до Мете.

— Проучихме стокхолмските хотели. Не са регистрирали никакъв Нилс Венд.

— Добре. Свържете се с компаниите за кредитни карти и вижте дали имат нещо. И със самолетните компании.

Екипът напусна стаята. Всеки имаше задача. Мете остана сама.

Започна да обмисля мотива.

* * *

Оливия полагаше усилия да се успокои.

Първо изми съдовете на котката и ги прибра в шкаф в кухнята. После изнесе котешката тоалетна. Събра всички дрънкулки и топки, с

които си играеше Елвис. На този етап едва не изгуби самообладание. Завърза ги в найлонов плик и се почуди дали да ги изхвърли. Още не, помисли си, още не. Сложи плика върху перваза на прозореца и погледна навън.

Гледа дълго, застинала.

Усети как тревогата се надига в гърдите ѝ, как се свива коремът ѝ и колко трудно си поема дъх. Всеки нов въпрос увеличаваше натиска. Бил ли е жив, когато е потеглила с колата? Тя ли е убила котката си? Въпроси, които щяха да я измъчват дълго време.

Знаеше го.

Дълбоко в себе си разбираше чия е вината. Не беше виновна тя. Не тя беше сложила Елвис под капака. Бяха кучите синове, изпратени от Джаки Берилунд.

Мразеше тази жена!

И забеляза, че това ѝ помогна малко. Да пренасочи омразата и отчаянието си към действителен човек. Стара луксозна курва!

Отдръпна се от прозореца, уви се с одеяло, взе чаша горещ чай, влезе в спалнята и седна на леглото, облежната на таблата. Върху покривката бяха подредени всички снимки на Елвис, които бе успяла да открие. Бяха много. Докосна ги. Една по една и това също облекчи малко шока. После мисълта я порази.

С всичка сила.

Кого ще убият следващия път?

И продължи.

Нея?

Време беше да сложи точка.

Достатъчно. Трябваше да се откаже от крайбрежния случай. Имаше граница и тази граница беше Елвис.

Оливия се изправи в леглото и остави чашата. Няма смисъл да го отлагам, помисли си. Трудният, но неизбежен телефонен разговор. Още сега, преди да се разпадна съвсем.

Обади се на майка си.

— О, скъпа!

— Да, тъжно е — каза Оливия.

— Но защо си оставила прозореца отворен, когато е бил сам вкъщи?

— Не знам... Просто забравих. Измъквал се е преди и...

— Но тогава го намираше в двора, нали?

— Да.

— Потърси ли го там? Внимателно?

— Да.

— Съобщи ли в полицията?

— Да.

— Добре. Наистина е жалко, скъпа, но съм сигурна, че скоро ще се върне. Понякога котките скитосват дълго.

Оливия избухна в сълзи в мига щом прекъсна разговора. Просто не се сдържа. Разказа на майка си единствената логична версия, която ѝ хрумна — че Елвис е изчезнал. Струваше ѝ се невъзможно да ѝ каже истината, а и щеше да предизвика десетки други въпроси, свеждащи се до един.

„Ти ли го уби с колата?“

Не искаше да чува този въпрос. Не и от майка си. Не би могла да го понесе. Затова използва голяма бяла лъжа, която да устройва и двете. Елвис щеше да остане избягала котка и тя щеше да тъгува за него.

Нещо като семейна тайна.

Сви се на леглото между всички снимки на котката и захлипа скръбно.

13.

„Изчезнал директор на компания намерен убит.“

Новината за убийството на Нилс Венд гръмна в медиите. Обявен за издирване, когато бил партньор с Бертил Магнусон в компанията им „Магнусон Венд Майнинг“. Съществувало подозрение, че изчезването е предизвикано от сериозен конфликт между двамата собственици. Дори че лично Магнусон е замесен в изчезването на Венд. Но нищо не излязло наяве.

Тогава.

Сега вероятно щяха да разкрият истината.

И сега, естествено, плъзнаха нови версии. Дали убийството е свързано с „Магнусон Уърлд Майнинг“. И къде е бил Венд през всичките тези години. Все пак беше изчезнал през 1984 година.

И неочаквано бе открит мъртъв.

В Стокхолм.

* * *

Бертил Магнусон седеше в ратанов фотьойл в зоната за отдих в спа центъра „Стюребадет“. Току-що бе престоял двайсет минути в парната баня и се чувстваше приятно омекнал. Върху стъклената маса до него лежеше купчина вестници. Във всички имаше статии — по-обширни или по-кратки — за убийството на Нилс Венд. Бертил ги прочете до една, за да провери дали някъде не се споменава къде е възможно да е живял Венд, преди да се появи в Стокхолм. Не откри нищо. Дори хипотеза. Какво беше правил Венд между 1984 година и настоящия момент, все още не беше известно. Никой не знаеше къде е живял.

Бертил прокара длани по хавлиения си халат. Втрещен в запотената чаша с минерална вода до себе си, той обмисляше положението си. Току-що се бе освободил от наболял тридневен

проблем и бе получил първоюлски проблем. Малко повече време. Но все пак. Времето изтича бързо, когато спусъкът е дръпнат.

Внезапно влезе Ерик Гранден. И той увит в бял хавлиен халат.

— Здравсти, Бертил. Чух, че ще си тук.

— В сауната ли отиваш?

Гранден се огледа и видя, че са сами. Въпреки това сниши добре модулирания си глас.

— Прочетох за Нилс.

— Да.

— Убит?

— Явно.

Гранден седна на ратановия фотьойл до Бертил. Дори седнал се извисяваше с цяла глава над него. Погледна го отвисоко.

— Но не е ли случаят изключително... как да се изразя... неприятен?

— За кого?

— За кого ли? Какво имаш предвид?

— Едва ли ти е липсвал. Или греша?

— Не, но все пак бяхме стари приятели. Преди години. Един за всички...

— Беше много отдавна, Ерик.

— Да, да, но все пак. Никакви чувства ли не изпитваш?

— Изпитвам, разбира се.

Но не каквито предполагаш, пробяга през ума на Бертил.

— И защо най-неочаквано е дошъл тук? В Стокхолм? — почуди се Гранден.

— Нямам представа.

— Възможно ли е да има нещо общо с нас? С компанията?

— Защо да има?

— Не знам, но в настоящото ми положение ще е крайно неуместно хората да започнат да ровят в миналото.

— И да открият, че си бил в управителния съвет?

— Връзката ми с компанията изобщо. Няма нищо нередно, но често се случва невинен да опере пешкира.

— Не мисля, че ще опереш пешкира, Ерик.

— Радвам се да го чуя.

Гранден стана, свали халата и показа стегнато тяло, бяло като хавлията. В основата на гръбнака му имаше дребна жълто-синя татуировка.

— Какво е това? — попита Бертил.

— Зелено папагалче. Юси. Отлетя и не се върна, когато бях на седем. Отивам в парната баня.

— Добре.

Гранден тръгна към парната баня. Когато вратата се затвори зад него, мобилният телефон на Бертил иззвъня.

Беше Мете Улсетер.

* * *

Стилтон се стремеше да не обръща внимание. Дълго време. Но след като туптящата болка отвътре продължи да го измъчва цяла нощ, се предаде и пое към Пеларбакен. Клиника на християнската църква, в която лекуваха предимно бездомни.

Там установиха, че Стилтон страда от няколко различни неща. Но нищо прекалено сериозно, изискващо болнично легло. Стараеха се да заемат легла само в краен случай. Вътрешните му органи не бяха увредени. Външните рани заздравяваха. С известна изненада младият лекар докосна — с доста дълъг инструмент — лепкавото жълто-кафяво вещество, размазано върху повечето рани.

— Какво е това?

— Лечебен мехлем.

— Мехлем?

— Да.

— Ясно... Забележително!

— Кое?

— Ръбовете на раните определено са зараснали много бързо.

— Нима?

Какво си мислеше младежът? Че само лекарите разбират от медицина?

— Купува ли се отнякъде?

— Не.

Превързаха главата на Стилтон с чист бинт и го отпратиха да си върви с рецепта, която не възнамеряваше да използва. На улицата картините се върнаха в ума му. Калейдоскоп от замъглени образи. Пропъди ги и се замисли за Норката. За дребния всезнайко, който всъщност му бе спасил живота. До голяма степен. Ако беше останал в подземие до края на нощта, щеше да затъне в истинска помия. Норката го бе завел в караваната, бе намазал раните му и го бе завил с одеяло.

Дано да се е уредил с откарване до вкъщи, помисли си Стилтон.

— Закара ли го вкъщи?

— Кого?

— Норката? Онази вечер?

Оливия се бе обадила на Стилтон, който се намираше в мисионерския център на Флемингтан. Пробваше нови дрехи. Старите бяха неспасяемо оплескани с кръв.

— Не — каза тя.

— Защо?

— Как се чувстваш?

— Защо не го закара?

— Поиска да се разходи.

Глупости, помисли си Стилтон. По-скоро се бяха сдърпали на излизане от караваната. Знаеше какво представлява Норката, а малкото му впечатления от Ръонинг му подсказваха, че не би преглътнала номерата на дребосъка.

— Какво искаш? — попита той. — Не приключихме ли с теб?

— Помниш ли какво ти разказах в караваната? За мъжа, който се появи на Нордкостер. Край брега и после пред бунгалото ми?

— Да. И?

Оливия му обясни какво е видяла в новинарски сайт точно преди десет минути. Нещо, което здравата я беше потресло. Когато замълча, Стилтон каза:

— Трябва да информираш следователя, който отговаря за случая.

* * *

Следователят, отговорен за случая, седеше срещу бившия партньор на убития Нилс Венд. Във фоайе на втория етаж в офис сградата на Свеаевеген. Бертил Магнусон ѝ беше дал десет минути. После трябвало да бърза за среща. Мете Улсетер подхвана по същество.

— Да сте чували или виждали Венд наскоро?

— Не. Защо?

— Явно е бил в Стокхолм, а имате общо минало. „Магнусон Венд Майнинг“.

— Не сме поддържали контакт. Изключително шокиран съм. След толкова години мислех, че той...

— Той?

— Е, всякакви възможности ми минаваха през ума — че се е самоубил или нещо му се е случило, похитили са го или просто е изчезнал...

— Ясно.

— Знаете ли защо се е появил толкова внезапно?

— Не. А вие?

— Не.

Мете погледна замислено мъжа пред себе си. Секретарка махна дискретно на Магнусон. Той се извини и обеща да съдейства, разбира се, на полицията, когато разполага с повече време.

— Все пак имахме общо минало, както отбелязахте.

* * *

От информационната служба в полицейската централа Оливия разбра кой отговаря за разследването на убийството на Нилс Венд. Пробва да се свърже с Мете Улсетер, но се натъкна на непробиваема стена. Не ѝ дадоха никакъв телефонен номер. Имаше обаче номер и офис, където събират сведения.

Оливия не се интересува. Обади се отново на Стилтон.

— Не мога да се свържа с човека, който отговаря за разследването.

— Кой е той?

— Мете Улсетер.

— О, ясно.

Стилтон помисли няколко секунди. Знаеше, че Мете Улсетер трябва да получи информацията на Оливия. Възможно най-скоро.

— Къде си сега? — попита той.

— Вкъщи.

— Вземи ме от Камакаргатан 46 след два часа.

— Нямам кола.

— Какво?

— Ами... двигателят не е в ред.

— Добре, ела на автобусната спирка за Вермдьо. В Слюсен.

Започваше да се стъмва, когато слязоха от автобус 448 и тръгнаха през квартал с красиви стари къщи. На автобусната спирка имаше табела с надпис: „Фьосабакен“. Оливия не познаваше района.

— Насам.

Стилтон кимна с превързаната си глава. Свърнаха по тясна уличка с храсти от двете страни, която водеше към Стокхолмското пристанище. Внезапно Стилтон спря пред жив плет от птиче грозде.

— Тук е.

Посочи към голяма стара къща, видяла по-добри дни. Беше боядисана в жълто и зелено.

— Тук ли живее? — попита Оливия.

— Доколкото знам.

Оливия се пообърка — жертва на собствения си стереотипен възглед как и къде живеят главните инспектори. Където и да било, но не и в порутени стари имения като това. Стилтон я погледна.

— Няма ли да влезеш?

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не.

Стилтон не възнамеряваше да я придружава до края на пътя. Оливия трябваше да се справи сама.

— Ще те чакам тук.

Не смяташе да ѝ обяснява защо.

Оливия пристъпи към високата дървена порта и я отвори. Учудена, мина покрай всякакви чудновати постройки в просторния двор. Приличаха на пощурели къщички за игра с въжета, увиснали от тях, дълги мрежи и дъсчени пътеки. И всякакви пъстроцветни лампи. От затворен цирк ли са ги взели, попита се тя. До голяма люлка

играеха две полуголи деца. Не обърнаха внимание на Оливия. Доста колебливо тя изкачи старомодната вита дървена стълба пред входната врата и натисна звънеца.

Почака доста. Къщата беше голяма. Най-сетне Мете Улсетер отвори вратата. Бе заета от рано сутринта — да пусне в ход разследването на убийството на Венд, да организира екипа, за да работят денонощно. Утре щеше да поеме нощната смяна. Сега погледна през вратата с учудено изражение. Едва след няколко секунди подреди мозайката в главата си. Младото момиче, което търсеше Том. Оливия Ръонинг? Точно така. И какво иска сега? Пак ли ще я разпитва за Том?

— Здравей — каза Мете.

— Здравей. В полицията отказаха да ми дадат номера ти. Обадих се на Том, той ме доведе тук и...

— Тук ли е Том?

— Да, той...

Оливия се извърна леко назад, Мете проследи погледа ѝ и зърна фигура малко по-надолу по улицата.

Повече не бе необходимо.

— Влизай!

С две бързи крачки тя мина покрай Оливия. Едрото ѝ тяло прекоси изненадващо бързо двора и излезе през портата. Не след дълго настигна Стилтон. Застана пред него. Мълчаливо. Стилтон сведе очи. По навик. Мете остана там, където беше, както правеше Вера. След малко улови Стилтон под ръка, обърна го и тръгна отново към портата.

Вървяха като стара двойка. Висок, дрипав мъж с превързана глава и обемиста — меко казано — жена с капчици пот над горната устна. Минаха през портата. Стилтон спря.

— Кой е вътре?

— Джими играе на компютъра с децата. Горещи са. Йолене спи. Мортен е в кухнята.

Оливия послуша Мете и влезе вътре. В антрето или както там се наричаше. Доста претърпено място, където се наложи да прескача това и онова, за да стигне дотам, където светеше. Точната дума за стаята я затрудни. Но беше огромна. Все пак се намираше в имение, което

навремето е било доста стилно. С красива дървена ламперия, тавани с бели гипсови орнаменти и чудати предмети.

Не бяха чудати за хората, които ги бяха събирали на безброй пътешествия по света. Филипински сватбени диадеми, украсени с миниатюрни маймунски черепи с перести коронки. Пъстроцветни шевици от гетата в Кейп Таун. Дълги цилиндри с натрошени кости, които звучаха като призрачни гласове, когато ги раздрусаш. Предмети, запленили въображението на обитателите на къщата, които бяха решили, че ще намерят място за тях в просторните стаи. Като тази например.

Оливия се озърташе с ококорени очи.

Така ли живеят хората? Възможно ли е да се живее така? Разстоянието до спретнатата къща в бяло на родителите ѝ в Ротербро бе поне няколко светлинни години.

Тя прекоси внимателно стаята и чу трополене. Тръгна към него през още две екзотични помещения, които засилиха усещането ѝ за... е, всъщност не знаеше за какво. Но нещо тук я завладяваше. Очароваше я и същевременно ѝ вдъхваше някакво неназовимо чувство.

В крайна сметка се озова в кухнята.

Огромна кухня по нейните стандарти. Изпълнена със силни миризми, проправящи си път към ноздрите ѝ. До модерна газова печка стоеше закръглен мъж с щръкнала посребряла коса и престилка на квадратчета. Шейсет и седем годишният мъж се обърна към нея.

— Здравсти! Коя си ти?

— Оливия Ръонинг. Мете ми каза да вляза. Тя...

— Добре дошла! Аз съм Мортен. Тъкмо щяхме да вечеряме. Гладна ли си?

Мете затвори входната врата зад Стилтон и тръгна пред него през антрето. Той се поколеба секунда-две. На стената имаше голямо огледало в позлатена рамка. Погледна случайно към него и се стресна. Не беше виждал лицето си от почти четири години. Никога не поглеждаше към витрините на магазините, в тоалетните нарочно избягваше огледалата. Не искаше да се вижда. Сега нямаше избор. Взря се в отражението си. Не беше неговото лице.

— Том.

Мете стоеше в другия край на антрето и го гледаше.

— Идваш ли?

— Мирише добре, нали?

Мортен посочи с черпака към дълбока тенджерата върху котлона.

Оливия стоеше до него.

— Да. Какво е?

— Е... Мислех да е супа, но не съм сигурен. Ще трябва да пробваме.

Тогавя влязоха Мете и Стилтон. Минаха няколко секунди — Стилтон забеляза закъснението — преди Мортен да се усмихне.

— Здравей, Том.

Стилтон кимна.

— Ще хапнеш ли нещо?

— Не.

Мете съзнаваше отлично колко деликатно е положението. Разбираше, че Том може да си тръгне тутакси, ако усети напрежение. Затова се обърна бързо към Оливия.

— Искаше да говориш с мен?

— Да.

— Казва се Оливия Ръонинг — осведоми в Мортен.

— Знам. Виждали сме се.

Мете се обърна към Оливия.

— Дъщерята на Арне, нали?

Оливия кимна.

— За него ли става дума?

— Не. За Нилс Венд, когото сте открили мъртъв вчера. Виждала съм го.

Мете се сепна.

— Кога? Къде?

Оливия й разказа бързо за мъжа, когото беше срещнала на Нордкостер. Познала го на снимка, публикувана в днешен вестник. Много стара снимка, разбира се, но била сигурна, че е той.

— Каза, че името му е Дан Нилсон — добави Оливия.

Мете беше напълно сигурна в това по много конкретна причина:

— Използвал е същото име, за да наеме кола тук.

— Така ли? Но защо е бил там? На Нордкостер? Край заливите Хаслевикарна?

— Не знам, но преди години е имал лятна вила на острова. Преди да изчезне.

— Кога е изчезнал?

— В средата на осемдесетте.

— Значи е говорела за него.

— Коя?

— Собственичката на бунгалото, в което отседнах. Бети Нордеман. Спомена, че някой изчезнал и сигурно бил убит. Познавал онзи човек, за когото писаха във вестниците днес. Магнусон?

— Бертил Магнусон. Били бизнес партньори. И двамата имали вили на острова.

Външно цялото внимание на Мете бе съсредоточено върху Оливия Рьонинг, но с крайчеца на окоето си тя наблюдаваше зорко Том. Лицето, очите, езикът на тялото му. Той продължаваше да седи до масата. Беше казала на Джими и на внуците да не слизат долу и се надяваше Мортен да прояви достатъчно такт и да не се опита да включи Том в разговора.

— Но как се запозна с Оливия, Том?

Мортен зададе въпроса. Ненадейно. Около масата се възцари тишина. Мете отбягваше да поглежда към Том, за да не го напруга.

— Срецнахме се в склад за боклук — каза Оливия.

Гласът ѝ прозвуча спокойно и отчетливо. Тясна воля бе да решат дали се шегува, или интуитивно се опитва да спаси Том. Или чисто и просто ги информира. Мортен избра тази интерпретация.

— Склад за боклук? Какво търсехте там?

— Аз я поканих да дойде.

Стилтон гледаше Мортен право в очите.

— Божичко! В склад за боклук ли живееш?

— Не, в каравана. Как е Керуак?

Железните скоби изведнъж освободиха от хватката си гърдите на Мете.

— Бива го. Мисля, че има артрит.

— Защо?

— Трудно си движи краката.

Оливия погледна към Стилтон, после към Мортен.

— Кой е Керуак?

— Приятелят ми — каза Мортен.

— Паяк е.

Стилтон се усмихна при тези думи и очите му срещнаха погледа на Мете. Няколкото безкрайни мълчаливи секунди помежду им изтриха отчаянието, което я бе измъчвало дълги години.

Том общуваше отново.

— Но има и нещо друго.

Оливия се обърна към Мете, а Мортен стана и започна да им подава някакви странни чинии.

— Какво?

— Носеше куфар с колелца. Там, на брега. Появи се с него и пред бунгалото. После се събудих, надникнах през прозореца и го видях до стълбите. Отворих го. Беше празен.

Мете се пресегна, взе малък бележник и си записа няколко думи. Две от тях бяха: „Празен куфар?“.

— Мислиш ли, че Венд е бил замесен в убийството на брега? През 1987? — попита Оливия.

— Едва ли. Изчезна три години преди него.

Мете побутна бележника настрани.

— Може, разбира се, да се е върнал на острова, без да го види никой, и после пак да е изчезнал. Нали?

Мете и Стилтон се усмихнаха. Единият вътрешно, другият — по-очевидно. Мете не скри усмивката си.

— Поизучила си се в кухнята.

Оливия също се усмихна и погледна към супата на Мортен. Изглеждаше добре. Всички се заеха с нея. Докато Стилтон гребне една лъжица обаче, другите вече бяха погълнали по пет. Стомахът продължаваше да го присвива след побоя. Мете още не бе посмяла да попита защо главата му е превързана.

Нахраниха се.

Супата съдържаше месо, зеленчуци и силни подправки. Пиеха червено вино с нея, а междувременно Мете разказваше историята на Венд. Как двамата с Магнусон основали „Магнусон Венд Майнинг“ и бързо преуспели в чужбина.

— Подкупваха африканските диктатори, за да експлоатират природните им ресурси! Не им пукаше за апартейда, Мобуту и прочее!

Мортен избухна внезапно. Ненавиждаше и старата, и новата компания на Магнусон. През голяма част от ляворадикалните си години бе участвал в демонстрации и бе печатал памфлети, изобличаващи безпощадната експлоатация на бедните държави и неизбежното ѝ следствие — замърсяването на околната среда.

— Кучи синове!

— Мортен...

Мете сложи длан върху ръката на възмутения си съпруг. На неговата възраст всяко избухване можеше да предизвика удар. Мортен сви леко рамене и погледна към Оливия.

— Искаш ли да видиш Керуак?

С крайчеца на окото си Оливия погледна към Мете и Стилтон, но не получи подкрепа. Мортен вече излизаше от кухнята. Тя стана и го последва. Когато се обърна да провери дали Оливия върви след него, Мортен получи особен поглед от Мете.

Изчезна в коридора.

Стилтон знаеше отлично какво означава погледът. Кимна към избата под кухненския под.

— Още ли пуши?

— Не.

Мете отговори толкова бързо и кратко, че Стилтон разбра. Точка! Бездруго не го засягаше. Знаеше, че от време на време Мортен пуши трева в музикалната стая. Мете знаеше, че той знае, и двамата бяха единствените на света, които знаят. Освен самия пушач на трева.

И така щеше да си остане.

Мете и Стилтон се погледнаха. След няколко секунди той усети, че е време да зададе въпроса, който го глождеше, откакто тя го бе настигнала на улицата.

— Как е Абас?

— Добре. Липсваш му.

Отново мълчание. Стилтон прокара показалец по ръба на чашата си с вода. Беше отказал вино. Сега мислеше за Абас и мислите бяха болезнени.

— Поздрави го от мен — каза той.

— Непременно.

После Мете дръзна да попита.

— Защо ти е превързана главата?

Той не изпита желание да отбегне темата и ѝ разказа как са го пребили в Орща.

— Припадна?

И за боя в клетки.

— Деца се бият в клетки!

И за самостоятелния си лов на убийците на Вера Ларшон, и за връзката им с боя в клетки. Когато приключи, Мете изглеждаше видимо развълнувана.

— Но това е ужасно! Трябва да ги спрем! Каза ли на детективите, които работят по случая?

— Рюне Форш?

— Да.

Гледаха се няколко секунди.

— Но за бога, Том, оттогава минаха шест години!

— Мислиш ли, че съм забравил?

— Не мисля. Всъщност не знам, но ако искаш да ни помогнеш да открием убийците на жената в караваната, трябва да го преглътнеш и да говориш с Форш! Веднага! Тормозят деца! Иначе аз ще го направя!

Стилтон не отговори. Чуваше обаче тежките басови тонове, които се процеждаха откъм мазето през кухненския под.

* * *

Лин седеше сама в красивата яхта. „Бавария 31 Крузър“. Бе закотвена в частния им док близо до Стоксундския мост. Обичаше да седи там вечер. Лодката се поклащаше в ритъма на вълните, а тя съзерцаваше водата. От другата страна виждаше Бокхолмен с красивата стара гостилница. Вдясно следеше върволицата коли по моста. Малко по-надалеч кулата „Седергрен“ се издигаше над дърветата и в момента Бертил слизаше към кея с чашка в ръка. С кафява течност в нея.

Добре.

— Ял ли си? — попита тя.

— Да.

Бертил седна на дървен кнехт до яхтата. Отпи от чашата и погледна към Лин.

— Съжалявам.

— За?

— По малко от всичко. Напоследък отсъствам често...

— Да. По-добре ли е мехурът ти?

Мехурът? Отдавна не се беше сецал за него.

— Май се поуспокои — каза той.

— Хубаво. Разбра ли нещо за убийството на Нилс?

— Не. Всъщност да. Полицаяте се свързаха с мен.

— С теб?

— Да.

— Какво искат?

— Питаха ме дали Нилс се е свързал с мен.

— Така ли? Но... той не ти се е обаждал, нали?

— Не е. Не съм чувал нито дума от него, откакто излезе от офиса в Киншаса.

— Преди двайсет и седем години — каза Лин.

— Да.

— И сега е убит. В неизвестност двайсет и седем години и внезапно убит тук, в Стокхолм. Странно, нали?

— Невъобразимо.

— И къде е бил през всичките тези години?

— Никой не знае.

А ако някой знаеше, Бертил би дал дясната си ръка да поговори с него. Въпросът отдавна заемаше челно място в списъка му с неотложни задачи. Къде, по дяволите, се бе окопал Венд? Записът беше скрит на неизвестно място, което би могло да е навсякъде по света. Доста голям периметър за претърсване.

Бертил пресуши чашата си.

— Пак ли си започнал да пушиш?

Въпросът дойде изневиделица и той не успя да го избегне.

— Да.

— Защо?

— Защо не?

Лин веднага долови острия полутон. Беше готов да атакува, ако тя продължи. Отказа се.

Съпругът ѝ вероятно беше по-разстроен от убийството на Нилс, отколкото искаше да покаже.

* * *

— Ето го!

Мортен посочи варосаната каменна стена на избата. Оливия проследи накъде сочи пръстът му и видя голям домашен паяк да изпълзва от пукнатина в стената.

— Това ли е Керуак?

— Да. Истински. На осем години.

— О!

Оливия видя как подкожните нервни окончания на Керуак вибрират леко. Забеляза колко внимателно се придвижва по стената с дългите си черни крака и тяло около един сантиметър в диаметър. Страдаше ли наистина от артрит?

— Обича да слуша музика, но е придирчив. Няколко години разучавах вкуса му. Ще ти покажа!

Мортен прокара показалец по другата стена. Тя беше покрита от пода до тавана с плочи — малки и големи. Мортен беше ценител. Фен на винила с една от най-оригиналните сбирки в Швеция. Сега той издърпа 45-оборотна плоча на Литъл Герхард — стар рок крал от забравена епоха — и я постави откъм Б-страната в грамофона.

От онези с игличка и ръчка.

След няколко акорда Керуак спря да пълзи по стената. Когато гласът на Литъл Герхард се извиси с пълна сила, паякът смени посоката и пропълзя обратно към пукнатината.

— А сега виж това!

Мортен приличаше на въодушевено дете. Извади бързо диск от по-малка колекция на късата стена. Вдигна игличката от плочата и пхна диска в модерна уредба.

— Гледай! И слушай!

Беше Грам Парсънс. Кънтри певец, умрял от свръхдоза. Сега трелите на „Завръщането на печалния ангел“ прозвучаха от добре настроената уредба на Мортен. Оливия се втренчи в Керуак. Внезапно

паякът спря на милиметри от пукнатината. Завъртя дебелото си черно тяло почти на сто и осемдесет градуса и пак запълзя по стената.

— Очевидно е, нали?

Мортен погледна към Оливия и се усмихна. Тя се почуди къде е попаднала — в приют за душевно болни или в дома на главен инспектор Мете Улсетер. Кимна и попита Мортен дали е грънчар.

— Не, това е на Мете.

Оливия беше кимнала към вратата, зад която имаше стая с голяма грънчарска пещ. Преди малко бяха минали през нея.

— А твоята професия каква е?

— Пенсионер съм.

— Аха... А какво работеше, преди да се пенсионираш?

Стилтон и Мете стояха в антрето, когато Мортен и Оливия излязоха от избата. Мете ги погледна, приведе се към Стилтон и сниши глас:

— Знаеш, че винаги имаш легло тук.

— Благодаря.

— И не забравяй какво ти казах.

— За?

— Рюне Форш. Ти или аз.

Стилтон не ѝ отговори. Мортен и Оливия приближиха до тях. Стилтон кимна на Мортен и излезе през входната врата. Мете прегърна леко Оливия и прошепна:

— Благодаря, че доведе Том.

— Той ме доведе.

— Без теб нямаше да дойде тук.

Оливия се усмихна. Мете ѝ даде визитната си картичка с телефонен номер. Оливия ѝ благодари и последва Стилтон.

Мете затвори вратата, обърна се и погледна към Мортен. Той я прегърна. Знаеше колко напрегната се е чувствала. Погали я по косата.

— Том общуваше — каза тя.

— Да.

Двамата седяха смълчани в автобуса към града. Всеки зает със свои мисли. Стилтон мислеше главно за срещата с Улсетерови. Виждаше ги за пръв път от почти четири години. Удиви се колко лесно

се оказа. Колко малко думи бяха необходими. Колко бързо се почувстваха естествено.

Следващата стъпка бе Абас.

После се замисли за лицето в огледалото в антрето. Кое то не беше неговото. Преживя истински шок.

Оливия мислеше за запуснатото имение.

За избата. За Керуак. Само особняк би общувал с паяк, нали? Да, сигурно. Или по-скоро оригинал? Мортен е мъж с изумителна история, каза си тя. Беше ѝ разказал част от нея долу, в мазето. Бил детски психолог, преди да се пенсионира. Дълги години се борил упорито да проправи път на нови идеи в Швеция. И донякъде успял. Участвал в различни проекти за подпомагане на уязвими деца. И бил поборник на лявото крило.

Мортен ѝ харесваше.

Харесваше ѝ и забележителната им, уютна къща.

— Счепкала си се Норката — обади се внезапно Стилтон.

— Счепкала... — Оливия погледна през прозореца на автобуса.

— Той се опита да ме сваля.

Стилтон кимна леко.

— Страда от комплекс за малоценност, съчетан с мегаломания.

— Какво е това?

— Мания за величие, подкопана от комплекс за малоценност.

— Аха... Според мен е просто смахнат.

Стилтон се подсмихна.

Разделиха се на автобусната спирка в Слюсен. Оливия реши да повърви пеш до Сконегатан. Стилтон отиваше в гаража в Катарина.

— Няма ли да се прибереш в караваната?

— Не.

— Какво ще правиш там? В гаража?

Стилтон не отговори.

— Мога да мина оттам. През Мосебаке.

Стилтон бе принуден да се примири с това. По краткия път до гаража Оливия му разказа за посещенията си в бутика на Джаци Берилунд и за кучите синове в асансьора. Нарочно не спомена за котката.

Когато приключи, Стилтон я погледна право в очите.

— Ще спреш ли сега?

— Да.

— Добре.

За десет секунди. После тя не се стърпя да попита.

— Защо напусна полицията? Има ли връзка с убийството на Джил Енгбери?

— Не.

Спряха до дървените стъпала към Мосебаке. Внезапно Стилтон тръгна в обратната посока. Към каменните стълби от другата страна на гаража.

Оливия го изпрати с поглед.

Екипът, разследващ нападенията срещу бездомници, седеше в притъмнена стая на Берисгатан и гледаше видеозапис, свален от „Трашкик“. Съблякоха дрехите на Том Стилтон, нашариха със спрей гърба му, набиха го и го захвърлиха до каменна стена. Когато филмът приключи, в стаята настъпи осезаема тишина. Всички знаеха кой е Стилтон. Или кой е бил. Сега виждаха пребитата развалина. Форш включи лампа и наруши мълчанието.

— Можеше да се очаква — каза той.

— Какво?

Клинга погледна към Форш.

— Стилтон рухна съвсем през 2005 година. Докато разследваше убийството на Джил Енгбери, уличница. Наложиха се да поема случая. Той просто изчезна. Подаде оставка и изчезна. И ето докъде е стигнал.

Форш кимна към екрана, стана и свали сакото си от закачалката.

— Но трябва да го разпитаме, нали? — попита Клинга. — Очевидно е станал жертва на побойниците.

— Абсолютно. Когато го открием. До утре.

* * *

Мортен и Мете си легнаха. Синът им Джими щеше да се погрижи за съдовете. И двамата бяха изтощени и изгасиха веднага

нощните лампи, но не заспаха. Мортен се обърна към Мете.

— Не мислиш, че бях много тактичен, нали?

— Не беше.

— Всъщност през цялото време наблюдавах внимателно Том, докато вие с Оливия говорехте за Костер. Той беше там, присъстваше, слушаше, участваше. Забелязах обаче, че няма да се включи в разговора, и затова го поканих.

— Пое риск.

— Не.

Мете се усмихна и целуна Мортен по врата — нежно. Мортен съжали, че не е изпил виагра преди час-два. Двамата се обърнаха гърбом един към друг.

Той мислеше за секс.

Тя мислеше за празния куфар на Нордкостер.

* * *

Оливия мислеше за котката си. Лежеше в леглото и топлото животно до стъпалата ѝ липсваше. Мъркането му, отъркването в краката ѝ. Бялата маска на стената я наблюдаваше. Белите зъби отразяваха лунната светлина. Сега сме само ти и аз, помисли си тя, а ти си проклета дървена маска! Скочи от леглото, свали дървената маска, захвърли я под леглото и пак се мушна под завивките. Вуду, хрумна ѝ внезапно. Сега дебне под леглото, вира се нагоре и крои нещо лошо. Но вудуто е от Хаити, а маската е от Африка. Елвис е мъртъв.

А Керуак е паяк, мътните го взели!

14.

Щастлива до полуда! Аз съм щастлива до полуда!

Не.

Оливия стоеше гола пред огледалото в банята и се взираше в младото си остаряло лице. На двайсет и три вчера и поне на петдесет днес, помисли си тя. Подпухнала, с тънки червени нишки около ирисите. Уви се в бялата хавлия и усети колко чувствителни са гърдите ѝ и колко напрегнат — коремът. Само това ми липсваше, каза си и се върна в леглото.

* * *

Върху покрива на полицейската сграда на Берисгатан има няколко клетки като резени от торта. Там водят арестантите да подишат чист въздух. Тази сутрин клетките пустееха, с изключение на една. Дребно сиво врабче беше кацнало върху циментовия под. В контраст със затишието на покрива, в криминалния отдел цареше трескава дейтелност.

— Куфарът бил празен?

— Да — кимна Мете.

— Къде е сега?

— Дала го на младежа, който поддържа бунгалата. Аксел Нордеман.

Мете седеше с изопнати рамене в дъното на стаята. Членовете на екипа ѝ докладваха. Тонът в стаята бе тих, но напрегнат. Информацията за куфара беше интересна. Посещението на Нилс Венд на Нордкостер беше интересно. Защо е бил там? С кого се е срещнал? Защо е оставил празния куфар? Преди да си легне предишната вечер, Мете беше изпратила полицаи на острова. Те щяха да вземат куфара и да почукат на няколко врати.

— Знаем ли кога е пристигнал на Нордкостер? — попита Лиса Хедквист.

— Още не. През деня ще получим информация от хората ни там. Но знаем къде го е видяла Оливия първия път — близо до заливите Хаслевикарна в северния край на острова. Не знае кога точно, изгубила се, но предполага, че е било около девет вечерта.

— А след около час я навестил в бунгалото й, нали?

— По-скоро след около два часа. Някъде преди полунощ — уточни Мете. — С по-голяма точност знаем, че е взел таксиметрова лодка от Западния кей в полунощ. Оставили са го в Стрьомстад. Там свършва следата.

— Не съвсем.

Босе Тюрен се изправи. Беше отметнал доста задачи, откакто Мете му се бе обадила предната вечер.

— В понеделник сутринта Дан Нилсон си е купил билет за влака в 04:35 от Стрьомстад, после е взел експреса от Гьотеборг в 07:45 и е пристигнал на Централната гара в Стокхолм в 10:50. Проверих железопътната система за резервации. На Централна гара е наел кола от „Авис“ към единайсет и четвърт и малко преди дванайсет се е настанил в хотел „Уден“ на Карлберисвеген. Регистрирал се е като Дан Нилсон. Техниците претърсват стаята.

— Отлично, Босе.

Мете се обърна на другата страна.

— Имаме ли нещо за мобилния му?

— Не, но получихме доклад от патолога. Кръвта по гранитната скала и люспиците кожа са на Нилс Венд. Кръвта по земята близо до следите от гуми също е негова.

— Значи раната в черепа му вероятно е причинена от удар в скалата?

— Така изглежда.

— Но това ли го е убило? Или се е удавил?

Лиса погледна доклада на патолога.

— Бил е жив, когато колата е паднала във водата. Вероятно в безсъзнание. Причината за смъртта е удавяне.

— Добре, това го изяснихме.

Мете стана.

— Браво на всички. Сега трябва да се съсредоточим върху придвижването му от момента, когато се е настанил в хотела, до момента, когато е открито тялото му. Вероятно са го видели някъде. Сигурно е ял в ресторант, плащал е със същата банкова карта, с която е наел колата, или пък е използвал телефона в хотела...

— Не е. Проверих — каза Лиса.

— Добре.

Мете тръгна към вратата. Всички в стаята се задействаха.

* * *

На разстояние няколко сгради оттам, в същия комплекс, Рюне Форш седеше в подобна стая с Яне Клинга. Разследването на посегателствата срещу бездомници се бе превърнало в разследване на убийство след смъртта на Вера Ларшон. Екипът бе подсилен с двама полицаи и на Форш бяха предоставени допълнителни ресурси.

Той беше изпратил част от хората си в града да разпитат бездомните, пребити преди убийството на Вера Ларшон. Единият все още лежеше в болницата — едър северняк, който не помнеше нищо от случилото се. В момента не можеха да направят повече.

Според Форш.

Той седеше и прелистваше „Страйк“ — списание за боулинг. Клинга четеше доклада на криминолозите за караваната.

— Ще видим дали от филма ще изскочи нещо — каза Клинга.

— Когато се чука в караваната?

— Да.

Още не бяха идентифицирали мъжа, който правеше секс с Вера Ларшон. Внезапно на вратата се почука.

— Влез!

Стилтон влезе с превързана глава. Форш свали списанието и го погледна. Стилтон гледаше към Клинга.

— Здравей, казвам се Том Стилтон.

— Приятно ми е.

Яне Клинга пристъпи напред и протегна ръка.

— Яне Клинга — представи се, когато се ръкуваха.

Стилтон не реагира. Беше се подготвил доста добре — мислено. Знаеше какво го очаква. Това не го смущаваше. Той погледна към Яне Клинга.

— Ти ли отговаряш за разследването на убийството на Вера Ларшон?

— Не.

— Знаеш ли кой те преби? — попита Форш.

Стилтон не откъсна очи от Клинга.

— Мисля, че Вера Ларшон е убита от членове на групата „Деца бойци“ — каза Стилтон.

В стаята настъпи тишина.

— Деца бойци — повтори Клинга след няколко секунди.

Стилтон им каза какво е научил. За битките в клетка, точно къде ги провеждат, кой участва в тях и кой според него ги организира.

И какви символи са татуирани над китките на някои от тях.

— Две букви с кръг около тях — ДБ. Виждат се на един от видеозаписите в „Трашкик“. Забелязахте ли ги?

— Не.

Клинга погледна към Форш.

— ДБ означава „Деца бойци“ — поясни Стилтон.

И тръгна към вратата.

— Как разбра всичко това? — попита Клинга.

— Насочи ме малко момче от Флемингсбери. Аке Андершон.

Излезе от стаята, без нито веднъж да е погледнал към Рюне Форш.

Няколко минути по-късно Форш и Клинга вървяха към служебната столова. Форш бе изключително скептичен.

— Бой в клетки? Деца се бият в клетки? Тук? В Швеция? Щяхме да чуем все пак! Звучи безумно.

Клинга не отговори. Форш намекна, че Стилтон навярно пак е жертва на психозите си и халюцинира абсолютно неправдоподобна история.

— Или? Ти как мислиш? Деца бойци? Възможно ли е?

— Не знам — каза Клинга.

Лично той не беше толкова убеден в недостоверността на информацията, предоставена им от Стилтон. Реши да прегледа отново записите, свалени от „Трашкик“, и да потърси татуировката.

По-късно. Сам.

* * *

Увете Андершон вървеше сама по Карлавеген. Черни обувки с високи токчета, тясна черна пола и късо дънково яке. Тъкмо бе приключила с клиент в частен гараж на Банергатан и я оставиха там, откъдето я бяха взели. Не беше обичайното ѝ място. Но се носеха слухове, че на Местер Самюелсгатан дебнат цивилни полицаи, и тя бе сменила територията.

Сложи си нов слой червило и свърна по Сибюлегатан на път към станцията на метрото. Внезапно зърна познато лице в магазин от другата страна на улицата.

В „Уиърд & Уау“.

Увете спря рязко.

Така, значи, изглеждаше магазинът ѝ. Шикозната ѝ фасада. Грамаден скок над чукането с кока, стичаща се през носа ти. За пръв път виждаше бутика на Джаки Берилунд. Не се навърташе наоколо, поне не напоследък. Навремето Увете всъщност се чувстваше като у дома си в Йостермалм, колкото и невероятно да звучеше сега.

Това беше преди Аке.

„Уиърд & Уау“, помисли си тя. Находчиво име. Но пък тя си беше умница, Джаки, хитра и пресметлива. Увете прекоси улицата и спря пред витрината. Видя привлекателната жена вътре. В същия момент Джаки се обърна и се втренчи право в нея. Увете срещна погледа ѝ, без да трепне. Навремето бяха колежки — компаньонки в една и съща конюшня: „Златната карта“. Тя, Джаки и Мириам Виксел в края на осемдесетте. Виксел се отказа, когато стана дума за сексуални услуги. Увете и Джаки продължиха.

Парите бяха добри.

Джаки излезе най-умната от трите. Винаги използваше възможността да опознае клиентелата. Увете просто се движеше по инерция и понякога смъркаше кока с клиентите си. Без подмолни

подбуди. Когато „Златната карта“ затвори, Джаки пое бизнеса от Карл Видеюнг и го преименува на „Червено кадифе“. Фирма за подбрани компаньонки, предлагаща услуги на малък затворен свят. Увете последва Джаки в новата фирма, работи няколко години за нея и забременява.

От клиент.

Това не беше добре.

Джаки настоя да направи аборт. Увете отказа. Забременяваше за пръв и вероятно за последен път. Искаше бебето. В крайна сметка Джаки я изхвърли на улицата — буквално. И се наложи да си изкарва прехраната там с новородено бебе.

Аке.

Син на клиент, чието име знаеха само Джаки и тя. Дори клиентът не знаеше.

Сега двете се виждаха една в друга през витрината на бутика на Сибюлегатан. Уличницата и луксозната проститутка. Най-сетне Джаки отвърна поглед.

Малко уплашена ли изглежда, помисли си Увете. Остана още няколко секунди и забеляза как Джаки започна да подрежда стоката в магазина с пълното съзнание, че Увете е отвън.

Страхува се от мен, помисли си Увете. Защото знам и мога да използвам това, което знам. Но няма да го направя, защото не съм като теб, Джаки Берилунд. Това е разликата помежду ни. Разлика, заради която аз съм на улицата, а ти — там вътре. Но си заслужава. Увете вдигна високо глава и продължи към станцията на метрото.

Джаки продължи да подрежда стоката в магазина — малко маниакално. Беше ядосана и притеснена. Какво търсеше тя тук? Увете Андершон? Как смее? Най-сетне се обърна към витрината. Увете я нямаше. Джаки се замисли за нея. Жизнерадостната Увете с искрящите очи. Някога. Увете, която бе вбесила Карл с хрумването да боядиса косата си синя. Не се оказа особено умна и предвидлива. Слава богу, каза си Джаки. Увете знаеше твърде много за клиентите. Но държеше езика си зад зъбите.

През всичките тези години.

Сигурно се страхува от мен. Знае коя съм и какво се случва, ако някой ме заплаши. Съвпадение е, че е минала оттук.

Джаки продължи да подрежда бутика и успя да потисне спомена за неприятната среща очи в очи през витрината. След известно време успя да махне с ръка. Нищожество от Керторп, снабдило се със син. Какво падение! Вместо да направи аборт и да се издигне на съвсем друго равнище. Някои вземат глупави решения за цял живот, помисли си тя, отваряйки вратата на една от редовните си клиентки.

Лин Магнусон.

* * *

Рюне Форш тъкмо допиваше втората си чаша кафе в служебната столова, когато видя Мете Улсетер. Вървеше към масата му. Яне Клинга вече си беше тръгнал.

— Свърза ли се с теб Том Стилтон? — попита Мете.

— Какво имаш предвид?

— Говори ли с теб днес?

— Да.

— За боевете в клетка и за „Децата бойци“?

— Да?

— Добре. Довиждане.

Мете понечи да се отдалечи.

— Улсетер!

Мете се обърна назад.

— Разказа ли и на теб за това? — попита Форш.

— Да. Вчера.

— Звучи ли ти правдоподобно?

— Защо да не ми звучи?

— Защото той... Видяла си в какво състояние е.

— Какво общо има това с информацията?

Мете и Форш се гледаха няколко секунди. Не се харесваха. Форш вдигна чашата си, а Мете си тръгна. Форш я изпрати с поглед.

Какво си бяха наумили в Националния криминален отряд? Да му се бъркат в разследването?

* * *

Оливия беше полулегнала в спалнята си. Лаптопът се крепеше върху протегнатите ѝ крака, а в ръката ѝ имаше сладолед „Бен & Джери“ Изяждаше по цяла кутия наведнъж и после пропускаше вечерята.

Не точно нискокалорично меню, но пък вкусно!

От два часа ровеше в интернет. Запознаваше се с предишния живот на Нилс Венд. Когато бил директор на компанията и партньор на Бертил Магнусон. Не мислеше, че така нарушава обещанието си да се откаже от случая на Нордкостер. Все пак между него и убийството на Венд нямаше връзка. Затова засега го наричаше проучване. На „Магнусон Венд Майнинг“, която по-късно станала „Магнусон Уърлд Майнинг“, но още преди изчезването на Венд била обект на остри критики. Не на последно място, заради контактите на собствениците ѝ с диктаторски режими.

Горе-долу същото, което чу при краткото избухване на Мортен Улсетер на кухненската маса.

Мислите ѝ се върнаха в голямото старо имение във Вермдьо. Спомни си предишната вечер. Преживяването я беше разтърсило доста. Повтори мислено част от разговора край кухненската маса и случилото се в избата — така наречената музикална стая — с Мортен. Опита се да разгадае скритите полутонове, които бе доловила между Стилтон и Улсетерови. Трудна задача. При първа възможност щеше да попита Мете или Мортен какви са отношенията им със Стилтон. Щеше да ги помоли да ѝ разкажат какво знаят за случилото се с него.

Беше убедена, че знаят повече от нея.

Неочаквано забеляза, че на екрана се е появила снимка на младия Нилс Венд. До също толкова младия Бертил Магнусон. Снимката беше от статия, публикувана през 1984 година. Описваше как двамата токущо са подписали договор с президента Мобуту в тогавашния Заир. Договорът щял да донесе милиони на компанията им. И двамата се усмихваха пред обектива. В краката им лежеше мъртъв лъв.

Магнусон беше вдигнал гордо ловна пушка.

Отвратително, помисли си Оливия. В същия момент мобилният ѝ телефон звънна. Погледна екрана — непознат номер.

— Оливия Ръонинг.

— Здравей, обажда се Уве Гардман. Тъкмо проверявах шведския си телефон и чух, че си ми оставила няколко съобщения. Искала си да говориш с мен?

— Да! Да!

С пръсти, лепкави от сладоледа, Оливия избута лаптопа настрани и седна по-изправена. Уве Гардман. Момчето, станало свидетел на убийството на Нордкостер!

— За какво става дума? — попита Гардман.

— Ами... за старо убийство. През 1987 година край заливите Хаслевикарна. Проучвам разследването. Доколкото разбрах, си бил очевидец на случилото се.

— Да. Но е странно...

— Кое?

— Едва преди седмица разказвах за това в Мал Паис.

— Къде?

— В Мал Паис. Намира се в Коста Рика.

— И там обсъждахте убийството на Нордкостер?

— Да.

— С кого?

— С един мъж. Казваше се Дан Нилсон.

Оливия изрита последните останки от обещанието си за крайбрежния случай и се опита да овладее гласа си.

— В Швеция ли си сега?

— Да.

— Кога се прибра?

— Снощи.

— Значи не си чул за убийството на Нилс Венд?

— Кой е той?

— Дан Нилсон. Истинското му име е Нилс Венд.

— И са го убили?

— Да. Вчера. Тук в Стокхолм.

— Леле!

Оливия го остави да смели информацията. Имаше още въпроси, но всъщност Гардман я изпревари.

— Той изглеждаше... много приятен. Бях в къщата му и...

Гардман замълча и Оливия използва пролуката.

— Как се срещнахте?

— Ами... аз съм морски биолог. Бях в Сан Хосе да помогна за създаването на воден резерват на полуостров Никоя. После няколко дни разглеждах океанското крайбрежие и тогава го срещнах. Развеждаше туристи из тропически резерват край Мал Паис.

— Там ли живееше? В Мал Паис?

— Да. Запознахме се в резервата, разговорихме се. Едва ли има често посетители от Швеция, та сигурно затова ме покани в къщата си на вечеря.

— И тогава му разказа за убийството на Нордкостер?

— Да. Пихме доста вино и от дума на дума се оказа, че и двамата сме свързани с острова. Преди години той имал лятна вила там. Тогава му разказах за нощта, когато видях... ммм... онова нещо край заливите.

— И как реагира той?

— Ами... малко странно, защото се заинтригува доста. Заразпитва ме за подробности, но по онова време бях само на девет, а оттогава, разбира се, са минали повече от двайсет години и спомените ми са избледнели.

— Но той прояви изключително любопитство?

— Може да се каже. После напусна Мал Паис. На другата вечер се върнах да взема нещо. Бях си забравил шапката там, но него го нямаше. Две деца играеха край къщата, но не знаеха къде е. Само, че е заминал... очевидно...

— Бил е на Нордкостер.

— Така ли?

— Да.

— И сега е мъртъв?

— За жалост. Всъщност къде си сега?

— Вкъщи. На Нордкостер.

— Планираш ли пътуване до Стокхолм?

— В момента не.

— Добре.

Оливия благодари на Гардман — всъщност причините за това бяха много повече, отколкото той съзнаваше. После прекъсна връзката и веднага набра номера на Стилтон.

Стилтон стоеше пред търговския център „Съодерхаларна“ и продаваше „Местоположение Стокхолм“. Не вървеше добре. Две списания за един час. Не защото нямаше хора наоколо, а защото буквално всички ходеха с мобилен телефон, притиснат към ухото, или пък в ушите им бяха пъхнати слушалки. Сигурно мутираме, помисли си Стилтон. Нова раса. Хомо дигиталис — онлайн версия на неандерталеца. Тогава мобилният му телефон звънна.

— Оливия е! Знаеш ли какво научих току-що за Нордкостер?

— Нали щеше да спреш. Каза, че...

— Преди седмица Нилс Венд се е срещнал с момчето... със свидетеля Уве Гардман! В Коста Рика!

Стилтон замълча. Мълча дълго.

— Странно... — каза най-сетне.

— Нали?

Развълнуваната Оливия му обясни бързо как Гардман е разказал на Венд за убийството край брега и как веднага след това Венд се върнал в Швеция. В Нордкостер. След повече от двайсет и седем години.

— Защо го е направил? — попита тя.

Защо историята на Гардман бе предизвикала такава реакция. Все пак Венд беше изчезнал три години преди убийството. Имал ли е някаква връзка с убитата жена? Нали предполагали, че е латиноамериканка?

— Оливия... — опита се да я прекъсне Стилтон.

— В Коста Рика ли са се запознали? Ами ако Венд я е изпратил да вземе нещо, скрито в лятната му вила?

— Оливия!

— Ами ако са я измъчвали във водата, за да признае какво търси? Хора, които са били осведомени, че ще дойде, и са я проследили? Дали...

— Оливия!

— Да?

На Стилтон му бе дошло до гуша от конспиративните ѝ теории.

— Трябва да говориш пак с Мете.

— Добре? Разбира се, абсолютно!

— И се придържай към фактите. За Гардман и Венд. Тя ще свърши останалото.

— Добре. И ти ще дойдеш, нали?

Реши да се съгласи. А и беше свалил бинта и сега главата му бе превързана с голям пластир — далеч по-дискретно. Уговориха си среща в ресторант. Оливия се свърза с Мете, която тъкмо вървеше към колата си. Мортен и Йолене бяха на танцов спектакъл в града и щяха да се приберат късно къщи. Затова смяташе да вечеря набързо в малък ресторант в Салцьо-Дувнес.

— „Стационе“ — каза Мете.

— Къде се намира?

— В червената сграда на гарата. По железопътната линия в Салцьо.

Сега седяха там, върху дървена платформа зад красивата гара, край малка кръгла маса на няколко метра от влаковете, които пристигаха и заминаваха точно пред тях. Странно континентална атмосфера на фона на залязващото слънце. Ресторантът беше семеен и извънредно популярен сред местните — добра храна и много гости, което значеше, че ще се примирят с малката маса до перона. Не възразиха. Устройваше ги идеално. Никой не седеше наблизо и нямаше опасност да ги подслушат. Особено когато Мете осезаемо повиши глас веднъж-дваж.

— В Коста Рика?

Най-последно имаше отговор на въпроса, над който дълго си бе блъскала главата преди двайсет и седем години. Най-последно знаеше къде се е крил Нилс Венд през всичките тези години.

— В Мал Паис. На полуостров Никоя — каза Оливия.

— Невероятно!

Оливия се възгордя, че предизвиква такава реакция от страна на опитен детектив. Изглеждаше изключително доволна, когато Мете веднага се обади на Лиса Хедквист и я помоли да се свърже с Уве Гардман и да го разпита за Коста Рика. Информацията за мястото, където Венд се е намирал, беше далеч по-важна за Мете от вероятната му връзка с убийството на Нордкостер. Вярно, давността на случая не беше изтекла, но в момента трябваше да се съсредоточи върху по-актуалното разследване. Освен това чувстваше, че нордкостерският случай все още принадлежи на Том.

Тя изключи мобилния си телефон и погледна към него.

— Трябва да посетим мястото.

— Мал Паис?

— Да. Къщата на Венд. Там сигурно има материали, които ще ни помогнат при разследването. Вероятно ще разберем мотива за убийството или причината да изчезне. Но е малко сложно...

— Защо? — попита Оливия.

— Защото не съм на „ти“ с костариканската полиция. Работят мудро, много бюрокрация...

— Тогава?

Оливия забеляза как Мете и Стилтон се спогледаха и бързо постигнаха мълчаливо съгласие.

После поискаха сметката.

Рядко се намираше причина Мете да посети казино „Космопол“. Едрата жена привлече доста погледи, когато влезе в една от игралните зали. Пръв я забеляза Абас. Още от прага. Размениха си бърз поглед и той веднага разбра, че скоро ще трябва да предаде щафетата на друго крупие.

Стилтон и Оливия стояха облежани върху колата на Мете недалеч от казиното. По пътя от „Стационе“ Оливия получи кратко описание на човека, с когото щяха да се срещнат. Абас ел Фаси. Бивш продавач на чанти, а понастоящем крупие с добра репутация. Изпълнявал мисии под прикритие и за Мете, и за Стилтон.

Всеки път се справял все по-блестящо и ги убедил, че могат спокойно да му поверяват задачи, изискващи по-заобиколен начин на действие.

Като тази.

Когато не искат да замесват местната полиция и да се препъват в бюрокрацията, за да получат позволение да си свършат работата съобразно официалните правила.

Така че щяха да използват другия начин.

Абас.

Оливия погледна към Стилтон.

— Винаги ли?

Стилтон бе обрисувал накратко миналото на Абас. Без да се впуска в подробности. Премълча, разбира се, как с негова помощ Абас се бе измъкнал от полукриминалното бласто, а Мете и Мортен го бяха приютили в дома си. Където по време на изпитателния срок се бе превърнал в член на семейството. Главно благодарение на седемгодишната Йолене, която бе успяла да го извади от изключително твърдата му черупка. Благодарение на нея той се бе осмелил не само да приеме грижата и обичта на семейството, но и да откликне на чувствата им. Грамадна крачка за сирак от Марсилия. До ден-днешен Улсетерови продължаваха да смятат Абас за член на семейството.

А той самият бдеше като ястреб над Йолене.

И носеше нож.

— Винаги — каза Стилтон.

Беше подхвърлил, че Абас обожава хладните оръжия. И не се разделя с ръчно изработения си нож.

— Ами ако го изгуби?

— Има пет.

Мете и Абас излязоха от казиното и тръгнаха към колата. Стилтон се беше подготвил за срещата с Абас. За последно се бяха виждали преди доста време. При обстоятелства, които Стилтон предпочиташе да не си спомня.

Сега пътищата им се пресичаха отново.

Но се получи както обикновено с Абас. Бърз поглед, кимване и готово. Когато Абас седна в колата до Мете, Стилтон усети колко му е липсвал.

Мете предложи да отидат в дома на Абас. На Далагатан. Без да помисли за строежа на новата линия на метрото. И за грамадния изкоп на Ванадисвеген — бъдеща станция за удобство на работещите, но засега просто яма, заела цяла пресечка около жилището на Абас. Сградата вибрираше от подземните експлозии и Абас често поглеждаше съчувствено към църквата „Свети Матей“ отсреща, където Бог се бореше да задържи тухлите на място.

Сега всички седяха в дневната му. Мете му обясни защо са дошли. Посещение на Мал Паис в Коста Рика и претърсване на къщата, където е живял Нилс Венд. Чрез своите канали тя ще уреди

местната полиция да му съдейства до известна степен. Абас обаче трябва да се погрижи лично за главната задача.

Както намери за добре.

Мете ще покрие разходите.

После му описа подробно случая и какво са разкрили досега. Абас попиваше всяка дума. Мълчаливо.

Когато Мете приключи със своя случай, Стилтон вметна още една молба:

— Ако ще ходиш там, виж дали ще откриеш връзка между Венд и жената, убита на Нордкостер през 1987 година. Възможно е да са се срещнали в Коста Рика и Венд да я е изпратил в Швеция да вземе нещо, скрито в лятната му вила на острова. Става ли?

Оливия се изненада. Забеляза как Стилтон, без дори да я погледне, си присвои една от „конспиративните ѝ теории“. Такъв си е, помисли си тя. Ще го запомня.

Зачакаха отговора на Абас.

Оливия не бе продумала през цялото време. Сега усети как между другите трима има особена химия, простираща се далеч в миналото. В тона им се долавяше дълбоко уважение. Бе забелязала също и как Стилтон и Абас се поглеждат от време на време. Бързи погледи, сякаш между тях има нещо неизречено.

Какво ли?

— Ще отида.

Абас каза само толкова. Попита обаче дали някой иска чай. Мете и Стилтон отговориха, че трябва да си тръгват, и отказаха — не, благодаря. Докато вървяха към коридора, Оливия каза „да, моля“.

— С удоволствие бих изпила една чаша.

Не знаеше защо всъщност го каза, но имаше нещо у Абас. Той я очарова още в мига, щом седна в колата с едно плавно и грациозно движение. И с аромата. Не парфюм, а нещо друго, непознато. Сега той донесе сребърен поднос с чай и чаши върху него.

Оливия огледа стаята, където седеше. Много красива стая. Бели стени, оскъдно мебелирана; красиви гравюри върху едната стена, тънко извезано платно върху втората; без телевизор, леко протъркан дървен под. Запита се дали Абас не е педант.

Беше — в някои отношения.

Колкото до другите — малцина знаеха за тях.

Оливия погледна към него. Той стоеше до ниска етажерка, пълна с тънки книги. Белият му пуловер с къси ръкави се спускаше удобно над добре ушити сиви панталони. Къде ли го държи, почуди се Оливия. Ножа? С който не се разделя според Стилтон. Никога. Очите ѝ обходиха тялото му от главата до петите. Носеше леки дрехи. Да не би да го е оставил някъде?

— Любопитни очи имаш.

Абас се обърна към нея с чаша в ръка. Оливия се сконфузи. Не искаше той да изтълкува погрешно погледа ѝ.

— Стилтон каза, че винаги носиш нож.

Реакцията на Абас беше минимална, но очевидна. И отрицателна. Защо Стилтон бе казал на Оливия за ножа му? Ненужно. Ножът беше част от скритото лице на Абас. Не го излагаше на показ. Не беше редно това младо момиче да има достъп до подобна информация.

— Понякога Стилтон говори много.

— Но вярно ли е? Носиш ли го в момента?

— Не. Захар?

— Малко. Благодаря.

Абас пак се обърна. Оливия се облегна назад в ниския фотьойл и в същия момент нещо удари дървената рамка до нея — дълъг, тънък черен нож трептеше на няколко сантиметра от рамото ѝ. Тя се отдръпна настрана и се втренчи в Абас, който вървеше към нея с чаша в ръка.

— Не е нож, а „Блек Съркъс“, 250 грама. Ще поговорим ли за убийството на Нордкостер?

— Разбира се.

Оливия взе чашата и започна да говори. Доста бързо и с леко напрегнат глас. Ножът си стоеше забит във фотьойла. В дъното на ума ѝ се въртеше въпрос — къде, по дяволите, беше скрил ножа.

* * *

Уве Гардман седеше в кухнята на стария семеен дом на Нордкостер. Погледна през прозореца. Малко по-рано му се бе обадила полицайка от Стокхолм. Разказа ѝ какво знае за Венд и Мал Паис.

После изяде купа равиоли. Не точно кулинарно приключение, но свърши работа и засити глада му. Утре щеше да напазарува нормална храна.

Беше се отбил набързо в двустайния си апартамент в Гьотеборг, после отиде в Стрьомстад да посети баща си в старческия дом и накрая пристигна в Нордкостер.

„У дома“, защото тук беше родното му място.

Чисто и просто.

Майка му и баща му вече не живееха в къщата и мястото навяваше тъга. И изглеждаше твърде тихо. Майка му Астрид бе починала преди три години, а Бенгт наскоро бе получил удар. Сега дясната страна на тялото му беше почти парализирана. Неприятен недъг за стар ловец на омари, предизвиквал цял живот морето с удивителната си издръжливост.

Уве въздъхна. Стана от масата, остави купата в мивката и се замисли за Коста Рика. Фантастично пътешествие — обогатяващо и странно.

И стана още по-странно, когато се прибра у дома и се обади на Оливия Рьонинг. Бяха убили Дан Нилсон. Изчезнал бизнесмен, чието истинско име всъщност било Нилс Венд. И той бе заминал за Нордкостер веднага след срещата им в Мал Паис. А после го бяха убили. Какво беше правил на острова? Неприятно. Зловещо. Дали е свързано с това, което му разказах за жената на брега, почуди се Уве.

Отиде до входната врата и пусна резето. Обикновено не заключваше. Не беше нужно тук, на Нордкостер. Все пак го направи. После се качи в детската си стая.

Застана на прага и я обходи с очи. Почти не беше докосвана, откакто се бе преместил в Гьотеборг да учи в университета. Старите тапети с раковини, изцяло в съответствие с желанието на малкия Уве, бяха подминали срока си на годност преди доста години и се нуждаеха от пласт боя.

Той клекна. Балатумът на пода бе изпълнил предназначението си. Отдолу сигурно имаше паркет. Можеше да го боядиса или да го изцикли и намаже с лак. Опита се да повдигне ъгъла на балатума, за да види какво има под него, но не успя. С длето може би? Отиде до големия шкаф за инструменти в коридора — гордостта на баща му. Всичко вътре бе подредено и окачено в свършен порядък.

Уве се усмихна, отвори шкафа и тогава я видя. Кутията, която бе изработил в часа по дърводелство в училище, пълна с находки, намерени на брега. Чудно как бе оцеляла. И то точно тук? В любимия шкаф за инструменти на баща му. Уве извади кашона с дрелката и внимателно измъкна старата си кутия.

Занесе я в спалнята и я отвори върху леглото. Всичко беше вътре, както си го спомняше — птичийт череп, който с майка му бяха намерили край заливите, черупки от яйца. Красиви камъчета, клонки и стъкълца, изгладени от морето. Някои по-странни неща, донесени от вълните. Половин кокосов орех например, черупки от миди — ветрилообразни, сърцевидни, спирални. Събираха ги през лятото с Ирис, когато бяха деветгодишни и влюбени. И диадемата, която беше намерил по-късно през лятото. Диадемата на Ирис. Откри я заплетена сред водораслите на брега и смяташе да ѝ я върне, но тя си замина у дома, а на другото лято той бе забравил за диадемата.

Извади я от кутията.

Чудно, бяха останали дори няколко косъмчета от Ирис. След толкова години. Но? Уве огледа диадемата под настолната лампа. Ирис беше руса. Тези косми изглеждаха много по-тъмни. Почти черни. Странно.

Уве се замисли. Кога беше намерил диадемата? Не беше ли същата вечер, когато... да му се не види... да, точно така! Внезапно си спомни кристално ясно. Как видя диадемата сред водораслите до новите дири в пясъка, а после... после чу гласовете надолу по брега и се скри зад скалите!

През онази нощ, когато имаше висок прилив.

Абас измъкна ножа от рамката на фотьойла. Оливия изпи чая и си тръгна. Той я изпрати до вратата. И толкова. Сега взе мобилния си телефон, набра номер и зачака. Получи отговор. На един от двата си майчини езика — френски — обясни какво иска на човека от другата страна на линията.

— Колко време ще ти трябва? — попита.

— Два дни. Къде ще се срещнем?

— В Сан Хосе, Коста Рика. Ще ти напиша съобщение.

Прекъсна връзката.

15.

Три души вървяха по коридора в Националния криминален отдел. И тримата току-що се бяха събудили, но бяха съсредоточени и готови.

Мете беше събрала екипа си рано-рано — в 06:30 всички бяха в стаята. Десет минути по-късно тя им съобщи информацията, която предния ден бе получила от Оливия. Към нея Лиса Хедквист добави разговора си с Гардман предишната вечер. Той всъщност не съдържаше нищо ново. Но сега знаеха къде е живял Венд, преди да се върне в Швеция. На стената окачиха голяма карта на Коста Рика. Мете посочи Мал Паис на полуостров Никоя.

— Изпратих свой сътрудник там.

Никой не реагира. Всички знаеха, че тя знае какво прави.

Босе Тюрен застана до работната дъска. Предишната вечер на излизане от апартамента на Абас Мете му се бе обадила и му бе съобщила необходимата информация, която да му послужи като отправна точка.

— Очертах маршрута на Венд — каза Босе. — На летището в Сан Хосе в Коста Рика е използвал същото име, с което е наел колата тук — Дан Нилсон.

— Кога?

— Петък, 10 юни, в 23:10 часа местно време.

Босе записа информацията върху дъската.

— Какъв паспорт е използвал?

— Работим по въпроса. Самолетът е летял до Лондон през Маями, кацнал е в 06:10. После Венд е взел самолет до „Ландветер“, Гьотеборг. Пристигнал е в 10:35 часа в неделя, 12 юни.

— Пак като Дан Нилсон?

— Да. От „Лендветер“ е взел такси до Централна гара и предвид факта, че са го видели на Нордкостер по-късно вечерта, вероятно е заминал направо за Стрьомстад и е пътувал с ферибота до острова.

— Да. Благодаря, Босе. Спа ли изобщо?

— Не. Но няма проблем.

Мете го погледна одобрително.

Бързо свързаха информацията на Босе с предишните му разкрития за движението на Венд след напускането на Нордкостер. Сега имаха нова маршрутна карта, започваща от Сан Хосе в Коста Рика до хотел „Уден“ на Карлберисвеген. През Нордкостер.

— Техниците се обадиха за телефона на Венд. Проработил е.

Един от по-възрастните следователи приближи до Мете с прозрачна папка.

— Чете ли доклада?

— Да.

— Нещо ценно?

— Да, струва ми се.

Меко казано, помисли си Мете, след като бързо прегледа доклада. Освен всичко друго, той съдържаше подробен списък с обаждания.

С дати и точен час.

* * *

Уве Гардман се бе обадил на Оливия късно предишната вечер и й беше разказал за диадемата. С черни косми. Дали находката му представлява интерес?

Вероятно.

Освен това бяха помолили Гардман да замести колега и да изнесе лекция по морска биология в Стокхолм. Смяташе да пътува със сутрешния влак.

— Лоби барът в „Роял Викинг“. До Централна гара. Устройва ли те? — попита Оливия.

— Да.

Гардман влезе в бара по избелели сини джинси и черна тениска. Със слънчев загар и изсветляла от слънцето коса. Оливия огледа младия мъж и се запита дали е необвързан. После отместе очи. Гардман отиде до бара и поръча еспресо. Взе си кафето, озърна се, погледна си часовника и видя тъмнокосо момиче до панорамния

прозорец. Отпи глътка кафе и зачака. След още една глътка Оливия вдигна глава и пак погледна мъжа до бара.

— Оливия Ръонинг? — попита Гардман.

Изненада я, но тя кимна. Гардман приближи до нея.

— Уве Гардман.

— Приятно ми е.

Гардман седна до нея.

— Колко си млада — каза той.

— Нима? Какво имаш предвид?

— Е, знаеш как е... Чуваш глас по телефона и си представяш как изглежда човекът. Мислех, че си по-голяма.

— На двайсет и три съм. Носиш ли диадемата?

— Да.

Гардман извади прозрачно найлоново пликче. Оливия огледа диадемата, а Гардман ѝ разказа къде я е открил.

Как.

И най-вече кога.

— Точно преди да чуеш гласовете?

— Да. Беше сред водораслите до няколко стъпки в пясъка. Проследих ги с очи и тогава ги видях... хората... и ги чух. После се скрих.

— Леле, каква памет!

— Е, беше паметна нощ. Иначе не бих си спомнил толкова ясно как намерих диадемата.

— Може ли да я задържа?

Оливия вдигна найлоновия плик и погледна към Гардман.

— Разбира се. Между другото, Аксел Нордеман ти изпраща поздрав. Тази сутрин ме докара с лодката си до Стрьомстад.

— Благодаря.

Гардман си погледна часовника.

— Уф! Трябва да тръгвам.

„Вече?“ — помисли си Оливия. Той се изправи и я погледна.

— Лекцията започва след половин час. Радвам се, че се запознахме! Обади ми се, ако съм успял да помогна.

— Непременно!

Гардман кимна и се отдалечи. Оливия го проследи с поглед. Защо не му предложих да изпием по бира, преди да си заmine вкъщи,

помисли си.

Лени би го поканила.

* * *

Младият полицейски инспектор Яне Клинга разбра — с известно затруднение — къде живее Стилтон. В каравана в гората Ингентинг. Не знаеше точното място. Затова се пощура сред собствениците на кучета и поклонниците на ранното слънце, преди да я открие. Почука на вратата. Стилтон погледна през прозореца, изчезна и отвори. Клинга му кимна.

— Безпокоя ли те?

— Какво искаш?

— Мисля, че има нещо в това, което ни каза вчера. За децата бойци.

— И Рюне Форш ли мисли така?

— Не.

— Влез.

Клинга влезе и се огледа.

— И преди ли живееше тук? — попита.

— Кога?

— Когато Вера Ларшон е била тук.

— Не.

Стилтон не възнамеряваше да откровеничи. Беше нащрек. Не знаеше дали Форш не е скроил план да му създаде неприятности. Не знаеше нищо за Яне Клинга.

— Знае ли Форш, че си тук?

— Не. Може ли да си остане между нас?

Стилтон погледна младия полицаи. Добро момче, случило на лош шеф? Махна към едното легло. Клинга седна.

— Защо дойде?

— Защото мисля, че си на прав път. Свалихме филмите от „Трашкик“ и снощи ги изгледах. Видях татуировката на единия нападател. ДБ в кръг. Точно както каза.

Стилтон не продума.

— После потърсих информация за боя в клетка. Намерих главно за Англия, но пишеше, че най-често децата се бият в присъствието на родителите.

— Нямахте и помен от родители, когато ги видях.

— В Орща?

— Да.

— Бях там тази сутрин, в подземие, беше празно.

— Уплашили са се, когато се появих, и са изнесли всичко.

— Вероятно. Имаше следи — парчета тиксо, отвертки, счупена червена крушка и много опаковки от чипс. Но няма начин да ги свържем с боя в клетка.

— Да.

— Но възложих на няколко души да наблюдават мястото.

— Зад гърба на Форш?

— Казах, че са те пребили там и не е зле да го държим под око.

— И той се върза?

— Да. Май е разговарял с някого от Националния криминален отряд и иска да им покаже, че прави нещо.

Стилтон веднага се досети с кого е разговарял Форш. Не си губи времето, помисли си той.

— Свързах се също с младежката ни група. Не знаят нищо, но ще го имат предвид.

— Добре.

Стилтон вече не беше толкова предпазлив. Вярваше на Яне Клинга. Във всеки случай достатъчно, за да извади карта на Стокхолм и да я разгърне между тях.

— Виждаш ли кръстчетата?

— Да.

— Това са местата, където са извършени побоите и убийството. Проверих дали има географска връзка.

— Има ли?

— Не открих такава за местопрестъпленията, но три от жертвите, включително Вера Ларшон, са продавали списания пред „Съодержаларна“, преди да ги нападнат. Ето го кръстчето.

Не спомена, че онази вечер той продаваше списания там, а не Вера. Всъщност тя дойде по-късно и тръгнаха заедно.

— Каква е теорията ти? — попита Клинга.

— Не е теория, а хипотеза. Нападателите вероятно подбират жертвите си пред „Съодерхаларна“ и после ги проследяват.

— А другите двама? Имаме общо пет жертви. И те ли са били там?

— С единия не успях да се свържа. Вторият не е бил там, а пред търговския център на Гъотгатан.

— Не е далеч от Медбоярплацен.

— Да. Освен това е минал край „Съодерхаларна“, преди да отиде на Гъотгатан.

— Значи трябва да държим под око и „Съодерхаларна“?

— Вероятно. Решението не зависи от мен.

Да, помисли си Клинга. Зависи от мен или Форш. Неволно му се прииска Форш да прилича повече на Стилтон.

Да е по-деен.

Клинга се изправи.

— Ако откриеш нещо друго, може ли да ми се обадиш лично? Мисля да действам тихомълком.

Беше кристално ясно кой не бива да чува.

— Ето визитната ми картичка, ако решиш да се свържеш с мен — каза Клинга.

Стилтон взе картичката.

— И както казах, това си остава между...

— Разбира се.

Клинга кимна и тръгна към вратата. Обърна се, преди да стигне до нея.

— Има още нещо. На един от филмите, заснет тук, в караваната, първо се вижда как гол мъж прави секс с Вера Ларшон. На това легло.

— Да?

— Имаш ли представа кой е?

— Бях аз.

Клинга се сепна. Стилтон го погледна право в очите.

— Но това е между нас.

Клинга кимна, излезе през вратата и едва не се блъсна в крайно развълнуваната Оливия Ръонинг. Тя го погледна мимоходом, влезе вътре и затръшна вратата след себе си.

— Кой беше този?

— От общината.

— Аха... Е, знаеш ли какво ти нося?

Оливия вдигна пред Стилтон найлоновия плик с диадемата.

— Диадема — каза Стилтон.

— От заливите Хаслевикарна! Намерена същата вечер, когато са убили жената! От Уве Гардман, до следи от стъпки или на жертвата, или на някого от извършителите.

Стилтон погледна плика.

— И защо не ни я даде тогава? През 1987 година?

— Не знам. Бил е на девет и не е разбирал, че е от значение. За него е била просто находка.

Стилтон посегна да вземе плика.

— Има косъм в диадемата. Черен — каза Оливия.

Сега Стилтон разбра точно накъде се е насочил снарядът „Ръонинг“.

— ДНК?

— Да.

— Защо? — попита Стилтон.

— Е, ако косъмът е от жертвата, не представлява интерес, но ако не е?

— Тогава може би е от извършителите?

— Да.

— Някой с диадема?

— Възможно е единият да е бил жена.

— Няма информация да е имало друга жена.

— Кой го казва? Уплашено деветгодишно момче, наблюдавало доста отдалеч през нощта. Видяло е тъмни фигури, чуло е жена да пици. Помислило си е, че са трима-четирима души, но не е забелязало дали има повече от една жена на брега. Нали?

— Пак стигна до Джаки Берилунд, нали?

— Не казах такова нещо.

Но си го помисли. И го почувства. Щом Стилтон спомена името, то надигна пулсиращ гняв в главата ѝ. Внезапно усети, че има много лични причини да преследва Джаки Берилунд.

Асансьор и котка.

Най-вече котка.

Но това нямаше нищо общо със Стилтон.

Той я погледна косо. Разбираше, че в доводите на Оливия има логика.

— Трябва да говориш с хората от отдела за стари случаи.

— Те не проявяват интерес.

— Защо?

— Случаят не е „достъпен“ според Вернер Брост.

Погледите им се срещнаха. Стилтон сведе очи.

— Но бившата ти съпруга работи в криминалната лаборатория...

— каза снарядът.

— И как разбра, по дяволите?

— Разбрах, защото съм дъщеря на Арне.

Стилтон се усмихна бегло. Малко тъжно, помисли си Оливия. Близки приятели ли са били с татко?

Щеше да го попита при сгоден случай.

* * *

Помещението беше типична стая за разпити, мебелирана съвсем подходящо. От едната страна на масата седеше Мете Улсетер с два листа А4 пред нея. От другата страна — директорът на „Магнусон Уърлд Майнинг“. Днес в тъмносив костюм, виненочервена вратовръзка и адвокат. Жена, привикана по спешност в полицейската централа, за да присъства на разпита. Бертил Магнусон нямаше представа за какво ще го разпитват, но винаги вземаше предпазни мерки.

— Разпитът се записва — каза Мете.

Магнусон погледна към адвокатката. Тя кимна леко. Мете натисна бутона за запис и посочи датата, часа, мястото и кой присъства.

После разпитът започна.

— При срещата ни пред два дни отрекохте да сте общували скоро с убития Венд. Казахте, че нито сте го виждали, нито сте го чували от близо двайсет и седем години. Вярно ли е?

— Да.

Бяха довели Магнусон с полицейска кола от Свеавеген до полицейската централа на Полхемсгатан. Той изглеждаше

забележително спокоен. Мете долови дискретен мъжки парфюм и лек дъх на пурета. Сложи очила за четене и погледна към листа пред себе си.

— В понеделник, 13 юни, в 11:23 предобед, Нилс Венд се е обадил от мобилния си телефон на телефон със следния номер.

Обърна листа така, че Магнусон да види цифрите.

— Това ли е вашият телефонен номер?

— Да.

— Разговорът е продължил единайсет секунди. Същата вечер в 19:32 Венд се е обадил на същия телефон. Разговорът е продължил деветнайсет секунди. Следващият разговор е на другата вечер, вторник, 14 юни. Продължил е дваайсет секунди. Четири дни по-късно, в събота, 18 юни, в 15:45 Венд пак се е обаждал на същия мобилен телефон. Този разговор е по-дълъг — малко повече от една минута.

Мете свали очилата за четене и погледна към мъжа срещу себе си.

— За какво разговаряхте?

— Не сме разговаряли. Получавах обаждане, вдигах, никой не ми отговаряше. След кратко мълчание връзката прекъсваше. Предположих, че е анонимен зложелател, който се опитва да ме сплаши. Напоследък са взели на прицел компанията ни, както вероятно знаете.

— Да. Но последният разговор е бил по-дълъг?

— Да... Ядосах се, честно казано, за четвърти път някой ми се обаждаше и мълчеше в слушалката. Затова избухнах. Казах какво мисля за подобни малодушни опити за сплашване и прекъснах връзката.

— Значи не сте имали представа, че се е обаждал Нилс Венд?

— Нямах никаква представа. Как бих могъл да се досетя? Той изчезна преди дваайсет и седем години.

— Знаете ли къде е бил?

— Не. А вие?

— Живял е в Мал Паис в Коста Рика. Никаква връзка ли не сте поддържали?

— Не. Мислех, че е умрял.

Магнусон се помоли Богу изражението му да не издава какво му минава през ума. Мал Паис? Коста Рика? Сигурно там е „неизвестното

място“, където е оригиналният запис!

— Ще ви помоля да не напускате Стокхолм в близките дни.

— Забранявате ми да пътувам? — удиви се Магнусон.

— Не, нищо подобно — намеси се неочаквано адвокатката му.

Магнусон неволно се усмихна. Усмивката изчезна бързо, когато забеляза погледа на Мете. Ако бе успял да прочете мислите ѝ, вероятно щеше да изчезне още по-бързо.

Мете бе убедена, че лъже.

* * *

Навремето, не чак толкова отдавна, районът около площад „Нютрогет“ беше пълен с всякакви магазинчета с всякаква стока за продан. Най-често със също толкова чудати собственици. Но като сянка от етническият залез повечето бяха пометени, когато нови жители с нови изисквания завзеха квартала и го превърнаха в моден подиум за хипстъри. Сега оцеляваха само шепа от някогашните магазини. Едва-едва. И ги разглеждаха предимно като любопитни и екзотични елементи от уличния пейзаж. В единия продаваха стари книги. Собственикът — Рони Редльос — го бе наследил от майка си.

Магазинът изглеждаше като типична старомодна антикварна книжарница. Пълен с книги. С рафтове от пода до тавана, купища книги върху маси и етажерки. „Великолепна бъркотия от съкровища“, както пишеше на табелката над витрината. Рони имаше фотьойл с износена тапицерия до стената със стандартна лампа от Първата световна война, наклонена над него. Сега той седеше там с книга в скута. „Котката Клас в Дивия запад“ — за приключенията на популярен, но ексцентричен шведски комиксов герой.

— Бекет в комиксов формат! — каза Рони.

Затвори книгата и погледна към мъжа, седнал на табуретка в другия край на магазина. Мъжът нямаше дом и се казваше Том Стилтон. При Рони често идваха бездомници. Той имаше голямо сърце и известна платежоспособност, която му позволяваше да купува книги, намерени в казани за боклук или на други места. Рони никога не питаше. Плащаше всяка книга и помагаше на бездомник. После най-

често хвърляше книгите в някой казан за боклук и след седмица-две ги виждаше отново.

И така нататък.

— Ще ми дадеш ли сако назаем? — попита Стилтон.

Познаваше Рони отдавна. Не само в качеството си на бездомник. При първата им среща на летище „Арланда“ Стилтон бе арестувал двамина спътници на Рони, който бе организиран групов екскурзия до Музея на пениса в Рейкявик. Другарите му бяха пийнали повечко твърд алкохол по време на обратния полет от Исландия.

Не и Рони.

Той не пиеше, поне не повече от веднъж годишно. Тогава пиеше, докато падне. В този ден любимото му момиче изчезнало под леда на доковете в Хамарби и се удавило. В този ден — годишнината от смъртта ѝ — Рони слизаше на вълнолома, откъдето тя бе скочила върху леда, и пиеше, докато изпадне в несвяст. Приятелите му познаваха отлично ритуала и внимаваха да не го нарушават. Стояха настрана, докато Рони се напие докрай. После го прибираха в магазина и го слагаха на леглото във вътрешната стая.

— Трябва ти сако? — попита Рони.

— Да.

— Погребение?

— Не.

— Имам само черно.

— Става.

— Избръснал си се.

— Да.

Стилтон се беше избръснал и дори се бе подстригал. Не твърде спретнато, но достатъчно, та косата му да не провисва от всички страни. Сега му трябваше сако, за да изглежда сравнително прилично. И малко пари.

— Колко?

— Колкото за един билет за влака. До Линкьопинг.

— Какво ще правиш там?

— Ще помогна на младо момиче.

— Колко младо?

— Двайсет и три.

— Разбирам... Значи не е чела „Диви детективи“.

— Какво е това?

— Мастурбация на високо литературно равнище. Един момент!

Роби се скри в ниша и се върна с черно сако и банкнота от 500 крони. Стилтон пробва сакото. Беше му възкъсо, но колкото — толкова.

— Как е Бенсеман?

— Зле — отговори Стилтон.

— Добре ли са очите му?

— Така мисля.

Отношенията на Рони Редльос с Бенсеман бяха по-различни, отколкото със Стилтон. Бенсеман беше чел много, Стилтон — не. От друга страна, Стилтон не беше алкохолик.

— Чух, че си се свързал с Абас? — каза Рони.

— Как разбра?

Рони му подаде тънка книга с меки корици.

— Чака за нея почти цяла година. Онзи ден ми попадна. „В чест на приятелите“ — суфистки поеми, преведени от Ерик Хермелин, барона...

Стилтон взе книгата и прочете заглавието.

Прибра я в джоба си.

За да върне услугата.

Беше получил сако и 500 крони.

* * *

Мариане Боглунд вървеше към белосаната си къща с терасирана градина в покрайнините на Линкьопинг. Вече виждаше портата. Наближаваше седем вечерта и с крайчеца на окоото си тя зърна фигура, облегната на стълба на уличната лампа от другата страна на шосето. Лампата осветяваше слабоват мъж с ръце в джобовете на възкъсо черно сако. Мариане се поколеба за миг. После погледна към мъжа, който вдигна длан за поздрав. Невъзможно, помисли си тя. Макар че вече беше разбрала кой е.

— Том?

Стилтон прекоси улицата, без да откъсва очи от Мариане.

Спря на два метра пред нея. Мариане не се церемонеше.

- Изглеждаш ужасно.
- Да ме беше видяла тази сутрин...
- Не, благодаря. Как си?
- Добре. Имаш предвид...
- Да.
- Добре. По-добре.

Погледаха се секунда-две. И двамата не искаха да се впускат в разговор за здравословното състояние на Стилтон. Особено на тротоара пред дома ѝ.

- Какво искаш?
- Нужна ми е помощ.
- Пари?
- Пари ли?

Стилтон я погледна така, че ѝ се прииска да си прехапе езика. Беше проявила изключителна нетактичност.

- Трябва ми помощ за това.

Стилтон извади найлоновото пликче с диадемата от Нордкостер.

- Какво е това?

— Диадема. Трябва ми ДНК анализ на космите. Може ли да се поразходим малко?

Стилтон посочи към другия край на улицата. Мариане се обърна леко към къщата и видя как мъж се движи из слабо осветената кухня. Дали ги е забелязал?

- Няма да те бавя.

Стилтон тръгна. Мариане остана там, където беше. Типично за Том — появява се неканен, изглежда като развалина и предполага, че той командва парада.

Отново.

- Том.

Стилтон погледна през рамо.

- Каквото и да искаш, това е неправилен начин да го получиш.

Стилтон спря. Обърна се, сведе леко глава и после я вдигна отново.

- Съжалявам. Изгубил съм форма.

- Личи си.

— Социалните норми... Съжалявам. Наистина се нуждая от помощта ти. Ти решаваш. Да поговорим тук или по-късно. Или...

— За какво ще ти послужи ДНК анализът?

— Да го сравня с ДНК проба от убийството на Нордкостер.

Стилтон предполагаше, че ще я заинтригува. Излезе прав. Мариане беше живяла с него, докато разследваха случая. Знаеше отлично колко усилия бе вложил и какво му бе струвало това. И на нея. Сега се бе появил отново. Във физическо състояние, което прорязваше дълбоко част от душата ѝ, но тя пропъди чувството. По много причини.

— Обясни ми.

Мариане тръгна напред, без да съзнава какво прави. Настигна Стилтон точно когато той подхвана историята. Как диадемата е открита на брега през същата вечер, когато са убили жената. Как се е озовала в кутия с находки на малко момче, намерена е преди ден-два и е предадена на млада студентка в Полицейския колеж. Оливия Рьонинг.

— Рьонинг?

— Да.

— Дъщерята на...?

— Да.

— И сега искаш да провериш дали съвпадат. ДНК пробата от диадемата с ДНК пробата от жертвата на Нордкостер?

— Да. Ще го направиш ли?

— Не.

— Не можеш или не искаш?

— Грижи се за себе си.

Мариане се обърна и тръгна отново към бялата къща. Стилтон я изпрати с очи. Ще погледне ли назад? Не. Тя никога не поглеждаше назад. Вземаше решение и точка. Никакви колебания.

— Кой беше той?

По целия път до входната врата Мариане обмисляше как ще отговори на този въпрос. Знаеше, че Торд ги е видял през прозореца на кухнята. Видял ги е да вървят по улицата. Знаеше, че трябва да внимава.

— Том Стилтон.

— Нима? Той? Какво търси тук?

— Искаше да му помогна за ДНК проба.

— Нали е напуснал полицията?

— Да.

Мариане окачи сакото си на своята закачалка. Всички от семейството имаха свои закачалки. Децата, тя и Торд. Децата бяха от предишния брак на Торд — Емили и Якоб. Тя ги обичаше. Харесваше ѝ, че Торд държи на порядъка. Дори в антрето. Такъв си беше. Всичко на мястото си и никакви експерименти в леглото. Работеше като администратор. Отговаряше за спортните площадки в Линкьопинг. Беше в добра физическа форма, в добра умствена форма, с добри обноски... в много отношения като младия Стилтон.

В много отношения — не.

Онези, които я бяха подтикнали да се хвърли с главата надолу в бездна от страст, хаос и най-сетне — след осемнайсет години — да се откаже. И да напусне Стилтон.

— Искаше лична услуга — каза тя.

Торд продължаваше да стои до прага. Тя знаеше, че той знае. По някакъв начин. Какво е имало между нея и Стилтон и какво няма между нея и Торд. И това го караше да си задава въпроси, да се чувства малко несигурен. Мариане не мислеше, че е ревност. Връзката им беше твърде стабилна. Но все пак той си задаваше въпроси.

— Какво значи лична услуга?

— Има ли значение?

Тя почувства, че е заела защитна позиция. Глупаво. Нямахте какво да защитава. Нищичко. Или имаше? Беше ли ѝ повлияла срещата със Стилтон по начин, за който не бе подготвена? Ужасното му физическо състояние? Целенасочеността му? Пълното безразличие? Да я постави натясно пред собствения ѝ дом? Вероятно. Но това в никакъв случай нямаше да стигне до съпруга ѝ.

— Торд, не съм разговаряла с Том от шест години. Той е решил да ме потърси. Занимава се с нещо, което не ме интересува, но бях длъжна да го изслушам.

— Защо?

— Той вече си тръгна.

— Добре. Просто бях любопитен. Ти вървеше насам, после двамата се отдалечихте... Яхния ли ще вечеряме?

Стилтон седеше сам в кафенето на гарата в Линкьопинг — обстановка, в която се чувстваше сравнително удобно. Посредствено кафе, никакви неодобрителни погледи, влизаш, изпиваш си кафето и излизаш. Мислеше за Мариане. И за себе си. Какво беше очаквал? От шест години не бяха общували. Шест години постъпателно пропадане — от негова страна. Във всяко отношение. А тя? Изглеждаше същата, както преди шест години. Поне в полуздрача на улицата. За някои животът просто продължава, помисли си той, за други забавя ход, за трети спира напълно. За него нещата бяха започнали да се движат отново. Бавно, на пресекулки, но по-скоро напред, отколкото назад.

И толкова.

Наистина се надяваше Мариане да опази това, което има, каквото и да бе то. Заслужаваше го. В моментите си на просветление се бе замислял каква болка ѝ е причинявало поведението му през последната им година заедно. Душевното му състояние се влошаваше с всеки изминал ден. Резките промени в настроението му бавно подкопаваха това, което бяха изградили заедно, и в крайна сметка то рухна.

А сега моментите му на просветление не бяха толкова светли.

Стилтон се изправи. Не го свърташе на едно място. Усети как натискът в гърдите му пълзи към ръцете, а бе оставил стезолида в караваната. Тогава мобилният му телефон звънна.

— Йеле.

— Здравей, Том, Мариане е.

Говореше доста тихо.

— Как намери номера ми? — попита Стилтон.

— Оливия Рьонинг е в „Ениро“, а ти не си. Написах ѝ съобщение с молба да ми изпрати номера ти. Спешно ли ти трябва ДНК анализът на диадемата?

— Да.

— Ела и ми я дай.

— Добре. Защо размисли?

Мариане прекъсна връзката.

* * *

Оливия изгаряше от любопитство защо Мариане Боглунд иска номера на мобилния телефон на Стилтон. Нали не поддържат връзка? Или диадемата го е заинтригувала? Там, в караваната — достатъчно, за да я помоли да му я остави. Божичко, помисли си тя. Разследвал е случая години наред. Без да го разреши. Няма начин да не прояви интерес. Но щеше ли да се свърже с бившата си съпруга? Оливия си спомни срещата с Мариане Боглунд в колежа. Хладната дистанция, когато я попита за Стилтон. Почти пренебрежение. А сега бе поискала телефонния му номер. Чудно защо са се развели. И това ли е свързано със случая край брега?

Въпросите, кръжащи в ума ѝ, я накараха да се качи в автобуса до Вермдьо и я доведоха до грохналото имение. До Улсетерови. Искаше да получи отговорите. И усещаше нещо по-трудно обяснимо. Свързано със самата къща, с атмосферата, с настроението там. Нещо, от което почти копнееше да стане част.

Без да разбира защо.

Мортен Улсетер беше в музикалната стая. Пещерата. Скривалището му. Обичаше голямото си необуздано семейство и всичките им познати и непознати, които завземаха къщата гладни и жадни за забавления, и почти винаги Мортен поемаше нещата в свои ръце. В кухнята. Харесваше му.

Ала понякога му се приискваше да се скрие.

Затова преди години построи подземното си убежище и обясни на всички горе, че тук долу е личното му пространство. После, с течение на времето, обясняваше на деца и внуци какъв смисъл влага в „лично пространство“.

Място, което е само негово.

Никой не влиза непоканен.

И като се има предвид какво значеше Мортен за семейството си, желанието му бе уважено. Получи каквото искаше.

Малка пещера в избата.

Тук се връщаше в миналото и се отдаваше на носталгия и сантименталност. Тук тъгуваше за всичко, за което трябва да се тъгува. Личната му тъга. За всичко и всеки, оставили следа от отчаяние в живота му. Имаше много следи.

Сякаш се натрупват, когато се пенсионираш.

Той се отдаваше предпазливо на тази тъга.

И понякога си позволяваше по няколко глътки, без Мете да разбере. По-рядко сега, през последните години. За да се свърже с онова, което Абас търсеше в суфизма. Онова, което е зад ъгъла.

И никога не греши.

В особено хубави ноци пееше дуети със себе си.

Тогава Керуак пропълзяваше в пукнатината.

Когато ненадейно се озова пред голямата дървена порта и натисна звънеца, Оливия все още не знаеше защо е тук.

Просто беше тук.

— Здравсти! — каза Мортен.

Отвори ѝ вратата, облечен в дрехи „Маджонг“ — стил, неразпознаваем за момиче от поколението на Оливия. Отглас от шейсетте в Швеция. Унисекс, велур. Оранжево, червено и по малко от всичко останало, обгърнало свободно обилната талия на Мортен. В ръката му имаше чиния, изработена от Мете на грънчарското ѝ колело.

— Здравсти. Аз... Тук ли е Мете?

— Не. Ще се примириш ли с мен? Влизай!

Мортен изчезна вътре и Оливия го последва. Този път никой не бе заточен на горните етажи. Къщата гъмжеше от деца и внуци. Едно от децата — Янис — живееше в по-малка съседна къща със съпруга и единственото си дете, но смяташе дома на родителите си за свой дом. Две други деца — може би внуци, предположи Оливия — лудееха наоколо в специално ушити костюми и стреляха с водни пистолети. Мортен махна бързо на Оливия да влезе през врата в края на коридора. Докато стигне, тя се размина на косъм с няколко водни струи. Мортен затвори вратата след нея.

— Шумничко е тук — усмихна се той.

— Винаги ли е така?

— Шумничко?

— Да. Искам да кажа, винаги ли има толкова много хора?

— Винаги. Имаме пет деца и девет внуци. Плюс Елен.

— Коя е тя?

— Майка ми. На деветдесет и две е и живее на тавана. Тъкмо ѝ приготвих тортелини. Ела!

Мортен поведе Оливия по доста извито стълбище чак до върха на къщата.

— Обзаведохме й стая тук.

Мортен отвори вратата към светла и красива стаичка, мебелирана с вкус. Съвсем различна от обстановката на долните етажи. Бяло желязно легло, масичка и люлеещ се стол. В него седеше много стара жена с тебеширенобяла коса, съсредоточена върху тъничко плетиво, виещо се на няколко метра по пода.

Елен.

Оливия погледна дългото и тънко плетиво.

— Мисли, че плете поема — прошепна Мортен. — Всяка бримка е стих.

Обърна се към Елен.

— Това е Оливия.

Елен вдигна глава от плетивото и се усмихна леко.

— Много добре — каза тя.

Мортен приближи до нея и я погали нежно по бузата.

— Мама има лека деменция — прошепна на Оливия.

Елен продължи да плете. Мортен остави чинията до нея.

— Ще помоля Янис да се качи и да ти помогне, мамо.

Елен кимна. Мортен се обърна към Оливия.

— Ще пийнеш ли вино?

Настаниха се в една от стаите долу. С врата, която заглушаваше голяма част от детската гълчава.

И пиха вино.

Оливия рядко пиеше вино. Главно когато гостуваше на някого — на Мария, да речем.

Иначе предпочиташе бира. Затова след две чаши с нещо, което Мортен определи като „червено вино на изключително разумна цена“, Оливия започна да говори повече, отколкото възнамеряваше. Не разбра дали заради обстановката, виното или — чисто и просто — Мортен, но се впусна в много лични теми. Както никога не правеше с майка си Мария. Заговори за себе си. За Арне. Как е изгубила баща си и не е била там, когато той е умрял. За угризенията на съвестта, които я измъчват.

— Мама мисли, че искам да стана полицай, за да успокоя гузната си съвест — каза тя.

— Аз не мисля така.

Мортен я беше слушал дълго, без да продума. Умееше да слуша. Многого години с шумни хора бяха шлифовали чувствителността му за емоционалните полутонове и бяха усъвършенствали способността му да съчувства.

— Защо?

— Рядко правим нещо, за да задоволим комплекса си за вина. Често обаче мислим, че е така. Или нарочваме чувството за вина, защото не намираме друго обяснение за решенията си.

— Защо тогава реших да стана полицай?

— Вероятно защото баща ти е бил полицай, но не защото е умрял, когато ти не си била при него. Има разлика. Едното е наследственост и среда, другото — вина. Не вярвам в нея.

Нито пък аз, помисли си Оливия. Само мама.

— Том ли се върти в ума ти?

Мортен смени посоката. Навярно защото усети, че Оливия ще се почувства по-добре така.

— Защо питаш?

— Не дойде ли за това?

При тези думи Оливия се почуди да не би Мортен да е медиум. Дали не се е натъкнала на паранормален феномен. Той беше улучил право в целта.

— Да. Често мисля за него и не успявам да свържа точките.

— Как е станал скитник?

— Бездомник.

— Семантика — усмихна се Мортен.

— Да, но е бил главен криминален инспектор, при това добър, и сигурно е имал широка социална мрежа — теб например. И все пак е стигнал дотам. Без да е наркоман или нещо подобно.

— Какво значи „нещо подобно“?

— Не знам, но сигурно е грамадна крачка от човека, какъвто е бил, до човека, какъвто е сега.

— И да, и не. Отчасти е същият човек — в някои отношения. В други не е.

— Разводът ли е причината?

— Донякъде, но тогава той вече беше започнал да пропада.

Мортен отпи глътка вино. Замисли се докъде да спре. Не искаше да разкрива личната история на Том по неправилен или подвеждащ начин.

Избра средния път.

— Том стигна до момент, когато просто се отказа. Има физиологичен термин за това, но ще го пропуснем. Накратко, оказа се в положение да не иска да се задържи.

— Да се задържи за какво?

— За това, което наричаме нормалност.

— Защо не искаше?

— По няколко причини. Менталните проблеми, разводът и...

— Имал е ментални проблеми?

— Да. Психоза. Не знам как е сега. Онзи ден, когато дойдохте тук двамата, го видяхме за пръв път от четири години.

— Защо имаше психоза?

— Отключва се от различни неща. Някои хора са по-податливи от други. Понякога е достатъчен по-дълъг период на стрес, свръхнатоварване в работата, неочаквано събитие...

— Случи ли се нещо неочаквано с Том?

— Да.

— Какво?

— Редно е сам да ти разкаже, ако поиска.

— Добре, но какво направихте вие? Не успяхте ли да направите нещо?

— Направихме каквото можахме. Поне така смятахме. Разговаряхме често с него, когато все още не странеше от нас, поканихме го да живее тук, когато го изхвърлиха от апартамента му. После обаче той ни се изплъзна. Не идваше на уговорените срещи, отказваше да общува с нас и в крайна сметка си отиде. Знаехме, че вземе ли решение, нищо не е в състояние да го разубеди. Затова го оставихме на мира.

— Оставихте го?

— Не можеш да задържиш човек, който не е тук.

— Но не беше ли ужасно?

— Беше ужасно, особено за Мете. Тя страда и досега. Но когато дойдохте, той изглеждаше по-добре. Разговаряше, общуваше... Развълнувахме се много. И аз, и Мете.

Мортен напълни чашите с вино, отпи от своята и се усмихна. Оливия го погледна и разбра накъде иска да се насочи разговорът, макар досега да не си го признаваше.

— Как е Керуак? — попита тя.

— Добре! Е, има проблем с краката, но няма как да сложиш паяк в инвалидна количка, нали?

— Да.

— Имаш ли домашни любимци?

Тази посока бе избрала Оливия. Там искаше да стигне. С някого, на когото може да разкаже. Който е достатъчно далеч и същевременно по-близо от всеки друг. В момента.

— Имах котка. Убих я с колата си.

Каза го на глас, за да приключи с най-болезнената част.

— Прегази ли я?

— Не.

Оливия му разказа възможно най-свързано какво се случи от момента, когато видя отворения прозорец, до момента, когато вдигна предния капак.

После се разплака.

Мортен я остави да се наплаче. Разбираше, че това е тъга, която Оливия ще отнася в своята пещера и ще потъва в нея от време на време. Тя никога няма да изчезне. Част от оздравяването обаче бе да я сподели. Той погали тъмната ѝ коса и ѝ подаде носна кърпичка. Тя си избърса очите.

— Благодаря.

После вратата се отвори широко.

— Здравсти! Здравсти!

Йолене се втурна в стаята и прегърна Оливия през масата. Виждаха се за пръв път и Оливия се изненада доста. Мете влезе след нея. Мортен бързо ѝ сипа чаша вино.

— Искам да те нарисувам! — каза Йолене на Оливия.

— Мен?

— Само теб!

Йолене веднага взе скицник от етажерката и коленичи през Оливия. А тя си избърса още веднъж очите с носната кърпичка и се опита да изглежда естествено.

После се обади Стилтон. На мобилния на Оливия.

— Мариане ще помогне — каза той.

— Ще направи ДНК анализ?

— Да.

— Махни това! — Йолене посочи телефона.

Мортен се приведе и прошепна нещо на Йолене. Оливия стана и се отдръпна настрани.

— Кога ще го направи?

— В момента — отговори Стилтон.

— Но как... Ти ли отиде в Линкьопинг?

— Да.

Оливия усети как я обзема топлинота към Стилтон.

— Благодаря — успя да каже, преди той да прекъсне връзката. Обърна се и забеляза как я гледа Мете.

— Том ли беше?

— Да.

Бързо и развълнувано Оливия й разказа историята за диадемата. Обясни й, че сега я проверяват за съвпадение, и какво би могло да означава това за случая на Нордкостер. За нейна изненада Мете не се заинтригува особено.

— Интересно е! Наистина! — каза Оливия.

— За него.

— За Том?

— Да. И е добре, че работи.

— Но не е ли интересно за теб?

— В момента не.

— Защо?

— Защото съм насочила всичките си усилия да разкрия убиеца на Нилс Венд. Случаят е от наши дни, другият е отпреди двайсет и четири години. Това е една от причините. Другата е, че случаят е на Том.

Мете вдигна чашата си.

— И така ще остане.

По пътя към къщи тези думи отекваха в главата на Оливия. Какво имаше предвид Мете? Че Стилтон ще поеме отново стария си

случай? Та той дори не работеше в полицията! Беше бездомен. Как ще поднови разследването? С нейна помощ? Това ли искаше да каже?

— Без теб той никога нямаше да дойде тук — спомни си как ѝ каза Мете.

В антрето, миналия път. Помнеше отлично и как Стилтон без никакво колебание ѝ открадна хипотезата за връзката на Венд с жертвата от Нордкостер. Наистина ли се връщаше към стария си случай? С нейна помощ?

Макар главата ѝ да бе пълна с мисли и въпроси, тя приближи изключително предпазливо входната врата на блока, където живееше. Сигурно никога вече нямаше да отвори тази врата, без да се напрегне цялата.

Особено след обаждането на Стилтон.

И ДНК тестът.

Който я бе насочил отново към онази жена — Джаки Берилунд.

Мразеше я.

16.

В Коста Рика има много вулкани със слаба активност. Има и няколко действащи. Като Аренал. Когато изригне, започва истинско природно зрелище. Особено нощем магмата, стичаща се по старите си бразди, обгръща планината като октопод със сияйни пипала. А сивочерният пушек се издига право към небето. Да видиш такова изригване от овалното прозорче на самолета е достатъчна компенсация за разносните по пътуването.

Абас ел Фаси изобщо не се интересуваше от вулкани. Но се страхуваше да лети.

Много.

Не знаеше защо. Нямаше разумно обяснение. Издигнеше ли се обаче на десет хиляди метра над земята, заобиколен единствено от тънка метална черупка, паниката заплашваше да го погълне. Не й позволяваше. Успяваше да я овладее. Но понеже не бе любител на химическите или алкохолните анестетици, се подлагаше на истинско изпитание.

Всеки път.

Само благодарение на кафявата си по природа кожа не изглеждаше като прясно изкопан труп, когато влезе в залата за пристигащи на летището в Сан Хосе и го посрещна млад мъж с цигара и табелка: „Абасел Фас.“

— Това съм аз — каза Абас.

Говореше добър испански. Не след дълго седнаха в малката жълто-зелена кола на мъжа. Едва тогава — след като се настани зад волана — мъжът се обърна към Абас.

— Мосю Гарсия. Полицай. Отиваме в Мал Паис.

— После. Първо отиваме на „Кайе“ 34 в Сан Хосе. Знаеш ли къде е?

— Да, но имам заповед да тръгнем направо към...

— Променям заповедта.

Гарсия погледна към Абас. Абас отвърна на погледа. Тялото му още пазеше стреса от адски кошмарен полет — от Стокхолм през Лондон и Маями до Сан Хосе. Наближаваше ръба. Както забеляза Гарсия.

— Добре тогава.

Гарсия спря пред съборетина в — както се бе опитал да обясни на Абас по пътя — не особено гостоприемнен район.

— Няма да се бавя — каза Абас.

Влезе през разбитата врата.

Гарсия запали нова цигара.

Абас вдигна бавно капака на малка кутия. В нея лежаха два тесни черни ножа. Специално изработени от основния му снабдител в Марсилия. Кльощавият блед мъж се отзоваваше, когато Абас му се обадеше, и му доставяше неща, които клиентът му не можеше да пренесе през охранителните пунктове на летищата по света. Затова бледият мъж ги изработваше на място. Независимо къде е мястото.

В случая — „Кайе“ 34 в Сан Хосе, Коста Рика.

Познаваха се отдавна.

Ето защо бледият мъж не се обиди, когато Абас го помоли да му даде специалните си инструменти. С помощта на малък микроскоп добави последните щрихи по остриетата на ножовете.

За баланс.

Нещо, което понякога беше въпрос на живот и смърт.

— Благодаря.

Взеха ферибота до полуостров Никоя и без да спират, караха до Мал Паис. Разговорът им се състоеше от няколко думи. Абас разбра какви инструкции е получил Гарсия от шведската полиция — тоест от Мете. Да превозва шведския „представител“ и да не се набива на очи. Гарсия попита каква е целта на посещението.

— Изчезнал швед.

Не научи нищо повече.

Жълто-зелената кола вдигна облаци прахоляк. Рядко се случваше да е толкова сухо по шосетата край брега.

— Мал Паис! — обяви Гарсия.

Стигнаха до място досущ като другите, край които бяха минали. Няколко къщи край тясно, сухо шосе на един хвърлей от морето. Никакъв център, нито дори кръстовище — просто пращен път по средата. Колата спря и Абас слезе.

— Чакай ме в колата — каза той.

Обходи района. С малка прозрачна папка в ръка. В нея имаше две снимки — на жертвата от Нордкостер и на Дан Нилсон.

Или Нилс Венд.

Обходът приключи бързо. В едната посока, после обратно в другата. Никакви барове. Два ресторанта малко по-нагоре по възвишението, затворени. Две-три хотелчета и плаж. След като отиде дотам и се върна, без да срещне жива душа, той слезе на брега. Там видя две момченца, които си играеха на варани — ходеха на четири крака по пясъка и издаваха странни пискливи звуци. Абас знаеше, че момченцата имат големи очи и големи уши, когато поискат, поне той имаше като малък. Помагаха му да оцелее в марсилските гета. Той седна до момчетата и им показа снимката на Дан Нилсон.

— Големия швед! — каза веднага едното момче.

— Знаете ли къде живее Големия швед?

— Да.

Слънцето си легна бързо в океана и обви Мал Паис в тъмнина. Ако момчетата не бяха с него, не би открил ниската дървена сграда сред дърветата.

Сега това не беше проблем.

— Ето!

Абас погледна към красивата дървена къща.

— Тук ли живее Големия швед?

— Да. Но сега го няма.

— Знам. Заминал е за Швеция.

— Кой си ти?

— Негов братовчед. Помоли ме да му донеса някои неща, които е забравил.

Мануел Гарсия бе последвал Абас и момчетата с колата. Сега слезе от нея и приближи до тях.

— Това ли е къщата му?

— Да. Ела.

Абас даде на момчетата по сто колона и им благодари за помощта. Те не помръднаха.

— Отивайте си вече.

Момчетата останаха там, където бяха. Абас им даде по още сто колона. Те му благодариха и изчезнаха на бегом. Абас и Гарсия влязоха през портата и тръгнаха към къщата. Абас предположи, че е заключена. Беше. Погледна към Гарсия.

— Забравих си картата в колата — подсмихна се Гарсия. Такива ли бяха правилата? Няма проблем. Върна се в колата и почака минута-две. Видя в къщата да светва лампа и се върна. Абас отвори входната врата — отвътре. Беше успял да откърти малък прозорец отзад. Спускащата се бързо тъмнина осигуряваше достатъчно прикритие за подобен взлом. А и животните вече огласяха нощта. С всевъзможни викове. Изтръгващи се от гърлата на птици, маймуни и други примати, неизвестни на Абас. Сухата тишина отпреди час се бе превърнала във влажна тропическа какофония.

— Какво търсиш? — попита Гарсия.

— Документи.

Гарсия запали цигара и седна във фотьойл.

След малко запали още една цигара.

После още една.

Абас изпипваше работата си педантично. Сантиметър по сантиметър претърси къщата на шведа. Не пропусна каменната плочка под двойното легло. Където имаше пистолет. Остави го на мястото му.

Пистолетите не влизаха в инструментариума му.

Когато пакетът цигари се изпразни, а Абас обикаляше за трети път кухнята, Гарсия стана.

— Ще отида да купя цигари. Искаш ли нещо?

— Не.

Гарсия излезе през портата, качи се в колата и потегли. Напусна Мал Паис, повлякъл шлейф от прахоляк след себе си, и пое към Санта Тереза. Когато прахът се слегна, тъмен ван се появи откъм тесен черен път, спускащ се към морето. После спря между дърветата. Трина мъже излязоха от него.

Грамадни мъже.

Лигите на стокхолмските наркодильри биха потекли при вида им.

Скрити от мрака, те тръгнаха към градината на Големия швед. Погледнаха към къщата, където светеше. Единият извади мобилен телефон и засне мъжа, който се движеше вътре.

Другите двама заобиколиха отзад.

Абас седеше на бамбуков стол в дневната. Не беше открил нищо ценно. Нищо, което да помогне на Мете. Никакви документи, никакви писма. Никаква връзка с убийството на Нилс Венд в Стокхолм. И нищо, свързано с жертвата от Нордкостер, както Стилтон се надяваше. Къщата беше чиста, като изключим пистолета под леглото. Абас се облегна назад и затвори очи. Дългият полет го бе изтощил — физически. Умствено се намираше в мантрата си — неговият начин да се презареди и съсредоточи. Затова не долови стъпките, които се вмъкнаха безшумно през задната врата — входа, използван от самия него. В следващата секунда усети. Стана пъргаво от стола и като сянка се плъзна към спалнята. Стъпките приближиха. Гарсия? Толкова бързо? Чу ги да влизат в стаята, където току-що бе седял. Двама? Така изглеждаше. После отново настъпи тишина. Знаеха ли, че е тук? Вероятно. Лампите в къщата светеха. Видели са го отвън. Абас се залепи до дървената стена. Възможно беше да са съседите. Забелязали са светлината и са се почудили какво става. Или съвсем други хора. Със съвсем различна цел. Защо не се чува нищо, запита се Абас. Новодошлите знаеха, че е някъде в къщата, а в нея нямаше много места, където би могъл да бъде. Малката кухня се виждаше изцяло от дневната. Явно не беше там. Сигурно се бяха досетили, че е там, където е. Тук. Дишаше възможно най-тихо. Защо не влизат? Да чака ли? В крайна сметка взе решение и застана в рамката на вратата. Двамина брутално мускулести мъже със също толкова брутални

пистолети стояха на два метра от него, насочили дулата си към тялото му. Спокойни.

— Кого търсите? — попита Абас.

Мъжете се спогледаха — той говори испански. Мъжът вдясно посочи с пистолета си към стола, откъдето Абас току-що беше станал.

— Седни.

Абас погледна към дулата, прекоси стаята и седна на стола. Предположи, че мъжете вероятно са костариканци. Злонамерени костариканци? Крадци?

— Какво искате? — попита той.

— Сбъркал ли къщата — каза мъжът вляво.

— Твоя ли е?

— Какво правиш тук?

— Чистя.

— Глупав отговор. Пробвай пак.

— Търся изгубен варан — каза Абас.

Мъжете се спогледаха. Досаден тип. Единият извади тънко въже.

— Стани.

Това движение беше втора природа на Абас. Става от стола, накланя се леко напред с глава, поприведена към гърдите и — в същия момент — действа. Нито един от мъжете не забеляза движението, но единият усети как тънък нож минава през гърлото му и изскача от сънната артерия. В окото на другия блисна струйка топла кръв. Той отстъпи несъзнателно настрана и получи нож дълбоко в рамото. Пистолетът му падна на пода.

Абас го взе.

— ХУАН!

Мъжът с ножа в рамото извика към вратата. Абас погледна в същата посока.

Третият мъж отвън чу вика от вътрешността на къщата. Вървеше към портата, когато фаровете на Гарсия го застигнаха. Залегна в канавката до портата. Жълто-зелената кола спря пред къщата и Гарсия излезе от нея с цигара в уста.

Дано онзи странен швед да е приключил вече, помисли си той.

Беше приключил.

Когато Гарсия влезе в дневната, двама мъже лежаха на пода. Той веднага ги позна от списъците „Издирва се“ и десетките жалби в костариканската полиция. Двама мъже, обвити с изключително злокобна слава. Единият лежеше сред голяма локва кръв и изглеждаше мъртъв. Другият се бе облегал на стената и притискаше с длан окървавеното си дясно рамо. Странният швед стоеше до отсрещната стена и бършеше два дълги, тънки ножа.

— Взлом — каза той. — Ще отида пешком до Санта Тереза.

Абас знаеше за третия мъж. Знаеше, че третият мъж е някъде в мрака зад него. Или поне предполагаше, че е. Знаеше също, че го чака дълъг път по вече много тъмното и пусто шосе до Санта Тереза. Предполагаше, че третият мъж е разбрал какво е сполетяло първия и втория. Още повече след като Гарсия се втурна навън, извади мобилния си телефон и с почти фалцетен глас информира половината полицейски сили в Никоя.

— Мал Паис!

Третият мъж сигурно също го беше чул.

Абас вървеше нащрек. С гръб към третия мъж. Метър след метър през смълчаните тъмни завой към далечните светлини на Санта Тереза. Знаеше, че рискува да получи куршум в гърба. Никакви черни ножове не биха му помогнали срещу това. Същевременно му се струваше, че третият мъж изпълнява специална задача; заедно с първия и втория. Не бяха крадци. Защо трима крадци ще влязат в къща, която от портата сигнализира *nada*^[1]? Когато по съседните хълмове има далеч по-интересни къщи? По-скрити сред дърветата, по-примамливи?

Триото търсеше нещо специално.

В къщата на убития Нилс Венд.

Какво?

Барът се наричаше „Добри вибрации“. Плагиатство, което „Бийч Бойс“ по принуда трябваше да преглътнат. Калифорния беше доста далеч оттук. Американските сърфисти обаче сигурно изпитваха носталгия, когато се вмъкваха в окаяната питейна бърлога в Санта Тереза.

Абас седна в единия край на дългия, задимен барплот. Сам. С джин и тоник пред себе си. По изключение. Алкохол. Беше вървял в тъмнината с мускули и сетива, впрегнати на пълни обороти, и леки телодвижения на мястото, където бяха скрити ножовете. И беше стигнал дотук. Без куршум в гърба. Сега му се пиеше. Неразумно желание, тихо се обади тъгълче в мозъка му. Но останалата част каза, че няма проблем.

Абас предположи, че третият мъж е отвън.

В тъмнината.

Отпи от питието си. Ихено, барманът, беше смесил съставките перфектно. Абас се обърна и огледа другите хора край бара. С тен, с още повече тен и няколко лошо изгорели мъже с торсове, които бяха основна част от идентичността им. И жени. Местни жени и туристи. Неколцина гидове, вероятно и сърфисти, всичките вгълбени в разговор с един или друг торс. Погледът на Абас се отклони към стената зад бара. Два въздълги рафта с бутилки с повече или по-малко ароматизиран алкохол и едно-единствено предназначение.

Тогава я видя.

Хлебарката.

Гигантска хлебарка. С дълги антени и силни жълто-кафяви криле, прибрани върху тялото. Пълзеше по стената между рафтовете с бутилки. Дъсчена стена, покрита с окачени с карфици туристически снимки и картички. Внезапно Ихено също я видя — и нея, и погледа на Абас, насочен към нея. С тънка усмивчица смачка хлебарката с длан. Върху снимка. На която Нилс Венд беше прегърнал млада жена.

Абас остави чашата си с леко дрънчене върху плота. Извади лист от задния си джоб и се опита да сравни снимката върху него със снимката под смачканата хлебарка.

— Ще я махнеш ли?

Посочи хлебарката. Ихено я перна от стената.

— Не харесваш ли хлебарки?

— Не. Развалят пейзажа.

Ихено се усмихна. Абас — не. Бързо забеляза, че младата жена, която Нилс Венд беше прегърнал, прилича досущ на жертвата от Нордкостер. Жената, удавена в заливите Хаслевикарна. Той допи питието си. „Виж дали ще откриеш някаква връзка между Венд и жената, убита на Нордкостер“ — така каза Стилтон.

И ето я връзката.

— Още едно?

Ихено застана пред Абас.

— Не, благодаря. Знаеш ли кои са хората на онази снимка?

Абас посочи, Ихено се обърна и също посочи.

— Това е Големия швед, Дан Нилсон. Не знам коя е жената.

— Възможно ли е някой да знае?

— Не... Чакай, може би Боскес...

— Кой е той?

— Бившият собственик на бара. Той ги е окачил. — Ихено кимна към снимките по стената.

— Къде мога да го открия?

— В къщата му. Не излиза оттам.

— И къде се намира тя?

— В Кабуя.

— Далеч ли е?

Ихено извади малка карта и посочи селцето, където се намираше къщата на Боскес. Абас размисли дали да се върне в Мал Паис и да помоли Гарсия да го закара до селото. Две неща го накараха да избере друг вариант. Първо — третият мъж, който вероятно се криеше край бара. Второ — полицията. В момента къщата на Венд сигурно гъмжеше от местни полицаи. Нищо чудно да му зададат въпроси, на които не иска да отговаря.

Той погледна към Ихено, който се подсмивваше.

— Искаш да отидеш до Кабуя?

— Да.

Ихено се обади по телефона и след няколко минути един от синовете му се появи пред бара с АТВ. Абас попита дали може да вземе снимката от стената. Получи разрешение. Излезе навън, седна зад сина на Ихено и обходи околността с фасетните си очи. Беше доста тъмно и от бара не се процеждаше много светлина, но видя сянката. По-скоро частица от нея. Зад голяма палма недалеч.

Третият мъж.

— Добре. Да тръгваме.

Абас потупа сина на Ихено по рамото и потеглиха. Обърна се и видя, че третият мъж тича обратно към Мал Паис с изненадваща

скорост. Да вземе кола, предположи Абас. Разбра, че не след дълго ще ги настигне, понеже имаше само едно шосе. В една посока. Към Кабуя.

Синът на Ихено попита дали да чака, но Абас го отпрати. Вероятно щеше да се забави. Самият път до къщата на Боскес му отне немалко време. Натъкна се на доста места за катерене и заобикаляне, преди да стигне до верандата.

Боскес седеше там. В бели дрехи, полуизбръснат, на стол до стената. С чаша ром в ръка и гола крушка, увиснала недалеч от него. Изключена. Концертът на щурците в гората около тях не смущаваше ушите му. Нито слабото шуртене от водопадчето сред дърветата. Той наблюдаваше малко насекомо, кретащо по кафявата му длан.

После погледна към Абас.

— Кой си ти?

— Казвам се Абас ел Фаси. От Швеция съм.

— Знаеш ли кой е Големия швед?

— Да. Може ли да се кача?

Боскес погледна пак към Абас, който стоеше на няколко крачки от верандата. Не приличаше на швед. Нито на скандинавец. Не приличаше никак на Големия швед.

— Какво искаш?

— Да поговоря с теб, Боскес, за живота.

— Идвай.

Абас се изкачи на верандата и Боскес подритна табуретка към него. Абас седна.

— Дан Нилсон ли наричаш Големия швед? — попита той.

— Да. Познаваш ли го?

— Не. Той е мъртъв.

Трудно беше да се разчете изражението на Боскес в мрака. Абас обаче видя как отпива голяма глътка от чашата и тя не изглежда много стабилна по обратния път.

— Кога умря?

— Преди няколко дни. Убиха го.

— Ти ли го уби?

Странен въпрос, помисли си Абас. Но се намираше от другата страна на света в затънтено селце сред тропическа гора с мъж, когото

не познаваше. Не знаеше също какви са били отношенията му с Нилс Венд. Големия швед, както го наричаше.

— Не. Работа за шведската полиция.

— Имаш ли удостоверение?

Боскес не беше вчерашен.

— Не.

— Защо да ти вярвам тогава?

„Да. Защо?“ — помисли си Абас.

— Имаш ли компютър? — попита той.

— Да.

— Влизаш ли в интернет?

Боскес изгледа Абас със студени очи. Толкова студени, че пронизаха тъмнината. Изправи се и влезе вътре. Абас остана там, където беше. След минута-две Боскес излезе с лаптоп и седна на стола си. Внимателно пъхна мобилния модем в компютъра и го отвори.

— Потърси Нилс Венд, убийство, Стокхолм.

— Кой е Нилс Венд?

— Това е истинското име на Дан Нилсон. Пише се с *W* и *dt* накрая.

Синьото сияние от лаптопа се отрази в лицето на Боскес. Пръстите му се раздвижиха по клавиатурата. После зачака, погледна екрана и макар да не разбираше нито дума, позна снимката на първа страница във вестника. Снимка на Дан Нилсон, Големия швед. Двайсет и седем годишна снимка. Горедолу така изглеждаше Нилсон, когато за пръв път се бе появил в Мал Паис.

Под снимката пишеше: „Нилс Венд“.

— Убит?

— Да.

Боскес затвори компютъра и го остави върху дървения под до стола. Извади от сенките полупразна бутилка с ром и отсипа в чашата си. Доста.

— Ром. Искаш ли?

— Не — каза Абас.

Боскес пресуши чашата на един дъх, свали я в скута си и избърса очи с другата си ръка.

— Беше ми приятел.

Абас кимна. Махна с ръка да изрази съчувствие. Убитите приятели изискват уважение.

— Откога го познаваш? — попита.

— Отдавна.

Доста смътно мерило за време. Абас се нуждаеше от нещо по-конкретно. Време, което да свърже с жената на снимката от бара.

— Ще я включиш ли?

Посочи крушката в другия край на верандата. Боскес се извърна и се протегна към стар черен ключ на стената. Светлината почти заслепи Абас. След няколко секунди той извади снимката.

— Взех я от Санта Тереза. Нилсон е прегърнал жена... Ето...

Абас подаде снимката. Боскес я взе.

— Знаеш ли коя е?

— Аделита.

Име! Най-после!

— Просто Аделита или...?

— Аделита Ривера. От Мексико.

Абас претегли възможностите. Да каже ли, че Аделита Ривера също е убита? Удавена край шведски бряг? Дали и тя е била приятелка на Боскес? Двама убити приятели и почти никакъв ром.

Въздържа се.

— Беше ли близък Дан Нилсон с Аделита Ривера?

— Тя носеше детето му.

Абас не отмести поглед от Боскес. Много зависеше от това. Нито един от двамата да не изгуби присъствие на духа. Но вътрешно разбираше какво означава информацията. За Том. Нилс Венд е бащата на детето на жертвата!

— Ще ми разкажеш ли нещо за Аделита?

— Беше красива жена.

Боскес разказа какво знае за Аделита, а Абас се постара да запомни всяка подробност. Съзнаваше колко важно е за Том.

— После тя замина — заключи Боскес.

— Кога?

— Преди много години. Не знам къде отиде. Не се върна. Големия швед се натъжи. Тръгна да я търси в Мексико, но не я намери. После се прибра у дома, в Швеция.

— Но това се случи наскоро, нали?

— Да. Във вашата страна ли го убиха?

— Да. И не знаем защо и кой го е убил. Дойдох с надеждата да разбере нещо, което да ни помогне — каза Абас.

— Да откриете убиеца?

— Да. И мотив за убийството.

— Когато замина, той остави чанта при мен.

— Така ли?

Абас застана нащрек.

— Какво има в нея?

— Не знам. Каза ми да я предам на полицията, ако не се върне до първи юли.

— Аз съм полицията.

— Нямах удостоверение.

— Не е необходимо.

Преди Боскес да успее да примигне с тънките си мигли, дълъг черен нож се заби в електрическият кабел на стената. Крушката на тавана изцвъртя и угасна. Абас погледна към Боскес в тъмнината.

— Имам още един.

— Добре.

Боскес стана и пак влезе вътре. Върна се по-бързо от предишния път, с кожена чанта в ръка. Подаде я на Абас.

Третият мъж беше паркирал тъмния ван на безопасно разстояние от къщата на Боскес и се бе прокраднал възможно най-близо. Не толкова, че да шпионира с невъоръжено око, но с помощта на инфрачервения си бинокъл ясно видя какво извади Абас от малката чанта.

Плик, найлонова папка и аудиокасета.

Абас прибра предметите в чантата. Веднага разбра, че горилите в къщата на Венд в Мал Паис са търсели чантата. Сега нямаше да разглежда находките. Бездруго лично бе изгасил единственото осветление на верандата. Повдигна чантата.

— Трябва да я взема.

— Разбирам.

Черният нож бе увеличил значително схватливостта на Боскес.

— Имаш ли тоалетна?

Абас се изправи, а Боскес посочи към врата в съседното помещение. Абас извади ножа си от стената и изчезна в тоалетната с

чантата в ръка. Не мислеше да я изпуска от поглед. Боскес остана седнал на стола си. Светът е странно място, помисли си той. А Големия швед е мъртъв.

Извади дребно шишенце от джоба на панталоните си и започна да лакира ноктите си в мрака. С прозрачен лак.

Абас излезе отново на верандата и се сбогува с Боскес, който му пожела добра сполука. Малко неохотно Абас получи неочаквана прегръдка. После Боскес влезе в къщата.

Абас слезе до шосето и тръгна пешком. Умът му гъмжеше от мисли. Знаеше името на жената, която Том се опитваше да открие от двайсет години. Аделита Ривера. Мексиканка. Бременна с детето на убития Нилс Венд.

Странно.

На стотина метра от къщата на Боскес, където шосето беше най-тясно, а луната — най-мътна, той внезапно получи пистолет във врата. Твърде близо, за да използва ножовете. Третият мъж, каза си. В същия момент изтръгнаха чантата от ръката му. Когато се обърна, силен удар в тила го зашемети. Залитна и падна в треволяка до шосето. Легнал там, видя как голям черен ван изскача от гората, профучава по пътя и изчезва.

После и той изчезна някъде.

Ванът избоботи през Кабуя и през половината полуостров Никоя. Недалеч от летището в Тамбур отби от шосето и спря. Третият мъж включи лампата над шофьорската седалка и отвори кожената чанта.

Беше пълна с тоалетна хартия.

Абас се свести до шосето. Вдигна ръка и напипа доста едра цицина върху главата си. И много болезнена. Но си струваше. Беше дал на третия мъж каквото иска. Кожената чанта.

Предметите в нея обаче бяха под пуловера на Абас.

И щяха да останат там, докато пристигне в Швеция.

Третият мъж още стоеше във вана. Поведе борба със себе си и умът му засече. Едва след доста време разбра, че не може да направи кой знае какво. Бяха го надхитрили и мъжът с ножовете вече сигурно

се бе върнал при полицаите в Мал Паис. Третият мъж извади мобилния си телефон, прещрака до снимката от къщата на Венд, която бе направил през прозореца, написа няколко думи под нея и изпрати съобщение с изображение.

То стигна до К. Седович в Швеция, който веднага го препрати на мъж, седнал на просторна веранда недалеч от Стоксундския мост. Съпругата му си вземаше душ в къщата. Той прочете краткото съобщение, описващо съдържанието на чантата, напълнена по-късно с тоалетна хартия — плик, найлонова папка, аудиокасета. Оригиналният запис, помисли си мъжът. С разговора от жизненоважно значение за Бертил Магнусон.

Последна към снимката.

Към мъжа с ножовете Абас ел Фаси.

Крупияето?

От казино „Космопол“?

Какво търси в Коста Рика?

И за какво му е, по дяволите, оригиналната касета?

---

[1] Нищо (исп.). — Б.ред. ↑

17.

Оливия спа зле.

Бе отпразнувала лятното равноденствие на остров Тюнингьо с майка си и две нейни приятелки. Можеше да отиде, разбира се, в Моя с Лени и бандата ѝ, но избра Тюнингьо. Тъгата по Елвис я спохождаше на вълни и имаше нужда от усамотение. Или да бъде с хора, които не очакват да е в приповдигнато настроение. Вчера с майка ѝ останаха сами и боядисаха наполовина стената на вилата, която беше най-изложена на слънцето. За да не се срамува Арне, както се изрази Мария. После двете попрекалиха малко с виното. И тя си плати през нощта. Събуди се към три след полунощ и не успя да заспи чак до седем. Половин час преди да извъни будилникът.

Сега Оливия излапа две оризови кексчета и тръгна по халат към душа. В същия момент чу звънеца.

Отвори вратата. Стилтон стоеше на прага в черно, възкъсо сако.

— Здравсти — каза той.

— Здравсти! Подстриган ли си?

— Мариане се обади. Няма съвпадение.

Оливия забеляза как по коридора се изниза съсед и огледа мимоходом мъжа пред вратата ѝ. Тя отстъпи настрани и махна на Стилтон да влезе. После затвори вратата.

— Няма съвпадение?

— Да.

Оливия тръгна пред него към кухнята. Стилтон я последва, без да си съблича сако.

— Значи космите не са от жертвите?

— Да.

— Може би са от извършителите.

— Вероятно.

— Джаци Берилунд — каза Оливия.

— Забрави я!

— Но защо? Възможно е да са нейни! Има тъмна коса, била е на острова по време на убийството и е дала адски тъпо обяснение защо е изчезнала малко след това. Нали?

— Ще използвам душа ти — каза Стилтон.

Объркана какво да отговори, Оливия посочи вратата на банята в другия край на коридора. Още не си бе възвърнала дар словото, когато той изчезна вътре. Да използваш нечий душ определено е интимно — според някои. За други е ни тъй, ни иначе. На Оливия ѝ отне известно време да приеме представата как Стилтон е в банята ѝ и отмива каквото там отмива.

После се замисли за Джаки Берилунд.

Черни мисли.

— Забрави за Джаки Берилунд — повтори Стилтон.

— Защо?

Той си беше взел дълъг хладен душ, бе обмислил фикс идеята на Оливия и бе решил да ѝ обясни това-онова. Оливия се беше облякла и му сервираше кафе на кухненската маса.

— Ето защо — подхвана той. — През 2005 година убиха младо бременно момиче на име Джил Енгбери и ми възложиха разследването.

— Знам.

— Просто започвам от самото начало. Джил беше компаньонка. Бързо установихме, че е работела за Джаки Берилунд в „Червено кадифе“. Обстоятелствата около убийството ни насочиха към хипотезата, че убиецът на Джил вероятно е клиент на Джаки. Тръгнах по тази следа, но се наложи да спра.

— Защо?

— Случиха се разни неща.

— Например?

Стилтон замълча. Оливия зачака.

— Какво се случи? — попита тя най-после.

— Няколко неща. Едновременно. Получих нервен срив, излязох в болнични, а когато се върнах, ме отстраниха от случая.

— Защо?

— Официално защото в момента не съм в състояние да разследвам убийство, което може би беше вярно.

— А неофициално?

— Някои хора, мисля, искаха да не се занимавам със случая.

— Защото...

— Защото се бях домогнал твърде близо до бизнеса с компаньонки на Джаки Берилунд.

— До клиентите ѝ имаш предвид?

— Да.

— Кой пое случая?

— Рюне Форш. Полицай, който...

— Знам кой е — прекъсна го Оливия. — Но той не е открил убиеца на Джил. Четох в...

— Да, не го откри.

— Но ти сигурно си обмислял същото като мен? Когато си разследвал убийството на Джил?

— Че има сходства с Нордкостер?

— Да.

— Разбира се... Джил също беше бременна. — Стилтон продължи: — Както жертвата от Нордкостер. А Джаки се появяваше и в двата случая. Дали и жертвата е била компаньонка? Все пак не знаехме нищо за нея. Усъмних се, че има връзка — един и същ извършител с един и същ мотив.

— И какъв е той?

— Убил е проститутка, която е използвала бременността си, за да го изнудва. Затова взех ДНК от плода на Джил и го сравних с пробата на детето от Нордкостер. Нямаше съвпадение.

— Това не изключва възможността Джаки Берилунд да е замесена.

— Да. Известно време разследвах обстойно теорията си за нея. На Нордкостер е била с двама норвежци на луксозна яхта. Заподозрях, че са били квартет от самото начало, като жертвата е била четвъртият човек. После нещо се объркало помежду им и тримата са убили четвъртия.

— Но?

— Не стигнах доникъде. Не успях да докажа, че някой от тях е бил на брега или е имал контакт с жертвата, чиято самоличност така и не разкрихме.

— Сега може би ще успееш да докажеш, че Джаки Берилунд е била на брега?

— Като използвам диадемата?

— Да.

Стилтон погледна Оливия. Не се отказва лесно, помисли си. Беше впечатлен от упорството, любознателността ѝ, способността ѝ да...

— Обещата?

Оливия се опита да разчете мислите на Стилтон.

— Каза, че си открил обеща в джоба на палтото на жертвата, която вероятно не е нейна. Нали? Сторило ти се е странно?

— Да.

— Имаше ли отпечатащи по нея?

— Само на жертвата. Искаш ли да я видиш?

— У теб ли е?

— Да. В караваната.

Стилтон извади голям кашон изпод едното легло в караваната. Оливия седеше на другото. Той отвори кашона и извади найлонов плик с красива обеща.

— Така изглежда.

Подаде плика на Оливия.

— Защо е тук? — попита тя.

— Събрах си вещите, след като ме отстраниха от случая. Тя се оказа сред тях. Лежеше в чекмедже, което изпразних.

Оливия вдигна обеща и я разгледа. Доста особен дизайн. Розетка, която става сърце. С перла отдолу и син камък по средата. Много красива. Напомни ѝ нещо. Беше ли виждала подобна обеща?

Неотдавна?

— Може ли да я взема до утре?

— Защо?

— Защото... съм виждала подобна обеща съвсем наскоро.

В магазин, хрумна ѝ внезапно.

Бутик на Сибюлегатан?

* * *

Мете Улсетер седеше с част от екипа си в следователската стая на Полхемсгатан. Двама от колегите ѝ бяха празнували Деня на лятното равноденствие, други двама бяха продължили да работят. Сега изслушаха разпита на Бертил Магнусон. За трети път. Всички чувстваха едно и също — лъже за обажданията. Отчасти чувството бе емпирично. Опитните разпитващи претеглят умело всеки нюанс в тона на разпитвания. Но имаше и нещо по-конкретно. Защо Нилс Венд ще се обажда четири пъти на Бертил Магнусон и ще мълчи? Както твърдеше Магнусон. Венд сигурно е разбирал, че Магнусон за нищо на света не би се досетил кой мълчи от другата страна на линията. Нилс Венд, изчезнал преди двайсет и седем години? Абсурд. В такъв случай обаждането се обезсмисляше. За Нилс Венд.

— Не е мълчал.

— Да.

— Какво е казал обаче?

— Нещо, което Магнусон не иска да разкрие.

— И с какво ли е свързано то?

— С миналото.

В този момент Мете се намеси в разсъжденията на колегите си. Предполагаше, че Венд наистина не се е появявал двайсет и седем години, после внезапно е дошъл в Стокхолм и се е обадил на бившия си бизнес партньор. И единственото, което ги свързва днес, е вчера.

— Ако се позовем на хипотезата, че Магнусон стои зад убийството на Венд, значи мотивът се крие в тези четири разговора — каза тя.

— Шантаж?

— Вероятно.

— И с какво е разполагал Венд, за да изнудва Магнусон? Днес?
— запита се Лиса.

— Нещо, случило се тогава.

— И кой може да знае за него? Освен Магнусон?

— Сестрата на Венд в Женева?

— Едва ли.

— Бившата му съпруга? — предположи Босе.

— Или Ерик Гранден — вметна Мете.

— Политикът?

— Бил е в борда на „Магнусон Венд Майнинг“, когато Венд изчезнал.

— Ще говорим ли с него? — попита Лиса.

— Да, обади му се.

Оливия седеше в метрото. По целия път от караваната до града обмисляше информацията на Стилтон. Не беше сигурна какъв е изводът. Освен че не е добра идея да доближава Джаки Берилунд. Той беше рискувал и го бяха отстранили от случая. Но тя не беше полицай. Все още. Не участваше в официално разследване. Никой не можеше да я отстрани. Да я заплаши? Разбира се. И да убие котката ѝ под капака на кола. Но дотук. Вече съм свободна да правя каквото пожелая, помисли си тя.

И ѝ се прииска точно това.

Да доближи Джаки Берилунд, убийцата на котки. Да вземе нещо от нея, което да послужи за ДНК тест. Да разбере дали Гардман е намерил на брега следа от Джаки.

И как да постигне целта си?

Не би могла да влезе пак в бутика на Джаки. Някой трябваше да ѝ помогне. Тогава ѝ хрумна идея. Която изискваше да прибегне до нещо отблъскващо.

Изключително отблъскващо.

* * *

Жалък двустаен апартамент на Съодерармсвеген в Керторп. На втория етаж, без име на вратата, почти никакви мебели в стаите. Само по бельо Норката стоеше до прозореца и бодеше с игли плътта си. Не се случваше често. Почти никога. Понастоящем използваше по-леки средства. Понякога обаче му се приискваше истинско изригване. Огледа се. Още бе вбесен от случката в гората край караваната. Проклетата кучка го беше издухала, сякаш е никой. Загубеняк, който се вмъква в задния ти двор и пикае в саксиите.

Чувстваше се адски зле.

Но как се повдига оклюмало его? След по-малко от десет минути Норката беше отново в играта. Пърхацият му мозък вече предлагаше няколко обяснения за унижението. Момичето нямаше ни най-малка представа с кого разговаря — с Норката, мъж до мозъка на костите си. Или: чисто и просто тя беше идиот. И кривогледа на всичкото отгоре. Окаяна фуста, която не знае с кого си има работа.

Сега беше далеч по-добре.

Когато чу звънеца, Норката бе повдигнал егото си на полагаемата се висота. Краката му почти подтичваха сами. Надрусан? Е, и? Нали е човек на бързите обороти? Фокусник с пълна власт над целия си арсенал. Едва не изтръгна вратата от пантите.

Окаяната фуста?

Норката се втренчи в Оливия.

— Здравсти — каза тя.

Норката продължи да се блещи.

— Дойдох да се извиня — подхвана тя. — Държах се крайно грубо онази вечер и наистина съжалявам. Бях много шокирана как са пребили Стилтон. Нищо лично, честна дума.

— Какво искаш, мамка му?

Оливия реши, че вече е обяснила достатъчно ясно, затова продължи по план.

— Това ли е апартаментът ти? За пет милиона?

— Най-малко.

Бе подготвила изключително внимателно стратегията си. Имаше доста добра представа как да изработи смешния дребосък. Трябваше просто да открие пролука.

— Всъщност си търся жилище — каза тя. — Колко стаи има тук?

Норката се обърна и влезе в апартамента. Остави вратата отворена и Оливия сметна, че е поканена. И се вмъкна вътре. В буквално празния двустаен апартамент. Жалък. С провиснали тапети. Пет милиона? Най-малко?

— Между другото, Стилтон ти изпраща поздрави...

Норката беше изчезнал. През прозореца на спалнята ли се е изнизал, почуди се тя. Внезапно той се появи отново.

— Още ли си тук?

Беше се увил в подобие на халат и държеше кутия с мляко. Отпи от нея.

— Какво искаш, мамка му?

Нямаше да е толкова лесно.

Оливия реши да не увърта.

— Трябва ми помощ. Искам да взема материал за ДНК тест от човек, който не бива да ме вижда. И си спомних какво ми каза.

— Какво ти казах, мамка му?

— Че си помагал на Стилтон да разреши много трудни случаи. Нещо като негова дясна ръка, нали?

— Да.

— После си помислих, че сигурно имаш опит. Разбираш, изглежда, от много неща?

Норката излочи още мляко.

— Но може би вече не се занимаваш с това? — попита Оливия.

— Правя много неща.

Налапа стръвта, зарадва се Оливия. Сега ще поскъся кордата.

— Би ли посмял да направиш нещо такова?

— Да посмея? Що за въпрос, мамка му? Казвай какво искаш.

Е, хвана се на въдицата.

Оливия излезе от станцията на метрото на Йостермалмстори, придружена от господин в изключително добро настроение — Норката, мъж до мозъка на костите, който не се страхува от нищо.

— Преди няколко години изкачвах К2. Знаеш, четвъртия по височина връх в Хималаите. Бяхме аз, Йоран Кроп и няколко шерпи. Леден вятър, минус 32 градуса... жестоко време.

— Стигнахте ли до върха?

— Те се изкачиха. Аз бях принуден да се погрижа за англичанин, който си счупи крака. Пренесох го на гръб по целия път надолу до базовия лагер. Беше благородник, между другото, имам доживотна покана да посетя имението му в Ню Хемпшир.

— Това не е ли в САЩ?

— Как спомена, че се казва бутикът?

— „Уиърд & Уау“. Близо е. На Сибюлегатан.

Оливия спря на известно разстояние от магазина. Описа как изглежда Джаци и обясни какво й трябва.

— Косъм казваш?

— Или слюнка.

— Или контактни лещи. Така заковахме един в Халмстад. Убил съпругата си и изчистил целия апартамент с прахосмукачката. Намерихме обаче контактна леща в торбичката, взехме ДНК от нея и го пипнахме.

— Не знам дали Джаци Берилунд носи контактни лещи.

— Тогава ще импровизирам.

Норката изприпка към бутика.

Представата му за импровизация явно подлежеше на разискване. Той влезе в магазина, видя Джаци Берилунд да стои с гръб към него до клиентка пред тоалетна масичка, отиде право до нея и ѝ отскубна кичур косми. Джаци изпищя и се обърна към него, по чието лице се изписа изключителна изненада.

— МАМКА МУ! Извинете. Взех ви за онази кучка Нетан!

— Коя?

Норката размаха ръце, както правят наркоманите. Идваше му отвътре.

— Съжалявам, мадам. Има същата коса, а ми открадна коката и побягна насам! Да сте я виждали случайно?

— Изчезвай!

Джаци сграбчи сакото на Норката и го повлече към вратата. Норката си плю на петите. Стиснал здраво в юмрук кичур коса. Джаци се обърна към поизплашената клиентка.

— Наркомани! Събират се в парка и минават оттук. Гледат да откраднат нещо. Съжалявам!

— Няма нищо. Открадна ли нещо?

— Не.

Спорно твърдение.

Ерик Гранден тъкмо преглеждаше графика си за следващите няколко дни. Седем страни за също толкова дни. Обичаше да пътува. Да лети. Винаги да е в движение. Не влизаше съвсем в служебните му задължения във Външното министерство, но засега никой не възразяваше. Винаги можеха да се свържат с него по Туитър. После му се обади Лиса Хедквист и поиска да се срещнат.

— Няма начин да ви вмества в графика.

Наистина нямаше време. Арогантният му тон подсказа ясно, че в дневния му ред има далеч по-важни задачи от срещи с млади полицаи. Лиса Хедквист се съгласи да говорят по телефона.

— Става дума за компанията „Магнусон Венд Майнинг“.

— И?

— Били сте в борда.

— Преди двайсет и седем години. Не знаете ли?

— Знам. Имаше ли противоречия в борда по онова време?

— В какъв смисъл?

— Между Нилс Венд и Бертил Магнусон например?

— Не.

— Никакви?

— Доколкото ми е известно.

— Но ви е известно, че Нилс Венд е бил убит в Стокхолм?
Неотдавна?

— Глупав въпрос. Приключихме ли?

— Засега.

Лиса Хедквист прекъсна връзката.

Гранден се втренчи в телефона си.

Това не му хареса.

* * *

Оказа се много по-лесно, отколкото предполагаше. По целия път до караваната подготвяше арсенал от аргументи и се опитваше да предвиди всяко възможно възражение, за да го парира. После той каза просто:

— Добре.

— Добре?

— Къде е?

— Тук!

Оливия подаде малкия найлонов плик с кичура коса, отскубнат от Джаки Берилунд. Стилтон го прибра в джоба си. Оливия не посмя да го попита защо го каза. Добре? Защото се е включил в екипа? Или просто иска да й послужи? Но защо?

— Страхотно! — каза тя все пак. — Кога мислиш, че тя ще...

— Не знам.

Стилтон нямаше представа дали бившата му съпруга ще им помогне отново. Не знаеше дори дали ще прояви интерес. Обади ѝ се, когато Оливия си тръгна.

Прояви интерес.

— Искаш да сравня кичура коса с пробата от диадемата?

— Да. Възможно е да е на един от извършителите.

— Мете знае ли за това? — попита Мариане.

— Още не.

— Кой ще плати?

Стилтон не се бе замислял и за това. Знаеше колко са скъпи ДНК тестовете. Вече беше измолил услуга веднъж. Да пробва отново бе прекалено.

Не отговори.

— Добре. Ще ти се обадя — каза Мариане.

— Благодаря.

Стилтон се замисли, че е редно Ръонинг да се бръкне. Тя упорстваше. Не можеше ли да продаде повредения мустанг?

Той обаче имаше по-важни задачи.

Обади се на Норката.

* * *

Бертил пътуваше към къщи в сивия „Ягуар“. Нервите му бяха изопнати. Все още нямаше представа какво цели крупиеето. Абас ел Фаси. Беше открил пълното име и адреса му и бе помолил К. Седович да държи под око апартамента му на Далагатан. Ако се появи там. Погрижи се да изпратят хора и на летище „Арланда“. Ако се появи там. Сигурно скоро щеше да се върне в Швеция. С оригиналната касета. Какво ще направи с нея? Познава ли Нилс? Ще продължи ли изнудването? Или е свързан с полицията? Но как? Крупие? Работеше в „Космопол“ почти всеки път, когато залагаха там. Бертил не разбираше нищо и това го изнервяше и напрягаше.

Едно беше ясно. Не след дълго оригиналната касета вероятно щеше да бъде в Швеция. Нямаше да остане в Коста Рика и да стигне до

тамошната полиция. Трябваше просто да се погрижи тя да не стигне до тукашната полиция.

Тогава му се обади Ерик Гранден.

— Говориха ли с теб полицаите?

— За какво?

— За убийството на Нилс. Обади ми се някаква нагла жена. Попита ме дали е имало противоречия между теб и Нилс, докато съм бил в борда.

— Какво значи противоречия?

— Точно това се почудих! Защо полицията си пъха носа в това?

— Не знам.

— Неприятно.

— Какво ѝ каза?

— Не.

— Че е нямало противоречия?

— Нямаше. Доколкото си спомням.

— Никакви.

— Именно. Да се чуди човек докъде ли още ще пропадне шведската полиция!

Бертил сложи край на разговора.

* * *

Аке Андершон седеше в големия търговския център във Флемингсбери с мъжа, който беше приятел на майка му — Норката. И с един приятел на Норката. Мъж с голяма лепенка на тила. Ядяха хамбургери. По-скоро Норката и той ядяха. Другият мъж пиеше ванилов шейк. Той бе поискал да се срещне с него.

— Не знам много — каза Аке.

— Но познаваш организаторите? — попита Стилтон.

— Не.

— Но как разбираш кога ще се биеш?

— Съобщение.

— Изпращат ти съобщение?

— Да.

— Имаш ли телефонния им номер?

— Какво?

— На хората, които ти изпращат съобщение. Имаш мобилен телефон, сигурно виждаш кой ти пише.

— Не.

Стилтон се отказа. Беше помолил Норката да му уреди среща с Аке, за да разбере дали момчето знае повече за боевете в клетка. Имена. Адреси. Не знаеше. Получаваше съобщение и отиваше на мястото или го завеждаха дотам.

— Кой те води?

— Момчета.

— Знаеш ли как се казват?

— Не.

Стилтон се отказа съвсем и допи млечния си шейк.

Недалеч от мястото с хамбургерите стояха Лиам и Исе с качулатите си якета. Веднъж-дваж бяха водили Аке да се бие. Сега мислеха да го вземат отново. Внезапно го видяха да говори с мъжа, когото бяха снимали да чука в караваната една от трашките им. И който бе шпионирал последния им бой в клетки и си беше отнесъл боя.

Бездомен тип.

Защо, мамка му, Аке разговаряше с него?

— Може да не е бездомен. Ами ако е ченге?

— Под прикритие?

— Да?

Тримата излязоха заедно от заведението за бързо хранене. Норката и Стилтон тръгнаха към гарата. Аке хукна в друга посока. Не забеляза, че Лиам и Исе го последваха. Настигнаха го до безлюдното футболно игрище.

— Аке!

Момчето спря. Позна ги. Веднъж-дваж го бяха водили да се бие. Нов бой ли бяха организирали? То обаче не искаше да участва. Как ще им обясни?

— Здравсти — каза Аке.

— С кого ядеше хамбургери? — попита Лиам.

— Моля?

— Ей сега. Видяхме те. Кой бяха тези?

— Приятел на мама и негов приятел.

— Онзи с лепенката?

— Да.

— Какво му каза?

— За какво? Нищо не му казах!

— Онзи с лепенката довтаса на миналия бой. Как е разбрал? —
попита Лиам.

— Не знам.

— Не обичаме доносници.

— Не съм...

— Я стига! — каза Исе.

— Честна дума! Не съм...

Ръка зашлеви Аке по лицето. Преди да се опомни — втора плесница. Лиам и Исе го сграбчиха за якето, огледаха се и го повлякоха нанякъде. Ужасен, Аке погледна назад да види къде са отишли възрастните.

Възрастните стояха на перона далеч от него.

18.

Обадиха му се посред нощ — минаваше три. Едва след известно време Стилтон се докопа до повърхността и отговори. Беше Абас — между два полета и много лаконичен. Накратко — убитата на Нордкостер жена се казва Аделита Ривера, от Мексико, бременна от Нилс Венд.

После връзката прекъсна.

Стилтон седя дълго по бельо върху леглото, втренчен в мобилния си телефон. Информацията на Абас му се струваше просто невероятна. След двайсет и три години бе получил нещо, до което по никакъв начин не бе успял да се добере досега — името на жертвата и бащата на детето.

Аделита Ривера и Нилс Венд.

Тя беше убита преди почти двайсет и четири години, той — миналата седмица.

След като дълги минути предъква невъобразимото съобщение — вероятно дори половин час — той се замисли за Оливия. Да ѝ се обади ли да ѝ разкаже всичко? Или? Колко е часът? Погледна пак към мобилния си телефон. Три и половина. Раничко.

Остави телефона и впи очи в пода. Мравешка пътека се точеше току до стъпалата му. Мравките никога не спираха. Две линии една до друга в двете посоки. Никоя мравка не се отклоняваше от трасето. Всички вървяха в една и съща посока. Никоя не се обръщаше срещу течението. Не спираше.

Той откъсна поглед от мравките.

Мексиканка и Нилс Венд.

Продължи да обмисля немислимата новина. Опита се да разсъждава ясно. Да потърси съответствия, връзки. Факти. Хипотези. Забеляза как е започнал да си възвръща нещо, потънало в забвение преди години. Съживяваше се. На примитивно ниво. Събираше нещата и ги разделяше. Анализираше.

Не както някога, изобщо. Ако тогава беше „Порше“, сега бе „Шкода“. Без гуми. Но все пак.

Вече не беше впримчен във вакуума.

* * *

Увете Андершон стоеше в „Галериан“ — големия търговски център до Хамгатан — и чакаше. Навън ръмеше. Бяха се уговорили за десет часа, а сега бе почти десет и половина. Русата ѝ коса беше влажна.

— Съжалявам!

Норката заситни към нея и вдигна извинително ръка. Увете кимна. Тръгнаха към Нормалмстори. Необикновена двойка по това време на деня в този доста шикозен свят, гъмжащ от изискани купувачи и мъже в делови костюми на улицата. Норката погледна към Увете. Имаше грим, но той не помагаше много. Цялото ѝ лице бе белязано от тревога и изсъхнали сълзи.

Аке беше изчезнал.

— Как така?

— Не беше в апартамента, когато се прибрах. Снощи не работих до късно, но него го нямаше, когато се върнах. Не беше в леглото. Никъде го нямаше. Изобщо не си беше лягал, а храната му си стоеше в хладилника, сякаш не се е връщал вкъщи!

— Вчера се видях с него.

— Така ли?

— Говорих с него в ресторанта за бързо хранене. Беше си същият както винаги. После си тръгна, а аз се върнах в града. Не е ли в спортния център в училището?

— Не. Обадох им се. Къде се е дянал, за бога?

Норката, разбира се, нямаше представа. Усети обаче, че Ветан е на ръба. Обгърна я през рамо. Беше поне с една глава по-нисък, затова движението не се получи съвсем естествено.

— Такъв е животът. Деца. Кой знае какво си е наумил.

— Ами ако се е забъркал в това? За което ми разказа?

— Клетките?

— Да.

- Не мисля. Сигурен съм, че повече няма да се бие.
— Защо?
— Няма значение, но се обади в полицията, ако се притесняваш.
— Да съобщя на ченгетата?
— Да.

Норката знаеше какво минава през ума на Ветан. Износена уличница. Едва ли щяха да я поставят на първо място в списъка с неотложни задачи. Но все пак. Щяха да ѝ помогнат някак. Нали това им е работата. И двамата спряха, когато стигнаха до Кунгстредгордсгатан.

- И аз ще поразпитам — обеща Норката.
— Благодаря.

* * *

Дъждът ромолеше по плексигласовия свод на покрива. Стилтон седеше на леглото и мажеше с мехлема на Вера раните по гърдите си. Бурканът беше почти празен. Изгребваше дъното. И Вера, и баба ѝ бяха вече далеч. Погледна към малката снимка на Вера върху етажерката. Беше помолил да му дадат копие от картата, удостоверяваща, че продава „Местоположение Стокхолм“. Със снимка. Често мислеше за нея. Не беше така, когато беше жива. Тогава мислеше за други хора. За онези, които бяха важни за него, преди да ги напусне. Абас, Мортен, Мете. Винаги стигаше до тях тримата. От време на време се появяваше и Мариане. Но това беше твърде голямо, твърде объркано, твърде тъжно. Отнемаше твърде много от силата му за оцеляване.

Погледна в буркана. Почти нищо. Тогава някой почука на вратата. Стилтон продължи да втрива мехлема. В момента посетителите не го интересуваха. Заинтригува се след няколко секунди. Когато лицето на бившата му съпруга се появи зад прозореца на караваната. Очите им се срещнаха задълго.

- Влез.

Мариане отвори вратата и погледна вътре. Носеше семпло право сако, светлозелено, и в едната си ръка държеше чадър. В другата носеше сиво куфарче.

— Здравей, Том.

— Как ме откри?

— Ръонинг. Може ли да вляза?

Стилтон я подкани с махване и Мариане пристъпи вътре. Бе застлал с вестници недоизчистения от петната кръв под. Надяваше се гадни насекоми да не изпълзят върху тях. Не сега. Остави буркана с мехлема и посочи леглото срещу себе си.

Не особено блестящо хрумване.

Мариане сгъна чадъра и се озърна. Наистина ли живее така? В пълна мизерия? Възможно ли е? Овладея се и погледна към прозореца.

— Красиви завеси.

— Така ли мислиш?

— Да... не.

Мариане се усмихна и разкопча донякъде сакото си. Седна предпазливо върху леглото и пак се огледа.

— Твоя ли е караваната?

— Не.

— Не? О... разбирам...

Мариане кимна към рокля на Вера, окачена до ръждясалата газова печка.

— Нейна ли е?

— Да.

— Красива ли е тя?

— Убиха я. Какво се получи?

По същество, както винаги. За да се изплъзне. Непоправим. Но наистина изглеждаше целенасочен. Частица от някогашния израз се мерзелееше в очите му. Очи, които навремето — когато бе в стихията си — я поражваха емоционално. Преди много време.

— Има съвпадение.

— Така ли?

— Космите от диадемата са от същата жена, чийто кичур ми даде. Коя е тя?

— Джаки Берилунд.

— Онази Джаки?

— Да.

През 2005 година Мариане все още бе омъжена за Стилтон. Когато той разследваше убийството на Джил Енгбери и стигна до

работодателката ѝ Джаки Берилунд. Обсъждаха различни хипотези, свързани с Джаки — вкъщи, в кухнята, в банята, в леглото. После той получи първия нервен срив и се озова в психиатрията. Психозата нямаше нищо общо с професията му, макар тежкото натоварване с работата да бе разчистило пътя ѝ. Мариане знаеше точно какво е отключило психозата. Никой друг не знаеше, доколкото ѝ беше известно, и тя страдаше с него. После го отстраниха от случая. Шест месеца по-късно бракът им се разпадна.

Не за един ден. Не беше прибързано решение, а резултат от душевното състояние на Том. Той я държеше на разстояние, отблъскваше я. Преднамерено. Все по-често и по-често не искаше помощ от нея, не искаше тя да го вижда, да го докосва. Накрая получи желаното. Мариане не издържа. Не можеше да подкрепя човек, който не иска подкрепа.

Всеки пое по своя път.

Неговият го беше довел до караваната.

Където седеше сега.

— Значи Джаки Берилунд вероятно е била на брега същата вечер, когато са убили жената... — каза Стилтон по-скоро на себе си.

Беше отрекла, когато я разпитваха.

Той си позволи да се наслади на това удивително разкритие.

— Очевидно — кимна Мариане.

— Оливия — каза спокойно Стилтон.

— Тя ли задвижи всичко?

— Да.

— И какво ще правим сега? С ДНК съпадението?

— Не знам.

— Няма начин да продължиш сам.

Защо не, помисли си първо той. Малко агресивно. Докато не видя как Мариане поглежда към буркана със странната лепкава смес, към двата екземпляра „Местоположение Стокхолм“ и накрая отново към него.

— Да. Мете трябва да ни помогне.

— Как е тя?

— Добре.

— А Мортен?

— Добре.

Ето пак, помисли си Мариане. Интроверт, мълчалив.

— Ти как се озова тук, в Стокхолм? — попита Стилтон.

— Ще изнасям лекция в полицейската централа.

— О, ясно.

— Удари ли те някой?

— Да.

Стилтон се надяваше Мариане да не гледа клипове в „Трашкик“. Вероятността да познае тялото му върху Вера беше значителна.

Не искаше да го вижда така. По няколко причини.

— Благодаря за помощта — каза той.

— Няма защо.

Настъпи тишина. Стилтон погледна към Мариане, а тя не отвърна очи. Момент, изпълнен с безкрайна тъга — и двамата го усетиха. Тя знаеше кой е бил, а той вече не беше същият. И той го знаеше.

Беше някой друг.

— Много си красива Мариане.

— Благодаря.

— Всичко наред ли е при теб?

— Да. При теб?

— Не.

Нямаше нужда да пита. Протегна ръка през масата и я отпусна върху осеяната с вени длан на Стилтон.

Той не я отдръпна.

Още щом Мариане излезе от караваната, Стилтон набра номера на Оливия. Първо ѝ каза за обаждането на Абас между двата полета и получи дълга и оправдана реакция.

— Аделита Ривера?

— Да.

— От Мексико?

— Да.

— И Нилс Венд е бащата на детето?

— Според Абас. Ще разберем повече, когато се върне.

— Невероятно, нали?

— Да.

В много отношения, помисли си Стилтон. После ѝ каза за ДНК съвпадението. И получи още по-силна реакция.

— Джаки Берилунд?

— Да.

Когато новината поулегна и развълнуваната Оливия забърбори, че сигурно са разрешили случая, Стилтон се почувства длъжен да посочи, че диадемата може да е паднала на брега по съвсем различно време. По-рано през деня например. Уве Гардман не беше видял Джаки да я изпуска.

— Но защо си такъв песимист?

— Не съм. Ако искаш да станеш добър криминалист, трябва да се научиш никога да не се ограничаваш само с една хипотеза. Има ли други възможности, те се връщат срещу теб като бумеранг в съда.

Стилтон предложи да се свържат с Мете Улсетер.

— Защото?

— Защото нито един от нас не може да разпита Джаки.

Мете се срещна с Оливия и Стилтон недалеч от входа на полицейската централа на Полхемсгатан. В програмата ѝ нямаше пролука и не можеше да дойде в града. Стилтон неохотно прие мястото на срещата. Беше твърде близо до сгради и хора, с които имаше болезнено минало.

Но топката беше в полето на Мете.

В много отношения.

Тя разследваше убийството на Венд и чакаше Абас да кацне, за да вземе материалите, скрити под пуловера му. Както той се бе изразил. Когато ѝ разказа какво се е случило в Коста Рика — леко облагородена версия — тя разбра, че документите сигурно съдържат важна информация. Мотив вероятно. А в най-добрия случай — убиец.

Или няколко убийци.

Затова се чувстваше напрегната.

Но беше също и опитен и мъдър детектив. Бързо осъзна, че ДНК съвпадението, което Стилтон и Оливия бяха получили за убийството на брега, определено е злепоставящо за Джаки Берилунд. Бързо осъзна и че двамата, застанали пред нея, са безпомощни да направят каквото и

да било сами. Студентка и бездомник. Не обикновен бездомник, разбира се, но не и човек, когото ще допуснат в стаята за разпити.

Да разследва все още отворен случай.

И вероятно извършител.

Тя щеше да свърши своята част от задачата.

— Чакайте ме тук след четири часа.

Първо прочете досието за случая на Нордкостер. После получи допълнителна информация от Норвегия. Накрая избра стая за разпити на безопасно разстояние от ненужни въпроси. Зад достатъчно врати, та Стилтон да се вмъкне след нея, без да привлича внимание.

Оливия щеше да чака на Полхемсгатан.

— Имаме извлечения от разпита ти през 1987 година във връзка с убийството на Нордкостер — подхвана Мете с подчертано неутрален тон. — Била си на острова по време на убийството. Вярно ли е?

— Да.

Джаки Берилунд седеше срещу Мете. До Мете седеше Стилтон. Очите на Джаки и Стилтон се бяха срещнали само преди няколко секунди. Изражението и на двамата остана неразгадаемо. Той вероятно се досещаше какво си мисли тя. Ала тя нямаше никаква представа какво си мисли той. Носеше жълт костюм, ушит по мярка, и тъмната ѝ, изрядно коафирана коса се спускаше до раменете.

— Разпитвали са те през нощта на убийството и на другия ден, в Стрьомстад. И двата пъти твърдиш, че никога не си била край заливите Хаслевикарна, където е извършено убийството. Вярно ли е?

— Да, не съм била там.

— Била ли си там по-рано през деня?

— Не. Не съм стъпвала там. Бях на луксозна яхта на пристанището и го знаете. Пише го в разпитите.

Мете продължи спокойно и методично. Обясни — с тон на учителка — на дебелокожата бивша компаньонка, че с помощта на ДНК от диадема полицията може да докаже присъствието ѝ на брега, когато е извършено убийството.

— Знаем, че си била там.

Последва кратко мълчание. Джаки запази хладнокръвие и трезвомислие и реши да смени тактиката.

— Правихме секс — каза тя.

— Ние?

— Аз и един от норвежците. Бяхме там и правихме секс. Сигурно тогава съм си изгубила диадемата.

— Преди една минута каза, че не си стъпвала там. Казала си същото на разпита през 1987 година. Сега изведнъж казваш, че си била там?

— Бях там.

— Защо излъга?

— За да не се въвличам в убийството.

— Кога прави секс с норвежеца?

— През деня. Или късно следобед. Не помня. Беше преди повече от двамайсет години!

— На яхтата е имало двама норвежци. Геир Андерсен и Петер Моен. С кого прави секс?

— Геир.

— Значи той може да потвърди историята ти?

— Да.

— За съжаление е мъртъв. Проверихме преди малко.

— Добре. Значи трябва просто да ми повярвате.

— Дали?

Мете погледна към Джаки, спипана току-що с няколко хубавички тлъсти лъжи. Джаки изглеждаше точно толкова притеснена, колкото се чувстваше.

— Искам адвокат — каза тя.

— В такъв случай ще прекратим разпита дотук.

Мете изключи касетофона. Джаки се изправи бързо и тръгна към вратата.

— Познаваш ли Бертил Магнусон? Директорът на „Магнусон Уърлд Майнинг“? — попита неочаквано Мете.

— Защо да го познавам?

— През 1987 година е имал вила на Нордкостер. Може пътищата ви да са се пресекли случайно?

Джаки излезе от стаята. Не отговори.

Оливия обикаляше неспокойно из парка в Кронобери. Струваше ѝ се, че продължават цяла вечност. Какво правят там вътре? Ще я арестуват ли? Внезапно се замисли за Ева Карлсен. Да ѝ разкаже ли? До голяма степен благодарение на нея бе тръгнала по следите на Джаки.

Обади ѝ се.

— Здравсти! Оливия Ръонинг е. Как си?

— Добре. Главоболието престана.

Ева се позасмя.

— Ти как напредваш? — попита после. — С Джаки Берилунд?

— Страхотно! Открихме ДНК, което показва, че е била на брега в Нордкостер. Същата вечер, когато е извършено убийството!

— Открихме?

— О, да. Вече работя с няколко детективи!

— Уха! Наистина ли?

— Да. В момента разпитват Джаки в полицейската централа!

— Така ли? Защото е била на брега през онази вечер?

— Да.

— Забележително. Значи криминалистите са подновили разследването?

— Не знам. Вероятно не официално все още. Засега сме главно аз и мъжът, който е разследвал случая тогава.

— Кой е той?

— Том Стилтон.

— И сега се е заел отново с него?

— Да. Неохотно!

Този път Оливия се позасмя и в същия момент забеляза как Джаки Берилунд излиза от входа на Националния криминален отдел.

— Ева, ще ти се обадя по-късно!

— Добре. Чао.

Оливия прибра телефона и видя как Джаки се качва в такси. Точно когато колата мина покрай нея, Джаки погледна навън. Право към Оливия. Тя срещна погледа ѝ. Убийца на котки, помисли си и усети как цялото ѝ тяло се напрегна. После таксито изчезна.

Стилтон излезе през същия вход и Оливия се втурна към него.

— Как мина? Какво каза тя?

На излизане от стаята Мете срещна в коридора за разпити старши полицейския командир Оскар Молин.

— Джаки Берилунд ли беше с теб вътре?

— Кой ти каза?

— Форш я видял да влиза.

— И ти се обади?

— Да. Твърди, че Том Стилтон се вмъкнал през страничен коридор. И той ли беше с теб?

— Да.

— Докато разпитваше Джаки Берилунд?

— Да.

Оскар погледна Мете. Често работеха заедно и изпитваха взаимно уважение. За мое щастие, помисли си Мете, понеже нещата не изглеждат съвсем спретнати.

— За какво я разпитваше? Убийството на Нилс Венд?

— Не, на Аделита Ривера.

— Тя пък коя е?

— Жената, удавена на Нордкостер през 1987 година.

— Върху това ли работиш?

— Помагам.

— На кого?

— Трябва ли да внимавам? С Джаки Берилунд? — попита Мете.

— Не. Защо?

— През 2005 година възникнаха проблеми, когато Стилтон стигна до нея.

— Защо?

— Защото и двамата знаем какво прави тя и вероятно в регистъра й с клиенти има нещо, което не бива да е там?

Оскар погледна Мете.

— Как е Мортен? — попита той.

— Добре. Мислиш ли, че е в регистъра?

— Не се знае.

И двамата се усмигнаха. Доста пресилени усмивки.

Оскар Молин вероятно нямаше да се усмихне изобщо, ако знаеше какво е постигнала Мете, за разлика от Стилтон през 2005 година. Беше получила заповед за претърсване на дома на Джаци Берилунд. Навярно не стриктно по правилата, но Мете си имаше канали.

Ето защо Лиса Хедквист влезе в апартамента на Джаци на „Нор Меларстранд“, докато самата Джаци беше в стаята за разпити. Все пак давността на разследването не бе изтекла и можеха да изправят убиеца пред съда. Освен всичко друго Лиса отвори компютъра на Джаци и копира файловете в малка запаметяващо устройство.

Оскар Молин не би харесал това.

* * *

Обикаля часове наред из Флемингсбери. Търсеше Аке. Разпита всяко срещнато момче дали е виждало Аке Андершон. Никой не го беше виждал.

Сега седеше в стаята на Аке и държеше две износени футболни обувки. Седеше на леглото му. Приковала поглед в счупения скейтборд. Аке се бе опитал да го поправи с кафяво тиксо. Тя избърса отново сълзите си. Плачеше тук отдавна. Около час по-рано Норката се бе обадил. Нямаше новини. Аке просто беше изчезнал. Тя знаеше, че нещо се е случило с него, усещаше го с цялото си тяло. Нещо, свързано с онези битки в клетка. Беше видяла синините и раните по телцето му. Защо е отишъл? Да се бие в клетка? Не беше такова момче. Никак! Никога не се биеше. Кой го е подлъгал? Увете притисна футболните обувки между тънките си ръце. Върне ли се, ще му купи нови. Веднага. И ще отидат в увеселителния парк „Грьона Лунд“. Само да се върне...

Тя се протегна и взе мобилния си телефон.

Реши да се обади в полицията.

Контейнерът за боклук се намирал пред сграда на Диагносвеген. В него имаше стари лекъосани матраци, прогорено кожено канапе и още ненужни вещи от почистено мазе. Момичето,

което надникна над ръба на контейнера, видя кутия за дискове сред отпадъците. Дали има дискове вътре? С известно усилие успя да се прехвърли над ръба и се приземи върху канапето. Прекрачи внимателно към кутията. Може би е празна, може би е истинска находка. Точно се навеждаше да я вдигне, когато я видя. Тънка ръка между възглавници от диван.

Върху китката бяха написани буквите „ДБ“ с кръг около тях.

19.

Стилтон стоеше пред търговския център „Съодерхаларна“ и продаваше списания. Не вървеше добре. Чувстваше се доста изморен. Предишната нощ се беше изкачвал и слизал по каменните стълби почти два часа. Почти през цялото време мислеше за посещението на Мариане в караваната на Вера. Сега едната от тях беше мъртва, а другата — щастливо омъжена. Така предполагаше. Преди да заспи в караваната, мислеше за ръката на Мариане върху своята. Просто жест на съчувствие ли беше?

Вероятно.

Погледна към небето и видя скупчените тъмни облаци. Щом ще вали, не бива да се помайва тук. Прибра списанията в раницата и си тръгна. Мете току-що му се бе обадила. Засега се налагало да отложи Джаки Берилунд за по-късно. Щяла да се свърже с него, ако и когато дойде време за нови разпити.

— Но внимавай — каза му.

— В смисъл?

— Знаеш какво представлява Берилунд. А сега знае кой е по дирите ѝ.

— Добре.

Стилтон не беше разказал на Мете за произшествието на Оливия в асансьора. Дали Оливия ѝ е казала? Или просто го предупреждава?

На излизане от Медбоярплацен си спомни хипотезата си. Която бе споделил с Яне Клинга. Че вероятно подбират жертвите си тук, пред търговския център.

Беше твърде изтощен да мисли за това.

Измина бавно последната част от гората. Нямаше сили. С дълга въздишка отвори вратата на караваната. Караваната, която щяха да преместят. Но след убийството общинските съветници още не си бяха казали тежката дума и тя стоеше тук.

Тази вечер той нямаше да изкачва никакви каменни стъпала.

Гората Ингентинг не е кой знае каква гора, сравнена с дебрите на север, но е достатъчно голяма и с достатъчно високи скали да скрие човек, който иска да се скрие. Или повече от един. В този случай две фигури в тъмни дрехи. Невидими сред дърветата.

Зад сивата каравана.

Стилтон затвори вратата. Точно когато легна, Оливия позвъни и поиска да знае какво става с Джакки Берилунд. Стилтон беше изтощен.

— Заспивам — каза той.

— Добре. Но поне не изключвай телефона си.

— Защо?

— Защото... ако се случи нещо.

И с нея ли е разговаряла Мете, почуди се Стилтон.

— Добре. Ще го оставя включен. Ще държим връзка.

Стилтон легна отново и изключи мобилния си телефон. Не искаше да го безпокоят повече. Разпитът на Джакки предишния ден бе изцедил силите му. Както и сградата, където бе прекарал много успешни години като криминалист. Присъствието му там бе отворило стари рани. Да се промъква като плъх вътре, за да не се налага да поглежда в очите бившите си колеги...

Болеше.

Усети колко пресни все още са тези рани. Отворили се бяха, когато го отстраниха от случая. Отписаха го като детектив. Да, имаше психоза и го подложиха на лечение. Но не това бе сърцевината на проблема.

Поне според него.

Според него го бяха изтласкали от полицията.

Някои колеги го подкрепиха, разбира се, но какво ли не наговориха зад гърба му. И ден след ден ставаше по-зле. Той знаеше кой подклажда огъня. А в организация, където всеки работи с всекиго, не отнема дълго време да се отрови атмосферата. Черна дума тук. Завоалиран намек там. Хора, които отвръщат поглед, хора, които не приближават, когато те видят да седиш сам до маса в столовата. В крайна сметка просто се отказваш.

Ако имаш капчица гордост.

Стилтон имаше.

Напълни два кашона, размени няколко изречения с шефа си и си тръгна.

И започна да се спуска по склона.

Сега се отпусна безсилно върху леглото.

Внезапно някой почука на вратата. Стилтон се сепна. Още едно почукване. Той се подпря на лакти. Да отвори ли? Трети път. Стилтон изруга, стана, стигна с две крачки до вратата и я отвори.

— Здравейте. Казвам се Свен Бонмарк. От общината в Солна.

Мъж на около четирийсет, с кафяво сако и сиво таке.

— Може ли да вляза?

— Защо?

— Да поговорим за караваната.

Стилтон отстъпи назад и седна на леглото. Бонмарк затвори вратата.

— Може ли да седна?

Стилтон кимна и Бонмарк седна на леглото срещу него.

— Тук ли живеете сега?

— Как изглежда?

Бонмарк го погледна с тънка усмивка.

— Сигурно знаете, че се налага да преместим караваната?

— Кога?

— Утре.

Бонмарк говореше спокойно и дружелюбно. Стилтон погледна към белите му, неизползвани ръце.

— Къде ще я преместите?

— На сметище.

— Ще я изгорите?

— Вероятно. Има ли къде другаде да живеете?

— Не.

— Знаете, че разполагаме с хостел в...

— Нещо друго?

— Не.

Бонмарк не стана. Погледнаха се.

— Съжалявам. — Бонмарк се изправи. — Може ли да купя едно?

Посочи купчинката списания върху масата.

— Четирийсет крони.

Бонмарк извади портфейла си и подаде банкнота от петдесет крони.

— Нямам дребни — каза Стилтон.

— Няма значение.

Бонмарк взе списанието, отвори вратата и излезе.

Стилтон се просна на леглото. Нямахше сили да мисли. Утре щяха да се отърват от караваната. И от него. От всичко. Усети как пропада все по-надълбоко и по-надълбоко.

Двете тъмни фигури изчакаха мъжа със сивото таке да си отиде. После се прокраднаха. С дъска — дебела дъска. Заедно подпряха с нея бравата — безшумно. Единият я застопори с голям камък. Бързо развинтиха капачката на тубата, която носеха.

Стилтон се въртеше и мятеше в леглото. Усети как нещо бode ноздрите му. Още бе в дълбок унес, безсилен да реагира. Иглите се забиха по-безпощадно в носа му. Миризмата си проправи път по-навътре в подсъзнанието му — жестока мозайка от огън, пушек и женски писъци се разпиля в сънениия му мозък. Внезапно той се изправи рязко.

И видя пламъците.

Високи жълто-сини пламъци ближеха стените отвън. Тежък, лютив пушек се процеждаше вътре. Стилтон се паникьоса. С ужасен вик скочи от леглото и си удари главата в шкафа. Строполи се на пода, стана и се хвърли към вратата. Тя не се отвори.

Изкрещя и налетя пак върху нея.

Тя не се отвори.

Малко по-надалеч в гората тъмните фигури наблюдаваха караваната. Дебелата дъска под бравата щеше да си свърши работата. Изходът беше блокиран. Освен това бяха излели достатъчно бензин около караваната. Огънят буквално изяждаше стените.

Нормална каравана може да устои на пожар известно време, преди пластмасата да започне да се топи. Каравана в такова състояние

се превръща в огнен ад за нула време.

Нулевото време беше сега.

Когато разбеснелите се пламъци погълнаха цялата каравана, фигурите се обърнаха и се отдалечиха тичешком.

През гората и нататък.

Абас ел Фаси излезе от самолета. Коридорът към изхода беше претъпкан, а той — изморен. Главата го наболяваше от удара. На всичкото отгоре тялото му току-що бе изтърпяло поредния мъчителен полет.

Изключително тежък пристъп на изпотяване, съчетан с няколко неочаквани въздушни ями над Дания го бяха принудили да извади материалите изпод пуловера си и да ги прибере в найлонова торбичка. Сега я носеше в ръка. Синя найлонова торбичка. Иначе в тази посока нямаше друг багаж.

Нямаше навик да купува много неща.

Даде ножовете на двете момченца в Мал Паис.

В плексигласовия коридор между самолета и залата за пристигащи той извади мобилния си телефон и набра номера на Стилтон. Никакъв отговор.

В края на коридора го посрещнаха Лиса Хедквист и Босе Тюрен. Знаеше кои са. Заедно тримата влязоха в залата за пристигащи пътници. Лиса и Абас извадиха едновременно мобилните си телефони. Лиса се обади на Мете и каза, че всичко е под контрол. Излизат от летището.

— Къде да отидем?

Мете обмисли въпроса няколко секунди. Смяташе, че е разумно Стилтон да види уликите от Коста Рика. Те се отнасяха в голяма степен до убийството на Нордкостер — Абас ѝ го бе съобщил накратко между двата полета. Полицейската централа не е добра идея, реши тя.

— Заведете го в апартамента му на Далагатан. Ще ви чакаме отпред.

Абас се обади на Оливия.

— Знаеш ли къде е Стилтон?

— В караваната.

— Не вдига телефона.

— Така ли? Но той е там! Обадох му се преди малко и беше там. Каза, че е изморен и ще поспи. Обеща обаче да не си изключва телефона. Може би е твърде изтощен да говори?

— Добре. Ще държим връзка.

Абас влезе в залата за пристигащи с Босе и Лиса от двете си страни. Тръгнаха право към изхода. Никой от тях не забеляза мъжа до стената, вперил очи в крупнето от казино „Космопол“. К. Седович извади телефона си.

— Сам ли е? — попита Бертил Магнусон.

— Не. С мъж и жена е. Цивилно облекло.

Бертил премисли информацията. Дали Абас се е запознал с тях в самолета? Или работят заедно? Цивилни полицаи?

— Проследи ги.

Оливия седеше в кухнята си и стискаше телефона. Защо Стилтон не бе отговорил на Абас? Каза ѝ, че няма да си изключва мобилния. Би вдигнал, разбира се, ако беше видял, че го търси Абас. Вероятно все пак го е изключил. Обади му се. Никакъв отговор. Да не би картата му да се е изчерпала? Но дори да е така, би трябвало да може да приема обаждания. Не беше съвсем сигурна какви са правилата.

Въображението ѝ се задейства.

Случило ли се е нещо? Да не би да са го пребили пак? Или е онази кучка Джаки Берилунд? Стилтон беше присъствал в стаята за разпити.

Оливия скочи.

Излезе на улицата твърде притеснена и взе решение.

Колата!

Втурна се към паркинга до блока и спря пред мустанга. Обзеха я смесени чувства. Не беше сядала в него от онзи ден с Елвис. Сега Елвис бе мъртъв, а колата — неприятна. Обичаше и двамата, но всичко се бе променило. Не бяха ѝ отнели само Елвис и колата, а и част от баща ѝ. Но сега ставаше дума за Стилтон. Ами ако нещо му се е случило! Оливия отключи вратата и седна зад волана. Пъхна ключа в стартера и го завъртя. Усети как цялото ѝ тяло трепери. С усилие на волята подкара колата.

Имаше естествено обяснение защо Стилтон не отговаря. Мобилният му телефон лежеше като препечена пластмасова наденичка сред пепелта, останала от някогашната каравана на Вера Ларшон. В момента превърната в черна димяща купчина, заобиколена от пожарникари, навиващи маркучите си. Бяха облели с вода руините и се бяха погрижили пожарът да не обхване гората наоколо. И бяха оградили с лента района. Главно за да задържат любопитните местни настрана.

Същите любопитни местни, които си шушукаха, че грозната каравана вече я няма.

Оливия паркира колата си на известно разстояние. Изтича до място, където бяха отсекли няколко дървета, и си проправи ожесточено път до кордона. Там я спряха. Неколцина униформени полицаи не ѝ позволиха да приближи повече.

Зад тях стояха двама цивилни инспектори: Рюне Форш и Яне Клинга, пристигнали току-що.

Двамата тъкмо бяха установили, че местопрестъплението, където бяха убили Вера Ларшон, вече не съществува.

— Някакви хулигани са се позабавлявали — отбеляза Форш, поставяйки Клинга пред дилема.

Кажеше ли, че Стилтон се е заселил в караваната, трябваше да обясни откъде знае. А не можеше да обясни.

Не и на Форш.

— Може би някой друг е дошъл да живее тук след нея — предположи той.

— Вероятно. Криминолозите ще ни кажат. Ако някой е бил вътре по време на пожара, едва ли ще успеем да го разпитаме. Нали?

— Да, но все пак трябва да...

— Има ли някого в караваната?

Каза го Оливия, която се бе промъкнала по-наблизо. Форш я погледна.

— Трябва ли да има?

— Да.

— Откъде знаеш?

— Познавам мъжа, който живееше тук.

— Кой е той?

— Казва се Том Стилтон.

Клинга веднага усети, че се е измъкнал от задънената улица. Форш обаче онемя. Стилтон? Живял е в тази каравана? Загинал ли е в пожара? Форш погледна към димящата купчина.

— Знаете ли дали е бил тук?

Клинга погледна към Оливия. Спомни си как преди два дни се бяха срещнали пред вратата на караваната. Момичето знаеше, че той познава Стилтон. Какво да каже?

— Не знам. Криминолозите трябва да претърсят останките, за да...

Оливия се извърна рязко и хукна към близкото дърво. Строполи се на земята, абсолютно разбита. Опита се да се убеди, че Стилтон не е бил в караваната. Не беше сигурно, че е бил тук. Точно тогава. Когато е започнала да гори.

Върна се в колата. Объркана, шокирана. Зад нея пожарните бавно се оттегляха, а любопитните зяпачи се разотиваха в различни посоки, бърборейки. Сякаш нищо не се е случило, помисли си тя. Извади с треперещи пръсти мобилния си телефон и набра номер. Отговори ѝ Мортен. На дълги пресекулки тя се постара да му обясни какво е станало.

— Изгорял ли е в пожара?

— Не знам! Те не знаят. Там ли е Мете?

— Не.

— Помоли я да ми се обади.

— Оливия, трябва да...

Оливия прекъсна връзката и се обади на Абас.

Той отговори от полицейската кола без отличителни знаци, с която пътуваше от „Арланда“. Всъщност пълзеше. Камион беше свърнал настрани и бе успял да се забие в ограждението между лентите на шосето. В едната посока имаше сериозно задръстване. Тяхната посока. Не можеха да заобиколят местопроизшествието. Върволицата се движеше със скоростта на охлюв.

Същата важеше и за автомобила, който ги следеше.

Няколко коли зад тях.

Абас прибра телефона. Бил ли е Том в караваната? Затова ли не му отговаряше? Погледна през прозореца. Облачета мъгла се стелеха

над обширните зелени поля. Така ли научаваш за нечия смърт, помисли си той.

В улично задръстване.

Оливия се върна вкъщи. Паркира колата и тръгна бавно към входа на сградата. Мозъкът ѝ отказваше да мисли ясно. Да обработи новината. Не разбираше случилото се. Инстинктът ѝ обаче продължаваше да действа — повече или по-малко. Набра кода на вратата и я отвори с известна предпазливост. Пред полицейската централа бе видяла погледа на Джаци Берилунд. И бе видяла опожарената каравана на Вера. Така ли си отмъщаваше Джаци за разпита?

Във фойето не светеше, но Оливия знаеше точно къде се намира ключът за лампата. Можеше да го стигне, като придържа вратата отворена с крак. Пресегна се към ключалката и се сепна. С крайчеца на окото си зърна нещо. Изпищя в същия момент, в който натисна ключа. Светлината обля много окаяна фигура с обгоряла коса и дрехи и ръце с кървави драскотини.

— Том?

Стилтон я погледна и се закашля. Неудържимо. Оливия се втурна напред и го подпря да не падне. Изкачиха бавно стълбите и влязоха в апартамента. Стилтон се свлече на стол в кухнята. Оливия се обади на Абас. Те се бяха измъкнали от задръстването и приближаваха Свеаплан.

— При теб ли е той? — попита Абас.

— Да. Ще се обадиш ли на Мете? Не успях да се свържа с нея.

— Добре. Къде живееш?

Оливия сложи лепенки върху раните и драскотините. Отвори прозорец да проветри задушливата миризма на пушек и му предложи чаша кафе. Стилтон не продумваше. Оставяше я да прави каквото сметне за добре. Шокът още не бе напуснал тялото му. Знаеше колко близо е бил. Ако не бе успял да разбие задния прозорец с газовата бутилка, криминологите сега щяха да събират останки от разкривен скелет в черна торба.

— Благодаря.

Вдигна чашата с кафе с треперещи ръце. Паника? Беше се уплашил до смърт. Нищо чудно, помисли си той. Затворен в горяща

каравана. Но разбираше, че нещо друго е отключило паниката. Помнеше кристално ясно последните думи на майка си.

Оливия седна срещу него. Стилтон се разкашля пак.

— В караваната ли беше? — попита тя.

— Да.

— Но как успя...

— Остави!

Отново. Оливия свикваше лека-полека. Щом не иска, значи не иска. Инат, меко казано. Започваше да разбира Мариане Боглунд. Стилтон остави чашата върху масата и се облегна назад.

— Мислиш ли, че е Джаки Берилунд? — почуди се тя.

— Нямам представа.

Възможно е, помисли си той. Или са съвсем други хора, проследили го от „Съодерхаларна“. Това обаче не влизаше в работата на Оливия. Когато се опомни, ще се обади на Яне Клинга. Засега остави кафето да успокои дишането му. Видя как Оливия го наблюдава — дискретно. Красиво момиче, каза си. Не беше му хрумвало преди.

— Влюбена ли си? — попита неочаквано той.

Въпросът изненада Оливия. Стилтон не бе проявявал никакъв интерес към личния ѝ живот.

— Не.

— Аз също.

Той се усмихна. Оливия се усмихна в отговор. Внезапно мобилният ѝ телефон звънна. Беше Улф Молин. От колежа.

— Ало?

— Как си? — попита той.

— Добре. Какво искаш?

— Татко ми се обади преди малко. Чул нещо за Том Стилтон. Интересуваше се от него, помниш ли?

— Да.

Оливия се обърна на другата страна. Стилтон я гледаше.

— Бил клошар.

— Така ли?

— Свърза ли се с него?

— Да.

— Клошар ли е?

— Бездомник.

— Има ли разлика?

— Ще ти се обадя по-късно. Имам гости.

— Добре. Обади ми се непременно. Чао.

Оливия прекъсна връзката. Стилтон разбра за кого се е отнасял разговорът. Сред познайниците на Оливия едва ли имаше много бездомници. Погледна я и тя срещна погледа му.

Нещо в очите му ненадейно ѝ напомни за баща ѝ. За снимката, която беше видяла у Вернемюрови в Стрьомстад. На Стилтон и Арне.

— Добре ли познаваше татко? — попита тя.

Стилтон сведе глава.

— Работехте ли заедно?

— Няколко години. Беше добър детектив.

Стилтон вдигна глава и погледна Оливия право в очите.

— Може ли да те питам нещо?

— Да.

— Защо избра случая в Нордкостер?

— Защото татко е участвал в разследването.

— Само затова?

— Да. Защо питаш?

Стилтон се позамисли. Отвори уста да отговори и в същия момент звънецът иззвъня. Оливия стана, отиде в коридора и отвори. Беше Абас. Носеше синя найлонова чанта. Оливия го подкани да влезе и тръгна към кухнята. Първо се сети за бъркотията. Да му се не види, не беше разтребвала апартамента от векове!

Нищо подобно не ѝ хрумна, когато влезе със Стилтон.

С Абас беше различно.

Той влезе в кухнята и погледна Стилтон, който също го погледна.

— Как си?

— Като размазан — отвърна Стилтон. — Благодаря за Аделита Ривера.

— Няма защо.

— Какво има в чантата?

— Материалите от Мал Паис. Мете пътува насам.

К. Седович, който беше получил заповед от Свеавеген да проследи крупнето, обясни кратко по телефона:

— Крупиято влезе в сградата. Другите двама останаха отвън.

Той седеше в колата си на известно разстояние от блока на Оливия и наблюдаваше другата кола точно пред входа. Босе Тюрен и Лиса Хедквист бяха в нея.

— С чантата ли влезе? — попита Бертил.

— Да.

Бертил не разбираше какво става. Какво, по дяволите, кроеше Абас ел Фаси? Блок с апартаменти в Сконегатан? Кой живее там? Защо другите двама чакат отвън? И кои са те?

Въпрос, чийто отговор получи скоро. Когато Мете Улсетер паркира точно пред колата на Лиса и излезе. Приблужи до сваления прозорец до шофьорското място.

— Връщайте се в управлението. Извикайте другите. Ще ви се обадя.

Мете влезе през входната врата. К. Седович се обади пак на Бертил и му каза какво се е случило.

— Как изглежда тя? — поинтересува се Бертил.

— Посребрена коса на кок. Много едра жена — отговори К. Седович.

Бертил Магнусон отлепи телефона от ухото си и погледна към църквата „Адолф Фредрик“. Веднага беше разбрал коя е жената. Жената, влязла в сградата. Главен инспектор Мете Улсетер, която го разпита за кратките обаждания на Нилс Венд и го погледна многозначително — лъжеш.

Лошо.

Всичко се объркваше.

— Мирише на дим — констатира Мете, когато влезе в кухнята.

— От мен е — каза Стилтон.

— Добре ли си?

— Да.

Оливия погледна към Стилтон. Пребит преди няколко дни, а сега подпален. И твърди, че е добре? Полицейски жаргон? За да не издава нищо? Или начин да насочи вниманието към друго? Да го отклони от себе си. Вероятно, защото Мете явно се задоволи с отговора му. Сигурно го познава по-добре, помисли си Оливия.

Абас изпразни върху масата съдържанието на синята найлонова чанта. Касета, малък плик и прозрачна папка с лист хартия в нея. За

щастие Оливия имаше четири стола. Не беше сигурна обаче как ще се смести Мете върху тях. Бяха доста паянтови.

Тя седна тежко. Оливия видя как краката на стола се разкрават леко. Мете сложи тънки латексови ръкавици и вдигна касетата.

— Пипал съм я — каза Абас.

— Добре. Ще го имаме предвид.

Мете се обърна към Оливия.

— Имаш ли касетофон?

— Не.

— Добре. Ще я занеса в Централата.

Мете прибра касетата в найлонова торбичка и вдигна малкия плик — стар плик със стара шведска пощенска марка. Вътре имаше писмо. Написано на пишеща машина и кратко. Мете го погледна.

— На испански е.

Вдигна го пред Абас. Той преведе.

— „Дан! Съжалявам, но мисля, че не си подходяме. Сега имам шанс да започна нов живот. Няма да се върна“.

Мете премести писмото под кухненската лампа. Беше подписано „Аделита“.

— Може ли да погледна плика? — попита Стилтон.

Абас му го подаде и той огледа марката.

— Изпратено е пет дни след убийството на Аделита.

— Едва ли е написано от нея тогава — заключи Мете.

— Да.

Мете отвори папката и извади принтиран лист А4.

— Изглежда е написано по-скоро. На шведски е.

Мете прочете на глас:

— „До шведската полиция!“ Датата е осми юни 2011 година — четири дни, преди Венд да пристигне на Нордкостер — каза тя и продължи да чете: — „По-рано тази вечер ме посети швед. Тук, в Мал Паис. Името му е Уве Гардман. Той ми разказа за убийство на остров Нордкостер през 1987. По-късно вечерта установих със сигурност, че убитата жена е Аделита Ривера. Мексиканка, която обичах и носеше детето ми. По различни причини, главно финансови, тя замина за Швеция и Нордкостер, за да вземе пари, които по онова време не можех да взема лично. Не се върна. Сега знам защо и съм почти

сигурен кой стои зад убийството. Заминавам за Швеция, за да проверя дали парите ми все още са на острова“.

— Празният куфар — каза Оливия.

— Какъв куфар? — попита Абас.

Оливия му разказа набързо за празния куфар на Дан Нилсон.

— Носел го е, за да прибере в него скритите пари — заключи тя.

Мете продължи да чете:

— „Ако парите не са там, ще знам със сигурност какво се е случило и ще взема съответните мерки. Нося копие от касетата в тази чанта. Гласовете от записа са мойт и на Бертил Магнусон, директор на «Магнусон Уърлд Майнинг». Записът говори сам за себе си.“ Подписано е „Дан Нилсон/Нилс Венд“.

Мете остави писмото. Ненадейно бе получила изобилен материал за случая си. Най-вече за кратките обаждания на Нилс Венд до Бертил Магнусон. Вероятно се отнасяха до липсващите пари.

— Ето ти и това.

Абас разкопча сакото си и извади снимката от бара в Санта Тереза. Снимката на Нилс Венд и Аделита Ривера.

— Може ли да я видя?

Оливия протегна ръка. Стилтон се приведе към нея. И двамата видяха мъжа и жената, прегърнати на снимката. Стилтон трепна леко.

— Изглеждат щастливи — каза Оливия.

— Да.

— А сега и двамата са мъртви. Тъжно...

Оливия поклати глава и подаде снимката на Мете. Тя я взе и стана. Понеже единствено тя разследваше официално убийството, никой не възрази, когато взе синята найлонова чанта с уликите. Докато вървеше към вратата, Мете зърна котешка играчка върху перваза на прозореца. Оливия бе запазила само нея.

— Котка ли имаш? — попита Мете.

— Имах... Избяга...

— Жалко.

Мете излезе от кухнята и от сградата със синия найлонов плик в ръка. Седна в черното си „Волво“ и потегли. Зад нея тръгна друга кола — в същата посока.

Бертил Магнусон стоеше до прозореца в кабинета си. Лампите не светеха. През цялото време поддържаше връзка с К. Седович. И разиграваше мислени сценарии. Първият — и най-отчаян: да принудят Улсетер да отбие от шосето и да вземат синия найлонов плик със сила. Което значеше да нападнат старши инспектор и да поемат сериозен риск. Вторият: да разбере накъде отива тя. Нищо чудно да се прибере вкъщи. Тогава ще проникнат с взлом и ще откраднат плика. По-малък риск. Третият: тя да отиде право в полицейската централа.

Което значеше бедствие.

Но за съжаление беше най-вероятният сценарий.

В кухнята на Оливия цареше напрегнато мълчание. Току-що бяха получили смайваща информация. Стилтон се затрудняваше да я осмисли. След толкова години. Най-сетне Оливия погледна към Абас.

— Значи Нилс Венд е бащата на детето на Аделита?

— Да.

— Научи ли още нещо за нея? От онзи мъж... Боскес?

— Да.

Абас разтвори сакото си отново и извади малко меню от самолета.

— Запомних какво ми разказа и си го записах в самолета.

Зачете:

— Много красива. От Плая дел Кармен, Мексико. Сродница на известен художник. Изработвала...

Абас замълча.

— Какво?

— Не мога да разчета какво съм написал. Имаше турбуленция и... Аха! Гоблени! Шиела красиви гоблени. Била любимка на местните в Мал Паис. Обичала Дан Нилсон. Това е горе-долу.

— Къде са се запознали?

— В Плая дел Кармен. После дошли в Коста Рика да започнат нов живот заедно. Както се изрази Боскес.

— В средата на осемдесетте? — попита Оливия.

— Да. После тя забременяла.

— Дошла на Нордкостер и я убили — каза Стилтон.

— Но кой? И защо? — почуди се Абас.

— Бертил Магнусон вероятно — отговори Стилтон. — Венд казва, че на касетата е записан неговият глас, а и той е имал лятна вила на Нордкостер.

— Още по онова време?

— Да — каза Оливия.

Помнеше какво ѝ разказа Бети Нордеман.

— Значи теорията ти за Джаци Берилунд отпада — отбеляза Стилтон.

— Защо? Ами ако Магнусон познава Джаци? Ако ѝ е бил клиент? Нищо чудно да е била с него тогава. Може би са съучастници? На брега е имало трима души.

Стилтон сви рамене. Не му се говореше за Джаци Берилунд. Оливия смени темата и се обърна към Абас.

— Мъжете, които нахлуха в къщата на Венд? Какво се случи с тях?

— Съжалиха, че са влезли.

Стилтон погледна към Абас. Не знаеше какво се е случило, но предположи, че включва подробности, неподходящи за ушите на младата Рьонинг. И Абас несъмнено го съзнаваше.

— Но те сигурно са търсели нещата, които си взел от Боскес — каза Оливия.

— Вероятно.

— За кого са работели тогава? За човек от Швеция, нали?

— Да.

— Сега пак ще каже „Джаци Берилунд“.

Стилтон обаче се подсмихна при тези думи. Вече уважаваше достатъчно Оливия. Той се изправи и погледна към Абас.

— Може ли да...

— Леглото вече е готово.

— Благодаря.

Оливия изтълкува диалога така: „Стилтон ще пренощува в апартамента на Абас“.

Вече нямаше каравана на разположение.

* * *

Осъществи се третият — бедственият — сценарий. Мете отиде право в полицейската централа. Влезе през стъклената врата и изчезна вътре със синия найлонов плик. К. Седович докладва на Бертил Магнусон.

Няколко минути Бертил обмисляше дали да не избяга. Да напусне страната. Като Нилс Венд. Бързо обаче зачеркна идеята. Нямахте да се получи, знаеше.

И знаеше докъде опира всичко.

Въпрос на време.

Паркира ягуара пред къщата и излезе на терасата. Седна и запали пурета. Лятната нощ беше ясна и мека. Водата сияеше. От Бокхолмен долитаха пеещи гласове. Лин беше някъде в съседния квартал. На „безинтересна женска вечеря“, както се изразяваше тя. С група изоставени домакини, посветили се на благотворителност и кулинарни партита. Почти нищо не я свързваше с тези жени. С изключение на адреса. Но понеже Бертил я бе предупредил, че ще има бизнес срещи и вероятно ще закъснее, тя отиде на вечерята.

Наконтена.

И красива.

На терасата Бертил се замисли за нея. Как ще реагира тя. За очите ѝ. Как ще го погледне и как той ще понесе унижението. После се замисли за причината за всичко това. За хората от Националния криминален отдел, които в момента слушат как той признава съучастничество в убийство. Не просто съучастничество. Той го беше организирал.

Бертил Магнусон.

Но имаше ли избор?

Съществуването на компанията беше заложено на карта!

И той избра различен път от онзи, който Нилс Венд предлагаше.

Катастрофално погрешен път, оказа се. Сега.

Докато изваждаше неотворена бутилка уиски от бара, Бертил видя всички възможни вестникарски заглавия и чу всеки развълнуван въпрос на журналистите от цял свят. И разбра, че няма отговори.

Нито един.

Беше прикован към убийството.

* * *

Приглушената светлина докосваше едва-едва тънката бяла ръка над завивките. Буквите върху нея — ДБ — бяха почти изтрити. Аке лежеше в безсъзнание, упоен и от тялото му излизаха тръбички. Увете седеше на стол до него и плачеше тихо. Плачеше за всичко, което се бе объркало; всичко, което се объркваше през цялото време и през целия й живот. Не можеше да се грижи дори за детето си. За малкия Аке. Сега той лежеше тук, болеше го и тя не можеше да направи нищо. Не знаеше дори как да го утеши. Не знаеше нищо. Защо беше стигнала дотук? Не можеше да вини единствено Джаки. Тя все пак беше свободна да избира и сама бе вземала решенията си. Докъде обаче се простираше свободата й? Отначало, след като я изхвърлиха от „Червено кадифе“, получи малко пари от социалната служба. Не й се полагаше обезщетение за безработица, защото не беше плащала данъци през годините. Не фигурираше в системата. После си намери работа като чистачка. Но не й харесваше и не й спореше. Не след дълго се върна към това, което знаеше, че умее.

Да продава секс.

Беше поостаряла обаче и не толкова желана — дори на този пазар. А и не искаше да води клиенти в апартамента си заради Аке. Значи оставаше улицата.

Улицата: задни седалки на автомобили, градини и гаражи. Дъното на скалата.

Тя погледна към Аке. Към мътната светлина. Вслуша се в тихото съскане на тръбите. О, де да имаше баща, помисли си. Истински баща, който може да помага. Но нямаш. Баща ти не знае за теб.

Увете преглътна буцата, заседнала в гърлото й, и чу как вратата зад нея изскърцва. Обърна се и видя Норката да наднича през пролуката с футболна топка в ръка. Увете стана и отиде до него.

— Да излезем — прошепна му.

Поведе го по коридора. Пушеше й се и бе открила стъклена врата към малък балкон. Запали цигара и погледна футболната топка.

— Има автограф от Златан.

Норката й показва подпис, който с известна добронамереност би могъл да се възприеме за автентичен. Увете се усмихна и потупа

Норката по ръката.

— Благодаря ти. Малцина биха се загрижили... Знаеш как е...

Норката знаеше. Ако си там, където е Ветан, по принуда потискаш всичко, за да оцелееш. Не остава място да се грижиш за другите.

— Приключвам — каза Увете.

— С кое?

— Улицата.

Норката я погледна и видя, че наистина е решила.

Тук и сега.

В другия край на коридора стояха лекар и двама полицаи. Те отговаряха за разследването на нападенията срещу бездомници. Криминологите току-що им бяха съобщили — няма следи от тяло в опожарената каравана. Стилтон поне е жив, помисли си Форш. Получи новината с известно облекчение и това го изненада. Сега искаха да говорят с Аке Андершон. Стилтон бе споменал името му във връзка с битките в клетка и побоя, който му бяха нанесли. Искаха да открият нещо, което да ги насочи към извършителите. Възможно бе дори да са същите, убили Вера Ларшон и заснели видеозаписите в „Трашкик“.

— Не мисля, че е в състояние да говори — каза лекарят.

Наистина не беше. Клинга седна на стола на Увете до леглото. Форш застана от другата страна. Аке лежеше със затворени очи.

— Аке!

Клинга пробва. Аке не реагира. Форш погледна към лекаря и посочи с пръст ръба на леглото. Лекарят кимна. Форш седна внимателно и погледна към Аке. Пребити северняци и убити клошари — не, те не влизаха в периметъра на съчувствието му, но това тук беше различно. Момченце. Пребито до смърт и изхвърлено в контейнер за боклук. Форш осъзна, че е сложил длан върху завивката над крака на Аке. Клинга погледна към дланта му.

— Кучи синове — каза Форш тихо, на себе си.

Двамата с Клинга спряха пред вратата, поеха си дълбоко дъх и погледнаха към отсрещния край на коридора. Към балкон със стъклена врата, където пушеше Увете. Тя погледна към коридора. Форш реагира

— за частица от секундата. Мимолетно чувство. После се обърна и тръгна в другата посока.

За Увете чувството не бе мимолетно. Тя проследи гърба му с очи — дълго, докато изчезна от погледа ѝ.

Познаваше този мъж.

* * *

Беше доста тихо между Абас и Стилтон. По целия път до Далагатан и в апартамента. Не бяха разговорливи един с друг. Не по този начин. И двамата бяха затворени мъже — всеки в своя обръч. Но имаха общо минало, имаха и сега. Балансът помежду им обаче беше труден. Абас бе останал на краката си, а Стилтон беше паднал и ролите се бяха разменили. Трансформация, която не беше лесна и за двамата. Стилтон се стремеше на всяка цена да отбягва Абас. Един от малцината, на които се доверяваше абсолютно. При нормални обстоятелства. Когато обстоятелствата се промениха — в негова вреда — той не дръзваше да застане лице в лице с Абас. Знаеше какво ще види той и за него това бе унизително.

Не и за Абас.

У него имаше много повече дълбочини, отколкото предполагаше Стилтон. В една от тях бе закотвена стопроцентова преданост. В този случай към Стилтон. Абас успяваше почти през цялото време да следи положението му в градските гета. На два пъти, когато Стилтон беше в най-лошия си период и мислеше за самоубийство, Абас му се притече на помощ. Заведе го при хората, способни да се погрижат за него. Остави го там и си тръгна. За да не създава неудобство на Стилтон.

И Стилтон отлично го знаеше.

Затова не говореха много. Знаеха. Стилтон седна на един от дървените фотьойли на Абас. Абас пусна диск с музика и извади табла.

— Играе ли ти се?

— Не.

Абас кимна и прибра таблата. Седна на фотьойла до Стилтон и се вгълби в музиката. Слушаха доста дълго деликатно красивата мелодия. Самотно пиано, виола, няколко прости хармонии, които се вият, повтарят се, менят се. Стилтон се обърна към Абас.

— Какво слушаме?

— *Spiegel im Spiegel*.

— От?

— Арво Перт.

Стилтон се втренчи в Абас. Наистина му беше липсвал.

— Използва ли ножовете си в Коста Рика?

— Да.

Абас се вгледа в изящните си ръце. Стилтон се поизправи.

— Рони ми даде книга за теб.

Извади тънката книга от антикварната книжарница и я подаде на Абас. За щастие в караваната я бе прибрал в задния си джоб. Огънят беше погълнал сакото.

— Благодаря — каза Абас. — Уха!

— Какво толкова?

— Ами... търся я от години. „В чест на приятелите“, преведена от Хермелин.

Стилтон видя как Абас докосва внимателно тънката корица на тънката книга, сякаш гали заспала жена. После я отвори.

— За какво е?

— За света на суфизма. Онзи зад ъгъла.

Стилтон повдигна вежди. Когато Абас отвори уста да обясни на пълния невежа, че става дума за усмиряване на мислите, Норката позвъни на мобилния му телефон. Обадил се на Оливия, защото не успял да се свърже със Стилтон, и тя му дала номера на Абас.

— Един момент.

Абас подаде телефона на Стилтон. Норката зашепна:

— Намирам се в болничен коридор. Пребили са Аке.

Стилтон беше пропуснал новината за момчето. През последните двайсет и четири часа бе зает с множество лични проблеми. Аналитичната страна на ума му обаче се възстановяваше бързо. Веднага свърза побоя с опожаряването на караваната. Децата бойци.

— Деца бойци? — попита Абас, когато Стилтон му върна телефона.

Стилтон бързо пренесе Абас от света зад ъгъла към по-конкретен свят с пребити деца, убити бездомници и изгорели каравани. Разказа му и как е тръгнал на лов за „убийците с телефонни камери“, както ги наричаха медиите.

— Насреща съм, ако ти трябва помощ.
Мъжът с ножовете се усмихна.

* * *

Бертил Магнусон не се усмихваше. С помощта на уискито главата му бързо се бе замаяла и в това състояние той се опитваше да проумее ситуацията. Но тя така и не се изясняваше. Не разбираше нито каква цел бе преследвал Венд, нито за какво „отмъщение“ ставаше дума. Сега обаче това нямаше особено значение — за него.

За него всичко бе приключило.

В качеството си на председател на „Приатели на кулата «Седергрэн»“ — общество, финансиращо поддръжката на стария монумент — Бертил имаше ключ за кулата.

Ключ, който той извади несръчно от една от красивите перлени кутийки на Лин в скрина в антрето. После отвори личния си сейф.

* * *

Мете Улсетер и екипът ѝ седяха в работния кабинет в Националния криминален отдел. Стая, където в момента въздухът можеше да се среже с нож. Две жени и трима мъже се бяха втренчили в касетофон със стара касета. Току-що бяха изслушали записания разговор за трети път.

— Това е гласът на Магнусон.

— Несъмнено.

— Кой е другият?

— Нилс Венд според писмото му.

Мете погледна към дъската на стената. Снимките от местопрестъплението в Кершон. Снимката на трупа на Нилс Венд. Картите на Коста Рика и Нордкостер и много други материали.

— Сега знаем защо Нилс Венд се е обаждал на Магнусон.

— Изнудване вероятно.

— Шантажирал го е със записа.

— Където Магнусон признава, че е поръчал убийство.

— Въпросът е какво е искал Венд.

— Пари?

— Може би. В писмото, което е написал в Мал Паис, споменава, че отива на Нордкостер да търси пари, скрити там...

— И понеже е напуснал острова с празен куфар, явно не е открил парите. Нали?

— Да.

— Но парите не са единственият възможен мотив — вметна Босе Тюрен, младият остър ум.

— Да.

— Дали е отмъщавал за нещо друго?

— Само Бертил Магнусон може да отговори на този въпрос.

Мете стана и даде заповед веднага да арестуват Бертил Магнусон.

* * *

В кулата „Седергрен“ беше много тъмно, тихо и страховито за обикновен човек. Или за човек в нормално състояние. Бертил Магнусон не беше в нормално състояние. Той държеше малък фенер и се изкачваше нагоре. Към върха на сградата, където се намираше стаята с голи тухлени стени и само две тесни прозорчета към света.

Свят, който съвсем доскоро му бе принадлежал.

Той беше мъжът, който добиваше колтанова руда и снабдяваше света на електрониката с танталит. С основния градивен елемент на техническата революция.

Бертил Магнусон.

Сега уличен в убийство.

Но Бертил не мислеше за това, докато изкачваше тясното каменно стълбище с помощта на фенерчето си. Подпираше се от време на време на тухлените стени. Беше много пиян.

И пак мислеше за Лин.

За срама.

Как ще я погледне в очите и ще каже:

— Вярно е. Всяка дума от записа е вярна.

Не можеше да го направи.

Когато най-после се добра до върха на кулата, беше отвъд всякакви физически усещания. Неприятната влага и мракът изобщо не го обезпокоиха. Пипнешком стигна до най-близкото прозорче, извади сивия си пистолет от джоба и лапна дулото. После погледна навън и надолу.

Може би не биваше да го прави.

Далеч под него, точно срещу мястото, където беше застанал, Лин излезе на голямата тераса. Бертил видя красивата ѝ рокля. Косата ѝ падаше прелестно над раменете. Изящната ѝ ръка се протегна и вдигна почти празната бутилка с уиски. Тя извърна леко глава и я вдигна, стъписана.

Погледна към кулата „Седергрен“.

Очите им се срещнаха — ако е възможно очи да се срещнат толкова отдалеч — в опит да се досегнат.

Мете и екипът ѝ пристигнаха с висока скорост на адреса. Всички слязоха и тръгнаха към къщата на Магнусон, където светеше. Понеже никой не отвори въпреки упоритото натискане на звънеца, те заобиколиха отзад и се качиха на терасата. Вратата зееше. Празна бутилка лежеше на пода.

Мете се огледа.

Не знаеше колко дълго е седяла там. Времето бе изгубило всякакъв смисъл. Седеше във вишневочервената си рокля с окървавената глава на съпруга си в скута. Частици от мозъка му бяха полепнали по отсрещната стена.

Първият шок, когато чу изстрела и видя лицето на Бертил да изчезва зад прозореца, я тласна към кулата.

Вторият шок, когато стигна до върха и го видя, също бе поотшумял.

Сега тя приличаше на статуя — в друго състояние на предела към скръбта. Съпругът ѝ се бе застрелял. Беше мъртъв. Пръстите ѝ докоснаха леко късата коса на Бертил. Сълзите ѝ закапаха по тъмното му сако. Подръпна синята му риза с бяла яка. До самия край, помисли си тя. Вдигна глава и погледна през прозорчето — надолу, към къщата

им. Полицейски коли на алеята? Непознати на терасата? Какво правят там тези фигури в тъмни дрехи? На тяхната тераса. Видя едра жена да изважда мобилен телефон. Внезапно телефонът на Бертил иззвъня — в самото му върху скута ѝ. Тя бръкна в джоба и го извади. Странен предмет в дланта ѝ, който звъни. Натисна зеления бутон, чу въпроса и отговори:

— В кулата сме.

Мете и екипът ѝ стигнаха бързо до върха на сградата. И също толкова бързо установиха, че Бертил Магнусон е мъртъв, а съпругата му — в дълбок шок. Беше възможно, разбира се, тя да е застреляла Магнусон. С оглед на всички обстоятелства обаче не изглеждаше особено вероятно. Както и с оглед на ситуацията в кулата.

Тя беше чисто и просто трагична.

Мете погледна към Магнусонови. Нямаше навик да се разчувства при вида на престъпления и наказания. Изпита съчувствие единствено към съпругата. Не изпита нищо към Бертил Магнусон.

Освен мимолетно разочарование.

В качеството си на полицаи.

Съчувствието към Лин Магнусон обаче я подтикна да обясни. Малко по-късно. В къщата. Дадоха седативи на Лин и тя ги попита какво се е случило. Защо са дошли и има ли връзка със смъртта на съпруга ѝ. Мете ѝ разказа част от историята. Възможно най-щадяща версия. Вярваше, че истината е най-добрият лек, макар да боли, когато ти я поднасят. Лин не разбра всичко, а и никой не очакваше да разбере. Самата Мете не разбираше напълно. Все още. Записът обаче съдържаше известно обяснение за самоубийството на съпруга ѝ.

Разговорът разобличаваше убийство.

20.

Медиите разпространиха бързо новината за самоубийството на Бертил Магнусон. Включително онлайн.

Сред първите коментатори се оказа Ерик Гранден. Той изрази в Туитър яростното си възмущение от лова на вещици през последните седмици, чиято жертва бе станал Бертил Магнусон. Една от най-срамните кампании в съвременната шведска история. За да открие еквивалент, трябвало да се върне далеч назад към позорния линч на невинния благородник Аксел вон Фершен в Стокхолм през 1810 година. „Хората, които го оплюваха, носят тежка вина на плещите си! Те дръпнаха спусъка на пистолета!“

Час след избухването му се обадиха от управителния съвет на партията и го извикаха на среща.

— Сега?

— Да.

Гранден тръгна бързо към партийната централа. Изпитваше смесени чувства. От една страна, самоубийството на Бертил. Съчувстваше на Лин. Напомни си да ѝ се обади. От друга страна, се вълнуваше от предстоящата среща. Беше сигурен, че ще обсъждат бъдещия му висок пост в Европа. Защо иначе ще го викат толкова спешно? Е, раздразни се малко, че не му оставят време да отиде на фризьор.

Пресата, разбира се, щеше да присъства, за да отрази събитието.

* * *

Мете седеше в кабинета си. Не след дълго щеше да анализира всички материали с екипа си. Самоубийството на Магнусон бе променило плана на играта. Беше усложнило нещата. И двамата участници в записания разговор бяха мъртви. Шансът да докажат кой е убил Нилс Венд бе намалял значително.

Убиецът вероятно също бе умрял.

Разполагаха с косвени доказателства. Пожелателни заключения, би казал мастит адвокат на пресата.

Ето защо засега Мете остави настрана убийството на Венд и прочете разпечатките на компютърните файлове от лаптопа на Джаки Берилунд. Единият съдържаше нещо като индекс. Регистър на клиентите. Миш-маш от купувачи на секс, известни и неизвестни. Някои имена обаче я накараха да реагира.

Особено едно.

* * *

Гранден седна до кръглата маса. По принцип управителният съвет се състоеше от осемнайсетина души. В момента се бе събрала по-малобройна група. Познаваше ги добре. На някои от тях лично бе проправил път в политиката, с други бе принуден да се примирява.

Такива бяха правилата на играта. На политическата игра.

Сипа си вода от гарафата пред себе си — блудкава. Зачака някой да поеме инициативата. Размърдваха се бавно. Той обходи с очи лицата около масата. Никой не срещна погледа му.

— Исторически момент за всички нас — подхвана той. — Не само за мен.

И издаде леко долната си устна — обичайната несъзнателна мимика. Хората край масата го погледнаха.

— Трагичен за Магнусон.

— Ужасен — каза Гранден. — Трябва да се изправим срещу стадния инстинкт. В състояние е да унищожи всекиго.

— Да.

Един от мъжете се приведе към малка музикална уредба върху масата. Задържа показалец, преди да я включи.

— Получихме го преди малко.

Мъжът гледаше право към Гранден, който прокарваше пръсти през косата си и се питаше дали е щръкнала и изглежда смешно, както често се случваше при насрещен вятър.

— Добре.

Мъжът натисна бутона и записаният разговор започна. Гранден веднага позна гласовете. Двама от мускетарите. Той самият беше третият.

— Ян Нюстрьом е открит в колата си в езеро.
Мъртъв.

— Да. Чух.

— И?

— Какво да ти кажа?

— Знам, че си готов да стигнеш далеч, Бертил, но убийство?

— Никой не може да ни свърже с това.

— Но ние знаем.

— Не знаем нищо... ако не искаме да знаем. Защо си толкова възмутен?

— Защото е убит невинен човек!

— Това е твоето тълкуване.

— А какво е твоето?

— Разреших проблем.

След като изслуша разговора дотук, Гранден осъзна, че срещата не засяга изстрелването му на висок пост в Европа и в скута на Саркози и Меркел. Опита се да спечели време.

— Ще върнеш ли малко?

Мъжът натисна бутоните. Разговорът започна отново. Гранден слушаше съсредоточено.

— Това е твоето тълкуване.

— А какво е твоето?

— Разреших проблем.

— Като уби журналист?

— Като спрях разпространяването на недостоверни идиотщини за нас.

— Кой го уби?

— Не знам.

- Просто се обади по телефона?
- Да.
- Ало, обажда се Бертил Магнусон, искам Ян Нюстрьом да изчезне от пейзажа. Нещо такова?
- Нещо такова.
- И после го убиха.
- Загина в автомобилен инцидент.
- Колко плати?
- Петдесет хиляди.
- Толкова ли струва едно убийство в Заир?
- Да.

Мъжът изключи уредбата и погледна към значително поуспокоения Гранден. Охладителят за вода бълбукаше тихо в мизансцена. Някой си драскаше в тефтерчето.

— Журналистът Ян Нюстрьом е убит на 23 август 1984 година в Заир. Както току-що чухме, убийството е поръчано от Бертил Магнусон, управителен директор на „Магнусон Венд Майнинг“. По онова време ти си бил в борда на компанията.

— Вярно е.

Издаде пак долната си устна.

— Какво знаеше за това?

— За убийството?

— Да.

— Нищо. Помня обаче, че след убийството Нилс Венд ми се обади. Каза ми, че в офиса им в Киншаса дошъл журналист с много сериозен репортаж за проект на компанията и настоял за коментар.

— Получил ли го е?

— Магнусон и Венд му обещаха коментар на другата сутрин, но той не се появил.

— Защото са го убиха.

— Очевидно.

Гранден погледна към музикалната уредба.

— Каза ли Венд нещо друго? — попита мъжът.

— Спомена неочаквано, че в репортажа на журналиста имало много верни неща. Лично на него му било писнало от похватите на

Магнусон и смятал да се оттегли.

— От „Магнусон Венд Майнинг“?

— Да. Щял да напусне компанията и да изчезне. „Ще мина в неизвестност“, както се изрази. Първо обаче щял да си подготви застраховка „Живот“.

Мъжът посочи към уредбата.

— Скрил е касетофон и е накарал Бертил Магнусон да признае, че е поръчал убийство.

— Очевидно.

Гранден премълча следващото телефонно обаждане, което беше получил. От Бертил Магнусон, на другия ден. Бертил му обясни, че Венд е изчезнал и от сметката за „странични разходи“ липсват два милиона. Сметка, която Гранден знаеше, че е невидима за счетоводителите и се използваше за купуване на услуги от безскрупулни персони, когато възникнеха проблеми.

Ян Нюстрьом явно беше станал такъв проблем.

— Откъде взехте записа? — попита сега той.

— Мете Улсетер. От Националния криминален отдел. Чула за приноса ти в Туитър тази сутрин и решила да ни предостави възможност да чуем това и да говорим с теб, преди да стигне до медиите.

Гранден кимна. Обходи бавно с очи масата. Никой не срещна погледа му. Изправи се и попита:

— Неудобен ли съм?

Вече знаеше отговора.

Висок политически пост в Европа? Щеше да забрави за него след петното, което му бе лепнала близостта с Бертил Магнусон. Лична и делова. Освен това бе участвал в борда на компанията по време на убийството.

Гранден излезе от партийната централа с дълги крачки и тръгна към Стария град. Разбираше, че политическата му кариера е унищожена. Скоро хрътките щяха да го погнат по петите. Нямаше да го оставят да избяга. Него, човекът, живял толкова дълго с безупречна биография и арогантни отзиви в Туитър. Жив щяха да го одерат. Изобщо не се съмняваше.

Залута се напосоки из тесните улички. Косата му щръкна от топлия вятър. Вървеше леко приведен напред, облечен в елегантен син

костюм, самотно призрачно плашило. Историческите сгради се надвесваха над високото му, кльоцаво тяло.

Дните му в Туитър бяха приключили.

Внезапно се озова пред фризьорски салон на Кьопмангатан — личния му коафьор. Влезе и кимна към стола, където коафьорът втриваше балсам в черната коса на позадрямал мъж.

— Здравсти, Ерик. Не си записвал час, нали? — каза коафьорът.

— Не. Дойдох да поискам бръснач назаем. Да избърсна косъмчетата, избили по врата ми.

— Да, разбира се... Ето.

Коафьорът посочи стъклена етажерка, върху която лежеше старомоден бръснач с бакелитена дръжка. Гранден го взе и отиде в тоалетната в дъното на коридора. Заклучи вратата.

Един за всички.

* * *

Мете беше в кабинета си. Погледна към екипа си. Всички бяха тук, съсредоточени. Самоубийството през предишната нощ ги бе изненадало неприятно.

Мете пое щафетата.

— Предлагам да започнем от самото начало. Идеи и хипотези.

Стоеше на най-видното място в стаята — до стената с голямата дъска. Върху нея бяха окачили фалшивото писмо от Аделита и „обяснителното писмо“ от Мал Паис. Под него — снимката на Венд и Аделита, която Абас беше взел от бара в Санта Тереза.

— Да започнем със записа от 1984 година, в който Бертил Магнусон признава, че е поръчал убийството на журналиста Ян Нюстрьом — подхвана Мете. — Понеже Магнусон е мъртъв, засега може да го оставим настрана. Знаем обаче, че Венд е напуснал Киншаса веднага след убийството и е изчезнал. Седмица по-късно бившата му партньорка е подала сигнал в полицията.

— Направо в Коста Рика ли е отишъл?

— Не, първо е бил в Мексико. В Пляя дел Кармен, където е срещнал Аделита Ривера. Нямаме точна информация кога се е появил в Мал Паис, но знам, че е бил там през 1987.

— Годината, когато Аделита отпътува от Коста Рика за Нордкостер — уточни Лиса Хедквист.

— Да.

— Да вземе парите, които Венд е скрил в лятната си вила там.

— Защо не е отишъл да ги вземе той?

— Не знаем — каза Мете. — Писмото не съдържа конкретно обяснение.

— Може би е свързано с Магнусон. Вероятно се е страхувал от него?

— Да.

— Откъде е имал парите? — попита Босе.

— И това не знаем.

— Откраднал ги е от компанията, преди да изчезне?

— Възможно е — съгласи се Мете.

— И преди да дойде тук отново, през цялото време ли е бил в Мал Паис?

— Вероятно. Според Уве Гардман работел като гид в национален резерват там.

— И мислел, че Аделита Ривера го е измамил и е взела парите?

— Сигурно. Получил е фалшиво писмо от нея, написано от някого от убийците на Ривера. Най-вероятно са изпратили писмото, за да попречат на Венд да търси обяснение защо не се е върнала.

— Извършителите явно са разсъждавали доста трезво — вметна Босе Тюрен.

— Да. Но преди три седмици Уве Гардман се появява в Мал Паис и му разказва за убийството, на което като малък е станал свидетел. Нилс Венд проверява в интернет и разбира, че убитата е Аделита Ривера. После заминава за Швеция.

— Така стигаме до настоящия момент.

— Да. И в момента имаме сравнително добра представа за придвижването на Венд. Знаем, че не е открил пари на Нордкостер. Знаем, че е носел запис от Киншаса, направен през 1984 година, и можем да предположим, че е пуснал на Магнусон части от него през кратките им телефонни разговори.

— Въпросът е какво е целял?

— Свързано ли е с убийството на Ривера?

— Дали е подозирал, че Магнусон е замесен?

— Да?

— Може би ще успеем да разберем с помощта на това?

Лиса Хедквист посочи стария плик на дъската.

— Писмото е подписано „Аделита“ и е изпратено пет дни след убийството на жената, нали?

— Да.

— Може да вземем ДНК от пощенската марка. И да го сравним с проба от Магнусон. Слюнката е годна за анализ дори след двайсет и три години, нали?

— Да.

Лиса свали плика от дъската и излезе от стаята.

— Докато чакаме, искам да отбележа, че обажданията на Венд сигурно са подложили Магнусон на огромно напрежение, понеже на записа той признава, че е поръчал убийство — каза Мете. — Несъмнено си е давал сметка какви ще са последствията от огласяването на записа.

— И се е опитал да вземе записа, като убие Венд?

— Е, струва ми се доста вероятен мотив.

— Венд обаче е имал копие на Коста Рика.

— Знаел ли е Магнусон?

— Не сме сигурни, но Венд вероятно го е споменал, за да се застрахова. Все пак е имал представа на какво е способен Магнусон.

— Значи Магнусон се е опитал да открие записа в Мал Паис, нали? Нападнали са Абас ел Фаси в къщата на Венд.

— Да — отговори Мете. — Не знаем дали е по инициатива на Магнусон, но изглежда много вероятно.

— И ако е така, той сигурно е разбрал, че се е провалил и записаният разговор скоро ще пристигне в Швеция. И при нас.

— И тогава се е застрелял.

— Което значи, че никога няма да получим признание за убийството на Нилс Венд. Ако той стои зад него.

— Да.

— Същото важи и за убийството на Аделита Ривера.

— Да.

Разговорът замря. Бяха в задънена улица. Нямаха преки доказателства, свързващи Магнусон с убийството на Венд. Разполагаха

само с косвени улики, възможен мотив и старо разследване, на практика прекратено.

При положение че Магнусон не бе облизал пощенската марка.

* * *

Стилтон предполагаше, че са го проследили. От „Съодерхаларна“ и по целия път до караваната, която бяха подпалили. Предполагаше, че са същите хора, пребили Аке. Вероятно го бяха видели да разговаря с него и Норката във Флемингсбери. Предполагаше и още нещо — те сигурно смятаха, че е загинал в пожара. Зърнеха ли го отново, духовете щяха сериозно да се разбунят.

Пътъом Стилтон се отби в офиса на издателството и купи купчина списания. Всички го питаха за караваната. Получи няколко топли прегръдки.

Сега стоеше отново пред „Съодерхаларна“ и продаваше „Местоположение Стокхолм“.

Беше нащрек.

За всички пазаруващи, които влизаха или излизаха от търговския център, той изглеждаше както обикновено. Като бездомен продавач на списания. Застанал на същото място, където напоследък е заставал няколко пъти.

Те нямаха представа.

Когато започна да вали силно и загромолиха гръмотевици, Стилтон си тръгна.

Буреносните облаци бяха смрачили небето и над покривите просветваха мълнии. Мокри до кости, Лиам и Исе стигнаха до парка „Лиля Блекторп“. В парка имаше много храсти и дървета, зад които да се скрият. Освен това носеха тъмните си якета с качулки.

— Ето! — прошепна Исе и посочи към пейка до дърво с особено дебел ствол.

Висок слабават мъж седеше на пейката и държеше кутийка бира. Дъждът плющеше по приведения му гръб.

— Той е, мамка му!

Лиам и Исе се спогледаха. Все още бяха изумени. Видяха Стилтон пред „Съодерхаларна“ и не повярваха на очите си. Как се беше спасило копелето от пожара? Исе извади къса бейзболна бухалка. Почти не се забелязваше в сумрака. Лиам я погледна. Знаеше на какво е способен Исе, когато пружината се пренавие. Двамата се прокраднаха предпазливо към пейката и се озърнаха. Паркът, разбира се, пустееше. Никой с всичкия си не би излязъл в такова време.

С изключение на развалината, седнала на пейката.

Мислите на Стилтон блуждаеха. Самотата и обстановката му напомняха за Вера. За гласа ѝ и как един ден се бяха любили — точно преди да я пребият до смърт. Отчаян спомен.

После ги забеляза с крайчеца на окото си.

Бяха току до пейката. И единият държеше бейзболна бухалка.

Страхливци, помисли си той. Двама срещу един. И пак им трябва това. Прииска му се да бе започнал да изкачва стълбите преди шест години или шестте години изобщо да не са се случвали. Но ги имаше. Той все още беше сянка на предишното си аз.

Вдигна глава.

— Здравсти? Искате ли глътка?

Вдигна бирата. Исе замахна леко с бухалката и перна кутийката. Тя отлетя и Стилтон проследи с поглед как се приземи на няколко метра по-настрани.

— Хоумрън — каза той и се усмихна. — Сигурно си...

— Млък!

— Съжалявам...

— Подпалихме проклетата ти каравана. Какво правиш тук, мамка му?

— Пия бира.

— Тъпак! Не чаткаш ли? Главата ти ли искаш да размажем?

— Както на Вера?

— Коя Вера? Кучката в караваната? Твоята кучка ли беше?

Исе се разсмя гръмогласно и погледна към Лиам.

— Чу ли? Размазали сме неговата кучка!

Лиам се подсмихна и извади мобилния си телефон. Стилтон го видя как включва камерата. Готвеха се. Поколеба се как да действа.

Фронтална атака.

— Знаете ли, че сте миризливи лайна? — попита неочаквано.

Исе се втренчи в него. Не повярва на ушите си. Как смее пияндето? Лиам погледна към Исе. Пружината скоро щеше да изскочи.

— Трябва да ви заключат до живот и да ви хранят с кучешки лайна.

Пружината изскочи. С крясък Исе вдигна бейзболната бухалка над рамото си и замахна диво. Към главата на Стилтон.

Бухалката не стигна дотам. Преди да преполови пътя, Исе получи нож над лакътя. Дори не видя откъде дойде, а Лиам не видя втория нож. Усети обаче как минава през ръката му и мобилният му телефон описа висока дъга над пейката.

Стилтон скочи на крака и грабна бейзболната бухалка. Исе пищеше, втренчен в ножа, забит дълбоко над лакътя му. Дъждът обливаше лицето му. Стилтон се разяри. Почувства как ужасната смърт на Вера се вселява в дървената бухалка. Замахна настрани и се прицели в главата на Исе. Причерня му. Стисна бухалката с две ръце и се подготви за удар с цялата тежест на тялото си. По гърлото на Исе.

— Том!

Викът прониза чернилката в ума му — достатъчно, за да възпре удара. Стилтон се обърна. Абас излезе иззад дебело дърво.

— Остави я — каза той.

Стилтон се втренчи в него.

— Том.

Стилтон отпусна леко бейзболната бухалка. Внезапно забеляза, че Лиам се опитва да побегне. Настигна го с две бързи крачки и го халоса зад коляното. Лиам се строполи на земята. Абас приближи до Стилтон и хвана бухалката.

— Има по-добър начин — каза той.

Стилтон се поколеба. Погледна към Абас и си пое дъх. След няколко секунди пусна бухалката. Абас я запрати в храстите. Стилтон сведе глава. Осъзна колко близо е бил. Как ужасът в каменното подземие и всичко друго едва не го е тласнало да прекрачи невъзвратно границата.

— Ще ми помогнеш ли?

Стилтон се обърна. Абас бе извадил ножа от бицепса на Исе и го бе довял до мократа пейка. Стилтон сграбчи ужасения Лиам, вдигна го от земята и го хвърли на пейката до Исе.

— Какво ще правим сега? — попита Абас.

— Ще ги съблечем.

Наложи се Стилтон да се заеме собственоръчно. Абас се захвана да бърше грижливо окървавените ножове. Лиам и Исе го наблюдаваха паникьосани.

— Ставайте!

Стилтон дръпна Исе. Лиам се изправи сам. Стилтон им смъкна дрехите възможно най-бързо. После ги блъсна пак върху пейката. Абас застана пред тях с мобилния си телефон. Включи камерата и я заслони с длан от дъжда.

— Така... — каза той. — Сега ще си поговорим.

Яне Клинга получи кратко, но много драматично съобщение: „Мобилните убийци седят на пейка в парка «Лиля Блекторп». Самопризнанията им са в «Трашкик»“.

Не позна номера.

Клинга, вероятно предположил кой е изпратил съобщението, пристигна в парка с цялата бързина, на която бяха способни гумите му. С трима полицаи. Откриха двама голи, мокри до кости младежи, завързани за дървена пейка. Окървавени развалини.

Час по-късно в стая в полицейската централа Клинга седеше с шефа си Рюне Форш и с целия екип, разследващ посегателствата срещу бездомници. Докато с прищракване си проправяше път до „Трашкик“, почти подушваше очакването във въздуха. В сайта откри току-що публикуван видеозапис. Двама младежи седяха голи на пейка в парка и с разширени от ужас очи разказваха как са убили старата вещица в караваната и някакъв тип в парка край доковете във Верта; как по-късно са подпалили караваната и какви други бездомници са нападали.

Най-подробно.

Рюне Форш се изправи рязко. Беше вбесен. Отчасти защото му бяха поднесли престъпниците, които се опитваше да открие. Отчасти защото нямаше начин да определят самоличността на хората, заснели записа и организирали целия спектакъл.

И вероятно най-вече защото татуировките на младежите се виждаха съвсем ясно — буквите ДБ с кръг около тях.

Точно както беше казал Стилтон.

* * *

Първо се отби при Рони Редълос и му се извини за изгорялото черно сако. Рони му връчи нова книга. После издири Арво Перт, който дремеше в спален чувал под пейка в парка край гара „Сьодра“. Перт беше подгизнал не по-малко от спалния чувал. След още един час двамата откриха Мюриел няколко секунди преди да си инжектира спасителна капсула в гараж за велосипеди.

Сега тримата седяха в коридор в клиника за първа помощ.

— Вече може да влезете.

Тримата тръгнаха към стаята, която медицинската сестра им бе посочила. Вратата беше отворена и Бенсеман лежеше на леглото до стената. Физически съсипан, но поне жив. Бяха му дали стая в клиниката. Не съвсем по правилата, но е трудно да изпратиш смазан бездомник да се възстановява „вкъщи“ в някой склад за боклук.

— Пипнахме ги — каза Стилтон.

— Благодаря, Йеле — отвърна Бенсеман.

Мюриел улови ръката му. Перт си избърса очите. Лесно се просълзяваше. Стилтон подаде книга на Бенсеман.

— Пътъом се отбих при Рони Редълос. Заръча ми да ти дам това.

Бенсеман взе книгата и се усмихна. Роман от Акбар дел Пиомбо. Абсолютно налудничаво описание на монахини и наточени мъже.

— Каква е книгата? — поинтересува се Мюриел.

— От онзи вид отдушници, които авторите не могат да подпишат с истинското си име. Акбар дел Пиомбо е псевдоним на Уилям С. Бъроуз.

Никой около леглото не знаеше кой е този писател, но щом Бенсеман бе доволен, те също бяха доволни.

* * *

Мете стоеше до дъската в следователската стая. Хората от екипа ѝ си събираха материалите. Разследването на убийството на Нилс Венд беше стигнало до мъртва точка. Лиса Хедквист приближи до нея.

— Какво се замисли?

Мете се взираше в снимките на трупа на Нилс Венд. В голото тяло. В голямото и ясно различимо рождено петно върху лявото му бедро.

— Това рождено петно на бедрото...

Тя свали снимката от дъската.

* * *

Оливия бе посветила деня на практични неща. Разтребване, прахосмукачка. Разговор с Лени, която щяла да ходи на фестивала „Мир и любов“ без Якоб.

— Защо?

— Е, бившата му внезапно се върна в картината.

— О! Жалко...

— Не разбирам какво намира в нея. Дала му е единствено въшки.

— Гадно!

— Да, нали?

— Сама ли ще отидеш тогава?

— Не. С Ерик.

— Ерик? Приятелят на Якоб?

— Да? Защо не? Нали не излизаш с него?

— Не, не. Но мислех, че Лоло...

— О, тя го заряза. Вчера замина за Родос. Поддържай връзка, Ливия, пропускаш всичко!

— Ще се постарая, обещавам!

— Е, аз ще си събирам багажа и ще тичам към гарата. Ще ти се обаждам! Обичам те!

— И аз!

После слезе в пералнята. Няколко часа, за да изпере всичко. Когато изпразваше джобовете на дрехите за последната порция, внезапно откри найлоново пликче. Обещата! Съвсем беше забравила за нея! Уликата от Нордкостер, която Стилтон ѝ даде. Отвори пликчето и

я огледа. В бутика на Джаки ли бе видяла подобна? Сигурно, къде другаде? Сложи я до лаптопа си, доста развълнувана, и отвори уебсайта на бутика. В „продукти“ откри много джунджурии. Включително обеци. Но не приличаха никак на обещата до нея. Нищо чудно, помисли си тя. Обещата от Нордкостер е на поне двайсет и три години. Дали все пак я е видяла другаде? В друг магазин? Или на нечие ухо? Или в нечия къща?

Изведнъж си спомни!

Определено не беше в бутика на Джаки.

Стилтон вървеше по Ванадисвеген. Буреносните облаци се бяха разнесли и сега ръмеше съвсем леко. Отиваше в апартамента на Абас. Още една нощ щеше да спи там. После ще види. Не се чувстваше удобно така. Абас нямаше нищо против, разбира се. Проблемът не беше Абас. А той. Искаше да е сам. Знаеше, че сънува ужасни кошмари и писъците винаги дебнат зад кулисите. Абас не биваше да ги чува.

След срещата с младежите в парка двамата бяха поели в различни посоки. Първо обаче Абас се поинтересува как Стилтон е разбрал, че ще се появят там.

— Забелязах, че ме проследиха от „Сьодерхаларна“, и ти се обадох.

— Но нали нямаш мобилен!

— Има магазинчета с телефони.

После се разделиха. Абас отиде да пусне записа в „Трашкик“ — бяха получили паролите за сайта. Стилтон — да си купи мобилен телефон. Който вече бе в джоба му. Платен от Абас. Внезапно чу странно подсвиркване съвсем наблизо. Огледа се. Нямаше никого. Второ подсвиркване. Стилтон извади новия мобилен телефон от джоба си. Рингтонът бе настроен на „парен локомотив“.

Вдигна.

— Обажда се Оливия! Знам къде видях обещата!

След няколко минути Стилтон както обикновено осъзна, че Оливия трябва да се обади на Мете.

— Сега ли? Късно е...

— Детективите работят денонощно. Още ли не си разбрала?

Той прекъсна връзката.

Мете не работеше денонощно. Работеше с пълна пара, когато работеше, и после прехвърляше отговорността. Това устройваше всички. Когато Оливия ѝ се обади, тя пътуваше към къщи. След доста извънредни часове. По време на разговора успя поне да стигне до входната врата, но веднага се обърна. Информацията на Оливия за обещата внезапно бе подредила мозайката. След двайсет и шест години.

Предстояха още извънредни часове.

Мете се върна бързо в кабинета си в полицейската централа. Отвори голям шкаф и извади кашон с надпис „Нилс Венд 1984“. Не обичаше да хвърля стари неща. Рано или късно влизаха в полза. Тя отвори кашона и изрови куп туристически снимки. Смъкна щорите, включи настолната лампа върху бюрото, седна и отвори чекмедже. Най-отпред имаше лупа. Взе я. Върху бюрото пред нея лежеше снимката на Венд от криминалната лаборатория. Мете вдигна една от туристическите снимки и я разгледа под лупата. Беше заснета през 1985 година от разстояние и беше малко размазана. Снимката показваше мъж по къси панталони. Лицето изглеждаше замъглено, но рожденото петно на лявото бедро се виждаше ясно. Мете погледна към снимката на трупа на Венд. Към рожденото петно на лявото бедро. Виждаше се ясно и тук. Същото петно като на туристическата снимка. Мъжът на снимката беше Нилс Венд.

Мете се облегна назад.

През осемдесетте известно време отговаряше за издирването на Нилс Венд. Тогава с нея се бяха свързали двама шведи, летували в Плая дел Кармен в Мексико. На снимките от екскурзията забелязали мъж, случайно попаднал в кадър. Предположили, че може би е изчезналият при неизяснени обстоятелства бизнесмен.

Не успяха да потвърдят информацията. Че мъжът е Нилс Венд.

Странно, помисли си Мете. Погледна към двете снимки пред нея. Трудно е да не забележиш рожденото петно.

Час по-късно се събраха. Тримата: Мете, Стилтон и Оливия. Късно през нощта. Мете ги посрещна пред входа и ги преведе през необходимите пунктове за проверка. Не срещна затруднения. Сега влязоха в кабинета ѝ. Щорите бяха спуснати, настолната лампа върху бюрото — включена. Оливия си спомни стаята. Беше идвала тук...

Кога? Преди цяла вечност. Всъщност бяха само няколко седмици. Мете посочи двата стола пред бюрото. Стилтон и Оливия седнаха. Мете заобиколи бюрото и се настани зад него. Погледна към посетителите си. Бивш главен инспектор, в момента бездомен, и леко кривогледа студентка в Полицейския колеж. Надяваше се Оскар Молин да не работи до късно.

— Искате ли нещо? — попита тя.

— Име — каза Стилтон.

— Ева Хансон.

— Коя е тя? — попита Оливия.

— Живяла е с Нилс Венд през осемдесетте. Имали са лятна вила на Нордкостер. Сега се казва Ева Карлсен.

— Какво!

Оливия почти скочи от стола.

— Ева Карлсен е живяла с Нилс Венд?

— Да. Как се свърза с нея?

— Търсех информация за студентския проект.

— И видя снимката в дома ѝ?

— Да.

— С обещата?

— Да.

— Кога?

— Преди десет-дванайсет дни.

— Защо беше там?

— За да взема папка от нея.

Стилтон се подсмихна на себе си. Имаше чувството, че присъства на разпит. Харесваше му. Обичаше да наблюдава Мете в най-добрата ѝ форма.

— Как разбра, че е била на Нордкостер по време на убийството?

— Тя ми каза.

— В каква връзка?

— Ами... срещнахме се на Скепсхолмен и...

— Колко сте близки?

— Никак.

— Но си била в дома ѝ?

— Да.

Какво е това, помисли си Оливия. Разпитва ли ме, да му се не види? Нали аз ѝ казах за обещата! Мете обаче продължи:

— Имаше ли нещо друго освен обещата, което ти направи впечатление в дома ѝ?

— Не.

— Какво правихте?

— Пихме кафе, тя ми разказа, че е разведена, и за брат си, който умрял от свръхдоза. После говорихме за...

— Как се казва? — Стилтон се намеси неочаквано.

— Кой? — обърка се Оливия.

— Братът. Който умрял от свръхдоза.

— Сверкер, мисля. Защо питаш?

— Защото в разследването имаше двама наркомани. На Нордкостер...

— Били са в бунгалото ѝ!

Оливия пак подскочи на стола.

— Чие бунгало? — попита Мете.

— На Бети Нордеман! Изгонила ги, защото били дрогирани! Но според нея напуснали острова ден преди убийството.

— Разпитвах единия — каза Стилтон. — Твърдеше същото. Избягали преди убийството. Откраднали лодка и отплавали.

— Провери ли информацията за лодката? — попита Мете.

— Да. Откраднали я през нощта преди убийството. Била на летовничка.

— Коя?

— Не помня.

— Възможно ли е да е била на Ева Хансон?

— Възможно е.

Стилтон внезапно се изправи и заснова из стаята. Чудесно, помисли си Мете. Помнеше отлично как колегите му от Националния криминален отдел го наричаха Полярната мечка. Щом започнеше да кръстосва напред-назад.

Както сега.

— Един от наркоманите в бунгалото вероятно е бил Сверкер — каза Стилтон. — Братът на Ева Хансон.

— Колко души са били в бунгалото? — попита Мете.

— Двама.

— А на брега са били трима — каза Оливия. — Според Уве Гардман.

Замълчаха. Мете сплете пръсти и изпука кокалчетата си в тишината. Стилтон беше застинал. Оливия поглеждаше ту към единия, ту към другия. Мете проговори:

— Възможно е, значи, на брега да са били Ева Хансон, брат ѝ и дрогираният му приятел?

Тримата отново замълчаха. Замислени. Двама от тях знаеха, че предстои дълъг път, преди да успеят да докажат твърдението на Мете. Третият — Оливия — беше студент в Полицейския колеж. Според нея бяха почти на финала.

— Къде са материалите от Нордкостер? — попита Стилтон.

— Вероятно в Гьотеборг — отговори Мете.

— Ще им се обадиш ли да ги питаш как се е казал наркоманът, когото разпитвах? И чия лодка са откраднали?

— Разбира се, но ще отнеме време.

— По-лесно ще е да попитаме Бети Нордеман — предложи Оливия.

— Защо?

— Каза, че имала регистър на гостите, които посещават бунгалата. Сигурно го пази. Сториха ми се доста подредено семейство.

— Обади се и разбери — отсече Мете.

— Сега ли?

Щом изрече въпроса, погледна към Стилтон. „Детективите работят денонощно.“ Но да събуди възрастна жена по това време?

— Или предпочиташ аз да се обадя? — попита Мете.

— Не, аз ще се обадя.

Оливия извади мобилния си телефон и позвъни на Бети Нордеман.

— Ало. Оливия Ръонинг е.

— Криминалната туристка? — попита Бети.

— Мм... да. Извини ме, че те безпокоя толкова късно, но...

— Организирали сме си състезание по канадска борба.

— Така ли? Къде?

— В клуба.

— Добре, ясно. Искях да те питам нещо. Спомена, че в едно от бунгалата ти имало наркомани. През лятото, когато убили жената на

брега? Помниш ли?

— За сенилна ли ме смяташ?

— Не, в никакъв случай. Помниш ли как се казваха?

— Е, дотолкова съм сенилна.

— Но каза, че имаш регистър.

— Да.

— Би ли могла...

— Един момент.

В другия край настъпи тишина. Продължи доста дълго. Оливия чу приглушен смях и гласове. Забеляза как Мете и Стилтон я гледат. Опита се да им покаже, че има състезание по канадска борба. Мете и Стилтон не реагираха.

— Аксел ти изпраща поздрави — каза внезапно Бети по телефона.

— Благодаря.

— Алф Стейн.

— Алф Стейн? Името на единия...

— Той е резервирал бунгалото. Един от наркоманите — каза Бети.

— Но не знаеш как се казва другият?

— Не.

— Помниш ли името Сверкер Хансон?

— Не.

— Знаеш ли дали сестрата на единия от наркоманите е живяла на острова?

— Не.

— Добре, благодаря ти много. И поздрави Аксел!

Оливия прибра телефона. Стилтон я погледна.

— Аксел?

— Нордеман.

— Алф Стейн? Така ли се казва? — попита Мете.

— Да — отговори Оливия.

Мете погледна към Стилтон.

— Него ли си разпитвал?

— Вероятно. Името ми звучи познато...

— Добре. Ще се обадя в Гьотеборг да проверят. Сега ме чака друга работа.

— Каква?

— Полицейска. Включва и бившата ти съпруга в лабораторията.
Лека нощ.

Мете извади мобилния си телефон.

Оливия подкара колата в светлата лятна нощ. Стилтон седеше до нея. Мълчеше. И двамата бяха отнесени в свои мисли.

Оливия обмисляше забележителната ситуация в кабинета на Мете. Главен инспектор, бивш главен инспектор и тя. Студентка в Полицейския колеж. Която обсъжда с тях разследване на убийство. Усещаше обаче, че си е изпълнила задачата и е допринесла в много отношения. Поне така смяташе.

Стилтон мислеше за Аделита Ривера. Бременната жена на брега. Докосна с длан протритото табло на мустанга.

— Това е старата кола на Арне, нали?

— Да, наследих я.

— Хубава кола.

Оливия не отговори.

— Какво не ѝ е в ред?

— Остави!

Учеше се. Стилтон преглътна своя хап и настъпи тишина.

21.

Утринното слънце обливаше жълтата къща в Брома. Лъчите безмилостно разкриваха колко мръсни са прозорците на спалнята. Ще ги измия, когато се върна, помисли си Ева Карлсен, и затвори куфара. Бяха я поканили да замине за Бразилия и да напише статия за успешна програма за превъзпитание на непълнолетни престъпници. Устройваше я отлично. Имаше нужда от смяна на обстановката. Взломът в дома ѝ си казваше думата. Също и шумотевицата около убийството на Нилс. Трябваше да се поразтуши малко. След половин час щеше да вземе визата си, а после да отиде с такси до летището.

Остави куфара в дъното на коридора, облече сако и отвори вратата.

— Ева Карлсен?

Лиса Хедквист изкачваше стълбите пред прага. Следваше я Босе Тюрен.

* * *

Медиите отразиха надълго и нашироко новината за ареста на двамата, убили бездомна жена в каравана. Излъчиха и множество репортажи за самоубийството на Бертил Магнусон и странното произшествие с Ерик Гранден — кабинетен секретар във Външното министерство.

Връзката на Гранден със сензационните разкрития за убийството в Заир през 1984 година предизвика трескава дейтелност в новинарските отдели. Всички искаха да се свържат с него. В крайна сметка честта се падна на фотограф, който свърна на погрешна пряка в Стария град и реши да паркира колата си на кея. И там седеше той. Детето чудо на политиката. Зад статуята на Густав III. Със сгънат бръснач в ръка и отчаяно изражение. Когато фотографът се опита да го заговори, Гранден зарея поглед към водата.

— Юси...

Каза само това.

После дойде мобилен екип от психиатрията и го отведе в болница. Умерената партия бързо разпространи изявление, че Ерик Гранден „се оттегля временно“ по лични причини.

Отказаха всякакви други коментари.

* * *

С посредничеството на Мете Стилтон получи информация от полицейските архиви в Гьотеборг. Бяха открили някогашния му разпит на наркомана от Нордкостер. Името му наистина се оказа Алф Стейн. Откраднатата лодка принадлежала на Ева Хансон. Мете провери полицейските досиета да види какво имат за Алф Стейн.

Имаха доста.

Включително адрес във Фитша.

Даде го на Стилтон.

Пътуваха до Фитша с колата на Оливия и паркираха близо до центъра. Оливия щеше да чака в колата.

Стилтон вече имаше добра представа за сегашното положение на Алф Стейн. Не беше много сложно. Почти сигурно щеше да го открие сред другите пияници пред магазина за алкохол.

И той наистина беше там.

Стилтон се вписа с лекота.

Седна на пейката до Алф Стейн, извади бутилка водка „Експлорър“, кимна на Алф и каза:

— Йеле.

— Здравсти.

Алф погледна бутилката. Стилтон му я подаде и Алф не се колеба дълго. Грабна я.

— Благодаря! Афе Стейн.

Стилтон се сепна.

— Афе Стейн?

— Да.

— Човече, познаваш ли Свере?

— Кой Свере, мамка му?

— Свере Хансон. Русоляв.

— О, той ли? Да. Ама отдавна не съм го мяркал.

Афе го погледна подозрително.

— Защо ме разпитваш за него, мамка му? Натопил ли ме е нещо?

— Не, не. Хубави неща говореше за теб. Но пукна.

— О, мамка му.

— Свърхдоза.

— Горкото копеле.

Стилтон кимна. Афе гаврътна голяма глътка от водата.

Без да трепне.

Стилтон пое бутилката.

— Но дрънкаше за мен, а? — осведоми се Афе.

— Да.

— Нещо по-специално?

Притеснен ли си, помисли си Стилтон.

— Не, нищо специално. Каза ми, че като млади сте били приятели. Правели сте разни неща заедно.

— Какви неща?

— Всякакви. Така де, забавлявали сте се...

Афе се поотпусна. Стилтон му подаде отново бутилката и Афе впи устни в гърлото. Жаден човек, помисли си Стилтон. Афе избърса уста и му върна бутилката.

— Забавлявахме се, вярно! И правехме разни смахнати неща. Знаеш как е...

Знам, помисли си Стилтон.

— Нямах ли сестра? Свере? — сви рамене той.

— Защо питаш?

Стилтон разбра, че е прибързал.

— Просто се сетих. Все приказваше за нея... затова.

— Не искам да говоря за шибаната му сестра!

Афе се изправи и погледна надолу към Стилтон.

— Ясно?

— Успокой топката, човече — каза Стилтон. — Извинявай...

Седни...

Стилтон помирително протегна бутилката към Афе. С крайчеца на окото си забеляза, че Оливия стои до колата и ги наблюдава със сладолед в ръка. Афе се олюля и усети, че е най-добре да си седне на мястото.

— Гроб съм за сестра му, щом се засягаш толкова — каза Стилтон.

Афе отпи от бутилката и впи очи в земята.

— Веднъж ни изигра здравата, кучката му с кучка.

— Ясно. Никой не иска да го мамят.

— Да. Никой!

Стилтон реши да разкаже опашата лъжа на новия си приятел Афе. Как едно копеле го изиграло да му помогне да набият някого. Уж задирял гаджето му. Ступали го здравата. По-късно срещнал момичето и то му казал, че човекът не я задирял. Подлият кучи син всъщност му дължал пари и искал да се отърве от него.

— Подмами ме да пребия човека. И той пукна!

Афе не го прекъсваше. Слушаше съчувствено. И двамата бяха изиграни. Братя по злощастие. Когато Стилтон приключи, Афе отбеляза:

— Гадна история, мамка му. Копеле мръсно!

После замълча. Стилтон зачака. След известно време Афе отвори отново уста.

— И мен ме прецакаха така. По-точно мен и Свере. Сестра му ни изигра...

Стилтон застана нащрек.

— Изигра ни да... Мамка му, човече, исках да забравя тая гадост.

Афе протегна ръка към бутилката.

— Никой не иска да помни гадости — кимна Стилтон.

— Но не става! След това със Свере си изгубихме дирите. Така де... не можехме да се гледаме! А беше и жена!

— Жена?

— Да! Шибаната му сестра ни накара да го направим. Имала някакъв проблем с нея. За капак беше бременна.

— Сестрата?

— Не! Жената!

Афе се свлече още по-надолу на пейката. Очите му се напълниха със сълзи.

— Къде стана това?

Стилтон разбираше, че рискува, но Афе бе потънал в алкохолните си спомени и не реагира.

— На някакъв шибан остров.

Афе се изправи рязко.

— Ще офейквам, човече. Не ми се говори за това. Ужасна гадост е!

Стилтон му подаде бутилката.

— Вземи я!

Афе взе бутилката с последните капки, олюля се опасно и погледна към Стилтон.

— Взех шибаните пари на сестра му, за да си държа устата затворена. Представяш ли си?

— Да... истинска гадост!

Афе се заклатушка към сянка под дърво. Стилтон го проследи с поглед как се просва да отспи мъката си. Стана, когато Афе захърка. Пъхна ръка във вътрешния джоб на дрипавото си яке и изключи функцията „запис“ на мобилния телефон на Оливия.

Беше получил каквото искаше.

* * *

Мете получи разрешение да обискира къщата на Ева Карлсен в Брома. Отне известно време да претърсят всички стаи. Но претърсването даде резултат. Включително добре скрит пощенски плик зад кухненски рафт.

Върху плика пишеше: „Плая дел Кармен, 1985“.

* * *

Стаята не беше особено просторна. Не съдържаше нищо излишно. Само маса, три стола, касетофон. На два от столовете седяха Мете Улсетер и Том Стилтон. Той беше взел назаем черно кожено яке и поло блуза от Абас. На стола срещу тях седеше Ева Карлсен с разпусната коса и тънък светлозелен пуловер. Върху масата между тях

лежаха листове и други предмети. Мете беше помолила за добра настолна лампа. Искаше да създаде уютна атмосфера.

Тя водеше разпита.

Малко по-рано се беше свързала с Оскар Молин и му бе обяснила положението.

— Искам Том Стилтон да присъства.

Молин разбра защо и разреши.

В съседна стая бяха седнали или стояха прави членовете на екипа на Мете и млада студентка в Полицейския колеж. Оливия Ръонинг. Щяха да следят разпита на екран. Някои държаха бележници в ръка.

Оливия погледна към екрана.

Мете включи касетофона и каза датата, часа и имената на присъстващите. Погледна към Ева Карлсен.

— Не искаш да присъства адвокат?

— Не виждам причина.

— Добре. През 1987 година са те разпитали във връзка с убийство, извършено край заливите Хаслевикарна на Нордкостер. Била си на острова, когато е извършено убийството. Вярно ли е?

— Да.

— По онова време си се казвала Ева Хансон. Вярно ли е?

— Знаеш, че е вярно. През 1984 година ме разпита във връзка с изчезването на Нилс.

Ева бе решила да се защитава. С леко агресивен тон. Мете извади стара туристическа снимка от найлонова папка и я плъзна по масата.

— Позната ли ти е?

— Не.

— На снимката има мъж. Лицето му не се вижда ясно, но забеляваш ли това рождено петно тук?

Мете посочи твърде характерното рождено петно върху лявото бедро на мъжа. Ева кимна.

— Ще ти бъда благодарна, ако отговаряш, вместо да кимаш.

— Виждам рожденото петно.

— Снимката е направена в Мексико преди почти двайсет и шест години. От турист, който предположил, че мъжът е тогавашният ти партньор Нилс Венд, обявен за издирване. Помниш ли, че ти показах тази снимка?

— Възможно е. Не помня.

— Питам те дали мъжът на снимката е партньорът ти.

— Разбирам.

— Каза, че този мъж категорично не е Нилс Венд.

— И какво целиш сега?

Мете сложи пред Ева снимка от аутопсията на Нилс Венд.

— Това е тялото на Нилс Венд, заснето след убийството му. Виждаш ли петното върху лявото му бедро?

— Да.

— Същото като на туристическата снимка, нали?

— Да.

— Преди Венд да изчезне, си живяла с него четири години. Възможно ли е да не си познала изключително характерното рождено петно върху лявото му бедро?

— Какво те интересува всъщност?

— Интересува ме защо излъга. Защо излъга?

— Не съм излъгала! Възможно е да съм сгрешила. Допуснала ли съм грешка? Преди двайсет и шест години? Откъде да знам?

Ева отметна раздражено кичур коса от лицето си. Мете я погледна.

— Изглеждаш нервна.

— А ти как би се чувствала на мое място?

— Бих се придържала внимателно към истината.

Босе Тюрен се подсмихна и си записа нещо в бележника. Оливия не откъсваше очи от екрана. Беше се срещала два пъти с Ева и я намираще за волева, но дружелюбна жена. Сега виждаше нещо съвсем друго. Очевидно напрегната, объркана и уязвима. Оливия усети, че реагира емоционално. Беше си обещала да се държи професионално. Да наблюдава като полицаи. Неутрално. Като бъдещ криминалист, който ще разследва убийства.

Още сега бе оплела конците.

Мете сложи нова туристическа снимка върху масата пред Ева. Снимка от бар в Санта Тереза. Донесена от Абас.

— Тази снимка е взета от Санта Тереза в Коста Рика. Мъжът на снимката е Нилс Венд, нали?

— Да.

— Познаваш ли жената, която е прегърнал?

— Не.

— Никога не си я виждала?

— Не. Никога не съм била в Коста Рика.

— Но може би си я виждала на снимка?

— Не съм.

Мете извади плика, който бяха намерили зад рафт в кухнята на Ева. Подреди шестте снимки от плика пред Ева.

— Шест снимки. На всичките е сниман Нилс Венд с жената от предишната снимка, която не позна. Виждаш, че е същата жена, нали?

— Да.

— Намерихме тези снимки в кухнята ти в Брома.

Ева погледна към Мете, после към Стилтон и пак към Мете.

— Това е мръсен номер...

Заклати глава. Мете я изчака да спре.

— Защо каза, че не разпознаваш жената?

— Не видях, че е същата жена.

— Като на снимките в къщата ти?

— Да.

— Как са се оказали тези шест снимки в къщата ти?

— Не помня.

— Кой ги е снимал?

— Нямам представа.

— Но очевидно си знаела, че са в къщата ти?

Ева не отговори. Стилтон забеляза как потните петна под мишниците ѝ се разширяват надолу по тънката синя блуза.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Мете.

— Не. Скоро ли ще приключим?

— Зависи от теб.

Мете побутна напред нова снимка. Стара снимка, на която усмихнатата Ева стои до брат си Сверкер. Ева реагира видимо.

— Не се спирате пред нищо — каза тя по-тихо.

— Просто си вършим работата. Откога е тази снимка?

— Средата на осемдесетте.

— Значи преди убийството на Нордкостер?

— Да? Какво общо има това с...

— Носиш доста особени обеци... на снимката. Нали?

Мете посочи дългите красиви обеци на Ева.

— Имах приятелка бижутер. Подари ми ги за двацет и петия ми рожден ден.

— Изработени са специално за теб?

— Да?

— И има само един такъв чифт?

— Така мисля.

Мете вдигна найлонов плик с една обеца в него.

— Разпознаваш ли я?

Ева погледна към обецата.

— Изглежда е една от тях.

— Да.

— Откъде се взе? — попита Ева.

— От джоба на палтото на жената, убита край заливите Хаслевикарна през 1987. Как се е озовала там?

Оливия отвърна поглед от екрана. Ставаше й все по-трудно да гледа. Как Мете спокойно и премислено нанася удар след удар по жертвата.

С една-единствена цел.

— Нямах представа как се е озовала в джоба й?

— Нямам.

Мете се извърна леко към Стилтон. Трик на разпитващия. Да внуши на разпитвания, че знае повече, отколкото знае. Мете погледна отново към Ева и после към старата снимка с обеците.

— Брат ти ли стои до теб?

— Да.

— Вярно ли е, че преди четири години е умрял от свръхдоза?

— Да.

— Свъркер Хансон. Посещаваше ли те в лятната ти вила?

— Понякога.

— Беше ли там през лятото, когато е извършено убийството?

— Не.

— Защо лъжеш?

— Бил ли е?

Ева видимо се изненада. Преструва ли се, почуди се Стилтон. Вероятно.

— Знаем, че е бил там — каза Мете.

— Как разбрахте?

— Бил е там с мъж на име Алф Стейн. Наели са бунгало на острова. Познаваш ли го? Алф Стейн?

— Не.

— Имаме запис, потвърждаващ, че двамата са били там.

— О? Значи са били...

— Но не си спомняш?

— Не.

— Не си срещала нито Алф Стейн, нито брат си?

— Възможно е... като се замисля... Помня, че веднъж Сверкер доведе приятел...

— Алф Стейн.

— Не знам как се казваше.

— Но ти им осигури алиби за убийството?

— Нима?

— Казала си, че Сверкер и приятелят му са ти откраднали лодката и са изчезнали. В нощта преди убийството. Ние смятаме, че е било през следващата нощ. След убийството. Така ли е?

Ева не отговори. Мете продължи:

— Алф Стейн твърди, че си му плащала през годините. Вярно ли е?

— Не.

— Значи лъже?

Ева си избърса челото с ръка. Доближаваше ръба. И Мете, и Стилтон го забелязаха. Внезапно някой почука на вратата. Всички се обърнаха. Отвори униформена жена и подаде зелена папка. Стилтон стана, взе папката и я протегна към Мете. Тя я разгърна, погледна листа най-отгоре и я затвори.

— Какво е това? — попита Ева.

Мете не отговори. Бавно се приведе към светлия кръг от настолната лампа.

— Ева, ти ли уби Аделита Ривера?

— Коя е тя?

— Жената до Нилс Венд на всички снимки, които ти показах. Ти ли беше?

— Не.

— Тогава ще продължим.

Мете вдигна фалшивото писмо от Аделита.

— Това писмо е изпратено от Швеция на Дан Нилсон в Коста Рика. Дан Нилсон е името, което Нилс Венд е използвал там. Ще ти го прочета. Написано е на испански, но ще го превода. „Дан! Съжалявам, но мисля, че не си подхождаме. Сега имам шанс да започна нов живот. Няма да се върна.“ Накрая има подпис. Знаеш ли кой го е подписал?

Ева не отговори. Взираше се в ръцете си, заключени в скута. Стилтон я наблюдаваше безизразно. Мете продължи със същия спокоен глас.

— Подписано е „Аделита“. Казвала се е Аделита Ривера и са я удавили край заливите Хаслевикарна пет дни преди писмото да бъде изпратено. Знаеш ли кой го е написал?

Ева не отговори. Дори не вдигна глава. Мете остави писмото върху масата. Стилтон наблюдаваше внимателно Ева.

— Преди няколко дни са те нападнали в дома ти. В антрето — продължи Мете. — Криминолозите ни откриха следи от кръв по килима в антрето и провериха дали са от извършителите. Във връзка с разследването си предоставила ДНК проба и тя е показала, че кръвта е от теб.

— Да.

Мете отвори зелената папка, която току-що ѝ бяха донесли.

— Направихме ДНК анализ на слюнката от пощенската марка върху писмото от „Аделита“ през 1987. Получихме съвпадение с твоето ДНК. От антрето в къщата ти. Ти си облизала марката. Ти ли написа писмото?

Всеки има предел, отвъд който пада в бездната. Рано или късно стигаш предела, ако те тласнат достатъчно силно. Сега Ева бе на ръба. Съпротивлява се няколко секунди, вероятно дори минута, но накрая проговори. Тихо.

— Може ли да спрем за почивка?

— Скоро. Ти ли написа писмото?

— Да.

Стилтон се облегна назад. Край. Мете се приведе към касетофона.

— Спираме за кратка почивка.

* * *

Форш и Клинга разпитваха Лиам и Исе два часа. И двамата бяха отраснали в стокхолмското предградие Халонбериен. На Клинга се падна Лиам. Той знаеше горе-долу какво ще чуе. Още преди да прочете криминалното му досие. Радостите ескалираха през тийнейджърските му години. Когато Лиам разказа как баща му помагал да инжектират сестра му на кухненската маса, картината се проясни съвсем.

За Клинга.

Ощетени деца. Нали така ги бе нарекла? Жената, която бе видял по телевизията в някакво публицистично предаване.

Лиам беше изключително оцетено дете.

Форш очерта кажи-речи същата топография около Исе. Роден в Етиопия, оставен на произвола на съдбата още преди гласът му да мутира. Ощетен и унищожен. Изпълнен с безцелна агресия.

Колкото до боевете в клетка...

Отне им известно време да накарат Лиам и Исе да разкрият какво знаят, но в крайна сметка всичко излезе наяве — имена на други момчета, които ги организират, и най-вече кога ще е следващото зрелище.

И къде.

На Свартсьоландет, в изоставена циментова фабрика. Пустееща и с ограда, зад която влизането е забранено.

С известни изключения.

Няколко часа по-рано Форш бе поставил мястото под наблюдение. Стратегията бе да изчакат боевете да започнат и тогава да нахлуят. Когато затвориха първите момченца в клетките, дюдюкането и възгласите изригнаха и бързо секнаха. Полицаяте бяха блокирали всеки възможен път за бягство и влязоха вътре тежковъоръжени. Полицейските ванове отвън не след дълго се напълниха до пръсване.

Тълпа журналисти и фотографи посрещнаха Форш и Клинга пред фабриката.

— Кога разбрахте за боевете в клетка?

— Преди известно време. Действахме под прикритие. Напоследък работехме с всички сили върху случая.

Така каза Форш с поглед, вперен право в камерата.

— Защо тогава не ги арестувахте по-рано?

— За да сме сигурни, че ще заловим когото трябва.

— Успяхте ли?

— Да.

Докато Форш позираше за следващия близък кадър, Клинга се отдалечи.

* * *

Някои от членовете на екипа бяха излезли от стаята. Оливия все още стоеше там с Босе Тюрен и Лиса Хедквист. И тримата вероятно изпитваха сходни чувства. Облекчение, че неразкрито убийство не след дълго ще бъде разкрито, смесено с лични съображения. За Оливия те засягаха главно мотива.

Защо?

Макар че имаше известна представа какъв вероятно е отговорът.

Триото в стаята за разпити получи кафе. Настроението беше минорно. За двама от тях — облекчение, споделено донякъде дори от третия. Мете включи отново касетофона и погледна към Ева Карлсен.

— Защо? — попита тя.

Мете внезапно бе сменила тона. Бездушният професионален глас беше изчезнал. Онзи, преследващ една-единствена цел — да изтръгне самопризнание. Новият глас звучеше предразполагащо с надеждата да проумее защо вършим каквото вършим.

Знание.

— Защо ли? — каза Ева.

— Да.

Ева вдигна леко глава. За да им обясни защо, бе принудена да се подложи на дълбока болка. Потисната болка. Чувстваше обаче, че е длъжна да даде поне някакво обяснение. Да изрече с думи това, което цял живот се опитваше да надмогне.

Убийството на Аделита Ривера.

— Откъде да започна?

— Откъдето искаш.

— Нилс изчезна. През 1984 година. Ни вест, ни кост. Просто изчезна. Мислех, че нещо се е случило в Киншаса и са го убили. Ти също предполагаше нещо подобно, нали?

Ева погледна към Мете.

— Да, обмисляхме и такава хипотеза.

Ева кимна и поглади opakото на ръката си с opakото на другата ръка. Сега говореше много тихо, на пресекулки.

— Както и да е. Бях отчаяна. Обичах го и бях сломена. После ти дойде и ми показа туристическите снимки от Мексико. Видях, че е Нилс — жив, с хубав загар, в курортен град... Почувствах се абсолютно... Не знам... Ужасно измамена... Не бях получила нищо — ни дума, ни пощенска картичка. Той се наслаждаваше на слънцето, а аз скърбях, изгубила надежда, и... Беше унижително, сякаш изобщо не го е грижа за мен...

— Защо не ми каза, че е той, когато ти показах снимката? През 1985 година?

— Не знам. Реших обаче да го открия, да поискам обяснение, да разбера защо е постъпил така с мен. Чувствах, че е нещо лично помежду ни. Питам се какво цели? Да ми причини болка? Или...? После разбрах.

— Как?

— Когато видях другите снимки.

— Които открихме в къщата ти?

— Да. Свързах се с чуждестранна агенция за издирване на изчезнали. Казах им къде са го забелязали за последно — в Плая дел Кармен в Мексико. Започнаха да го търсят и го намериха.

— Там?

— Да. Изпратиха ми цяла купчина снимки оттам — той и млада жена. Интимни снимки от спални, хамаци, плажове и всевъзможни места... Видели сте ги... беше ужасно... Чувствах се измамена, захвърлена, излъгана. Нещо в начина, по който го беше направил... сякаш съм нищо... въздух... забравена вещ... Не знам. После...

— Младата жена се появи неочаквано на Нордкостер?

— Да. Бременна. Неговото бебе. Дойде с издутия си корем и в пълно неведение, че я познавам от снимките и знам кой я е изпратил...

— Нилс?

— Да? Кой друг? Вечерта я забелязах да се промъква в задната градина на вилата ни. Бях пила вино и... Не знам, разярих се. Защо беше дошла тук? В къщата ни? Търси ли нещо?

Ева замълча.

— Къде бяха Сверкер и Алф Стейн тогава? — попита Мете.

— В къщата. Не исках да идват при мен, но ги бяха изгонили от бунгалото и те дойдоха...

— Какво се случи после?

— Излязохме в градината и довлякохме жената в къщата. Тя започна да се бори и да крещи. Сверкер предложи да я поохладим малко... Беше дрогиран...

— И я заведохте на брега?

— Да. На усамотено място. Край заливите Хаслевикарна.

— Какво се случи там?

Ева сплете пръсти и ги усуква около палеца си. Трябваше да гребне надълбоко, за да намери точните думи, да им даде форма.

— Когато отидохме, на брега нямаше вода. Отливът бе оголил пясъка. И тогава си спомних...

— За прилива?

— Разпитвах я защо е дошла, какво търси, къде е Нилс. Тя мълчеше.

Ева вече нямаше сили да вдигне глава. Гласът ѝ бе стихнал съвсем.

— Сверкер и Алф донесоха лопата и изкопаха дупка. Заровиха я в нея и... тогава настъпи приливът.

— Знаеше, че ще настъпи, нали?

— Няколко години бях живяла на острова. Всеки там знае кога настъпва високият прилив. Исках да я изплаша, да я накарам да проговори...

— И?

— Отначало не проговори. После... когато морето придойде... накрая...

Ева замълча. Наложил се Мете да довърши.

— Каза къде Нилс е скрил парите?

— Да... и къде живее.

Стилтон се приведе леко напред.

— И после я остави там?

Проговори за пръв път от началото на разпита. Ева се сепна. Беше съсредоточена в болезнения диалог с Мете; мъжът до нея не съществуваше.

— Свъркер и Алф побягнаха към къщи. Аз останах. Знаех колко далеч сме отишли. Разбирах какво безумие върша. Но я мразех ужасно. Жената във водата. Исках да я изтезвам, задето ми е отнела Нилс.

— Да я убиеш.

Стилтон продължаваше да седи, приведен напред.

— Не, да я измъчвам. Сигурно звучи абсурдно, но не мислех, че ще умре. Не знам дали изобщо мислех... Просто си тръгнах.

— Но знаеше, че настъпва високият прилив?

Ева кимна. И се разплака — тихо. Стилтон се втренчи в нея. Вече имаха мотив за убийството на Аделита Ривера. Опита се да улови погледа на Ева.

— А сега да преминем към Нилс Венд? Как умря той?

Мете се изненада. Беше съсредоточена да свърже Ева Карлсен с убийството на Нордкостер. Убийството на Нилс Венд изобщо не влизаше в плановете ѝ. Беше абсолютно убедена, че зад него стои Бертил Магнусон. Внезапно осъзна, че Стилтон е на крачка пред нея.

Както преди.

— Ще ни разкажеш ли и това? — попита той.

И тя им разказа. Провървя им, защото нямаха нищо конкретно, с което да свържат Ева Карлсен със случилото се с бившия ѝ партньор. На този етап обаче Ева не виждаше смисъл да лъже. Вече беше признала, че е извършила жестоко убийство, и искаше да излее и останалото. А и не знаеше какво знаят те. Не искаше Мете да я разпитва отново.

Не би го понесла.

— Историята е кратка — подхвана тя. — Една вечер той просто позвъни на вратата. В къщата ми. Смаях се. Не защото е жив, това го знаех, а че се появява ей така.

— Кога дойде?

— Не помня. В деня преди да го открият.

— Какво искаше?

Ева замълча и потъна в себе си. Бавно се върна към неописуемата среща с бившия си партньор. Как някой ненадейно позвъни на вратата в къщата ѝ в Брома. Тя отвори. Пред нея в слабата

светлина на лампата на верандата стоеше Нилс Венд. Носеше кафяво яке. Ева се втренчи в него. Не знаеше какво всъщност вижда.

— Здравей, Ева.

— Здравей.

— Позна ли ме?

— Да.

— Може ли да вляза?

— Не.

Минаха няколко секунди. Доста. Нилс? След толкова години? Какво търси тук, за бога? Ева се опита да запази спокойствие.

— Е, излез ти тогава — усмихна се леко Нилс.

Сякаш са тийнейджъри, които не искат родителите им да ги видят? Полудял ли е? Какво иска? Ева се обърна, свали сако от закачалката, излезе навън и затвори вратата след себе си.

— Какво искаш? — попита тя.

— Още ли си омъжена?

— Разведена. Защо? Как разбра къде живея?

— Потърсил в Гугъл. Разбрах, че си се омъжила преди много години за известен атлет. Състезател по овчарски скок, Андерш Карлсен. Запазила си фамилията му.

— Да. Следил си ме?

— Не. Открих информацията случайно.

Нилс се извърна леко в очакване да го последва и тръгна към портата. Ева остана на верандата.

— Нилс.

Той спря.

— Къде беше през тези години?

Знаеше отлично къде е бил. Но не искаше той да разбере, че знае.

— В чужбина — отговори Нилс.

— И защо се върна? Сега?

Той я погледна. Ева усети, че трябва да се приближи до него. Да скъси разстоянието. Пристъпи напред.

— За да разчистя стари сметки — отвърна тихо Нилс.

— О? Какви сметки?

— Убийство.

Ева се озърна инстинктивно. Усети как вратът ѝ се вдървява. Убийството на Нордкостер? Едва ли е разбрал, че е замесена в него.

Какво има предвид тогава?

— Звучи неприятно — каза тя.

— Неприятно е, но скоро ще приключи. После се прибирам
вкъщи.

— В Мал Паис?

Това беше първата ѝ грешка. Просто се изплъзна от устата ѝ. В
следващата секунда осъзна какво е казала.

— Откъде знаеш, че живея там? — попита Нилс.

— Не живееш ли там?

— Там живея. Ще се поразходим ли?

Нилс кимна към сива кола, паркирана пред портата. Ева се
поколеба. Все още нямаше представа какво иска той. Да поговорят?
Глупости. Стари сметки? Убийство? Какво знае?

— Разбира се — кимна тя.

Влязоха в колата и потеглиха. След няколко минути Ева попита:

— За какво убийство става дума?

След кратко колебание Нилс ѝ разказа. За убийството на
журналиста Ян Нюстрьом, поръчано от Бертил Магнусон. Ева го
погледна.

— Затова ли дойде?

— Да.

— Да отмъстиш на Бертил?

— Да.

Ева се поуспокои. Не беше Нордкостер.

— Не е ли опасно?

— Да отмъстя на Бертил?

— Да. Убил е журналист очевидно?

— Няма да посмее да ме убие.

— Защо?

Нилс се подсмихна, но не отговори. Минаха по моста
Дротнингхолм и прекосиха Кершон. В другия край на острова Нилс
спря до възвишение над водата. И двамата слязоха. Беше звездна нощ.
Полумесецът посребряваше водата и скалите. Красиво място. В
добрите стари времена идваха понякога тук. Късно нощем, когато
брегът пустее. Кълеха се голи.

— Красиво е както преди — каза Нилс.

— Да.

Ева го погледна. Изглеждаше спокоен, сякаш нищо не се е случило. Сякаш всичко е както преди. Нищо не е както преди, помисли си тя.

— Нилс.

— Да.

— Искам да те питам нещо...

— Да?

— Защо не ми се обади?

— На теб?

— Да. На кого другиго? Живееше с мен, помниш ли? Говорехме, че ще се оженим, ще имаме деца и ще остареем заедно. Забрави ли? Аз те обичах.

Ева внезапно усети, че е тласната в абсолютно погрешна посока. Че се поддава на инерцията на абсолютно погрешни чувства. Но цялата ситуация бе абсурдна — тук, с Нилс, след двайсет и седем години. Миналото изригна като нажежена лава в нея. Не можеше да го възпре.

— Постъпих глупаво. Наистина трябваше да ти се обадя. Съжалявам — каза Нилс.

Той ми се извинява, помисли си Ева.

— След двайсет и седем години? Казваш ми, че съжаляваш?

— Да. Какво да направя?

— Хрумвало ли ти е някога какво ми причини? Какво преживях?

— Но, Ева, няма смисъл да...

— Можеше поне да ми кажеш, че съм ти омръзнала и искаш нов живот с нея! Щях да го приема!

— С кого?

Това беше втората ѝ грешка. Ала усети, че няма смисъл да мълчи. Не можеше да се съпротивлява на напора, надигнал се у нея. Нилс внезапно застана нащрек.

— С кого да имам нов живот?

— Знаеш много добре с кого! Не се преструвай! Млада, красива и бременна. Изпрати я тук да вземе скритите ти пари и...

— Откъде знаеш?

Очите на Нилс изведнъж станаха леденостудени. Той пристъпи към Ева.

— За парите ли? — попита тя.

Нилс я гледа дълго, осъзнал каква грешка е допуснал. От самото начало. Бертил нямаше нищо общо. Бертил не го бе проследил до Мексико и Мал Паис. Не бе проследил Аделита до Швеция и не бе взел откраднатите пари. Бертил изобщо не бе замесен в убийството. Ева беше откраднала парите и...

— Ти ли уби Аделита? — попита той.

— Така ли се казваше?

Внезапно Ева получи силна плесница по лицето. Нилс освирепя.

— Ти ли беше, проклета кучко?

Замахна към нея. Тя се опита да отбие удара. Беше в добра форма, Нилс — в не толкова добра. Сбиха се яростно, размахваха ръце, ритаха. Ева го сграбчи за якето и го блъсна настрани. Нилс не успя да запази равновесие, спъна се в камък и падна назад. Главата му се удари в ръба на скалата. Ева чу глухия пукот на черепа му при сблъсъка с гранита. Нилс се просна безжизнен на земята. От раната в тила му рiekна кръв и обля врата му. Тя се взираше втрещена в него.

Мете се приведе към светлината на настолната лампа пред Ева.

— Помисли, че е мъртъв?

— Да. Не смеех да го докосна. Лежеше, кръвта му изтичаше, не помръдваше... Бях разярена, бях в ступор и...

— Но не се обади в полицията?

— Не.

— Защо?

— Не знам. Просто се свлякох на земята и го гледах. Нилс Венд. Който унищожи живота ми преди години. А сега се появи отново и ми каза, че съжалява. И ми се нахвърли. И разбра какво съм направила на Нордкостер. Издърпах го до колата и успях да го наместя зад волана. Колата беше точно до склона към водата. Трябваше само да освободя ръчната спирачка...

— Но сигурно си предположила, че ще го открием?

— Да. Но си помислих... Не знам... Той беше заплашил Бертил Магнусон...

— Мислеше, че ще заподозрем Магнусон?

— Вероятно. Така ли стана?

Мете и Стилтон се спогледаха.

По-късно вечерта в колата на Мете настроението не бе особено ведро. Пътуваха към голямата стара къща в Кумелнес. И тримата бяха вгълбени в размисъл.

Стилтон мислеше за убийството на Нордкостер. Как единствено събитие е способно да предизвика толкова жестока верижна реакция. Двама шведи се срещат в другия край на света. Изпиват заедно бутилка вино. Единият разказва на другия нещо, което внезапно обяснява загадка, измъчвала го повече от двацет и три години. Той заминава за Швеция, за да отмъсти за смъртта на любимата си. Свързва се с бившия си бизнес партньор. Убиват го. Открива го Мете, която забеляза рождено петно на бедрото му, познато ѝ от предишен случай. Същевременно Оливия започва да проучва убийството на Нордкостер.

Изумително.

После мислите му се насочиха към по-тежък въпрос. Към това, което неизбежно щеше да се случи не след дълго. В къщата на Мете и Мортен. И как ще се справи с него.

Мете мислеше за Бертил Магнусон. Каква грешка бе допуснала. Но все пак той беше поръчал убийство. Тя не носеше отговорност за самоубийството му.

Оливия мислеше за Джаки Берилунд. Какъв гаф. Ако не се беше фиксирала върху Джаки, Елвис щеше да е жив. Скъпо платен урок.

— Така трябва да е било.

Мете наруши мълчанието. Усети, че е време да ги изтръгне от унеса. Скоро щяха да пристигнат в хаотичната ѝ къща. А не искаше да спуска тишина и униние там.

— Кое? — попита Стилтон.

— Хората, които са проникнали с взлом в къщата на Ева и са я нападнали. Сигурно ги е изпратил Бертил Магнусон.

— Защо?

— Да търсят касетата със записа. Магнусон несъмнено е проверил всички хотели и е разбрал, че в тях няма никакъв Нилс Венд. Каквото направихме и ние. После си е спомнил бившата партньорка на Венд. Невъзможно е да не са се познавали. И двамата са имали вили на

Нордкостер... Предположил е, че Венд се крие в къщата ѝ и записът е там.

— Звучи логично — съгласи се Стилтон.

— Но обещата? Как се е озовала в джоба на Аделита? — почуди се Оливия.

— Трудно е да се каже... — призна Мете. — Вероятно когато са се счепкали във вилата на Нордкостер. С Ева.

— Да.

Мете спря пред голямата стара къща.

Докато вървяха към къщата, телефонът на Мете звънна. Тя спря в градината. Беше Оскар Молин. Току-що се срещнал с комисар Карин Гъотблад. Обсъдили регистъра с клиенти на Джаци. И по-точно едно име, което Мете му бе съобщила.

— Какво решихте? — попита Мете.

— Да го поотложим за известно време?

— Но защо? Защото е Джаци Берилунд?

— Не. Защото ще попречи на реорганизацията.

— Добре. Но ще го уведомите, нали?

— Да. Лично ще се погрижа.

— Добре.

Мете прекъсна връзката. Забеляза, че Стилтон е спрял на два метра от нея и е чул разговора. Мете мина край него, без да продума, и изкачи стъпалата към верандата.

Абас отвори, прегърнал през рамо Йолене. Оливия получи топла прегръдка от нея.

— Гладни сме! — каза Мете.

Прекосиха стаите и влязоха в просторната кухня. Там Мортен се суетеше край всевъзможни съставки, от които обеща да получи кулинарния връх на летния сезон.

Спагети карбонара с пачи крак.

Другите членове на клана бяха нахранени отдавна и сега се бяха разпилели из къщата. Мортен им бе обяснил, че Първата дама в къщата се нуждае от спокойствие, а гостите ѝ искат да вечерят необезпокоявани. Който не разбира, ще бъде изпратен на тавана при Елен да брои бримки.

Сега долу бе сравнително тихо.

— Сядайте!

Мортен махна с ръка над отрупаната маса, където се мъдреха и керамичните произведения на Мете — в ролята на чинии, купи и нещо по средата. Чаши вероятно.

Седнаха.

Мете наля вино. Стилтон отказа. Топли отблясъци от свещниците озариха чашите на другите, когато вдигнаха на здравица и отпиха.

И се отпуснаха.

Всички бяха преживели дълъг ден.

Включително Мортен. Той бе размишлявал дълго какво ще се случи след малко и как да овладее положението. Не беше съвсем сигурен. Вариантите бяха много и нито един — лесен.

Той чакаше.

Всички други — също. С изключение на Оливия. Тя усети как първата глътка вино разлива спокойствие и топлина в тялото ѝ. Погледна към хората край масата. Доскоро абсолютно непознати.

Стилтон — бездомник с минало, за което вече знаеше това-онова. Но не достатъчно, за да свърже всички точки. В картина, каквато изгаряше от любопитство да види. Спомни си как изглеждаше Стилтон при първата им среща в Нака. Значително по-различен. Освен всичко друго сега очите му бяха съвсем променени.

Мортен, приятелят на Керуак. Експерт по детска психология, развързал езика ѝ по удивителен начин. Как го беше направил?

Мете, съпругата му, която отначало я уплаши толкова, че коленете ѝ омекнаха. И все още се държеше на разстояние. Но с уважение. Все пак бе допуснала Оливия в кабинета си и в разследването си.

И Абас. Стройният мъж. С невидим нож и странен аромат. Като нинджа, помисли си тя. Кой е той всъщност?

Отпи пак от виното. Тогава забеляза или по-скоро я почувства. Напрегнатата атмосфера. Никакви усмивки или бързи погледи. Просто стаено очакване.

— Какво има? — наложи се да попита с плаха усмивка. — Защо сте се умълчали така?

Другите се спогледаха. Оливия се опита да проследи щафетата на погледите, която спря до Стилтон. На него му се прииска

шишенцето със стезолид да му беше подръка.

— Помниш ли какво те попитах в кухнята в апартамента ти? Когато изгоря караваната? Попитах те защо си избрала случая в Нордкостер?

Въпросът изненада Оливия.

— Да.

— Каза ми, че си го избрала, защото баща ти е участвал в разследването.

— Да.

— Нищо друго ли не привлече вниманието ти?

— Не... Е, да, по-късно. Убийството се е случило на рождения ми ден. Странно съвпадение.

— Не е.

— Как така? Не е съвпадение?

Мете сипа още вино в чашата на Оливия. Стилтон я погледна.

— Знаеш ли какво се е случило, след като Уве Гардман се е върнал тичешком вкъщи?

— Да. Не... Веднага след това ли имаш предвид?

— Разказал какво е видял, родителите му извикали въздушна линейка и веднага се втурнали към брега.

— Да, знам.

— Майка му била медицинска сестра. Когато стигнали до брега, от извършителите нямало и помен. Успели обаче да извадят жената, Аделита, от пясъка и водата. Тя била в безсъзнание, но имала слаб пулс. С обдишване удължили малко живота ѝ, но тя умряла минута-две, преди да пристигне линейката.

— Ясно.

— Детето в утробата ѝ обаче било живо. Лекарят в хеликоптера направил спешно цезарово сечение и извадил бебето — продължи Стилтон.

— Какво? Детето е оцеляло?

— Да.

— Защо не ми каза? Какво е станало с него?

— От съображения за сигурност решихме да запазим в тайна информацията за детето.

— Защо?

— Защото не знаехме какъв е мотивът за убийството. В най-лошия случай можеше да се окаже свързан с нероденото дете. Да са искали да убият него.

— И какво направихте с бебето?

— Поверихме го на един от разследващите. Да се грижи за него на първо време. Мислехме, че ще успеем да открием самоличността на жената или бащата на детето. Но не успяхме.

— И?

— Полицията, който се грижеше за детето, впоследствие пожела да го осинови. Той и съпругата му бяха бездетни. Преценихме — и ние, и социалните работници — че това е добър вариант.

— Кой е полицията?

— Арне Ръонинг.

Оливия вече предполагаше накъде се е насочил Стилтон, но искаше да чуе думите. Макар да бяха непонятни.

— Значи детето съм аз? — каза тя.

— Да.

— Значи съм... Какво? Дъщеря на Аделита Ривера и Нилс Венд?

— Да.

През цялото време Мортен не откъсваше очи от Оливия. Мете разчиташе езика на тялото ѝ. Абас бе избутал стола си назад.

— Не е вярно.

Оливия все още владееше гласа си. Все още изоставаше значително.

— За жалост... — каза Стилтон.

— За жалост?

— Том иска да каже, че е трябвало да разбереш по друг начин, при други обстоятелства.

Мортен се опита да задържи Оливия там, където е. Тя погледна към Стилтон.

— Значи си знаел от самото начало? Откакто се срещнахме пред магазина?

— Да.

— Че съм била детето в утробата на удавената жена?

— Да.

— И не каза нито дума?

— Понечих на няколко пъти, но...

— Мама знае ли?

— Не я запознахме с точните обстоятелства. Арне реши да не ѝ казва. Не знам дали ѝ е казал, преди да умре.

Оливия блъсна стола си назад. Стана и обходи с поглед хората край масата. Спря при Мете.

— Откога знаеш?

Сега гласът ѝ звучеше по-пискливо. Мортен осъзна, че моментът приближава.

— Том ми каза преди няколко дни — отговори Мете. — Не знаеше как да постъпи, дали да ти каже, или не. Имаше нужда от помощ. Чувстваше се крайно притеснен от...

— Бил е притеснен...

— Да.

Оливия погледна към Стилтон и поклати глава. После побягна. Абас бе готов и се опита да я хване, но тя се отскубна и изчезна навън. Стилтон скочи да я догони, но Мортен го възпря:

— Остави на мен.

Втурна се след Оливия.

Откри я на улицата. Седеше до железен парапет, закрила лицето си с длани. Мортен клекна до нея. Оливия се изправи светкавично и пак побягна. Мортен хукна след нея и я настигна отново. Този път я улови за раменете, обърна я и я вкопчи в мечешка прегръдка. След известно време тя се поуспокои. Чуваше се единствено отчаяното ѝ хлипане. Мортен я погали нежно по гърба. Ако бе видяла очите му в този момент, щеше да разбере, че не само тя е отчаяна.

Стилтон стоеше до прозореца в една от стаите. Лампите бяха изключени, а завесите — дръпнати. Виждаше самотната двойка на улицата.

Мете застана до него и също погледна навън.

— Дали постъпихме правилно? — попита тя.

— Не знам...

Стилтон сведе глава. Премисляше десетки възможности, откакто тя го бе заговорила и бе казала, че името ѝ е Оливия Ръонинг. Детето на Арне. Всички възможности обаче му изглеждаха неприемливи. Ден след ден неудобството се задълбочаваше и ставаше все по-трудно. Страхливец, каза си той. Постъпих като страхливец. Не смеех. Намирах хиляди извинения да мълча.

В крайна сметка се обърна към единствените, на които се доверяваше. За да не се налага да го каже той. Или поне да го каже, заобиколен от хора, способни вероятно да се справят с нещо, за което той е абсолютно неподготвен.

Мортен например.

— Е, вече е казано — констатира Мете.

— Да.

— Горкото момиче. Но е знаела, че е осиновена, нали?

— Вероятно. Нямам представа.

Стилтон вдигна глава. В момента сме безсилни пред това, помисли си и погледна към Мете.

— Обадиха ти се, докато бяхме в градината. За клиентите на Джаки ли ставаше дума? — попита той.

— Да.

— Кого откри?

— Полицай. И не само.

— Рюне Форш?

Мете се върна в кухнята. Не отговори. Ако Том си стъпи на краката, помисли си, ще се разправим с Джаки Берилунд и клиентите ѝ заедно. Някой ден.

Стилтон сведе отново глава. Абас застана до него.

И двамата погледнаха към улицата.

Оливия все още беше в крепката прегръдка на Мортен. Той бе опрял глава върху нейната и устните му се движеха. Казаното щеше да си остане между тях. Той обаче знаеше, че това е едва началото — за нея. Началото на дълго пътуване. Тъжно и потискащо. Път, който трябва да измине сама. Той щеше да е там, ако се нуждае от него, но пътят беше неин и само неин.

Някъде по пътя, на опустяла гара, тя щеше да получи котенце от него.

ЕПИЛОГ

Тя седеше смълчана в лятната нощ. Нощ и не съвсем нощ. По-скоро среща между залеза и изгрева, окъпана в сияние, по което южняците толкова се прехласват. Чувствено и почти незабележимо за Оливия.

Тя седеше сред пясъчните дюни — сама, подпряла брадичка върху коленете си. Отдавна съзерцаваше залива. Водата се бе отдръпнала надалеч. Тази нощ щеше да настъпи високият прилив.

Оливия видя как топлото слънце потъва ниско и как луната завладява сцената — зрелище с отразена светлина, по-студено, по-синьо, по-равнодушно.

През първия час успяваше някак да си събере мислите и да ги насочи към конкретни факти. Къде точно е била Аделита? Къде са намерили палтото ѝ? Колко далеч са я отвели? Къде са разкопали пясъка? Там? Или там? Така се опитваше да възпре или поне да отложи неизбежното.

После се замисли за биологичния си баща — Нилс Венд. Който през една бурна нощ бе дошъл в залива с куфар на колелца и бе застанал на оголения от отлива пясък. Знаел ли е, че са удавили тук любимата му? Сигурно, защо ще идва иначе? Оливия осъзна, че Нилс се е прощавал с Аделита, търсел е последното място в живота ѝ, за да се прости с нея.

Точно тук.

А тя седеше, скрита зад скалите, и го беше видяла.

Беше видяла този момент.

Сега си пое тежко дъх.

Погледна отново към морето. У нея се надигна вълна, премина през нея и тя се опита да я възпре.

Бунгалото. Той беше дошъл при нея. Да поиска мобилния ѝ телефон. Внезапно си спомни кратък миг — как Нилс спря пред вратата и в очите му се изписа изненада. Сякаш вижда нещо неочаквано. „Аделита ли зърна в мен? За частица от секундата?“

После настъпи вторият час, третият. Когато конкретните и действителните неща вече не бяха от полза. Тогава детето в нея надделя.

Задълго.

Докато сълзите свършиха и тя отново намери път към разума си. Родила съм се на този бряг, помисли си, изрязана от утробата на удавената си майка. В нощ с висок прилив и пълнолуние като сегашната.

Точно тук.

Оброни глава върху коленете си.

Така я видя той. Отдалеч. Скрит зад скалите. На същото място както преди. Преди няколко часа я бе забелязал да минава край къщата. Не се върна. Сега беше тук — седнала на почти същото място, където бяха застанали другите през онази нощ.

Той отново чу морето.

Оливия го забеляза едва когато седна до нея, и застина. Извърна леко глава и срещна погледа му. Момчето, което беше видяло всичко. Мъжът с изрусялата от слънцето коса. Погледна го отново. „Разговарял е с моя баща в Коста Рика — помисли си тя, — видял е как убиват моята майка тук, и няма ни най-малка представа за това.

Някой ден ще му разкажа.“

Двамата погледнаха към морето. Към влажния пясъчен простор, окъпан от лунната светлина. Дребни лъскави рачета се щураха по пясъка и блещукаха в стоманеносиньото сияние. Морски звезди проблясваха в ручейчетата между пясъчните дипли. Мидите се бяха вкопчили особено крепко в скалите.

Когато високият прилив настъпи, двамата си тръгнаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.